

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ ИЗМАМАТА ПРОМЕТЕЙ

Превод от английски: Светлозар Николов, 2000

chitanka.info

*Откраднал Прометей Небесния огън да го
дари на човека...
Грешен ход било това.*

ПРОЛОГ

Картаген, Тунис

Дъждът вали непрестанно, безпощадно, проливно. В полуда сякаш бие ли бие вълните, а вятърът вие и стене, подивялата вода блъска брега и се разбива в едри бели пръски, хищни водовъртежи се вият в черната нощ. В плитчините наблизко, в борба със стихията, се кандилкат неколцина — може би дузина тъмни фигури, — притиснали към себе си непромокаемите раници, които им служат и за спасителни пояси. Приличат на оцелели корабокрушенци. Прищявка на природата, бурята ги е изненадала, но им е и добре дошла — осигурява им прикритие, на което не са се и надявали. Това е първата група.

Откъм плажната ивица проблясва светлина — веднъж, дважд. Това е сигнал от посрещаните, че е безопасно да излязат на сушата. Безопасно, вятър! Че какво ли означава безопасно? Сигурно, че именно тази отсечка от туниското крайбрежие е в момента неохранявана от Garde Nationale! Голяма работа — мъчнотиите, които им създава природната стихия, са далеч по-голямо наказание от всичко, което би могла да направи туниската брегова охрана.

Подмятани като детски играчки, блъскани от свирепите вълни, накрая мъжете стигат брега и в съвместно координирано усилие безшумно стъпват на пясъка недалеч от руините на древни пунически пристанища. Внимателно разсъбличат черните гумирани костюми, свалят маските — под тях се показват тъмно облекло и почернените им лица. Вадят оръжието от раниците: автомати МП-10 — „Хеклер и Кох“, калашници и снайпер карабини. След тях от вълните излизат още хора. Идват на вълни, на вълни.

Всичко е оркестрирано прекрасно, вдъхновено и неуморно през последните няколко месеца — да сметнем, че и безпогрешно.

Тези хора са бойци на Al-Nahda, местни тунизийци, дошли да освобождават родината от потисниците. Но лидерите им са чужденци — опитни терористи, които споделят вярата им в Аллаха; те са

всъщност елитна клетка борци за свобода от най-радикалното крило на „Хизбула“.

Командирът на същата тази клетка, а и на близо петдесетина тунизийци, е изпитан терорист, известен на света само като Абу. Понякога използва и партизанския си псевдоним Абу Интикуоб. Баща на отмъщението.

Абу е неуловим, потаен, свиреп. Той е обучил бойците от Al-Nahda в един либийски лагер недалеч от Zuwarah. Предавал им е тактика и стратегия, практическите занятия е провеждал на направен в истинска големина модел на президентския дворец, научил ги е да се бият, сетне е усъвършенствал бойните им умения до ненадминати в насилието и лукавостта нива.

Само преди тридесетина часа ги качва на петхилядитонен руски товарен кораб, обичайно превозващ туниски текстил и либийски промишлени стоки между Триполи и туниското пристанище Бизерта. Мощният стар съд, вече доста очукан и овехтял, пътува в северозападна посока, покрай пристанищата Сфакс и Суза, завива по нос Бон и влиза в Туниския залив, където минава точно покрай военноморската база Ла Гулет. Познавайки схемата на движение и дежурства на крайбрежната охрана и нейните съдове, Абу предварително е наредил корабът да хвърли котва на пет мили от картагенското крайбрежие и да свали хората в надуваеми лодки, снабдени с мощни извънбордни двигатели. Само за броени минути те стигат бурните води около Картаген, древният финикийски град и могъщ съперник на Рим през петия век преди Христа. Абу знае, че ако туниската брегова охрана хване кораба на радарите си, за нея той ще е просто един товарен съд на път за Бизерта, може би спрял по някаква си причина за кратко време в открити води.

Човекът с фенера на брега съска резки команди и ругае тихо, но с глас, в който звучи неоспорим авторитет. Той е брадат мъж с непромокаем анорак в защитна окраска. Това е самият Абу, който е дошъл преди хората си. По други канали.

— Тишина! Тихо ви казвам! Какво искате — да събудите цялата проклета гвардия ли? Бързо! Действай бързо, казах! Движение искам, движение и резултати! Несръчни тъпанари такива! Лидерът ви гние в затвора, а вие се туткате! Позор! Хайде, че камионите ви чакат!

До него стои човек с бинокъл за нощно виждане и внимателно оглежда района. Този човек пък е познат на тунизийците с прозвището Техника — доверен помощник на Абу. И един от най-добрите експерти на „Хизбула“ по експлозивите. Красив мъж със смугла, маслиненена кожа, с тежки вежди и бляскави кафяви очи. Малко се знае за Абу, още по-малко пък за Техника. Но според някои слухове последният е роден в семейство на богати сирийци, отрасъл е в Дамаск и Лондон, посещавал скъпи училища, така или иначе изучил всички тънкости за модерните оръжия и експлозиви.

След малко Техника сваля бинокъла от очите и се обръща към Абу. Говори му тихо и спокойно. Облечен е в черно гумирано наметало с качулка, което го пази от проливния потоп и чийто колан сега затяга.

— Може би не бива да изразявам хвалби, братко мой, но операцията върви извънредно гладко. Натоварените с нужните материали камиони са скрити точно както бяхме се уговорили, бойците не са срещнали съпротива по време на краткото придвижване по булевард „Хабиб Бургиба“. Току-що получихме радиосигнал от първата група — стигнала е президентския дворец. Превратът е започнал.

И последните мъже от новодошлата група вече се изтеглят. Техника си поглежда часовника, сетне Абу.

Абу кима самонадеяно. Поначало не е очаквал нищо друго, освен успехи. Нејде в далечината се гърми, звучат взривове. Битката кипи. Президентският дворец ще бъде превзет скоро. Няма да минат много часове и ислямистките бойци ще установят контрол над Тунис. Така си е мислил той.

— Нека не се поздравяваме предварително с победата — за всеки случай казва Абу въпреки вътрешната си увереност.

Но гласът му е и напрегнат, и тих.

Дъждът е намалял, вятърът стихва и изведнъж — точно както е и дошла — бурята секва.

Внезапно тишината на плажната ивица е раздрана от силни крясъци на рязък, пронизителен арабски. От мрака изскачат четирима — тъмни фигури, тичат към тях. Абу и Техника посягат към оръжието си, но виждат, че насреща са техни братя от „Хизбула“.

— Нула-едно! — вика единият.

— Засада!

— Ой, Аллах! Ой, Аллах! Нашите са обкръжени!

Хората са араби — видимо уплашени и силно задъхани.

— Нула-едно — сигналът за бедствие — пъшка първият, който на гърба си носи полева радиостанция модел Пи Ар Си-117. — Успяха да ми предадат само, че са обкръжени от дворцовите сили за сигурност и че работата изглежда лоша. Сигурно ще ги пленят. Сетне предаването прекъсна... Казаха, че има предателство!

Абу се извъръща към съветника си. В очите му бляскат опасни, тъмни искрици: разгневен е, и то много.

— Как е възможно?

Един от четиримата новодошли — най-младият — се обажда:

— Оръжията и боеприпасите, приготвени за нашите, са били дефектни! Нищо не е действало — нито противотанковите установки, нито мунициите, нито Ц-4! Правителствените войници са ги чакали в засада. Били сме предадени още от самото начало!

Абу видимо страда, обичайното му спокойствие е изчезнало. Боли го самолюбието, наранена е гордостта му. Кимва на довереника си.

— Ya sahbee, нужен ми е мъдрият ти съвет. Каж ми какво е станало според теб!

Техника намества ръчния часовник и се навежда към шефа си. Абу го прегръща през рамото, а другият казва просто:

— Вероятно има предател. Сред нас. Някой е проникнал в редиците ни, изтекла е информация. Друга възможност няма...

Абу прави кратък, почти незабележим жест с палец и показалец. Това е предварително уговорен сигнал и четиримата араби сграбчват Техника за ръцете и раменете. Техника се съпротивлява, той е извънредно силен човек, но сега силата му не върши работа. Противници са му четирима добре обучени терористи. Ръката на Абу се стрелка напред. Блясва метал, Абу забива дълъг, закривен нож в стомаха на помощника си, извива острието и рязко го извъръща няколко пъти, за да причини максимално нараняване. Очите му горят.

— Ти си този предател! Ти... — изсъсква той.

Техника пъшка тежко, очите му се обръщат. Болката е ужасяваща, агонията — смъртна, но лицето му остава неподвижно.

— Не съм аз, Абу! — протестира с мъка той.

— Прасе! — крещи Абу и замахва отново и отново.

Този път ножът попада в слабините на Техника.

— Никой друг не знаеше нито точните планове, нито назначените часове, времето! Никой друг! Никой, освен теб! А ти си проверявал и техниката, и оръжията, нали?! Кой друг, освен теб, а!

Внезапно пламват мощни светлини, лъчите на военни прожектори заливат околния плаж. Абу трескаво се оглежда. Напразно. Обкръжени са от многочислено превъзхождащ ги враг. Войници — дузини и дузини войници в таки униформи. Командоси от тунизийската Garde Nationale. Някои държат насочени леки картечници, още войници се появяват иззад дюните, отгоре долитат няколко бойни хеликоптера.

Залпове автоматен огън ваят върху хората на Абу, които се разпръскват и политат като дървени марионетки. Звучат предсмъртни крясъци, стонове. Сетне настъпва тишина. По земята лежат окървавени трупове в гротескни пози, с разкрасени крака, разперени ръце. Някой стреля отново, сетне тишината пада отново — още помъчителна, още по-зловеща и някак неестествена. Не е стреляно само по прочутия терорист и неговия помощник.

Но Абу, изглежда, има само една мисъл, една цел. Да убие онзи, който според него е предател. И отново замахва със закривения кинжал срещу тежко ранения Техник, чиито сили се свършват и той се свлича на земята. Но отзад силни пръсти сграбчват и извиват ръцете на брататия войн на „Хизбула“, свалят го на земята.

Обаче очите на Абу горят с предизвикателен огън. Той не е уплашен, не е покорен, не. Може да го пленят, но не и да покорят духа му. Не го плаши никое правителство. Правителствата са съставени от подлещи и страхливци. Много пъти е повтарял това. Кое то и правителство да е, все ще го освободи: по силата на международното право, по някои негови точки и алинеи той ще бъде екстрадиран, репатриран или нещо подобно. Винаги има възможност за сключване на задкулисни сделки. Той е врял и кипял в тези неща. Ще го освободят тихомълком, присъствието му в тази или онази страна ще бъде грижливо пазена тайна. Защото кое правителство, коя държава сама би пожелала да си навлече гнева на войнстващите членове на „Хизбула“ и евентуалното им отмъщение? Изразено в ужасяващи терористични акции.

И този съвършен майстор на тероризма повече не се противи. Отпуска се изцяло, за да се наложи войниците да го носят или влачат по земята. Докато го тътрят покрай неподвижното тяло на Техника, Абу се изплюва в лицето му и реве:

— Не ти остава още много да живееш, предател мръсен! Гад! Свиня! Умри за предателството си!

Щом отнасят Абу, неколцина от околните внимателно полагат тялото на Техника върху светкавично донесена носилка. Тогава напред пристъпва командирът на батальона командоси. Другите отстъпват, офицерът — капитан по чин — се навежда и преглежда раните му. Техника криви лице в болезнена гримаса, но не издава и звук.

— Слава на Аллаха, цяло чудо е, че сте още жив! — казва офицерът на английски с тежък акцент. — Лошо сте ранен, много лошо. Загубили сте много кръв.

Тогава известният като Техника човек отговаря:

— Ако бяхте реагирали на сигнала ми по-чевръсто, това нямаше да се случи.

И инстинктивно докосва ръчния си часовник, който е снабден с миниатюризиран високочестотен предавател.

Капитанът се прави, че не е чул упрека, и сочи небето.

— Наредих да кацне един от нашите вертолетите — те са бързи, клас SA-341. Незабавно ще ви отведем за лечение в специализирана болница в Мароко. Не ми е разрешено да питам за истинската ви самоличност, нито пък за кого точно работите, но мисля, че се досещам...

В същия миг Техника остро шепне:

— Залегнете, за Бога!

И докато офицерът смаяно се отпуска на колене, Техника с усилие измъква автоматичен пистолет от скрит под мишницата кобур и стреля бързо, умело. В светкавична поредица изстрелват пет изстрела. Иззад близкото палмово дърво долита вик и на земята се свлича тялото на войн от Al-Nahda. В ръцете си държи карабина със снайпер. Успял е да се прикрие навреме и така е оцелял във всеобщото кръвопролитие.

— Слушайте ме внимателно — безсилно шепне арабинът, който не е арабин. — Кажете на вашия президент, че вътрешният му министър е таен симпатизант... оръдие на Al-Nahda... той се стреми

към поста му. Помага му заместник-военният министър... има и други...

Но раните са тежки, загубена е много кръв и преди да успее да довърши изречението, Техника потъва в небитието.

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА ПЪРВА

Вашингтон

Пет седмици по-късно

Пациентът бе прехвърлен с нает реактивен самолет до частно летище на около двадесет мили северозападно от Вашингтон. Макар и единствен на борда, никой не посмя да го заговори, освен да пита дали желае нещо. Името му си остана тайна. Обслужващият персонал знаеше само, че вози извънредно важна персона. Полетът не бе отбелязан в ничий авиодневник или график, било той цивилен или военен.

Безименният пътник бе посрещнат от черна лимузина без отличителни знаци. По негово искане бе отведен в централната част на Вашингтон и пак по негово настояване бе оставен някъде по средата на обикновен квартал недалеч от „Дюпон Съркъл“. Бе облечен в прост сив костюм и поизносени мокасини от нещавена кожа. Изглеждаше като хиляди други чиновници или служители — просто един от множеството безцветни и с нищо неотличаващи се жители на Вашингтон.

Никой не му обърна внимание, когато излезе от подземния паркинг и сковано, с подчертано куцукане, тръгна по тротоара към сиво-кафяво четириетажно здание на улица „К“ номер 1324, недалеч от пресечката с Двадесет и първа. И сградата — бетон и сиво огледално стъкло — бе типична и с нищо неизпъкваща сред останалите най-обикновени и сравнително ниски постройки в тази северозападна част на столицата. Тук преобладават офисите на различни организации, институции и групировки най-често с търговски характер, пътнически бюра и агенции, промишлени палати и прочие. До входа на стената на номер 1324 висяха големи медни табели с имената на организациите с офиси в сградата: „Инновейшън ентърпрайзис“ и „Америкън трейд интърнешънъл“.

Само професионален инженер с голям опит и знания би доловил няколкото намирисващи на аномалия подробности по сградата. Например факта, че всяка прозоречна рамка е снабдена с

пиезоелектроосцилатор. Този уред обичайно служи за предотвратяване на лазерно-акустично наблюдение отвън. Подобна задача изпълнява и високочестотната „завеса“ тип „бял шум“^[1], обгърнала сградата под формата на радиовълнов конус, достатъчен да попречи на повечето форми електронно подслушване.

Със сигурност нищо в тази иначе напълно безобидна и прозаична сграда не привличаше вниманието на съседите: плешиви адвокати от Комисията по зърнените храни или облечените в ризи с къси ръкави и вратовръзки вечно намръщени финансиста от бизнес консултантската фирма, която напоследък не печелеше добре. В номер 1324 всяка сутрин пристигаха служители, които привечер си тръгваха след приключване на работното време. Редовно в уречените дни в задната алея с контейнерите се изнасяше боклук, също както и от всяка съседна постройка. И наистина: какво толкова би привлякло нечие внимание? Какво би заинтересувало случайния минувач? Нищо. Ето така обича да действа скритото на най-открито място Управление. Пред погледа на всички граждани.

Същата мисъл мина през главата на куцукация мъж и той се усмихна. Че кой би заподозрял това най-просто на вид здание? Кой би помислил, че именно в него се помещава щабквартирата на най-тайнствената и най-тайната от тайните световни агенции? Именно тук — на улица „К“ — пред очите на всички, съвсем на видно място.

Централното разузнавателно управление в Лангли, Вирджиния, и Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд, Мериленд, са се барикадирани в истински крепости с околни ровове и здраво прокламират присъствието си. Все едно отвън висят големи надписи: Елате ме вижте, тук съм! Обърнете се, де! Аз съм ЦРУ! Аз съм АНС!

Все едно нарочно дразнят и приканват противника да се опита да пробие през мерките им за сигурност. Както и става в края на краищата. В сравнение с Управлението тези две тайни институции са толкова тайни, колкото и Пощенската служба на САЩ.

Мъжът застана пред входа на номер 1324 и се загледа в красивия меден панел, на който бяха монтирани телефонна клавиатура, а под нея най-обикновена слушалка. На пръв поглед опростена домофонна уредба, каквато се среща в милиони здания по цял свят. Човекът взе слушалката и набра нужния му кодиран номер. Задържа показалеца си по-продължително на последния бутон със знака # — докато се чу тих

звън, означаващ, че е завършило електронното сканиране на пръстовия му отпечатък. Следваше анализ и сравнение с базата данни за пръстови отпечатъци на лицата с разрешение за достъп до сградата. Но и тогава посетителят не може да влезе в светая светих на разузнавателния свят. Следват още проверки.

Първо се обади безплътен, механичен женски глас, който попита каква е целта на посещението.

— Имам назначена среща с господин Макензи — отвърна мъжът.

За частици от секундата думите му бяха конвертирани в битове електронна информация и отново сравнени с друга база данни. Чак тогава тих звънец обяви, че посетителят може да влезе. Но само до първо ниво. Отвориха се двете външни врати, мъжът окачи слушалката и мина през тях — тежки, бронирани и непробиваеми от куршуми. Озова се в мъничко преддверие и там три отделни камери с високоразделителни характеристики последователно сканираха лицевите му черти. Отново проверка и сравнение с трета база данни.

Втората двойна врата го допусна в малка, лишена от финес приемна с бели стени и сива подова настилка. Тук вградени уреди проверяваха посетителя за скрито оръжие. На масичка с мраморна табла отгоре в десния ъгъл бяха поставени купчинка брошурки с логото на „Америкън трейд интърнешънъл“ — организация, която съществува само под формата на комплект отлично оформени правни документи и регистрации. Самата брошурка съдържа сериозно написана, но почти неразбираема статия с редица най-отвлечени постановки и теоретични разсъждения за световната търговия.

Намусен цивилен охранител мълчаливо махна с ръка на Брайсън да мине през трета двойка врати. След тях се откри приветливо и елегантно обзаведено помещение с ламперия от тъмен лакиран кестен. Тук на бюра мълчаливо се трудеха почти дузина прилични на чиновници мъже. Това помещение спокойно можеше да мине за офис на скъпа и прескъпа художествена галерия от типа, който срещате на Петдесет и седма в Манхатън. Или пък на просперираща адвокатска фирма.

— О, Ник Брайсън, как си бе, човек! — възкликна Крис Еджкоумб и скочи от стола пред компютърния монитор.

Еджкоумб, родом от Гвиана, жилав и висок младеж със зелени очи и кафена кожа работеше в Управлението вече четири години — в

екипа за комуникации и координация. Негова задача бе да обработва сигналите за бедствие и помощ, да намира начини и пътища за препращане на нужната информация на работещи под прикритие агенти. Сега Крис топло стисна ръката на Брайсън.

Последният отлично знаеше, че е истински герой в очите на хора като Еджкоумб, които стоят в офисите и мечтаят за оперативна работа.

— Постъпи в Управлението, за да променим света заедно! — обичаше да се шегува Еджкоумб на напевния си английски.

Той наистина харесваше и се възхищаваше от Брайсън и в подобни приказки имаше предвид агенти като него. Да се види Брайсън в централата на Управлението бе истинска рядкост, а за Еджкоумб това пък бе специално приятен случай.

— Май си позакъсал нещо, а? — подхвърли Крис с осезателна симпатия в гласа.

Знаеше, че съвсем доскоро Брайсън е бил на лечение. В болница. Но го бяха учили, че въпроси по служба не се задават, затова побърза да добави:

— Често съм се молил на свети Кристъфър за теб. И скоро пак ще си бъдеш като нов — сто на сто съм сигурен в това!

Основни положения в професионалното верую на Управлението са тезите за „делене“ и „класифициране“ на организацията. Това на прост, непрофесионален език означава, че никой действащ агент или организатор в централата не бива да знае повече от необходимото за неговия ранг или ниво — клас. За да не се постави на риск сигурността на цялата организация. А нейната структура — или „карта“ на професионален жаргон — е тайна дори и за ветерани като Брайсън. Е, разбира се, той поне лично познаваше някои от основния екип в щаба. Но оперативните работници действат изолирано един от друг — всеки в своята индивидуална мрежа, освен в редки случаи, когато се налага съвместна операция и тогава тя се координира централно. И дори тогава за съответната акция центърът дава нови легенди, нови имена, нови самоличности и прочие. Тези правила не са просто процедура, те са нещо като Библия на разузнавача.

— Благодаря ти, Крис, ти си добър приятел — сърдечно отвърна Брайсън.

Еджкоумб се усмихна стеснително, сетне посочи с пръст към тавана. Знаеше, че Брайсън го очакват „горе“. Може би дори специално

са го повикали в щаба, за да се види с първия човек — Тед Уолър. Брайсън се усмихна, тупна Крис по гърба и закрачи към асансьора.

— Моля, не ставай — приветливо рече Брайсън, като влезе в кабинета на Уолър на третия етаж.

Но шефът се изправи. Бе едър, метър и деветдесет и нещо и тежеше поне сто и петдесетина кила.

— Мили Боже, радвам се да те видя жив и здрав — отвърна той и критично огледа агента си. — Не ми изглеждаш много добре. Сякаш си бил в лагер за военнопленници.

— Трийсет и три дни в американска клиника в Мароко — отвърна с усмивка Брайсън. — Това е положението. Не е като в „Риц“.

— На мен ми е нужно да отслабна — със съжаление в гласа откликна Уолър и потупа изпъкналия си корем. — Може и аз някой ден да се подложа на твоята „процедура“ — и мен да ме наръга някой луд терорист.

Брайсън се засмя и огледа шефа. Уолър бе видимо напълнял от последната им среща, макар че наедриялата му фигура бе умело прикрита под елегантен костюм от кашмир, а дебелият врат — от красива риза с широка яка. Брайсън не пропусна да отбележи марката ѝ — бе „Търнбул & Асър“.

— Ник, не съм престанал да се тревожа, откакто ти се случи тази дивотия — рече шефът. — Казаха ми, че ножът бил назъбен, специално острие тип „Веренски“, производство на български завод. Не особено висока техника, но за убийство върши работа — ръгаш и въртиш. Боже мой, и нашата професия е една такава...

Уолър се върна на големия облечен в кожа стол зад дъбовото бюро. Меките лъчи на ранното следобедно слънце се прецеждаха през поляризираното стъкло и огряваха гърба му. Брайсън се настани на стола пред бюрото, макар и да не обичаше тази формалност. Уолър, обичайно румен и здравеняшки бодър, днес изглеждаше блед и с дълбоки сенки под очите.

— Докладваха, че си се възстановил забележително — подхвърли той.

— След седмица-две ще бъда като нов. Така поне обещават лекарите. Специално ми изтъкнаха, че няма да се нуждая от

апендектомия. Това ми било печалбата от тази рана — отвърна Брайсън и леко докосна дясната долна част на корема си.

Там усещаше тъпа, лека болка.

Уолър кимна разсеяно и попита:

— Знаеш ли защо си тук?

— Когато викат ученика при директора, обикновено става дума за конско — усмихна се Ник, но вътрешно сякаш нещо го боцна.

— Конско, а... — прокашля се загадъчно Уолър, замълча за миг, огледа облечените в кожа скъпи книги по шкафовете на отсрещната стена и продължи с тих, почти плачевен глас:

— Знаеш, че Управлението никога не разкрива структурите си, но пък ти няма начин да нямаш представа за системата на контрол и командване от горе, нали така? Ясно ти е също, че решенията, дори и когато засягат ключовия ми персонал, невинаги спират на моето бюро. И колкото да е важна лоялността в нашата работа — както за теб, така и за мен, а и, по дяволите, за повечето хора в нашето шибано заведение, пак на първо място стои хладнокръвният прагматизъм. Така де. Знаеш го.

Брайсън отлично познаваше подтекста на този вид сапунени приказки. Работата в Управлението бе единствената сериозна служба през целия му живот досега. И с мъка потисна вътрешния подтик да се защити. Но самозащитата не бе нещо прието в Управлението; никой не постъпваше така. Беше недостойно. Спомни си една от любимите сентенции на самия Уолър: „В моя речник няма такова словосъчетание като «лош късмет»!“ И още една максима: „Добро е всичко, що има добър край!“

Каза последното на глас и добави:

— При мен наистина краят бе добър.

— За малко да те загубим — подметна шефът и го изглежда. — Аз да те загубя, разбираш ли?

Гласът му бе изпълнен със съжаление и тъга. Звучеше като учител, укоряващ любимия си ученик, който го е разочаровал.

— Това най-малкото е неуместно казано — тихо възрази Брайсън. — Но както и да е. Няма начин да се съобразяваш с правилата, когато си на задача, знаеш го не по-зле от мен. Нали именно ти си ми го казвал стотици пъти. Човек импровизира, следва интуицията си, инстинкта на мига... а не установения протокол.

— Виж сега, Ник... — на свой ред възрази Уолър. — Аз под „да те загубим“ разбирам да загубим Тунис, това е достатъчно ясно! За малко да загубим Тунис, това е положението, да! Ефектът на доминото. Някои хора го наричат „каскаден“, така е. Когато се месим някъде, правим го достатъчно отрано и навреме, че да хване дикиш. Всички действия са предварително и най-внимателно анализирани, реакциите — отчетени, променливите — прогнозирани. А ти за малко да компрометиращ няколко от допиращите се операции под прикритие в Магреб^[2], че и наоколо. Създал си рискова ситуация за други акции и живота на други наши хора, Ники... така е, не се сърди. Други операции и живот. Да. Легендата на Техника е доста комплицирано свързана и обвързана с други легенди — пак наше производство, знаеш това, по дяволите. Ти си си издухал прикритието сам — по твоя вина. Години, ГОДИНИ нелегална работа, ти казвам, съсипани по твоя вина!

— Хей, чакай за момент...

— Да им пробуташ дефектно оръжие и боеприпаси! Че как си мислиш ти — това да мине незабелязано и те да не те заподозрат?

— Дявол го взел, почакай малко — оръжието не биваше да е дефектно!

— Но е било. Защо?

— Не зная!

— Ти не проверяваш ли такива неща?

— Проверявам, да! Ама не! Просто не знам как стана. Изобщо не ми е идвало наум, че стоката не е в ред.

— Това е сериозен пропуск, Ники. Много сериозен. Застрашил си дългогодишна работа, години наред тайно планиране, усилия на наши агенти под прикритие, култивиране на изключително важни хора и дивиденди. Да, дивиденди, Ники! Бъдещи дивиденди! Дявол го взел, какво си си мислел там?

Брайсън замълча, дълбоко замислен.

— Направили са ми постановка — отвърна той след малко.

— Е, кой? Как?

— Не мога да бъда сигурен.

— Щом са се опитали да те подведат, значи вече си бил заподозрян, не е ли така?

— Аз... честно казано... не знам.

— „Не знам“! Какво е това, Ники? Що за отговор? Това не са думи, които бих искал да чувам! Това не са думи, които биха предразположили към доверие относно теб! Ти беше най-добрият ни агент! Какво е станало с теб, Ники?

— Може би някъде, някак си съм сгафил. Да не мислиш, че не съм се опитвал да анализирам случилото се? Непрестанно мисля само за това!

— Не чувам отговори в тези думи, Ники. Не и отговорите, които очаквам от теб.

— Може би въобще няма отговори. Не и сега. Или все още не.

— Не можем да си позволим подобни провали. Не можем да толерираме подобна небрежност. Никой тук не може да си играе с такива неща. Прекалено са важни, много пари струват, Ники! Знаеш, че си има допустими стойности за грешка или грешки. Но не можем да ги разширяваме до безкрай. Управлението не търпи грешки. Учил си това правило още от първия ти ден тук.

— Значи смяташ, че е имало нещо, което е трябвало да направя по по-различен начин? Или пък има ДРУГИ хора, които биха свършили работата ПО-ДОБРЕ от мен?

— Тц, сам знаеш, че ти беше най-добрият ни работник. Най-добрият, който някога сме имали. Но както вече ти обясних, тези решения се вземат на друго ниво. На висш съвет най-горе, Ники, не на моето бюро.

Студени тръпки полазиха по гърба на Брайсън. Познаваше добре висшата бюрокрация, за да знае, че тези заобиколни думи означават само едно: Уолър се дистанцира от последиците, свързани с решението да го уволнят. Тед Уолър бе негов дългогодишен ментор, шеф, приятел. Близо петнадесет години персонален учител. И непосредствен ръководител през „чирашкия“ период. Уолър го бе инструктирал лично за всяка важна операция в началото на кариерата. Това бе голяма чест и Брайсън до ден-дневен отлично съзнаваше този факт. Уолър бе най-блестящият интелект, когото познаваше. Можеше да решава наум диференциални уравнения. В главата си носеше невероятни знания, особено в геополитическата област. В същото време едрата му и тромава фигура създаваше невярна представа за истинските му физически умения и невероятна сръчност. Брайсън още помнеше как на стрелбището Уолър поразяваше и най-трудната мишена право в

средата, като в същото време разсеяно критикуваше упадъка на британското шивашко умение. В едрото му мечешко ръчище всеки пистолет изглеждаше като хваната непохватно детска играчка, но Тед си служеше с оръжието, сякаш имаше един пръст повече.

— Употреби минало време преди малко, Тед — рече на глас Брайсън. — Как да разбирам подтекста — че вече съм загубил качествата си ли?

Време за истина... бе дошло време за истината.

— Просто казах онова, което мисля — тихо отвърна Уолър. — Никога не съм работил с някой по-добър от теб и се съмнявам, че някога ще работя.

Ник знаеше кога трябва да запази абсолютно спокойствие и невъзмутимост: в този дух бе обучаван дълги години, темпераментът му отдавна бе свършен в това отношение. Но сега сърцето му биеше лудо: „Ти беше най-добрият!“ Отлично го бе чул. Мисълта звучеше като комплимент, като дълбоко признание и зачитане на качествата му. А такива неща се казват в момент на раздяла — обичайно те са ключов елемент на прощална церемония. Брайсън отлично помнеше реакцията на шефа след първия си значителен оперативен успех: бе успял да предотврати убийството на важен за САЩ южноамерикански политик и привърженик на умерените реформи. Тогава Уолър бе казал само едно равнодушно: „Не бе зле свършено“, и бе свил устни, за да не се усмихне. За Ник тези думи бяха най-голямата похвала въпреки хвалебствията в негова чест по-късно от други хора. Започне ли някой да изтъква ценните ти качества, смятай, че е дошло време да пуснат уморения кон на някое зелено пасище — това също бе мисъл на Уолър, само че изразена преди доста години.

— Ник, никой друг не би могъл да постигне онова, което ти направи на Коморските острови. Иначе онзи ненормалник полковник Денар отдавна щеше да е на власт там. В Шри Ланка стотици хиляди хора са живи само благодарение на разкритите от теб маршрути за прехвърляне на оръжия. Ами в Беларус? Руснаците още си нямат и понятие какво е станало, а и сигурно никога няма да загреят. Политиците ще запълват празнотите с красиви думи, това им е професията, но работата беше свършена от нас — по-точно от теб самия. Историците няма да научат истината, но какво от това? Така си е по-добре. Обаче ние тук пък знаем, нали?

Брайсън мълчеше — от него отговор така и не се очакваше.

— И още нещо, Ник. Някои хора още се опитват да надушат какво точно стана в „Банк дьо Норд“. Ама на...

Уолър говореше за проникването на Брайсън в една туниска банка, която переше пари и ги прехвърляше на Абу и „Хизбула“, за да финансира преврата. По време на операцията една нощ над милиард и половина долара просто изчезнаха — сякаш се изпариха или преминаха в киберпространството. Бяха минали месеци безрезултатни разследвания без точна информация и обяснение. Това бе загадка, а в Управлението не обичаха загадките.

— Ти нали не подмяташ, че съм бъркал в меда, а?

— Естествено, че не намеквам. Но сам разбираш, че подозренията ще си останат. Когато отговори няма, въпросите остават висящи и ти самият знаеш това отлично.

— Имал съм десетки възможности за „лично обогатяване“ — далеч по-добри и най-вече много по-дискретни.

— Зная, Ники, зная. Зная още, че сме те подлагали на множество проверки и ти си ги издържал блестящо. Но поставям под въпрос метода на диверсията — парите прехвърлени чрез фалшиви посредници на хора, които купиха с тях компрометираща информация.

— Това се нарича импровизация. Нали за това ми плащате — да използвам дискретни средства, когато и където е необходимо — каза Брайсън и мигом се досети за нещо. — Чакай малко — по този въпрос никога не съм давал отчетен доклад за мисията.

— Ти сам предостави подробностите, Ники — кротко го поправи Уолър.

— Никога не съм... ох, по дяволите, сега разбирам — инжектирали сте ми нещо, нали? От типа на серумите на истината, по дяволите!

Уолър се поколеба за десетка от секундата, но това бе напълно достатъчен отговор за опитния Брайсън. Тед Уолър можеше да лъже, когато службата го изисква — с лекота и невинно изражение, но Брайсън знаеше, че старият му приятел и наставник не обича да го заблуждава.

— Нали ти е известно, че този тип информация се дава само по целесъобразност. Такъв е правилникът.

Сега Брайсън разбра защо в американската болница в Мароко се бе наложило да продължат престоя му. Давали са му специални химически препарати, за да си изпее истината, без сам да знае какво прави. Най-вероятно са ги слагали в интравенозната система.

— Дявол да го вземе, Тед! Какво искаш да кажеш — че ми нямате доверие сам да си напиша доклада както му е редът ли? Доброволно, а? Мислили сте, че разпит на сляпо ще ви предложи всичко, което ви е необходимо, а аз бих премълчал някои подробности, така ли?

— Понякога най-сигурната информация се получава, когато източникът няма предвид най-добрите си собствени интереси, Ник.

— Значи сте смятали, че ще излъжа, за да си спася задника, а?

Отговорът на Уолър бе тих, изпепеляващ.

— Веднъж, когато е направена преценка, че даден индивид не е стопроцентово достоверен източник, да речем, в определено негово състояние, тогава се налага обратната оценка, поне временно. Виждам, че ти е много неприятно, а и на мен самия не ми харесва, но това си е един от най-бруталните факти, нека ги наречем дадености, на бюрокрацията в разузнаването. Както нашата тук, която е особено изолирана. Може би дори думата параноична, в смисъл обсебена от страх от провали в сигурността, ще бъде по-уместна в нашия случай...

Боже, ПАРАНОИЧНА! Всъщност Брайсън отдавна бе разбрал, че Уолър и колегите му от висшите ешелони на Управлението приемат като абсолютен факт тезата за тежки сривове на сигурността в ЦРУ, в АНС и дори в Разузнавателната агенция на отбраната — една от централите на военното разузнаване. Те смятаха, че и трите институции са практически парализирани от внедрени шпиони или „къртици“ — проникнали чужди агенти; осакатени от редица тъпи правила; затънали до шията в безрезултатна война на дезинформация с враждебните им централи в чужбина. Тези институции постоянно бяха в устата на конгресмените, така или иначе ограничавани до крайност от разни закони и организационни регламенти, и Уолър обичаше да ги нарича „плюшени колоси“. В младежките си години веднъж Брайсън добронамерено, но наивно бе попитал защо не се предвиждат мерки за сътрудничество и координация на работата с тях. Уолър със смях бе отговорил: „Какво искаш — да съобщим на плюшените колоси, че съществуваме ли? По-лесно е да изпратим подробна информация на

«Правда»!“ Но кризата в американското разузнаване според Уолър не е резултат само от дейността на „къртиците“. В контраразузнаването цари истинска неразбория — то е „пустинята на кривите огледала“, както се изразяваше навремето шефът му. „На врага пробутваш лъжи, шпионираш го — бе обяснил веднъж Уолър, — в ответ получаваш също лъжи. Само че идва момент, когато лъжата се превръща в истина, защото казана хиляди пъти лъжа накрая се приема за истина.“ В това се състои и трагедията — лъжата се категоризира като „разузнавателна информация“. Има една детска игра — „Хайде да търсим заровеното яйце“. Знаеш ли колко много хора направиха кариера, като дълго търсеха — и накрая намериха — заровените с такава мъка от техни колеги отвъд желязната завеса „яйца“. Красиви, натъкмени „яйца“, но съдържащи само фалш.

Този разговор се бе състоял една късна вечер в подземната библиотека на номер 1324 на „К“. В красиво помещение, застлано с тежки кюрдски килими от седемнайсети век и скъпи картини по стените — стара английска маслена живопис главно с ловна тематика: верни породисти кучета, захапали ударения дивеч в расовите си челюсти.

— Не виждаш ли как стоят нещата? — бе казал Уолър. — Всяка авантюра на ЦРУ — издънка или не — рано или късно става обществено достояние. Но при нас не е така просто защото сме анонимни и неизвестни никому. Ничий радар не ни е засякъл засега и слава Богу.

И Брайсън сякаш отново чу подрънкването на ледените кубчета в тежките кристални чаши с уискито. Пиеха бърбън, Уолър си обичаше американската стока.

— Обаче работата ни извън системата, практически като нелегални деятели, едва ли е най-доброто от прагматична гледна точка — бе възразил Брайсън. — На първо място ми идва наум проблемът с ресурсите.

— Вярно, не разполагаме с особени ресурси, но пък нямаме и онзи тип бюрокрация заедно с всичките ѝ ограничения, фатални недостатъци и задръжки. Казано накратко, имаме огромни преимущества благодарение на особения ни статут. Гледай резултатите и не питай! Имаме специални пълномощия, можем да работим с какви ли не групи в цял свят, не се боим от агресивна намеса, затова и

нямаме нужда от огромен апарат. Напълно ни е достатъчна малка група отлично обучени агенти. Възползваме се от създадени ситуации. Успешно НАСОЧВАМЕ или РЪКОВОДИМ събитията, координираме търсените опции. И не са ни нужни огромните чадъри на обичайната шпионска мрежа, стотиците никому ненужни чиновници. От какво се нуждаем истински? Само от едно: мозъци! Добри мозъци.

— И кръв — бе добавил Брайсън, вече изпитал на гърба си тежестта на истинската работа. — Кръв.

Уолтър бе свил рамене.

— Е, да, да. Онова гадно чудовище Йосиф Сталин веднъж го е казал много точно: „Ако искаш омлет, първо трябва да строшиш яйцата.“

Уолър му бе говорил надълго и нашироко за американския век, век на забележително израстване на ролята на САЩ в света, за имперските трудности и бреме. За имперска Великобритания през XIX век, когато е било нужно Парламентът да дебатира цели шест месеца дали да изпрати експедиционни сили в помощ на обкръжен вече в продължение на две години генерал.

Уолър и колегите му в Управлението вярваха в силата и принципите на либералната демокрация — пламенно и безрезервно.

Но знаеха още, че само с джентълменски правила на играта — по думите на Уолър — не е възможно да се запази сигурността и бъдещето ѝ. Щом врагът играе подло и коварно, и ти си длъжен да прибегнеш до същите методи.

— Ние сме Необходимото Зло. Без нас не може — бе казал Уолър и отново бе разклатил чашата с леда. — Не се стряскай, това е точната дума — Зло. Ние сме извън закона. Без надзор, без регламенти. Понякога дори аз самият се стряскам, че въобще съществуваме.

Ник Брайсън познаваше немалко фанатици — и свои, и вражески. Може би затова намиралше успокоение в самата двойственост на Уолъровите разсъждения. И най-вече във веруюто му. Никога не се беше надявал да постигне брилянтността на Уолъровия интелект: мощта и размаха на мисълта, цинизма, но най-вече непоклатимия и същевременно почти плах идеализъм, огряващ лицето му подобно проникнали през спуснати щори слънчеви лъчи.

Сега бе ранен следобед и слънчевите лъчи бледо галеха поставените на бюрото Уолърови ръце. Шефът ги бе протегнал напред, сякаш по този начин още повече се дистанцираше от неприятната си задача.

— Знаем, че ти е било много тежко, след като Елена те напусна... — започна той.

— Не желая да говорим за Елена — рязко отвърна Брайсън.

Усети, че вената на челото му тъпо затупа. Години наред тя му бе съпруга, пръв приятел, любовница. Преди шест месеца Брайсън ѝ бе позвънил от Триполи. Трудно бе да се организира обезопасен телефонен разговор от там, но той бе успял. И тогава съвсем неочаквано Елена бе заявила, че го напуска. Никакви доводи не бяха успели да я разубедят. Поне да изчака завръщането му, да поговорят отново... Не и не. Тя си го бе решила, нямаше повече какво да му каже. Думите ѝ го бяха наранили стократно по-болезнено от ножа на Абу. Няколко дни по-късно експресно се бе върнал за доклад и инструктаж — под прикритие, разбира се, — ужким да осигури оръжието за преврата. Тя вече си бе прибрала вещите и си бе отишла.

— Слушай какво ще ти кажа, Ник — опита се отново Уолър. — Вероятно към днешна дата ти си най-добрият в световния шпионаж. Поне постиженията ти те поставят в тази категория.

Шефът замълча, замисли се и заговори отново, този път с искрена пламенност в гласа:

— Ако в това състояние продължиш да работиш, много вероятно е да тръгнеш назад...

— Може би съм се издънил — рече Брайсън уморено. — Но веднъж. Само веднъж. Готов съм да го призная.

Нямаше никакъв смисъл да излага подобни аргументи, но вече не можеше да се овладее.

— И пак ще се издъниш — с равен глас възрази Уолър.

— Знаеш термина — „ранни предупредителни симптоми“. Ти работи по изключително качествен начин цели 15 години. Изключително! Но ПЕТНАЙСЕТ ГОДИНИ е много време, Ники, много. При нашего брата това е период както при кучешката възраст. Концентрацията ти не е вече същата. Ти си изхабен, с разбити нерви, но не това е най-лошото, Ник. Най-лошото е, че самият ти не го осъзнаваш...

И в брака ли има „ранни предупредителни симптоми“ — болезнено помисли Брайсън. И докато Уолър продължаваше да говори тихо, разумно и логично, в съзнанието му нахлуха противоречиви чувства и на първо място го обзе ярост.

— Моите умения...

— Не говоря за огромния пакет умения, които притежаваш. Що се касае до оперативната работа, от теб по-добър няма, дори и сега. Аз ти говоря за друго нещо — самозадръжката, способността да се въздържаш, когато си под напрежение. Способността да НЕ действаш. Това е първо и основно качество. А ти си го изпуснал.

— Значи може би ще ми се наложи известна отпуска — изтърси Брайсън и сам се намрази заради отчаяната нотка, която усети в гласа си.

— Управлението няма такава практика — сухо отвърна Уолър. — Творчески отпуски, ваканции за възстановяване, знаеш това, Ник. Работиш тук от доста време. Но виж какво — вече десетилетие и половина ти си творил история. Сега можеш да се посветиш на проучването ѝ. Да напишеш студии. Аз ти връщам живота отново, Ник.

— Животът ми ли — с мъка повтори Брайсън. — Значи говориш за пенсиониране...

Уолър се облегна на стола, разпери ръце.

— Не си ли чувал за битието на Джон Уолис — един от най-големите ръководители на шпионски мрежи в Англия през XVII век? Той бил истински магьосник в занаята — успял да дешифрира посланията на роялисти до парламентаристи някъде около 1640 година. Той е един от създателите на английската Черна камара, нещо като нашата АНС. А когато се оттеглил от службата, използвал талантите си и преподавал геометрия в Кеймбридж, където и станал професор. Помогнал за създаването на съвременната висша математика и диференциалното смятане. Всъщност той модернизирал тогавашното образование и отворил пътя на бъдещето в него. Сега кажи ми честно — кой е по-важен в случая — Уолис Шпионина или Уолис Учения? Оттеглянето от оперативна работа не означава непременно да се превърнеш в уморен кон, когато завинаги отпращат в зелените пасбища.

Ето ти пак любимата приказка на Уолър за уморения кон и пасището. Това при него бе нещо като редовна притча за отбиване на

номера и Брайсън се изсмя вътрешно на абсурдността ѝ.

— Е, добре де, какво мислиш, че мога да работя аз? Да стана шеф на охраната на някой склад, да обикалям нощем паркингите с патлак и палка, така ли?

— „Integer vitae, scelerisque purus non eget Mauris jacuiis, neque arcu, nec venenatis gravida saggitis pharetra“ — ерудирано цитира Уолър. — Значи следното: „Чистият по душа и негреховен човек не се нуждае от мавританско копие, нито от лък, нито пък от тежък колчан с ловни стрели.“ Това е Хораций, ако се досещаш. В нашия случай всичко е вече уредено. В „Удбридж колидж“ търсят лектор — класика, древна история, Близкия изток. И току-що си намериха не кандидат, а истинска звезда в този предмет. Ти нали си го учил предмета, имаш следдипломна квалификация, езиково си майстор. Какво повече. Идеално попадение, нали?

Брайсън получи странно усещане: все едно се отделя от самия себе си, както понякога му се бе случвало по време на оперативна задача. Напуска тялото си, сякаш излита от него и се рее над сцената на действие, като наблюдава събитията с трезво и пресметливо око. Често си бе мислил, че може да го убият: това, обективно погледнато, бе една възможност, която не биваше да пренебрегва, и затова често бе планирал какво трябва да се направи предварително. Но никога не бе предполагал, че ще го уволнят. И че ще го направи именно неговият ментор и любим учител, като по този начин раздялата със службата ще придобие съвсем личен и още по-болезнен характер.

— Това е просто част от служебните пенсионни схеми — продължи да обяснява Уолър. — Човек без работа за какво да мисли, освен за бели, нали така казват хората? Практично, пък и доказано от наблюдения и опит. Дай на пенсиониран агент една кръгла сума пари и го остави да линее и ето ти готова беля. Със сигурност ще хлътне и ще се забърка в някоя каша. Затова си мисля, че имаш нужда именно от някакъв проект, с който да се захванеш. А какво по-хубаво от учебна дейност. Ти си роден учител — това си го доказал в работата си и то е една от причините за успехите ти.

Брайсън мълчеше и мислеше. Опитваше се да прогони доста неприятен спомен за една операция в малка латиноамериканска провинция и най-вече образа на едно лице, гледано през кръстоската на снайперски мерник.

Лицето бе на негов „ученик“ — деветнадесетгодишен хлапак на име Пабло от индиански произход, когото бе обучил да обезопасява, но и да зарежда експлозиви. Смело, здраво и много честно момче. Родителите бяха селяни от едно планинско поселище, току-що превзето от маоистки партизани. Ситуацията бе неприятна — научат ли бунтовниците, че хлапакът помага на техните врагове, веднага ще убият бащата и майката. При това по крайно жесток и изобретателен във варварството си начин — това бе типично за тях отмъщение. Момчето се бе колебало дълго, разделено от двояката си лоялност, и накрая бе решило, че е длъжно да се върне, за да спаси родителите си. Което означаваше да разкаже на бунтовниците всичко, което знае за враговете им, включително и имената на други хора, сътрудничили с официалната власт. Кораво, но честно момче, уловено в неприятен конфликт, от който лесно измъкване няма. И така се получи, че се наложи Брайсън да насочи към него снайпера. И да се взре в лицето на един попаднал в трудно положение, онеправдан и много уплашен младеж — неговия собствен „ученик“ Пабло. Брайсън бе отместил поглед чак след като натисна спусъка.

Към реалността го върнаха думите на Уолър.

— Значи името ти е Барет. Джонас Барет. Независим учен, изследовател, автор на половин дузина забележителни и уважавани от специалистите статии. Истински! Четири от тях са във „Елинистика: проблеми и аспекти“, също уважавано научно издание. Всъщност са написани от екипи. Така де, нашите тукашни специалисти по блискоизточните въпроси да си запълват работното време. Пък и ние нали знаем туй-онуй как се прави легенда за един цивилен учен.

Уолър му подаде папка. Жълта на цвят, като перата на канарче. Брайсън познаваше значението на цвета. Забранено за изнасяне извън Управлението. Пък и имаше магнитни лентички в кориците и на изхода щеше да активира всички възможни сигнални уредби. В папката сто на сто бе легендата — фиктивна биография. НЕГОВАТА биография.

Бързо прелисти плътно изпълнените печатни страници. Те описваха живота на саможив учен, чиито лингвистични знания бяха досущ като неговите, пък и опитът му не бе много по-различен. Каквото не достигаше, лесно щеше да научи. Основните характеристики на биографията също бяха елементарни за асимилиране. Джонас Барет бе ерген. Джонас Барет никога не бе

познавал Елена. Джонас Барет никога не я бе обичал. Джонас Барет не страдаше и не даваше мило и драго тя да се върне. Джонас Барет... и прочие. С една дума, Джонас Барет бе една измислица. За да я превърне в истина, Брайсън трябваше да приеме загубата на Елена.

— Назначението ти е вече факт. В „Удбридж“ очакват новият преподавател да пристигне през септември. И ако мога да добавя нещо съвсем лично, то е, че те наистина имат късмет да ползват услугите му.

— Нямам ли право поне на мнение по въпроса?

— Е, добре де — можехме да ти намерим работа и в някоя от десетината мултинационални консултантски компании. Или в някоя от гигантските петролни фирми. Или в някое инженерно предприятие. Но настоящото назначение е най-подходящо за теб. Ти си човек, чийто мозък отлично се справя както с фактите, така и с абстракциите. Навремето се косях, че това ти качество може да е в ущърб на работата, а то се превърна в чудесен помощен фактор.

— Ами АКО не пожелае да се пенсионирам? Ако не се съглася покорно да ме разкарате?

Още не бе довършил изречението и в съзнанието му се мярна образът на брадатото лице на Абу и бляскавата стомана, която потъва в корема му.

— НЕДЕЙ, Ник — рече Уолър и изражението му се промени.

— Боже мой! — възкликна Брайсън с болка в гласа и веднага съжали, защото му бе повече от ясно, че Уолър чете реакциите му с лекота.

Отлично знаеше как се движат игрите в Управлението и в дадения случай не го бе заболяло толкова от думите и предрешеността, колкото от това, кой ги бе изрекъл. Всъщност Уолър не бе усуквал нещата, нито се бе опитвал да ги усложнява. Не бе имало нужда. Брайсън разбираше, че право на избор не му се дава и край. Известна му бе и съдбата на непокорниците. Представи си такси, което внезапно рязко извива, удря пешеходец и изчезва. Или леко убождане, което дори може да мине неусетено в някой претъпкан киносалон или супермаркет. Диагнозата ли? Нищо по-лесно. Учебников пример за инфаркт. Човекът е вече в опасната възраст, сигурно е живял напрегнато... Или пък опит за грабеж на улицата, който преминава в сбиване, защото жертвата се опитва да се противи на нападателите.

Какво толкова чудно? В Америка днес големите градове страдат от невероятна улична престъпност.

— Спрели сме се именно на тази работа — тихо продължи Уолър. — Отговорността към службата стои над всякакви лични връзки и приятелства. Би ми се искало да е по-другояче. Сам не знаеш колко много ми се искаше. За съжаление досега ми се е налагало лично да... хм, санкционирам трима от моите хора. Отлични работници, провалили се в изпълнение на задача. Постъпили непрофесионално. С това живея всеки ден, Ник. Обаче, ако се наложи, пак бих постъпил по същия начин. ТРИМА, ти казвам. И затова те моля — не ме притискай, защото тази цифра ще трябва да се увеличи на четири.

Това пък сега що за номер беше? — помисли Брайсън. Заплаха ли? Или искрена молба? Или и двете заедно?

В същия миг Уолър тежко въздъхна.

— Предлагам ти нов живот, Ник. Много хубав живот.

Но това, което предстоеше, едва ли бе живот за Брайсън.

Поне все още не. По-скоро намирисваше на някакво състояние. Някаква мъглива и сенчеста полусмърт. Цели петнайсет години бе посвещавал цялото си същество — всяка мозъчна клетка, всяко мускулно влакно — на поредното опасно и напрегнато усилие в рамките на поредната задача. Сега Управлението повече не се нуждаеше от услугите му. И Брайсън усещаше една безкрайна пустота, дълбока и неясна празнота.

Тръгна към дома, към красивата къща в колониален стил на „Фолс Чърч“, която май вече не му изглеждаше така позната. Застана пред нея и дълго я съзерцава като чужда. Влезе и се загледа в купуваните от Елена френски гоблени. Качи се на втория етаж и застана до вратата на боядисаната в меки и приятни пастелни цветове стая. Бяха я нарекли „стая на надеждата“ — за бебето, което така и не се роди. Този дом бе празен. Пуст и пълен с нечий призраци. Наля си водна чаша водка. Прекалено дълго бе стоял трезвен. Сега седмици наред ще си го наваксва...

Къщата бе пълна с излъчването на Елена: нейния парфюм, нейния вкус във всичко и навсякъде, нейната аура. Как да я забрави?

Потече друг спомен:

... седят на малкия пристан пред бунгалото им на брега на едно мерилендско езеро. Гледат платноходките. Тя му налива чаша ледено бяло вино и тихо казва:

— Липсваш ми...

— Но аз съм пред теб, мила.

— Сега си пред мен. Утре няма да те има. Ще бъдеш или в Прага, или в Сиера Леоне, или в Джакарта, или в Хонконг... Бог знае къде... И за колко време?

Той взима ръката ѝ в своята, милва я. Усеща самотата ѝ, но какво да направи?

— Вярно, но винаги си идвам у дома. Нали знаеш поговорката — „Отсъствието на любимия подклажда сърдечната близост“.

Тя кима с глава, замисля се и го превежда:

— „Mai garut, mai dragut.“ Но в родината ми казват и още нещо: „elor se duc mai mult dorul, le pare mai dulce odorul.“ „Отсъствието изостря любовта, а присъствието я засилва.“

— Хубаво е казано.

Тя размахва пръст пред лицето му.

— И още една поговорка на същата тема: „Prin departare dragostea se uita.“ На английски ще звучи горе-долу така: „Дълго отсъствие — бърза забрава.“

— Англичаните казват: „Далеч от очите, далеч от сърцето.“

— Е, кажи ми, бързо ли ще ме забравиш?

— Но ти винаги си с мен, мила моя — отвръща той и докосва гърдите си. — Ето тук.

Не се и съмняваше, че Управлението го е поставило в режим на пълно електронно наблюдение. Какво от това? Не му пукаше. Ако решат, че отговаря на категорията „риск за сигурността“, сто на сто ще го „санкционират“. Може да стане и с водка, помисли си той тъжно. Защо сам да не им спести главоболието?

Минаха дни, никой не му се обади, никой не се появи. Може би Уолър е настоял някъде там „горе“ да го оставят на мира. Шефът знае, че не уволнението е главната причина за психическия му срив. На

първо място бе разривът с Елена. Елена — най-важният фактор в живота му. Основа на самото му съществуване. Навремето общите им приятели обичаха да казват, че Ник винаги изглеждал „толкова спокоен“. Но вътрешно той никога не се бе чувствал спокоен. Спокойствието се бе излъчвало от Елена. Докато Елена бе стояла до него. Уолър имаше любима фраза и за това: „Любовта носи ведрост и спокойствие.“

Ник не бе и подозирал, че може да обича някого така, както обичаше нея. В океана лъжи — всекидневие и център на кариерата му, тя бе единствената истина. В същото време и тя бе в същата професия — човек от тайните служби. Е, не точно като него. Но би трябвало да бъде нещо подобно, за да им бъде позволено да изградят съвместен живот. Бяха я проучвали основно и продължително — също както и него — и накрая я бяха одобрили. След това бе постъпила на работа в Управлението, само че в отдела за криптография. А там човек никога не знае на какво може да попадне. Служителите обработват, дешифрират, превеждат различни сведения, информационни доклади и прочие, по възможност съдържащи и дискредитиращи САЩ факти. Какво друго може да пише в прихванат противников информационен трафик? Някои от най-строго пазените държавни и правителствени тайни, до които нямат достъп и повечето от шефовете на самото Управление. Тя бе стигнала до ниво „Анализ“ и работата ѝ бе на бюро, компютърът бе единственото ѝ оръжие, но сведенията, които четеше, и собственият ѝ интелект я отнасяха в най-различни и най-далечни части на света. Също както и оперативните работници.

Боже мой, как само я обичаше!

В известен смисъл ги бе запознал самият Тед Уолър, макар и да се бяха срещнали при най-неблагоприятни обстоятелства — в резултат на задача, с която бе натоварен Ник.

Бе рутинно „прехвърляне на колетна пратка“, което на професионален език тогава означаваше извеждане на човек от отвъд желязната завеса по канал, за който пък някои вътрешни източници в Управлението употребяваха термина „вълча пътека“. Към края на осемдесетте години Балканите вряха и кипяха — налагаше се на запад бързо да бъде прехвърлен водещ румънски математик заедно със

съпругата и дъщеря му: Андрей Петреску — пламенен румънски патриот, академик в Букурещкия университет, голям специалист в областта на математическите основи на разшифровката.

Печално известната румънска Държавна сигурност — Секуритате — го бе използвала принудително. Той бе автор на множество от най-тайните кодове, използвани в тогавашната държавна и партийна система на Чаушеску. Всъщност бе съставил криптографските алгоритми, но отказал да постъпи на постоянна служба. Отвратен от методите на Секуритате, Петреску бе настоявал да продължи академичната си работа, да преподава на студентите. За наказание го бяха поставили в черен списък и практически бе под домашен арест, нямаше право да пътува в чужбина, денонощно следяха и наблюдаваха цялото му семейство. Дъщерята, на име Елена и негова студентка по математика последна година, бе надарена не помалко от баща си и всички смятаха, че ще продължи бляскавата му кариера.

През декември 1989 събитията в Румъния стигнаха критична точка; румънците излязоха на улицата в гневен протест срещу тираничното управление на Чаушеску. Секуритате, войските на Държавна сигурност и личната гвардия на диктатора отвърнаха с масови арести и убийства. В Тимишоара на булевард „30 декември“ се събра огромна тълпа демонстранти, които нахлуха в сградата на Румънската комунистическа партия, разбиха вратите и започнаха да изхвърлят портретите на Чаушеску. Армията и агентите от тайните служби откриха огън и избиха множество демонстранти, впоследствие заровени в масови гробове.

Изпълнен с негодувание, и Андрей Петреску бе решил да даде своя принос в общата борба против тиранията. Държеше в мозъка си ключови държавни тайни, свързани най-вече с комуникациите, и бе готов да ги направи публично достояние. За да не може повече Чаушеску да дава тайни заповеди на своите убийци. Всички заповеди, нареждания, решения ще бъдат известни на нацията в момента, в който тръгнат за изпълнение.

Но това решение би поставило на карта съдбата на любимите му съпруга Симона и дъщеря Елена. След като „предателството“ му стане факт, защото се знае, че само той извън тайните институции знае

кодовете, Секуритате ще арестува и тримата и само Бог знае какво ще стане после с тях.

Така се бе стигнало до идеята семейството да избяга от Румъния. Но за тази цел бяха нужни услугите на външен фактор, мощен, разполагащ с ресурси. Какво по-подходящо от някоя от разузнавателните централи, като например ЦРУ или КГБ?

Силно уплашен, Петреску бе отправил дискретни запитвания. Познаваше някои хора в чужбина, негови близки — също. Помоли за помощ, но и постави известни условия. Обаче и американците, и англичаните веднага отказаха. И двете страни бяха заели изчаквателна позиция на ненамеса във вътрешните работи на Румъния.

Тогава една ранна утрин му се обади американец, представител на непозната разузнавателна институция, нямаща нищо общо с ЦРУ. Твърдеше, че неговата организация се интересува от предложението и е готова да помогне. Тя има куража и желанието да го направи, бе казал човекът.

И така: оперативните подробности бяха разработени от логистичния отдел на Управлението — т.нар. „архитекти“, и сетне обсъдени и допълнени лично от Брайсън и Тед Уолър. Ник бе натоварен със задачата да изведе Петреску и семейството му от Румъния, а с тях и още петима — двама мъже и три жени, представляващи интерес за Управлението. Най-лесно се бе оказало влизането в Румъния. Брайсън бе използвал жп връзката между Източна Унгария и Румъния и се бе качил на влака с унгарски паспорт на името на шофьор от международния транспорт. Облечен в нечист работен комбинезон с още по-мръсни и задебели шофьорски ръце, граничният наряд едва бе погледнал документите му. На няколко километра след границата бе слязъл в една котловина, където го чакаше оставен от свръзка на Управлението камион. Стар румънски „динозавър“, който кихаше дизелови изпарения, но пък вървеше отлично. Бяха го модифицирали в тайна работилница на Управлението и натоварили с истинско румънско вино и „пуйка“ — сливова ракия. Затворената каросерия изглеждаше натъпкана до тавана с въпросния алкохол, но след два реда кашони хитроумно бе прикрито вътрешно помещение, достатъчно по размери да побере „пратката“. Почти цялата — без един човек.

Румънците трябваше да го чакат в една гора на пет километра северно от Букурещ. Брайсън ги бе намерил на уреченото място — седнали на земята около наредена на кърпи храна. Нещо като пикник на голямо семейство, но Ник никога нямаше да забрави ужаса в очите им.

Видимо лидер на групата бе шестдесетгодишният математик Андрей Петреску — дребен на вид човечец, седнал до кротка женица с валчесто лице, очевидно съпругата му. Вниманието на Брайсън мигновено бе привлечено от дъщерята — защото Ник до този момент не бе срещал толкова красива жена. Елена Петреску бе тогава двайсетгодишна, с катраненочерна коса, миньон — стройна и с кръшна снага, а черните ѝ очи святкаха с особен пламък. Бе облечена в черна пола и гълъбовосив пуловер, косата си бе пристегнала с многоцветна кърпа. Мълчеше и го наблюдаваше с безмерно подозрение.

Брайсън ги бе поздравил на румънски.

— Buna ziua. Unde este cea mai apropiata statie Peco? Къде е най-близката бензиностанция?

— Sinteti pe un drum gresit — бе отвърнал математикът. Объркали сте пътя.

След това хората се бяха качили в скривалището на камиона, междувременно прикрит в рядка горица край пътя. Брайсън им бе оставил сандвичи и питейна вода за дългото пътуване до границата. А красивата Елена Петреску бе седнала до него в шофьорската кабина, както бе предварително уговорено.

Първите няколко часа тя упорито бе мълчала. Брайсън се бе опитал да поведе разговор, но безуспешно. Тя мълчеше или отговаряше едносрично, а той не бе сигурен дали е стеснителна или се страхува. Пресичаха страната в посока на отдалечен граничен пункт с Унгария. Пътуваха нощем с добра средна скорост, всичко изглеждаше наред. Прекалено добре за район като Балканите, където всеки момент може да стане нещо неочаквано — тази мисъл често глождеше Ник.

Затова и никак не се бе изненадал, когато зърна мигащите светлини на полицейска кола. Бе пътна полиция, проверяваща трафика на около осем километра от унгарската граница. Не се и стресна, когато ченгето му махна с палката да отбие автомобила и да спре.

— Какво ли, по дяволите, ще искат сега? — бе подхвърлил небрежно на Елена, докато обутият в черни ботуши полицай

приближаваше камиона.

— Рутинна проверка — бе отвърнала тя.

— Дано да е така — бе откликнал той и свалил стъклото на прозореца.

Румънският му бе доста добър, но не и акцентът. Не можеше да мине за местен човек, но затова пък и паспортът му бе унгарски. Бе се накарал да спори с полица — както е логично да се очаква от шофьор в международния транспорт, пътувал достатъчно дълго, уморен и раздразнен от всяко излишно според него спиране.

Полицаят бе поискал документите и се бе зачел в тях — всъщност всичко би трябвало да е наред.

— Какъв е проблемът? — бе попитал Брайсън.

Ченгето се бе заяло с фаровете. Единият не работеше добре, както може и да се очаква от стар камион. Сетне поиска да провери товара — какво карате?

— Износ — кратко бе обяснил Брайсън.

— Отворете!

Въздъхвайки раздразнено, Брайсън бе слязъл и тръгнал към задната врата. На колана отзад под ризата и сивото яке бе затъкнал полуавтоматичен пистолет — би го използвал само в краен случай, защото навсякъде по света убийството на полицаи носи огромен риск.

Може да го види някой от минаваща кола, възможно е проверяващият полицаи да се е обадил на колеги и съобщил номерата на камиона. Тогава щяха да го подгонят с обединени сили. Още по-просто бе да го спрат и арестуват на границата. Знаеше, че не бива да убива полицаи, но отлично разбираше, че може и да няма избор.

Бе отворил вратата и забелязал алчното изражение на ченгето. Това го бе успокоило: може би кашон или два алкохол биха задоволили румънеца. Обаче последният жадно бе започнал да рови по кашоните и да ги мести и не след дълго бе стигнал почти до скривалището. Бе заподозрял нещо и започнал да почуква по картоните.

— Какво има отзад?

Брайсън бе посегнал към оръжието, но в същия миг се бе появила Елена. Изкусително поставила ръка на стройния си кръст, с пълна с дъвка уста, междувременно обилно намазала устни с ярко червило, руж и пудра, тя приличаше на проститутка. Бе се навела към полицаи с ръце на кръста и нахално дъвчеща, бе попитала:

— Какво на майната си търсиш?

— Я да си... майката! — бе я изгледал накриво полицаят.

И отново бе продължил да рови с двете ръце зад последния ред кашони. Стомахът на Брайсън се бе свил в болезнено кълбо, когато ченгето бе напипало лоста за отваряне на скривалището. Не бе останала друга възможност, освен да убие румънеца. А тази Елена какво, по дяволите, правеше? Тя още повече антагонизираше този дървенияк!

— Хей, другарю, нека те попитам нещо — изведнъж бе казала Елена с тих глас. — Не ти ли е скъп животът?

— Какво искаш ти, ма, курво? — се бе сопнало ченгето и извърнало към нея.

— Питам те ясно, не ти ли е скъп животът? Защото си на път да си го съсипеш... а и да си купиш билет за някоя психиатрична болница! Чаткаш ли? А може и някой бедняшки гроб...

Брайсън окончателно се бе вбесил: тази глупава девойка бе разрушила толкова усилия. Незабавно трябваше да я спре!

Ченгето тъкмо отваряше калъфа на старомодния си военен тип полеви телефон, за да се обади някъде — вероятно на шефа си.

— Ако ще се обаждаш, по-добре позвъни направо в Главно управление — Секуритате, и поискай да ти дадат самия Драган — бе изтърсила Елена с усмивка на намацаното лице.

Зяпнал, Брайсън се бе досетил, че генерал-майор Раду Драган е втори по старшинство в тайната полиция. Извратен тип със сексуални отклонения и пословично корумпиран.

Ченгето обаче, макар и разколебано, бе кряснало:

— Плашиш ме, а, кучко?

Елена бе примляснала с дъвката и нагло отвърнала:

— Хич не ми пука за теб. Ама щом искаш да проваляш изключително важна и поверителна операция на Секуритате, моля! Пробвай се, галфон такъв! Аз само си върша работата. Драган си умира за девствени унгарски момиченца и като си свърши работата, аз му ги връщам по места. Щом ще ми пречиш, окей... давай, давай! Като изкараш на бял свят курвалъка на Драган, голяма услуга ще си извъртиш, нямам думи! Ха-ха. Хайде давай — обади се, де! Ама не му знаеш номера, нали... Я опитай този, да видиш!

Тогава тя в скоропоговорка бе изтърсила дълъг номер заедно с букурещия код.

Все още несигурен, полицаят бе набрал номера. Поставил слушалка на ухото, след секунди бе пребледнял като смъртник — очевидно наистина го бяха свързали със Секуритате.

Сетне, мърморещ неясни извинения, бързо бе закрачил към колата и отпрашил с максимална бързина в посока, обратна на тяхната.

На границата бяха преминали безпроблемно. Малко по-късно Брайсън бе запитал:

— Онова наистина ли бе номер на Секуритате?

— Естествено, на Главното управление — бе отвърнала тя с негодувание срещу съмненията му.

— Е, вие откъде...

— Не са ли ви казали, че имам отлична памет за цифри. С числа работя и съм много добра...

На сватбата кум на Ник бе Тед Уолър. Родителите на Елена бяха прехвърлени на ново място, с нова самоличност и нови легенди — в Ровини, на Адриатика. Управлението бе уредило всичко, бе поело грижата за бъдещето им. По съображения за сигурност на Елена не бе позволено да ги посещава — тя бе приела тези мерки като необходимо зло, но страдеше и много тъгуваше по тях.

След съответните процедури тя пък бе назначена в отдела по криптография на Управлението. Там се занимаваше с разчитане на вражески кодове и анализ на прихванати съобщения и документация. Бе невероятно надарен работник, може би най-добрият криптограф на централата, а и си обичаше работата. Веднъж му бе казала: „Имам теб, имам си работата, ако и родителите ми бяха тук, всичко щеше да бъде свършено!“

Един ден Ник информира Уолър, че нещата между двамата стават все по-сериозни, и веднага усети, че практически му иска разрешение да сключи брак. А то си беше и така. Обаче от кого искаше разрешение? От работодателя? Или от наставника... от бащата може би? Не бе сигурен. Принцип в Управлението бе да няма рязка граница между частното и служебното. А всъщност се бе срещнал с Елена по

време на служебна задача и му се струваше коректно Уолър да бъде уведомен. Шефът се бе усмихнал и бе изразил искрено одобрение.

— Браво, най-сетне си намери майстора — бе казал Уолър добронамерено.

И като магьосник, който вади стотинки от заешко ухо, незабавно бе измъкнал отнейде бутилка „Дом Периньон“.

Брайсън се замисли за медения месец, който бяха прекарвали на мъничък, зелен и почти пуст карибски остров. Плажът бе покрит със ситен розов пясък. Вътрешността бе осеяна с тамариндови горички, а сред тях се виеше ромонлив поток. Скитаха се из тази дивна пустош, ужким да я изследват, но всъщност да се скрият от любопитни хорски очи, и наистина се губеха из природата, по-скоро в прегръдките един на друг. Тук времето е спряло, казваше Елена.

Помислеше ли за нея, тутакси си спомняше как нарочно се скитаха без път и посока из тайните кътчета на онзи прекрасен островен рай — това бе нещо като техен ритуал — само на двамата. Защото си вярваха, че докато имат себе си — един друг, — нищо не може да им се случи.

Сега обаче той наистина я бе загубил и усещаше себе си висящ, с изтръгнати корени; като кораб без цел, посока и котва; като странник без топло домашно огнище. Голямата празна къща бе тиха като гроб, а той все чуваше губещия се в ефира неин глас по време на последния им разговор, когато тя му съобщи, че го напуска. Бе му дошло като гръм от ясно небе, но всъщност не бе точно така. Не, причината не е в дългите месеци на раздяла, го бе уверявала тя. Причината се криеше в нещо доста по-дълбоко, много по-важно.

— Вече не те познавам, Ник — бе казала тя. — Не те познавам и не ти вярвам...

Той я обичаше, по дяволите, ОБИЧАШЕ я с цялата сила на сърцето си. Това не ѝ ли бе достатъчно? Възраженията и молбите му бяха истински, чувствени, бурни. Но белята вече бе станала. Фалш, твърдост, суровост и студенина — това са качества, присъщи на агента, за да може той да оцелее. А Ник, изглежда, бе започнал да ги носи и у дома. Никой и ничий брак не може да превъзмогне подобна ситуация. Той криеше някои неща от нея — особено един инцидент — и именно затова изпитваше невероятни угризения.

И така стана, че тя реши да си отиде, да си изгради нов живот без него. Поискала прехвърляне на друго място — извън централата. Гласът ѝ по телефона бе звучал съвсем близък и същевременно странно, неземно далечен. Тя не каза нищо грубо, не го укори, но най-го бе заболяло от безразличието, с което му говореше. Или така му се бе сторило? Но сякаш нямаше какво да си кажат, какво да обсъдят, да спорят. Нейният бе глас, който излага очевидни факти — две и две прави четири, слънцето изгрява от изток.

Той отново си спомни хлада по гърба си, изненадата, която сякаш го бе ударила право в корема, за да го повали.

— Елена — бе казал той, — не знаеш ли какво означаваш за мен?

Отговорът ѝ дойде тежък, оловен, безплътен. Все още ечеше в съзнанието му:

— Мисля си, че ти дори и не ме познаваш. Изобщо.

Бе се върнал от Тунис с известни надежди, но бе намерил къщата заключена, тя заминала — с всичките вещи, на които бе държала. Бе се опитал да я проследи, да открие къде е отишла, умоляваше Тед Уолър да му помогне да я намери, да разреши да бъдат използвани служебните ресурси. Имаше да ѝ казва хиляди неказани неща. Но тя сякаш бе изчезнала от лицето на земята. Ясно бе, че такава е била целта ѝ — да изчезне безследно. И бе взела всички необходими мерки за това, а Уолър не желал да се меси — уважавал правото ѝ на решение. Между впрочем той се бе оказал прав — Ник си бе намерил майстора...

Алкохолът, разбира се, в съответните нужни количества, е като упойката новокаин за мозъка. Лошото идва, когато човек изтрезнее и алкохолният ефект попремине — тогава се връща болката и единственият лек е... още алкохол. Минаха дни и седмици, седмици и дни след завръщането му от Тунис и времето се превърна в някаква кандилкаща се величина — часовете в някакви неясни чертички на въображаема скала, без плът, без дъх. Образи в мъгла... Идваше утрин, той ставаше, изхвърляше боклука, чуваше далечни шумове, звънът на бутилките мляко, които млекарят оставяше на задната врата. Звънеше и телефонът, той никога не вдигаше слушалката. Веднъж някой натисна звънеца. Отвън бе Крис Еджкоумб — в нарушение на всякакви устава и регламенти, на които Управлението държеше извънредно строго.

— Безпокоя се, бе, човек — тъжно рече той, като го гледаше в лицето.

И наистина изглеждаше разтревожен. Дори и повече.

На Брайсън хич и не му пукаше за това на какво бе замязал: небръснат, подпухнал, потиснат и някак си смален.

— Те ли те пращат?

— Будалкаш ли ме? — бе отвърнал Еджкоумб. — Нали жив ще ме одерат, ако разберат, че съм идвал!

В онзи миг Брайсън съвсем не бе в най-добрата си форма. И ги надрънка едни приказки, дето не са за пред хората. Сетне не помнеше какво точно е казал на младежа, но усещаше, че ги е редил с унищожителна категоричност и вероятно доста обидно. Симпатичният негов приятел сигурно никога повече нямаше да дойде.

Вече бе ежедневие да се събуди след поредния запой с кървясали, невиждащи очи, изтръпнал, изнервен до крайност с ванилен дъх от бърбъна или мирис на спирт и хвойна от джина. От огледалото сутрин го гледаше едно напълно чуждо лице с възпалени капиляри и тъмни ями под очите. Опитваше се да закусва — пържеше си яйца и едвам ги преглъщаше: гадеше му се и всяка хапка го давеше.

Оттук-оттам долитаха изолирани далечни звуци — те му бяха комуникация със света отвън. И така седмица след седмица, цели три месеца.

Съседите на „Фолс Чърч“ не му обръщаха внимание, било от учтивост, било от безразличие. Някой бе казал, че той е фирмен служител от голяма компания за промишлени доставки. Какво прави по цял ден у дома ли? Вероятно е уволнен или отстранен от работа. Май че пие? Е, какво толкова, или ще престане, или няма. Жертвите в сферата на големия бизнес рядко будят състрадание у някого, освен това местните хора отлично знаят общоприетото правило — не се бъркай в чужди дела.

Изведнъж, това се случи през един августовски ден, нещо се промени в него. Как стана? Само бог знае. Той забеляза пурпурните богородички, които цъфтяха, засадени от Елена миналата година. Избуяли в бурениясалата градина, сякаш да докажат, че и без грижи ще оцелеят. Или може би на него така му се стори. Помисли си, че те се борят за живот, сякаш той им е отказан. Същия ден дълго седя на едно кресло до прозореца на гостната, потънал в дълбоки мисли. А на

следващата утрин, когато изнасяше боклука, в найлоновите торбички вече не звънтяха празни бутилки. През последвалите няколко дни започна да се храни редовно — по три пъти на ден. Отначало ходеше с мъка и леко залиташе, омаломощен от алкохолната отрова, но след две седмици се оправи и се избърсна. Среса се грижливо, облече тъмен костюм и се отправи към номер 1324 на „К“.

Уолър се опита да скрие облекчението си зад маската на професионално равнодушие, но Брайсън забеляза, че очите му заблестяха.

— Някой беше казал, че Божиите дела са занемарени — лукаво рече шефът и го погледна в очите.

Брайсън отвърна на погледа спокойно, уверено. Постигнал мир със себе си, чакаше да чуе какво ще каже началникът.

Уолър се усмихна едвам-едвам; само хора, които го познаваха много добре, биха разпознали усмивката в лекото присвиване на устни и очи. Сетне подаде жълтата папка и каза:

— Е, Ник, хайде да започнем отново.

[1] Силна, често дразнеща музика без ясен ритъм, използвана в различни противоподслушвателни методики. — Бел.прев. ↑

[2] Или Магриб — общо название на арабите за Северозападна Африка, което обхваща Мароко, Алжир, Тунис и понякога Либия. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Пет години по-късно

„Удбридж колидж“ е в западната част на Пенсилвания — малък, но стилизиран институт, дискретно подсказващ просперитет и недостъпност. Това личи най-напред от изпираните едва ли не на бижутерно ниво зелени площи и цветята в тях — изумрудени морави, перфектно оформени лехи. В „Удбридж“ видимо действа силата на институцията, която може да си позволи да плати големи пари за естетични подробности. Архитектурата е в същия дух — червени тухли и стар бръшлян, академична готика, типична за образователните заведения от двайсетте години. От малко по-голямо разстояние човек може дори да помисли, че се намира сред древните Оксфордски колежи, особено ако нечия магьосническа ръка би могла да отстрани околните неприветливи градове и предприятията на леката промишленост и да изнесе китния училищен комплекс, за да го положи в една истинска Аркадия.

И така — тук цъфти това закътано, охолно и добре осигурено консервативно учебно заведение. Място, където най-богатите и най-влиятелни американски семейства спокойно и безрезервно изпращат възприемчивите си отрочета. Елегантните магазини за стоки и храна в учебния комплекс въртят оживен бизнес целогодишно. Дори и след шейсетте години колежът си остава „огнище на мир и покой“, както хумористично се бе произнесъл един от последните университетски директори.

За голямо удивление на същата ерудирана личност, Джонас Барет се бе оказал отличен преподавател, а часовете му — далеч по-интересни и популярни, отколкото би могло да се предположи предвид предмета, който преподаваше.

Повечето от студентите бяха умни и възприемчиви, почти всички се учеха прилежно и поведението им — далеч по-добро, отколкото в колежа, където бе следвал самият Брайсън. Скоро след пристигането му в „Удбридж“ интересни думи му бе казал един от колегите във факултета — кокалест физик, родом от Бруклин и преподавал в

нюйоркски щатски колежи. „Тук се чувствам като наемен даскал на децата на английски лорд в пищния му замък. Живея сред разкош и богатство, които не са мои“, бе изтърсил физикът.

И все пак Уолър не го бе излъгал: животът тук бе повече от добър.

Днешният ден бе започнал познато. Аудиторията както винаги препълнена с почти стотина души, чиито лица издават интерес към предмета. Брайсън-Барет се бе усмихнал, когато преди време, година след постъпването му тук, университетският вестник „Кампъс конфиденшъл“ го бе нарекъл „ледено харизматичният преподавател... с оригинална мисъл... каменно лице... лукаво-ироничен лик“. Е, каквито и да бяха причините, неговият курс по антична история се бе оказал най-търсеният и най-посещаваният в историческата катедра.

Погледна си часовника: време е да привършва с лекцията и да подготви почвата за следващата.

— Римската империя е едно от най-удивителните политически постижения в човешката история и въпросът, измъчвал толкова много големи мислители години наред, разбира се, е защо тя пада... — говореше той с леко иронична усмивка. — Всички знаем тъжната история. Светлината на цивилизацията примигва и почти угасва. Варварските орди са на прага. Предстои унищожение на най-възвишените надежди на човечеството, нали така?

От публиката долетяха тихи думи на съгласие.

— Глупости! — изрева изведнъж той и удивените лица в залата занемяха.

— Моля да извините македонския ми темперамент — каза той по-тихо и предизвикателно огледа аудиторията с орлов поглед. — Така наречените римляни отдавна са загубили високите си морални принципи, всъщност много преди да стане ясно, че ще загубят и империята си. Кой друг, ако не римляните отмъщават за ранни дрязги на готите, като пленяват и отвлечат децата им, които извеждат по площадите в десетки свои големи градове само за да ги изколят по най-безчовечен начин едно по едно. Възможно най-бавно и мъчително. Що се касае до хладнокръвна жестокост и добре изчислена кръвожадност, готите никога не могат да се сравняват с тях и никога не са ги настигали в това отношение. Западната римска империя е истинска арена на робство и кръвопролития, които се практикуват,

както днес ние практикуваме различните спортове. Ако трябва да правим сравнения, Източната римска империя е много по-мека като поведение и човешки норми и тя оцелява при така нареченото падане на Римската империя. Т.нар. Византийска империя или Византия е само един термин; хората, наричащи себе си византийци, знаят, че именно те са истинската Римска империя, защото не друг, а именно те запазват постиженията на науките и човешките ценности, които ние уважаваме днес. Римският Запад не пада пред външен враг, не — той се разпада отвътре поради собствената си гнилост и човеконенавист. И това е самата истина. А цивилизацията съвсем не загива, тя просто се придвижва по на изток.

Пауза и едно пожелание:

— Сега можете да получите курсовите си работи. Приятен уикенд, дотолкова, доколкото той е мъдър. Помнете казаното от Петроний: „Умереност, умереност във всичко, дори и в самата умереност.“

— Професор Барет? — девойката е руса и привлекателна, една от онези студентки, които са винаги на първия ред и слушат най-внимателно.

Той току-що е събрал записките и затяга ремъците на изтърканата си професорска чанта. Не я слуша много внимателно — тя мънка за поредната текуща оценка, според нея бележката е несправедлива. Тонът ѝ е настойчив, думите банални и до болка познати: „Упорито съм работила... дала съм най-доброто от себе си... ама наистина страшно много се трудих...“, и прочие.

Той върви към вратата — тя подире му. Излиза на паркинга, тръгва към колата, тя също.

— Вижте, хайде да обсъдим това утре по време на приемните ми часове? — тихо предлага той.

— Ама, професор...

Нещо не е наред.

— Мислех си, че бележката не е наред, професор Барет — усмихва се тя обнадеждена.

Той чак сега се усеща, че е казал тези думи на глас. Обаче интуицията, онези невидими антени, присъщи на дългогодишния

професионалист, долавят силни, отчетливи сигнали. Нещо има. Защо? Откъде? От къде на къде съвсем неочаквано тази безпочвена параноя? Не се ли е превърнал в нещо като онези психянали виетнамски ветерани, които подскочат, когато изгърми ауспухът на някоя кола.

Но има, определено ИМА нещо не на място. Някакъв звук? Обръща се към студентката, но не за да я погледне, а да огледа терена зад нея. Нещо е подразнило периферното му зрение. Нещо се е мярвало в недалечния фон. Да! Прекалено нехайно към него върви широкоплещест мъж в черен вълнен костюм, който върти глава, с удоволствие вдишва чистия въздух, любува се на красивата зеленина. Носи бяла риза и перфектно завързана вратовръзка. Това не е типичното академично облекло в „Удбридж“, дори и в администрацията не се обличат по този начин. А и времето е прекалено топло за вълнени дрехи. Това е външен човек, който видимо се опитва да се представи за вътрешен.

Оперативните инстинкти на Брайсън се включват на високи обороти. Сигналите, които се получават в определени мозъчни центрове, са особено силни и високи. Скалпът му сякаш се затяга върху черепа, а очите му се завъртат като скенерни камери. Старите навици се пробуждат, невикани, атавистични, съвсем не на място.

Но ЗАЩО? Защо ли трябва да се безпокои от пристигането на посетител? Прилича на родител, може би е някой баровец от Вашингтон, я от правителствените чиновници, като се съди по дрехите, я някой богат търговец. Брайсъновият мозък прави бърза оценка. Сакото на непознатия е разкопчано, мяркат се червени презрамки на панталоните. А Мъжът носи и колан, панталоните са с дълбока кройка, високо над кръста и достатъчно дълги, че да се набърчат над обувките. Последните са с меки гумени подметки. Адреналинът шуми в кръвта още повече. Ами да! Нали и той е носил същото облекло! Налага се да сложиш и презрамки, и колан, защото в единия или и в двата джоба носиш тежки предмети, да речем, голямокалибрен пистолет. Панталоните се нагъват над обувките, за да прикрият с по-голяма сигурност глезения кобур. Какво обичаше да казва Тед Уолър? О, да — „Обличай се подобаващо — за успех в работата!“, и надълго и нашироко обясняваше къде във вечерното облекло най-удачно може да се скрие цял арсенал оръжие. Ако дрехата е ушита както трябва, разбира се.

Но аз съм извън играта! По дяволите, защо не ме оставят на мира?

Не, мир няма да има. Никога няма да има мир за него. Веднъж в играта, до живот в нея. Та дори и когато престанеш да получаващ заплата и здравните ти осигуровки изтекат.

Противникови централи и агенти по света жадуват за различни отмъщения — за назидание, показни, какви ли не. Независимо какви предпазни мерки са взети, независимо от качеството на прикритието, от ловкостта, с която дадено лице е изчезнало от земната кора. Ако някой от занаята наистина иска да те намери, рано или късно това става. Да мислиш обратното е ужасно наивно. Това е още едно неписано правило сред оперативните работници на Управлението.

Откъде пък да е сигурен, че въпросното лице не е от самото Управление? Дошло за „пълна стерилизация“, както се казва цинично на езика на професионалистите? Чистач?

Брайсън не познаваше пенсионирани служители на Управлението, макар че бе сигурен — такива съществуват. Е, ако някой „от горе“ бе решил, че по такива и такива съображения, например съмнения в лоялността му, че и той подлежи на „стерилизация“? Това си бе виртуална сигурност.

Но аз съм извън играта! Всичко е останало зад мен!

О! Кой ще ти повярва?

Ник Брайсън, защото в този миг той отново бе Ник Брайсън (Джонас Барет да върви по академичните си дяволи), още внимателно измери човека в костюма. Бе с прошарена и ниско подстригана коса, с широко, червендалесто лице.

Брайсън се стегна и приготви — непознатият се бе вече доста приближил. Усмиваше се и показваше дребни бели зъби.

— Търся господин Барет. Вие ли сте? — попита човекът, вече стъпил на средата на изумруденозелената алея.

Лицето му бе самоуверено, спокойно, дори приветливо. Още една характеристика — издайническа за хора като Брайсън. Професионален белег. Обикновен цивилен лаик, който се обръща към непознат, винаги демонстрира известно колебание.

От Управлението ли е?

Не, неговите хора са по-добри от този. По-незабележими, по-ловки.

— Лора — обърна се към студентката, — искам сега да ме оставиш на мира и да се върнеш в административната сграда. Изчакай ме в кабинета и ще поговорим.

— Но...

— Тръгвай! — изсъска той и момичето отстъпи смаяно.

Объркано и почервенияло от срам и обида, то се извърна и затича към недалечната сграда. „Какво ли изневиделица му стана на този професор Барет? — както щеше да каже на съквартирантката си същата вечер. Той за секунда се промени изцяло, ама изцяло ти казвам и стана един такъв... страшен, а аз реших, че е най-добре да се махна...“.

В същия миг долови и други стъпки: значи има един човек от другата страна. Обърна се и веднага видя червенокос мъж, луничав, значително по-млад, в морскосин блейзер, светлокафеникави панталони и мокасини. Значително по-подходящи дрехи за студентския вкус, само че копчетата на блейзера бяха медни, прекалено искрящи. И самото съвсем не легаше както подобава отпред на гърдите, а бе издуто точно на онова място, където всеки, гледал криминални филми, знае, че се носи подраменен кобур.

Не са хора на Управлението! Но щом не са, тогава откъде са? Чуждестранни ли са? Противник? Или от други американски служби?

Сега Брайсън разпозна и шума, който на първо място го бе алармирал. Тихото, непрестанно пърпорене на работещ на нулева скорост автомобил. Видя и него — „Линкълн Континентъл“ с тъмно оцветени непрозрачни прозорци, при това не в паркинга, а на алеята, блокирал пътя на собствената му кола.

— Господин Барет? — отново го повика мъжът в черно и този път погледите им се срещнаха, а онзи още повече скъси дистанцията помежду им.

Акцентът бе тромав, може би на човек от американския Запад. Той спря на половин метър и с палец показва линкълна.

— О, така ли? — хладно откликна Брайсън. — А познаваме ли се?

Отговорът бе демонстративен — не думи, а жестове. Онзи постави ръце на кръста и разтвори самото, за да се види кобурът с пистолета. Кратко послание на един професионалист към друг — първият въоръжен, вторият — не. В следващата секунда обаче

облеченият в черно се преви на две от силна болка в стомаха. Със светкавична бързина Брайсън бе забил върха на тънката си писалка в мускулестия му корем, а професионалистът бе отвърнал с напълно непрофесионален ход, та макар и съвсем естествен за нормален човек. „При контакт с противника, дори и болезнен за вас, веднага се посяга към оръжието, никога към раната“ — бе една от многото заучени в Управлението аксиоми. Този прием, който практически означаваше да надмогнеш нормалния си човешки инстинкт, неведнъж бе спасявал живота на Ник. Човекът срещу него не бе от най-добрите.

И докато същият притискаше раздраната си плът, ръката на Брайсън се стрелна под сакото му и измъкна малка, но доста мощна берета.

Още едно доказателство, че не е от Управлението. Тази марка не бе на въоръжение там.

Брайсън го удари силно в слепоочието и чу противния звук на строшена кост, а агентът се свлече тежко на земята. Сетне се извъртя рязко, за да посрещне червенокосия с блейзера. Всичко стана за няколко секунди — едно, две, три...

— Моят е със свален предпазител — викна Брайсън с подкана в гласа. — Вашият?

По лицето на другия се изписаха едновременно объркване и паника. Очевидно не бе опитен в тези дела. Съвсем просто бе да се изчисли, че Ник лесно ще стреля пръв — още при звука на металното изщракване, предизвикано от преместването на лостчето на предпазителя. Просто малшанс. Но е известно, че винаги неопитните са най-опасни, защото те рядко действат логично и рационално.

Както се казва в някои романи: час на аматьора. Пистолетът в ръката на Ник описа парабола, като остана насочен към червенокосия, докато самият Брайсън отстъпваше към работещия на празен ход автомобил. Бе сигурен, че вратите са отключени. Естествено, че ще бъдат, нали онези двамата бързат. С плавно движение отвори вратата и се намести на шофьорското място. Светкавичен оглед бе достатъчен да разбере, че стъклата са непробиваеми за куршуми. Премести лоста на скоростите и колата подскочи напред. Чу куршумът на червенокосия да удря задния номер. Следващият удари задното стъкло и то се напука, но остана цяло. Онзи може би стреляше по гумите с надежда да го спре.

След няколко десетки секунди той вече излизаше през високите и украсени с фигури от ковано желязо порти на университетския двор. И докато профуча по широката алея с три платна, мозъкът му работеше като картеница: край на прикритието! Времето ми изтича! Какво трябва да се направи?

Ако бяха искали да ме убият, досега да съм мъртъв. Това бе следващата мисъл, когато излезе на междуцатското шосе и подгони колата. Очите му трескаво бягаха по терена отпред, събираха информация. Този път го бяха хванали неподготвен и невъоръжен. Било е нарочно. Което означаваше, че целта им е по-друга — не просто убийство. Но каква? И как са го открили, по дяволите? Възможно ли е някой да е получил достъп до специалната база данни на Управлението — най-тайните досиета с гриф 5–1 за свръхсекретност? Имаше толкова много възможности, променливи, неизвестни. Но сега не чувстваше страх, а само леденото спокойствие на печен оперативен работник. Не бива да отива на което и да е летище — там сто на сто ще го очакват. Не, ще се върне у дома, пак на университетска територия, където едва ли са направили засада. А пък ако там го чака друг сблъсък, толкова по-добре. Сблъсъкът обикновено е подлагане на риск с ограничена продължителност, докато бягството може да продължава неограничено време. А Брайсън вече не притежаваше търпение и нерви за продължителна борба. Поне в това отношение Уолър се бе оказал напълно прав.

Отби в малкия път, който водеше към дома му на „Вилиър Лейн“ и в същия миг чу, а сетне и видя летящ хеликоптер, който, изглежда, се насочваше да кацне към площадката на кулата на върха на сградата за научни дисциплини. Бе подарък от милионер, направил огромно състояние със софтуерни продукти. Засега поне тя бе най-високото място в университета и прилежащите дворове и терени. Използваха я обикновено само богати дарители, но този хеликоптер имаше федерална маркировка и явно идваше по повикване. Нямахме начин да е друга причината. Брайсън спря автомобила пред къщата, вече поразнебитена постройка в английски стил от началото на XVIII век с мансарда и гипсова фасада. Домът бе празен, но той незабавно

провери алармената система. Никой не се бе опитвал да влиза насила от сутринта, когато бе излязъл, иначе щеше да познае.

Влезе и отново провери алармата. Не, в нея не беше бърникано. Силното слънце напичаше през предния прозорец и огряваше пода от широки борови дъски; дори и след толкова много години те още миришеха на смола. Ник много обичаше да му ухае на вечнозелено растение. По тази причина най-вече бе и купил къщата. Напомняше му за детството, когато бе прекарал цяла година във Висбаден — баща му бе прикрепен към персонала на военната база там, а Ник бе още седемгодишен. Живееха в голяма дървена къща, построена от борови греди. Брайсън не бе типично дете на военнослужещи, свикнало на периодични премествания; този тип деца трудно създават и задържат приятели. В крайна сметка баща му бе генерал и винаги бе получавал прилични жилища и прислуга. Но все пак семейството бе пътувало много, а при преместванията бе помагал естественият му афинитет към езиците, който винаги бе удивлявал близките му. Новите приятелства не идваха с подобна лекота, но след време той се научи да култивира и тях. Вече бе опознал психологията на повечето деца на военни — на всяко ново място да се цупят и държат предизвикателно. Не желаше да прилича на тях.

Сега, тук, бе у дома. Най-добре да изчака. Този път срещата ще стане на негова територия, при негови условия.

Не се наложи да чака дълго.

Само след няколко минути от алеята се зададе черен правителствен кадилак, снабден дори и със закачено на антената флагче на САЩ. Брайсън, който гледаше от прозореца, отлично знаеше, че цялата тази парадност се прави с цел у него да се създаде нужното доверие. Колата спря, от нея излезе униформен шофьор и отвори задната врата. Слезе нисък, жилест мъж. Брайсън го бе виждал тук и там. В Конгреса, на важни приеми. Неясна фигура от официалния свят на разузнаването. Не можеше да се сети точно.

Ник излезе на верандата.

— Добър ден, господин Брайсън.

Акцентът бе типичен за Ню Джърси, гласът — плътен, мъжът около петдесетте, с прошарена по слепоочията коса, лицето тясно, набръчкано, костюмът — кафяв, не особено моден.

— Знаете кой съм, предполагам.

— Някой си, който дължи доста обяснения — сухо отвърна Ник.

Правителственият представител кимна и вдигна ръце в знак на нещо като извинение.

— Ние осрахме нещата, ако извините изрази, г-н Брайсън. Или ако предпочитате г-н Джонас Барет, моля. Аз поемам цялата отговорност. Причината за идването ми е да ви се извиня лично. А и да дам обяснение.

Внезапно в съзнанието на Ник изплава далечен телевизионен кадър. Същият мъж говореше нещо, под него с бели букви бе изписано името и рангът му. Информация, скрита някъде дълбоко в мозъка за бъдеща употреба. Ами да, същият човек.

— Вие сте Хари Дън, заместник-директор на ЦРУ — рече Брайсън и си спомни още нещо: Дън бе давал показания пред конгресна комисия веднъж или дважд.

— Трябва да поговорим — отвърна мъжът.

— Нямам какво да ви кажа. Бих желал да ви препратя при когото трябва, но нямам никаква идея как да стане това.

— Вижте, не искам вие да казвате каквото и да е. Аз само моля да бъда изслушан.

— Онези гори ли ваши ли бяха?

— Да, мои, тоест наши — призна Дън. — Те са превишили правата си, както разбрах. А са ви и подценили. Сигурно са смятали, че след петгодишно отсъствие от активна служба вероятно сте поомекнали, така да се каже. Дали сте им добър урок и предполагам, че той в бъдеще ще им бъде обеща на ухото. Особено за Елридж, след като го позакърпят тук и там.

Дън се изсмя сухо. Нещо в гърлото му сякаш дращеше.

— Сега ви моля толкова любезно, колкото мога. Всичко е наред и законно — продължи Дън и бавно тръгна към верандата.

Брайсън седеше до парапета, сложил ръце на гърба — съвсем близо до втъкнатата отзад в колана на панталоните берета. Можеше да я извади и насочи за частица от секундата. По телевизията Дън бе изглеждал представителен, авторитетен. Сега му се стори смален и маловажен, а като че ли и дрехите му бяха възголеми.

— На никого не съм давал уроци — възрази Ник. — Само се защитих срещу двамина, които, изглежда, бяха сбъркали човека, а и очевидно бяха злонамерени.

— Добре ви е обучило Управлението. Готов съм да се подпиша под тези думи.

— А на мен ми се иска да разбера за какво става дума.

— Отлично разбирате. От вас би трябвало да се очаква съдържаност. Напълно естествено.

— Знаете ли, пак си мисля, че сте сбъркали човека — настоя Брайсън. — Стават такива неща — погрешна идентификация. Изобщо не разбирам за какво говорите.

Човекът от ЦРУ шумно въздъхна, а после се закашля хрипаво.

— За съжаление не всичките ви бивши колеги са така дискретни като вас или може би по-добрата дума е така принципни. Парите са изключително силен аргумент, господин Брайсън. При наличие на пари клетви и обещания за вярност и тайна отиват по дяволите, така да се каже, а аз говоря за сериозни пари. Никой от бившите ви колеги не е евтин.

— Сега вече съвсем не разбирам.

— Никълъс Лоринг Брайсън, роден в Атина, Гърция, единствен син на генерал Джордж Уинтър Брайсън и госпожа Брайсън — монотонно заговори шефът на ЦРУ. — Възпитаник на колежа „Сейнт Олбън“, Вашингтон, САЩ, на Станфордския университет и Джорджтаунския дипломатически институт. Вербуван още по време на следването в Станфорд от изключително дискретно действаща разузнавателна организация, позната на малцина посветени под името Управлението. Обучен от нея като оперативен работник и агент за специални задачи. Петнайсет години изключително успешна служба — с редица награди, — като се почне с операции от...

— Хубава биография — прекъсна го Брайсън. — Де да беше моя. Ние — академичните люде — понякога обичаме да помечтаем какво ли би било да поживее човек извън тези едва ли не манастирски бръшлянени стени.

Но сам знаеше, че играта загрубява. Легендата му бе създадена с цел да не привлича подозрения, а не да издържа на професионални проверки.

— Вижте, хайде да не си губим времето един на друг — рече Дън. — Във всеки случай, надявам се, че наистина разбирате — ние не ви желаем злото.

— Нищо не разбирам. Вие от ЦРУ, както съм чел къде ли не, имате километричен списък от методи да съсипвате хората. Куршум в главата — раз. Дванайсет часа на система с разни химикали или наркотик — два. Да споменавам ли онзи нещастник Нозенко, който имал глупостта да премине на наша страна, а? Посрещнахте го с цветя и фанфари, нали? Двайсет и осем месеца в изолатор под земята. Пречупили сте го като кибритена клечка, а като си помисля...

— Говорите за неща отпреди много години, Брайсън. Но аз напълно разбирам и приемам вашата подозрителност. Какво мога да направя, за да разсея страховете и подозренията? Само кажете!

— Има ли нещо по-подозрително от необходимостта да бъдат разсейвани нечий подозрения?

— Аз съм търпелив човек, Брайсън. Ако исках, досега да сте си заминали. Завинаги. И тогава нямаше да го има този разговор, нали ме разбирате?

— О, не зная. Може би няма да е толкова лесно, колкото си мислите — рече Ник и се усмихна хладно.

Дано този тип от ЦРУ се хване на подсказаната заплаха, помисли Брайсън. Той вече се бе отказал от преструвките. Толкова им бе силата; повече нищо нямаше да мине.

— Ние знаем какво можете с ръцете и краката. Нямам повече нужда от демонстрации. Моля за вашето внимание.

— Така си говорите само.

Какво точно са научили в ЦРУ за него и кариерата му в Управлението? — трескаво мислеше Ник в същото време. И къде са рухнали изискванията за сигурност? Някой е говорил, но кой?

— Вижте, Брайсън, похитителите не се държат като мен. Освен това знаете, че не съм човек, който прави посещения при кого да е и всеки ден, нали така? Налага се да ви кажа нещо и изслушването му няма да е лека работа. Знаете ли къде е нашият клон в Блу Ридж?

Брайсън сви рамене.

— Искам да ви заведа там. Моля да чуете всичко, което имам да ви казвам, а и да видите други неща, които пък трябва да ви покажа. След това, ако желаете, ще се върнете у дома и ви давам дума, че никога повече няма да ви безпокоим. Елате с мен — и Дън кимна към колата.

— Предлагате ми да извърша истинска лудост, а? — ядоса се Ник. — Първо ми изпращате някакви си третокласни убийци. Пред очите на студентите ми те се опитват да ме отвлекат с кола. След това се появявате вие, високопоставено лице от голяма разузнавателна агенция, но, честно казано, човек не може да ви има никакво доверие, и се опитвате да ме примамите с комбинация от плоски заплахи и примамки. Какво очаквате от мен? За какъв ме имате? За идиот ли?

Дън го гледаше отдолу нагоре и очите му не мигваха.

— Честно казано пък от моя страна, очаквам, че ще дойдете.

— И какво ви дава тази увереност?

Другият помълча половин минута. Може би за ефект. Сетне рече:

— Смятам, че идването ви с мен ще ви даде единствения шанс да задоволите любопитството си. Само така можете да научите истината.

— Истината за какво? — презрително изсумтя Брайсън.

— Като начало — отвърна човекът от ЦРУ много тихо, — истината за самия вас.

ГЛАВА ТРЕТА

ЦРУ има специален клон — база — в планинската верига Блу Ридж в Западна Вирджиния, недалеч от границата с Тенеси и Северна Каролина. Той се намира в отдалечен район сред гъсти, предимно широколистни гори, в които растат и много канадски ели, бял бор и смърч — някъде общо на двеста акра. Част от поречието на Литъл Уилсън, което се намира в Националния резерват на името на Джеферсън, е истински дива пустош — хълмиста територия, осеяна с езера, поточета, заливчета и водопади и всички те са значително далеч от нормалните туристически горски пътеки. Сравнително отдалечени са и най-близките градове на име Траутдейл и Волни. Сградата на управлението, заобиколена отвсякъде с огради, по които тече електрически ток, а най-отгоре е опъната тънка и остра като бръснач стоманена жица, е известна на служителите с общото, безцветно и незапомнящо се име Рейндж. Може да се преведе като Полигона.

Там — сред скалистите образувания — се изпробват различни най-екзотични оръжия и инструменти, миниатюризирани експлозиви. Мястото е осеяно с най-различни предавателни инсталации и устройства за ранно предупреждение, откриване и проследяване. Те работят на честоти, непознати на всички видове противници на разузнавателната централа.

Напълно е възможно, по някаква си прищявка на съдбата, човек да попадне в Полигона и въпреки това да не успее да забележи ниската сграда от бетон и стъкло, която е едновременно административен щаб, тренировъчен център за обучение и място за тайни срещи, комбинирано с нещо като казарма. Зданието е на около стотина ярда от разчистен терен, който служи за хеликоптерна площадка. Поради нагънатия контур и особената топография за външен човек е почти невъзможно да го намери.

По време на полета Хари Дън мълча. Всъщност той можеше да говори само по време на краткото прехвърляне на Брайсън с кола от площадката за кацане до самата база, защото в тъмнозеления държавен хеликоптер и той, и помощникът му, и Ник носеха защитни наушници

с тапи за ушите, за да не оглушеят от рева на мощните двигатели. Когато слязоха от вертолета, долу ги очакваше още един анонимен служител с трудно запомнящо се лице.

Дън и Брайсън, следвани от двамата помощници, пресякоха с нищо незабележимото фоайе и слязоха по едно стълбище в подземно, спартанско на вид помещение с нисък таван. На отсрещната гладка, боядисана в бяло стена бяха монтирани чифт плоски, плазмени екран-монитори, наподобяващи празни правоъгълни картини. Двамата седнаха на бляскава стоманена маса. Единият служител изчезна някъде, другият зае позиция на стол пред вратата на помещението.

Дън започна да говори веднага — без протокол или предисловия.

— Нека първо да кажа какво мисля, че си мислите вие. Вие се мислите за някакъв си шибан герой, за когото песни трябва да се пеят. Възхвални песни сигурно. Фактически това създадено у вас непоклатимо убеждение ви е помогнало да издържите десетилетие и половина на най-брутално напрежение, под което всеки по-незначителен човек би се пречупил отдавна. Смятате, че 15 години сте служили най-вярно на родината чрез работата ви в ултра тайна централа, която наричате Управлението. Практически почти никой, дори и на най-високите нива в американското правителство, не знае за съществуването ѝ, може би с изключение на председателя на президентския съвещателен борд по въпросите на външното разузнаване. И още един-двама ключови играчи от Белия дом, които са били проучени от майчиното им мляко до дупките на задниците. Затворена верига, малък и затворен контур, всъщност толкова затворен, колкото това е възможно в нашия пропаднал свят.

Брайсън мълчеше и дишаше съвсем тихо и равно: решен бе да не издава никакви чувства или изненада. А както личеше още от началото, основания за изненада и дори шок наистина имаше. Човекът от ЦРУ знаеше прекалено много за неща, които бяха законспирирани и засекретени по изключително изчерпателен, сигурен и професионален начин.

— Преди десет години сте получили дори президентския почетен медал за специални заслуги — продължаваше Дън. — Тъй като операциите ви са прекалено тайни, церемонии по награждаването не се предвиждат, нито пък присъствие на президента и съм готов да се обзаложа, че вероятно и самият медал не е у вас.

В този миг Брайсън не можа да сдържи спомена: Дън бе прав, Уолър го бе извикал в кабинета и му бе показал тежкото медно отличие, поставено в красива дървена кутия, сетне го бе прибрал в някакъв претаен сейф. Естествено, че всякакъв вид церемония в Белия дом би застрашила оперативните тайни с неприемливи рискове. Но така или иначе навремето той бе чувствал немалка гордост. Уолър го бе питал — дали го дразни мисълта, че е удостоен с най-високата гражданска чест в САЩ, а за това никой никога няма да узнае? Брайсън бе отговорил отрицателно и напълно честно. Какво толкова? Уолър знае, президентът знае, работата му е помогнала светът да стане поне малко по-безопасен за хората и това е напълно достатъчно. И си вярваше напълно. Такава бе кодовата етика на Управлението.

Междувременно Дън натисна няколко бутона на поставен под масата панел и двата екрана на стената грейнаха. Потеккоха образи: ето го самия него — Ник като студент в Станфорд, обаче не официална снимка, а друга, явно правена без неговото знание или съгласие. Още една — в една планинска верига в Перу, облечен в защитно облекло. Още една: с боядисана кожа и прошарена брадичка, в ролята на някой си Хамил Ал-Муалем, сирийски експерт по боеприпаси.

Удивлението не е емоция, която човек може да прикрива прекалено дълго време, дори и при случая на добре обучен човек като Брайсън. И така — малко по малко — шокът у него премина в засега прикривано раздразнение и още по-късно — в гняв. Очевидно бе попаднал в центъра на някаква интрига или междуагенционен сблъсък относно законността на прилаганите от Управлението методи.

— Забележително — обади се въздържано Брайсън, като накрая наруши досегашното си мълчание. — Но ми се струва, че би трябвало да се отнесете към други, по-добре квалифицирани от мен хора. В днешно време аз съм само един преподавател, както, предполагам, ви е много добре известно.

Дън протегна ръка и приятелски потупа Ник по рамото, в безсъмнено успокоителен жест.

— Приятелю, въпросът не е в това, какво знаем ние. Въпросът е в това какво знаете вие, и още по-точно, какво не знаете. Вие смятате, че сте преживели петнайсет години в служба на отечеството.

Дън се закашля и изпитателно изглежда Брайсън.

Последният не се сдържа и отвърна тихо, но със стоманена нотка в гласа:

— Убеден съм, че е така.

— Ето, виждате ли, именно тук грешите. Какво ще направите, ако ви кажа, че фактически Управлението не е част от правителството на САЩ? Че никога не е и било. А точно обратното.

Дън се облегна и прокара ръка по прошарената четина на главата си.

— По дяволите, съвсем няма да ви е леко да чуете тези неща. И на мен самия не ми е леко да ги говоря. Убеден съм. Преди двайсетина години ми се наложи да задържа един човек у нас. Той си мислеше, че работи за израелското разузнаване и беше съвсем фанатизиран в това отношение. Трябваше дълго да го убеждавам и му обяснявам колко много е бил заблуден. Изигран. Не друг, а Либия плащаше за услугите му. Всичките му контакти, контролите, хотелските срещи в Тел Авив — всичко бе част от играта. При това не чак толкова добре организирана. Този шаран не би трябвало да се захваща с нея, ама на. Мъчно ми беше за него, когато му разяснявах как стоят нещата и кои са истинските му работодатели. Никога няма да забравя лицето му, когато накрая загря истината.

В същия миг лицето на Брайсън запламтя.

— Вижте, какво общо има това с цялата работа?

— Трябваше да му предявим обвинение на закрито съдебно заседание на следващия ден. Но той се застреля.

На единия екран отново се появи образ.

— Това е човекът, който ви завербува, нали?

На снимката бе Хърбърт Удс, преподавател на Брайсън в Станфорд и известен историк. Удс винаги го бе харесвал, възхищаваше се от лингвистичните му качества — Ник говореше близо дузина езици с лекота — и от невероятната му памет. Възможно е да е харесвал и отличните му качества на спортист. „Здрав дух — в здраво тяло“ — Удс много обичаше класическите сентенции.

Екранът побеля, сетне показва друга снимка — по-стара — на Удс на улица в град, който Ник незабавно позна. Бе московската „Горки“. Веднага след края на студената война я бяха преименували и върнали старото ѝ предреволюционно име — „Тверская“.

Брайсън се разсмя горчиво, без усилие да скрие подигравката.

— Това е налудничаво. Опитвате се да ми „разкриете“ „уличаващия“ факт, че Хърб Удс е бил комуния на млади години. Е, съжалявам, всеки знае това. Той самият никога не е крил миналото си. Именно затова бе толкова твърд антикомунист. От първа ръка бе научил колко изкусителна може да се окаже цялата им глупава утопична риторика.

Дън поклати глава, изражението на лицето му си остана същото, непроницаемо.

— Може би малко избързвам. Казах ви, че от вас искам само да ме изслушате. Вие сте историк сега, нали? Е, добре, имайте малко търпение да ви дам аз самият един малък урок по този предмет. Знаете за операция „Доверие“, нали?

Брайсън кимна. Тя бе всеобщо и широко приета като най-големия разузнавателен удар на двадесетия век. До ден-дневен нищо не бе успяло да я надмине. Продължила седем години акция на тотална измама, класическо ужилване — рожба на Феликс Дзержински — шефа на Лениновата разведка. Скоро след Руската революция бе създадена ЧЕКА, съветското разузнаване, превърнало се по-късно в КГБ. С нейни ресурси била формирана лъжлива дисидентска група, включваща доста на брой предполагаемо разочаровани от революционните идеи висши членове на съветското правителство, ужким вярващи в неизбежното падане на СССР. След време повечето антисъветски групи в чужбина, предимно емигрантски, били привлечени да работят с нея. Дори редица западни разузнавания разчитали на постъпваща посредством нейни канали информация — естествено подправена и манипулирана да служи на определени цели. Измамата послужила великолепно в две посоки — да обърка и заблуждава чуждестранните правителства в света, които целели дестабилизирането на Съветския съюз, и да помага на Москва в проникването в разузнавателните мрежи на своите врагове в чужбина. Операцията имала безпрецедентен успех и в края на краищата се превърнала в учебников пример за идеалното ужилване в света на шпионажа. Всички разузнавателни централи по света я изучавали като такъв.

Когато Западът разкрил заблуждението си, вече било прекалено късно. В СССР доста преди това били разтурени организирани отвън мрежи и заловени всички привлечени сътрудници, стотици

предполагаеми бегълци — екзекутирани; от чужбина отвлечени и убити лидери на емигрантските антисъветски организации, а последните никога вече не успели да се възстановят като реална сила. По думите на един американски теоретик в областта на разузнаването това било „същата голяма лъжа, върху която е построена и самата съветска държава“.

— Сега вие говорите за неща отпреди много години — подхвърли Брайсън с омерзение и нетърпеливо помести стола си.

— Никога не бива да пренебрегваме силата на вдъхновението — отвърна най-спокойно Дън. — В началото на шейсетте в ГРУ — съветското военно разузнаване — е съществувал истински мозъчен тръст, ако, разбира се, не смятате твърдението ми за доволно абсурдно — тук Дън се захили.

— Та тези хора стигнали до заключението, че собствените им разузнавателни организации са изчерпали възможностите си, станали са неефективни, вървящи по следите на създадена от самите тях дезинформация или, казано с други думи — само кофи мастило и никакви резултати. Забележете — още тогава тези люде разбрали, че съветските шпиони гонят собствените си опашки — досущ както понякога котката си гони опашката и безсмислено се върти на едно място. Самите те наричали себе си Шахматистите и наистина били гениални в идеите и разсъжденията си разузнавачи, с коефициент на интелигентност далеч над обикновените скали. Презирали собствените си съветски оперативни работници и техните груби и непохватни методи, а още повече се надсмивали над американците, които сътрудничели с тях. Тогава им хрумнало да преразгледат всичко, свързано с операция „Доверие“, и да видят какъв е глобалният урок, който може да се научи от нея. В резултат решили да вербуват най-добрите и най-умните в лагера на врага. Изобретили начини да го постигнат. Всеки човек си има цена. Доживотна и прочие.

— Не ви разбирам много добре.

— И ние самите не разбрахме, поне до неотдавна. ЦРУ научи за съществуването на Управлението едва преди няколко години. И което е още по-важно — какво точно означава то.

— Опитайте се да говорите смислено.

— Говоря ви за най-голямата шпионска игра през целия двадесети век. За най-съвършеното подвеждане, не разбирате ли?

Нещо като „Доверие“, но много по-изпитано. Онези гении от ГРУ са направили майсторски удар, като провели операция за проникване на чужда земя, земята на врага — нашата, бе, Брайсън! Сврхтайна разузнавателна система, в чийто състав работят само извънредно надарени хора, които си нямат и най-малката идея кои са истинските им шефове.

Чували са за някакъв си ръководен съвет или тяло, което вие наричате „горе“ и което има за задача да крие дейността на Управлението от всички ръководни американски органи. Ето, сам виждате кое е най-гениалното им хрумване — желязното правило за абсолютната тайна. Нямах право да разкриваш дейността си на никого, още по-малко на американското правителство, за което ужким работиш! Защото оттам можело да изтече информация към противника! И аз говоря за истински, пълнокръвни американци, които стават сутрин и си пият максуелско кафе, препичат си филийки от най-американския хляб, отиват на работа с буици и шевита и непрекъснато си рискуват живота, а в същото време не знаят кого обслужват! Тази машинка работи като прецизен часовников механизъм, като класически номер на илюзиониста Худини!

На Брайсън му писна да слуша самодоволния монолог. Изправи се рязко и отсече:

— По дяволите, Дън! Стига вече! Говорите лъжи и само лъжи! Цял товар лъжи. Ако си мислите, че можете да ме подведете с тези измислици, значи много ме подценявате. Ако обичате, изведете ме оттук. Омръзна ми да гледам и слушам второстепенен театър.

Дън дори не помръдна от стола, но заговори още по-спокойно.

— Не съм и очаквал да ми повярвате веднага. Дявол да го вземе, че аз самият дълго не вярвах. Но пак повтарям — моля ви да имате още малко търпение. Погледнете екрана отново, ако обичате! Познавате този човек, нали?

И Дън натисна копчето.

— Тед, Едмънд Уолър — възкликна Брайсън.

На снимката бе Уолър на млади години, едър, но не и пълен, в съветска военна униформа, застанал на Червения площад. Изглежда е бил сниман на някаква официална церемония. В заден план се виждаше част от Кремъл. Отдолу на снимката имаше компютърно направен надпис с биографични данни. „Име: ГЕНАДИЙ РОСОВСКИ.

Роден: 1935 г. във ВЛАДИВОСТОК. Първокласен шахматист с феноменални умения. Обучен на американски английски от седемгодишна възраст. Учител — американец. Квалификации: идеологически и военни науки.“ Най-отдолу следваше списък на получени медали и други военни отличия.

— Шахматист с феноменални умения, а? — измърмори Брайсън.
— Какво, по дяволите, означава това?

— Ами специалистите казват, че би могъл да бие и Спаски, и Фишър, ако това е била целта на кариерата му — отвърна Дън и за пръв път в гласа му се появи остра нотка. — Жалко, че е решил да играе в други игри.

— Слушайте, Дън, с компютър могат да се подправят всички снимки, пикселите се манипулират цифрово... — започна Брайсън.

— Мен ли се опитвате да убедите или себе си? — контрира Дън.
— Но веднага ще ви кажа, че разполагаме с множество оригинали, и аз с удоволствие ще ви ги покажа. Уверявам ви, че всички материали сме изследвали и проверявали най-прецизно, едва ли не с микроскоп. За малко щяхме да се разминем с тази информация. Но ето на! Късмет! Светът се променя и ние получаваме достъп до Кремълските архиви. Тук-там плащаме по нещичко, отварят ни се врати и вратички, дълбоко засекретени архиви излизат на повърхността. А там намираме документи с доста неясно съдържание, но пък много интересни. Да, интересни. На пръв поглед не казват нищо, но, честно казано, ние работим в сътрудничество с някои преминали на наша страна руснаци. Те изплюват едно-друго. Вярно — поотделно дадената ни от тях информация също не означава много нещо. Но събрана заедно и обработена, вече предлага нов поглед. Ето, така научихме и за вас, Ник. Но не много, тъй като очевидно вътрешните кръгове на операцията действат сегментирано и разделно, по начина, по който функционират терористичните клетки. Заловиш една, но нищо повече.

Така че започнахме процес на натрупване, сравняване и обработка. Работили сме по този проект абсолютно приоритетно. По едно време получихме много мъглива идея за това кои са главните действащи лица. С изключение на вашия Приятел Геннадий Росовски. Той има чувство за хумор, трябва да му го признаем. Знаете ли чие име е това — Едмънд Уолър? Не? На един недобре известен и доста неясен

поет от XVII век. Някога да ви е говорил за гражданската война в Англия?

Брайсън преглътна с мъка и кимна.

— А, добре. Ще се посмеете на това, което ще ви кажа, сигурен съм. По време на безвластието този Уолър писал похвални поеми в чест на лорд-протектора Кромвел. А в същото време бил таен конспиратор в роялистки заговор. След Реставрацията в кралския двор му били отдадени специални почести. Става ли ви ясно? Вашият човек се е нарекъл на името на най-големия двоен агент сред английските поети. Както ви казах, добър повод да се посмее човек, особено за интелектуалци като вас.

— Значи твърдите, че още в колежа са ме вербували за работа в някаква... някаква си фалшива организация, която е била чуждестранна машина... и всичко, което съм вършил след това, е било неистинско? Това ли ми казвате? — попита Брайсън горчиво, но и доста скептично.

— С тази разлика, че машинациите не започват по ваше време. Те са започнали далеч по-рано.

Дън отново поигра с бутоните и на екраните потекоха нови цифрово обработени образи. На левия излезе снимка на баща му — генерал Джордж Брайсън, едър хубавеляк с квадратна челюст, а до него съпругата и майка на Ник — Нина Лоринг Брайсън. Тя бе кротка и мила жена с тих глас, преподаваше пиано и следваше съпруга си в различните му служебни назначения по света. Ник не помнеше някога тя да се е оплаквала от нещо. Отдясно се появи стара полицейска снимка — разбита в катастрофа кола на снежен планински път. Остра болка преряза Ник в стомаха, след толкова години този спомен бе все така болезнено смазващ.

— Нека ви питам нещо, Брайсън. Още ли вярвате, че става дума за нещастен случай? Били сте на петнайсет години, вече блестящ ученик и бъдещ студент, отличен атлет, прекрасен младеж — гордост на Америка, така да се каже и прочие. И изведнъж родителите ви загиват. Прибират ви кръстниците...

— Чичо Пийт — беззвучно рече Ник, неочаквано завърнал се в един единствено негов, доста позабравен вече свят, свят на болка и шок. — Питър Мънро.

— Това е име, което той е приел по-късно, а не онова, с което е роден. Тогава ви е изпратил именно в онзи колеж, пък е взел и редица други решения вместо вас. Все решения, които предполагат и гарантират накрая да се окажете в техни ръце. В Управлението, искам да кажа.

— Казвате, че родителите ми са били убити, когато съм бил петнайсетгодишен — някак си тъпо рече Брайсън. — Твърдите, че целият ми живот е бил нещо, нещо като... безкрайна измама.

Дън се поколеба и примигна.

— Ако това може да ви накара да се почувствате по-добре, бих добавил, че не сте единственият — тихо заяви той. — Има още много младежи като вас. Само че вие сте най-брилянтният им успех.

На Брайсън му се прииска да спори, да се задълбочи в изнесените факти, да разкрие съществени алогизми в разсъжденията на човека от ЦРУ, но силата му някак си го напусна и той се почувства като зашеметен. Главата му се маеше, а на всичкото отгоре го налегна някакво ужасяващо чувство за вина. Ако Дън е прав, или дори поне малко близо до истината, тогава какво в живота му е било истинско? Изобщо има ли нещо истинско в него самия? Кой е той самият?

— Ами Елена? — попита той изведнъж и камък заседна на сърцето му.

— О, да, и Елена Петреску също. Интересен случай, нейният. Смятаме, че тя самата е вербувана от румънското Секуритате, а по-късно прикрепена към вас от Управлението, за да ви следи отблизо.

Елена! О, Боже мой! Това не може да бъде ВЯРНО, НЕ МОЖЕ! Тя не е агент на Секуритате. Баща ѝ беше враг на режима и преследван от Секуритате, честен и доблестен математик, опълчил се срещу правителството. Това не може да се подправи! А Елена... нали той ги бе извел и спасил... нали си бяха създали съвместен живот...

... яздят коне по безкрайния пясъчен плаж някъде на Карибите. Галопират, сетне забавят ход, конете минават в тръс. Луната грее отгоре сребриста, нощта е прохладна. Като в приказка.

— Този остров си е наш, нали, Ник? — ликува тя. — О Боже, тук сме съвсем сами, все едно всичко е наше, наше!

— Така е, мила — отвърща Брайсън, заплепен от нейната игрива непринуденост. — Не съм ли ти казвал? Отклонявам средства от разни неограничени фондове. Купих острова.

Смехът ѝ еhti радостен, музикален.

— Никълъс, ти си невероятен!

Само как я обича, когато произнася името му по този начин: Никълъс!

— Обичам те. Къде се научи да яздиш така добре? Не знаех, че в Румъния сте имали коне.

— О, че защо не? Научих се да яздя в селото на баба ми Николета, в подножието на Карпатите. Тя имаше две понита. Отглеждат ги за работа в планините. Те са верни и добри животни и се яздят много лесно, защото са силни и имат здрави, стабилни нозе.

— Все едно описваш себе си! — шегува се той.

Вълните се разбиват в брега и тя отново се разсмива звънливо.

— Не познаваш моята родина, нали? Не си бил там за дълго. Комунистите превърнаха красивия Букурещ в грозен град. Но пък провинцията — Трансилвания и Карпатите — те са друго! Те са така прекрасни, незамърсени, недокоснати. Там хората живеят постарому, возят се на каруци с коне, отглеждат животни, обработват земята. Когато ми омръзнеше в града и ученето ми натежеше, отивах при баба в Драгославеле. Тя много ме обичаше и ме глезеше: вареше ми мамалига, печеше ми гъби и ми правеше вкусни чорбици.

— Изглежда, родината ти липсва?

— Малко, да. Но истински тъжа за мама и татко. Понякога те ужасно ми липсват. Истинска агония е да не можеш да си видиш родителите, Ник. Онези кратки обезопасени телефонни разговори два пъти годишно не могат да ги заменят...

— Така е, но това е единственият начин да са в безопасност. Баща ти има доста врагове, хора, които незабавно ще го убият, само да научат къде се намира. Секуритате не е окончателно ликвидирана. Има редица нейни агенти, разпръснати по света, все още действащи в различни рамки и разполагащи с големи средства. Има и други, повисокопоставени хора, които никога няма да му простят, че той предаде на Запада кодовете, довели до падането им от власт. Те се крият на различни места — и в Румъния, и в чужбина. Още действат и други, специални екипи, наречени метачи или чистачи. Те проследяват

старите си врагове и ги екзекутират. И отчаяно търсят баща ти, защото го смятат за най-големия предател на старата държава.

— Но той е герой!

— Естествено, че е. Но за тях си остава предател. И няма да се спрат пред нищо, за да си отмъстят.

— Ти ме плашиш, Ник!

— Само ти напомням колко е важно за родителите ти да останат скрити и под протекцията на Управлението.

— О, Боже, Никълъс, знаеш ли как се моля нищо да не им се случи!

Брайсън стяга поводите, спира коня си и се обръща към Елена.

— Обещавам ти, мила. Ще направя всичко, което е в кръга на човешките възможности, за да ги запазя!

Тишината бе нетърпима. Минаха минута, две. Накрая, примигвайки, Брайсън проговори:

— Не разбирам, не разбирам нищо! Аз вършех дяволски полезна работа. Колко пъти съм...

— ... прецаквал американските интереси, ама здравата! — завърши изречението вместо него Дън, който държеше незапалена цигара. — Всеки един от вашите така наречени големи успехи са били удар по САЩ и спирачка за нещо важно в тяхна полза. Вижте, Брайсън, не ми се сърдете — аз говоря с най-голямо професионално уважение. Мислили сте, че работите за САЩ, това не го отричам. Спомнете си онзи „привърженик на умерените реформи“, когото спасихте. На него му плащаше „Сендеро Луминосо“ — т.нар. „Блестяща пътека“. Партизани, вятър! Истински терористи и главорези. В Шри Ланка вие почти разрушихте една тайна коалиция, която работеше за мир между тамилите и цейлонците.

На екрана отдясно започна да се зарежда нов образ. Пикселите бавно образуваха цветове и контури. Но Брайсън разпозна лицето още докато то бе само мъгливо петно.

Беше Абу.

— Това бе в Тунис — рече Брайсън, вече запъхтян от натрупващото се напрежение. — Този човек и фанатизираните му

последователи готвеха преврат. Аз използвах известни опозиционни групи, открих кой в палата играе двойни игри...

Този епизод специално едва ли му носеше приятни спомени — особено кръвопролитията по авеню „Хабиб Бургиба“, нито пък моментът, когато Абу се досети за ролята му и за малко не го уби.

— Чакайте малко — възрази Дън. — Вие го довършихте този човек. Провалихте акцията му и го предадохте на правителството.

Това бе вярно. Ник бе предал Абу на доверени лица от правителствената охрана, които го бяха прибрали в затвора заедно с дузините негови поддръжници.

— И сетне какво стана? — попита Дън, сякаш го изпитваше.

Брайсън сви рамене.

— Мисля, че почина в затвора след няколко дни. Едва ли очаквате от мен да роня сълзи за съдбата му.

— Искате ли се и аз да съм на същото мнение — отвърна Дън и гласът му внезапно стана рязък. — Абу бе един от нашите, Брайсън. Един от моите хора, по-точно. Аз съм го обучавал. Той бе главният ни човек в целия регион.

— Ами подготвяният преврат... — почти заекна Ник, а мозъкът му заработи на високи обороти.

Но пак нищо не разбираше...

— Прикритие, Брайсън, прикритие — измислица, за да издигне престижа му пред онези фанатизирани лунатици. Вярно, че бе лидер на Al-Nahda, там го бяхме внедрили, за да я унищожи. Здравео бе проникнал навсякъде, имаше страхотна легенда — нужна му бе, за да оцелее при онези терористи. Мислите, че е лесно да се проникне в техните клетки ли? Особено тези на „Хизбула“? Та те са недоверчиви до лудост. За да ви имат доверие, трябва да познават вас и цялото ви семейство поне едно цяло поколение, иначе можете да ги убедите само с цената на проляна израелска кръв, и то в огромно количество. Само така ще ви повярват. Абу бе ловък агент, всъщност кръвожадно, брутално копеле, но наше, Брайсън, наше! Пък и трябваше да играе твърдо, иначе бързо-бързо щяха да го ликвидират. Но най-важното е, че се бе приближил извънредно много до Кадафи, почти му бе станал приятел. Затова го ценяхме извънредно много. Кадафи смяташе, че ако Абу успее в Тунис, той ще си го направи либийска провинция. Бяхме на път да получим достъп до почти всяка шибана ислямска терористка

групировка северно от Сахара. И тогава Управлението ни изигра тази игричка, пробута фалшивите муниции и още преди нашите хора да загреят, че сме прецакани, играта бе аут. Бинго! — без нас. Връщане на нашите хора поне с двацет години назад. Прецакана работа на цяла мрежа агенти. Блестяща работа, Брайсън, блестяща. Но и вашето ужилване — също брилянтно изпълнено. Трябва да им се признае на тези Шахматисти големият професионализъм: да създадат американска централа, която прецаква дейността на другите американски централи, а? Да продължавам ли? Да ви кажа ли за Непал и какво фактически свършихте там? Или за Румъния, където вие — агентите — сте си мислили, че помагате светът да се отърве от Чаушеску? Вятър и мъгла! Истински фарс. Старият режим един ден се събрал, членовете му си пребоядисали муцуните с евтина боя и хоп! — ето ти новото правителство. Не може да не го знаете това! Разни васали на Чаушеску са планирали да го свалят години наред и ето ти възможност — него го хвърлят на вълците, за да останат на власт те самите. Всъщност точно се изпълнява волята на Кремъл. И какво става? Фалшив преврат, диктаторът и жена му бягат с хеликоптер, а той „неочаквано“ се разваля. Тях ги пипват, съдят ги в някакъв си измислен съд и на Коледа ги разстрелва наказателен взвод. Цялата работа е нагласена и кой печели? Не знаете ли, Брайсън? Европейските московски сателити падат като брулени круши един по един, изритват старите партийни апаратчици и се демократизират, като се отцепват от съветския блок. Само че на Москва не ѝ се иска да губи и Румъния. Вярно, Чаушеску се е издънил отдавна, той е с най-лошия възможен обществен имидж, пък се опитвал да се инати дори и на Кремъл, затова си и заминава. Москва си иска Румъния, запазва тайно механизмите на сигурността, а на власт си поставя марионетка. И кой им върши мръсната работа? Хайде познайте, Брайсън? Кой друг, освен самия вие и разни други момчета от Управлението. Боже мой, човече, какво още да ви кажа?

— Я вървете по дяволите! — изведнъж изкрещя Брайсън. — В това, което ми говорите, логиката куца като оная работа на скопен молец. За какъв ме имате, дявол да ви вземе? За малоумен или неграмотен? Какви ми ги говорите за ГРУ, за съветски разведчици, за някакви си сенки от далечното шибано минало. Сигурно вие, каубоите от Лангли, първи рицари на студената война, още не сте чули новините. Войната свърши! Отдавна!

— Да, бе — тихо отвърна Дън и гласът му сякаш изскърца. — Само че за беля Управлението си е живо и здраво и напълно добре.

Брайсън се загледа в него занемаял, неспособен да изкара и дума повече от устата си. Усещаше, че мозъкът му работи, но се върти на едно място, сякаш умственото му моторче загрява и изпуска искри.

— Аз постъпвам открито и честно с вас, Брайсън. Преди време бях готов да ви убия, да ви удуша с голите си ръце. Но това бе преди да бяхме разнищили поне начините, по които действа Управлението. Сега, нека говорим открито, аз бих ви излъгал, ако заявя, че сме наясно с цялата история. Нищо подобно. Едва ли знаем една милионна от нея, при това, което сме научили, е само някои изолирани аспекти. Десетилетия наред сме чували слухове, подмятания, намеци. Нищо съществено, нищо твърдо. Шепот на градински цветя. Веднъж като приключи студената война, цялата операция премина в летаргичен стадий, това поне сме го усетили. Също като старата басня за слепеца и слона. Тук напипва хобот, там — опашка, но какво има на върха? Какво знаем със сигурност? Например за вас, след като сме ви държали под наблюдение няколко години? Само едно — че вие самият сте едно заблудено нещастно насрано копеле. Именно затова сега говоря с вас приятелски, вместо да ви хванем за врата и... — Дън се изсмя горчиво, а смехът премина в кашлица, дрезгава, типична за пушача кашлица. — Вижте, ето какво допускаме на сегашния етап: смятаме, че след края на студената война вашата организация се е откачила от бившите си господари и е минала под чуждо разпореждане. Контролът сега е в нечийи други ръце.

Уморено и сърдито Брайсън се опита да каже ехидно:

— И чии са те?

Дън сви рамене.

— Не знаем. Преди пет години, както ви казах вече, вашата централа премина в стадий на летаргично изчакване. Не само вие бяхте отделен от майката, така да се каже, под един или друг предлог. Още много други хора бяха освободени. Може би някой си е решил да закрие институцията. И за това не можем да бъдем сигурни. Но сега, наскоро, получихме сигнали, че системата е отново активирана.

— Какво означава тази дума — активирана?

— Не съм много сигурен. Затова и решихме да ви потърсим. Постоянно получаваме информация оттук-оттам. По някаква си

причина старите ви шефове събират и натрупват оръжие.

— По някаква си причина... — бавно повтори Брайсън.

— Можем само да предполагаме: например, че са решили да дестабилизират света или да създадат глобални огнища на напрежение. Нали така се изразяват прекалено учените аналитици. Но аз пък се питам: защо им е това? Каква цел преследват? И не мога да си отговоря. Ще ви кажа друго нещо: най-много ме е страх от онова, което не зная.

— Интересно — саркастично подхвърли Брайсън. — Чувате „слухове“, „предполагате“, представяте ми някакво си цифрово кино тук като истински фирмен адвокат и въпреки всичко не знаете какво всъщност искате да кажете.

— Именно за това имаме нужда от вас. Старата съветска система е може би разрушена, но не и нейните генерали. Вижте генерал Бушалов например. Не ви ли се вижда доволно мощен претендент за властта? Играе достатъчно силно на руската политическа сцена днес и стане ли нещо, за което той може да обвини САЩ, ето ви възможност направо да катапултира на върха. Демокрация ли? Куп руснаци ще кажат: „Хайде стига бе, писна ни от тези дивотии!“, нали така? В Пекин е налице много силна реакционна конспирация — и в Националния народен конгрес, и в Централния комитет.

Да не говорим за китайската армия — Народната освободителна армия, — която сама по себе си е огромна сила. Както и да гледаме на нещата, на карта са поставени доста пари, доста влияние и сила, реална сила. Може би налице са останки от Шахматистите в комбинация с техните китайски „братя“? Изразявам само една мисъл, нали така? А може би просто си дрънкам несвързани неща, а? Защото всъщност никой не знае какво ни се готви, освен лошите, а те няма да ни кажат.

— Щом като наистина вярвате във всичко, което ми разказахте досега, включително и в това, че аз съм само една мъничка пешка в най-голямата измама на века, за какво, по дяволите, ви е нужна моя милост?

Погледите им се срещнаха и двамата дълго се гледаха почти в упор.

— За Бога, ваш учител е бил един от най-гениалните умове в играта, един от нейните създатели — Генадий Росовски. Знаете ли

прякора му — руския му псевдоним? Вълшебника — рече Дън и се замисли, закашля се и след малко попита: — Досещате ли се кой сте вие в тази светлина? Вие сте Чирака на Вълшебника!

— Я вървете по дяволите! — избухна Брайсън.

— Вие знаете начините, по които мисли той, как работи неговият ум. Вие сте най-добрият му ученик. Не разбирате ли какво искам от вас? Толкова ли е трудно да се разбере мисълта ми?

— Разбирам, как да не разбирам — рече Брайсън с тежка ирония. — Искате да се върна в Управлението.

Дън кимна.

— Вие сте най-добрата ни карта. Бих могъл да апелирам към вашия патриотизъм, към по-добрата ви страна и прочие глупости. Но проклет да съм, ако не ни дължите поне една услуга.

Главата на Брайсън вече се въртеше. Направо не знаеше какво да мисли, какво да отговори на шефа на ЦРУ.

— Моля да не се обиждате от иносказателните ми думи — отново заговори Дън, — но ако искаме да подплашим дивеча и да го изкараме от храстите, най-малкото трябва да пуснем най-доброто ловджийско куче, което намерим. Хм, може би се изразявам доста глупаво, но... вие единствен познавате миризмата на този дивеч и единствен можете да го надушите...

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Бе пладне, силното слънце обливаше и сякаш избелваше сградите в този край на „К“, блестеше в стъклата им и хвърляше ярки отблясъци наоколо. От отсрещната страна на улицата Никълъс Брайсън напрегнато гледаше към номер 1324. Същият едновременно познат до болка и някак си чужд адрес. По лицето му изби пот, потече надолу и няколко капки оставиха тъмни петна по бялата му риза. Прикрит зад оцветения прозорец на незает офис в отсрещна сграда, с едната ръка дискретно притискаше към очите си малък, но много мощен бинокъл. Посредникът по недвижими имоти, който му даде ключа за офиса, се бе зачудил на странното желание на въпросния бизнесмен да влезе сам в помещенията, за да ги „усети за присъствие на окултни сили и метафизични феномени“, както се бе изразил Брайсън. И безсъмнено си бе помислил, че Ник е някой от онези докачливи последователи на движението „Ню Ейдж“. Или направо откачалка. Но бе решил да го остави сам за известно време. Никаква вреда не виждаше в това.

Кръвта тупаше в слепоочията на Ник, пулсът му вероятно стигна стотакта. Отсрещната сграда — щаб на Управлението и неговите шефове — мълчеше, години наред я бе приемал за родна база, нещо като светилище и храм на обновление при завръщанията му у дома, остров на приемственост, уют и покой. Сега тя не излъчваше познатата му в миналото добронамереност, не го приветстваше безмълвно и осезаемо както някога — пристигнал тук след многобройни перипетии в изпълнения с насилие чуждестранен свят. Остана в тъмния офис около четвърт час, напрегнато загледан в сградата, сякаш очакваше някакъв сигнал. Такъв не дойде, но на вратата се почука и влезе посредникът, любопитен да чуе решението му.

Брайсън бе усетил, че номер 1324 е променен, но трансформациите бяха прекалено тънки, почти неуловими. Медните плочи до вратата с имената на старите фирми бяха подменени с нови — звучащи еднакво банално и неясно. Хари Дън му бе съобщил, че старите обитатели на „К“ са се евакуирали, но Ник бе поискал да се

увери самолично. Управлението имаше огромен опит и умееше да се крие на открито, както навремето обичаше да се изразява прекият му шеф. „Голотата е най-доброто прикритие“ — бе любим израз на Уолър.

Е, дали наистина ги нямаше? Уолър и другите? Новите надписи — „Америкън текстайлс манюфакчърърс борд“ и „Юнайтид стейтс грейнс пръдюсърс борд“ — звучаха толкова убедително, колкото и старите, поставени от изобретателни експерти на професионалния камуфлаж в Управлението. Но какво бе наложило промяната? Вярно, на „К“ имаше и други промени. За петнайсетте минути скрито наблюдение Брайсън бе засякъл необичайно голям брой хора да влизат и излизат през предната врата на сградата. Прекалено много хора — за да бъдат служители на Управлението или сътрудници, контакти, дори случайни посетители. Значи тук определено имаше нови елементи.

Може би пък Дън бе прав? Старите обитатели са си отишли? Но Ник бе усетил друг вид сигнал — задействала се бе интуитивната му система за ранно предупреждение. „Не приемай нищо за чиста монета на пръв поглед, проверявай многократно всичко казано!“ — още една максима на Тед Уолър. Е, колкото на Уолър, толкова и на Дън, а и на всеки друг опитен в занаята професионалист.

Но как да влезе в сградата, без да предупреди хората в нея? Проблем, който го вълнуваше и мъчеше вече от няколко часа. Към подобна задача Брайсън бе свикнал да пристъпва като към всяка друга възникнала в линията на действие оперативно-практическа пречка. Въображението му бе начертало поне дузина изобретателни методи за влизане. Но всеки един от тях носеше немалки рискове, без същевременно да дава сигурна гаранция за успех. Тогава си припомни една от най-баналните сентенции на Тед. Какъв ти Тед, по дяволите, вече трябваше да привикне с името Генадий Росовски: „Не си ли сигурен, влизай през парадния вход!“ Най-добрата и най-ефективната стратегия е да влезеш открито, безочливо.

Необходима част от плана обаче бе и нужната доза двуличие, с която също трябва да е готов. Винаги е така. Благодарни на посредника и агент по продажбите, заяви, че проявява интерес към офиса, и го помоли да подготви договор за подписване. Даде му една от фалшивите си визитки и му каза, че има спешна среща на друго място.

Тръгна към главния вход на 1324, инстинктите му бяха нащрек за всяко съмнително движение на улицата, за всяка промяна в

поведението на минувачите, за всеки жест, който би могъл да бъде сигнал или заплаха.

Е, къде е Тед Уолър?

Каква е истината? Какво ще му подсказе здравият разум?

По улицата имаше немалък трафик, изпълнен с типичните изнервящи шумове и невъобразима какофония.

„Само така ще научите истината...“

Истината за какво? Коя истина?

„Като начало, истината за вас самия...“

Но коя е истината? Кое е истина и кое — лъжи?

„Вие се мислите за някакъв си шибан герой, за когото песни трябва да се пеят... възхвални песни... Смятате, че 15 години вярно сте служили на родината чрез работата си в ултратайна централа, която наричат Управлението...“

Стига вече! Това е лудост!

Елена? И ти ли, Бруте? Елена, любовта на живота ми, тази, която както влезе, така си и излезе от него, неочаквано, с болка?

„Вие смятате, че сте преживели 15 години в служба на отечеството...“

Кръвта, която съм лял, страхът, който ме е разкъсвал отвътре, безбройните случаи, когато съм бил на косъм от смъртта? Напразни ли са били...

„Говоря ви за най-голямата шпионска игра през целия XX век. За най-съвършеното подвеждане, не разбирате ли?“

„Твърдите, че целият ми живот е бил нещо... нещо като безкрайна измама?“

„Ако това може да ви накара да се почувствате по-добре, бих добавил, че не сте единственият. Има още много младежи като вас. Само че вие сте най-блестящият им успех.“ Лудост, лудост...

„Но... вие единствен познавате миризмата на този дивеч и единствен можете да го надушите...“

Някой се блъсна в него, Брайсън светкавично реагира: извъртане с приклякане и насочени в бойна стойка ръце, готов за атака. Не беше никакъв нападател, а просто висок и атлетичен мъж, най-вероятно чиновник, с гимнастически сак и тенисракета. Той изглежда Брайсън слисано и намръщено, но най-вече със страх. Брайсън мигом се извини и бързо, неспокойно се помъчи да изчезне в тълпата.

Приеми го, приеме миналото и истината!

Застани лице в лице с Тед Уолър, който не е Тед Уолър! В това поне Брайсън се бе уверил досега. И той си имаше своите източници в стария КГБ, в старото ГРУ, вече пенсионери или хора, намерили други призвания като наемници в новия свят: света след студената война. Той сам зададе множество въпроси, направи справки — знаеше как и при кого. Собственоръчно провери стари и нови архиви, сравни купища данни и сведения. Говори по телефона стотици пъти — под фалшиви имена и с невинни въпроси, но винаги съдържащи многозначителни фрази. Свърза се с определени хора, които бе познавал в миналия си живот, живот, за който бе мислел, че безкомпромисно остава зад него. С един продавач на диаманти в Антверпен, с адвокат в Копенхаген, с високоплатен международен бизнес консултант в Москва. Всички до един бивши ключови фигури в света на шпионажа, емигрирали офицери от ГРУ, хора, „загърбили“ занаята, както си бе мислил и самият Брайсън. До един играчи, запазили важни документи и списъци, най-често на дискети — скрити в банкови сейфове, депозитни каси, в кодирани текстове или чисто и просто във феноменалната си памет. Почти всички се бяха изненадали, някои изплашили и нервничели, когато с тях се бе свързала една от най-големите легенди в бившата им професия. Човек, плащал навремето щедро и прещедро за информация и услуги. И сега бе получил необходимото от тях, проверено и препроверено двойно, тройно.

Оказа се, че наистина Тед Уолър и Геннадий Росовски са един и същи човек. Без всякакво съмнение.

Тед — кум на Ник Брайсън, пръв негов приятел, шеф, доверено лице, работодател и какво ли още не. Наистина дълбоко законспириран агент на ГРУ. За съжаление Хари Дън от ЦРУ бе прав. Но за всичко ли?

Истинска лудост!

Веднага забеляза, че старият панел с телефонната клавиатура е сменен. На негово място бе поставен голям и покрит със стъкло номератор с имената на правни фирми и всякакви други организации с офиси в сградата. Под всяка една имаше списък на ръководния персонал и номерата на офисите им. С изненада откри, че вратата се

отваря без всякакви трудности и тайни пароли, ключалки и свръхмеханизми. Всеки можеше свободно да влиза и да излиза.

Зад стъклените врати — от обикновено плътно стъкло, не старото, непробиваемо от куршуми — се намираше вътрешното фоайе, което наистина изглеждаше доста променено. Бе превърнато в обичайно срещаната на Запад приемна зала с един-единствен служител от сигурността, седнал зад висок мраморен щанд с форма на полумесец. Бе млад чернокож мъж в син блейзер и червена вратовръзка, който го изгледа без особен интерес.

— Имам среща с... — поколеба се за частица от секундата Брайсън, докато си спомни избраното от прочетените в Указателя имена. — ... Джон Оукс от „Америкън текстайлс манюфакчърърс борд“. Казвам се Бил Тачър и съм от екипа на конгресмена Воун.

Отлично докарваше тексаския акцент. Руди Воун бе влиятелен и високопоставен депутат от Тексас, чието мнение, а и принадлежност към различни конгресни комисии и подкомисии бяха извънредно важни за текстилния бизнес.

Човекът от сигурността незабавно пристъпи към нужните формалности и се обади в кабинета на Оукс, чийто секретар напълно естествено нямаше записана за деня среща с представител на конгресмена Воун, но бе повече от радостен незабавно да приеме подобно високопоставено лице. След малко във фоайето се появи енергична млада блондинка със скъпа прическа, която съпроводи Брайсън в асансьора и няколко пъти се извини за станалото недоразумение.

Слязоха на третия етаж и там ги пресрещна прекалено изискан млад блондин, също с модна прическа и скъп костюм. На вратата господин Оукс пък едва не се разтопи пред Брайсън, когато посрещна с разтворени ръце.

— Благодарни сме за вниманието на конгресмен Воун, много сме благодарни! — повтаряше раболепно усмихнат Оукс и стискаше ръката на Ник със своите две.

Сетне с поверителен тон забъбри безкрайно:

— Убеден съм, че господин Воун разбира важността на делото! Да запазим нашата Америка силна! Да я предпазим от евтин внос на материали с нарочно занижени цени... пфу, мавритански платове,

затова ли сме работили толкова! Убеден съм, че господин конгресменът разбира това!

— Конгресмен Воун желае да научи повече за закона за международните трудови преференции, който вие подкрепяте, както разбрах — говореше надутото Брайсън и оглеждаше коридора, по който вървяха.

Същият коридор както едно време — познат до болка, само че нямаше никой от стария персонал. Никой, когото Ник да помни поне по лице. Изглежда, че липсваше комуникационната техника, различните видове модули, мониторите на глобалните сателитни канали. Всичко бе променено, та дори и мебелировката в офисите, което бе напълно естествено. На първия завой разбра, че и етажът е значително променен. Нямаше я оръжейната — на нейно място бе устроена приемна със стени от опушено стъкло и скъпи на вид маса и столове с високи облегалки.

Прекалено елегантният бизнесмен въведе Брайсън в ъгловия офис и го покани да седне.

— Знаем, че следващата година господин конгресменът ще се кандидатира за преизбиране — уверено подхвърли той, — и смятаме да го подкрепим. За нас е жизненоважно да подкрепим онези членове на Конгреса, които работят за запазване на американската икономика силна, да!

Брайсън разсеяно кимаше и се оглеждаше. Намираше се в едновременния кабинет на Тед Уолър. Ако досега се бе съмнявал, в момента всичките му резерви се стопиха. Това тук наоколо не бе прикритие, нямаше и следа от работеща секретно организация.

Управлението бе изчезнало. Нямаше и следа от Тед Уолър, единствения човек, който можеше да коментира казаното от Дън за истината зад Управлението.

Кое е лъжа и кое истина?

Как да се добере до старите си работодатели, които бяха сякаш изчезнали от лицето на земята? Като че никога не са съществували.

Бе ударил на камък.

След двамазет минути и редица високопарни приказки в офиса на онзи галфон Оукс Брайсън отново се намери в подземния паркинг до

наетото си превозно средство. Направи му всички проверки, които едно време бяха нещо като втора природа и постоянна процедура извън САЩ. Миниатюрното, чувствително на натиск влакно, което бе вмъкнал под дръжката на шофьорската врата, не бе пипнато. Всеки, опитал се да отвори или отключи вратата, би го разместил, без да се усети, и индикаторите на влакното щяха да го покажат. Но не. Приклекна и бързо огледа колата отдолу. Имаше много голям опит в това отношение и светкавично установи, че отдолу автомобилът не е пипан. Но при съвременните средства можеше ли да има стопроцентова гаранция? Непрестанно бе внимавал за евентуално проследяване, но не бе установил някой да го следи, когато влезе в „К“ или в подземния гараж. Но би ли могъл да бъде сигурен дали наистина е така? И още щом запали двигателя, усети познатата тежка топка в стомаха, от години изпитан предупредителен сигнал. Моментът на истината обаче мина безпроблемно — взрив не последва.

Мина през няколкото нива на многоетажния паркинг и на изхода вкара намагнетизираната картичка-билет в цепката на бариерното разчитащо устройство. Билетът незабавно изскочи — устройството го отхвърли. Я, да му се не види!? — удивено възкликна Брайсън. Много интересно! Нарочно ли е? Въпреки всичките предпазни мерки и изключителното му внимание някой не се ли опитва да го забави? Отново напъха картата, тя отново изскочи, без да вдигне бариерата. От будката излезе дежурният служител със скучаещо изражение и се приближи.

— Нека аз да опитам, сър — рече той и взе картата.

Номерът се повтори. Служителят учудено огледа твърдия картонен билет и внезапно изражението му се промени. Той се усмихна и приближи прозореца на колата.

— Сър, сигурен ли сте, че това е същият билет, който ви бе даден на влизане? — попита той, като връщаше картончето на Брайсън.

— Хайде сега, това пък какво значи? — раздразнено откликна Брайсън, който никога не правеше подобни грешки.

А може би човекът се опитва да му каже, че вътре в гаража Брайсън е подменил колата с чужда — по-хубава? Обърна се да погледне дежурния и мигом усети нещо нередно. Ръцете на този бяха... Но бе късно.

— Не, сър, вие не ме разбрахте — рече онзи и се наведе към прозореца.

В същия миг Ник усети натиска в слепоочието. Нещо твърдо, студено, стоманено. Дулото на пистолет — малък калибър, обло, закръглено отпред. За Бога! Как пък стана това! Лудост, лудост!

— Аз исках да кажа, сър, да си държите ръцете на волана — тихо и с леден глас заговори другият. — За да не се налага да използвам това нещо.

Боже Господи!

Ето ти номер! Ръцете на служителя бяха прекалено фини, с добре подрязани и поддържани нокти. С маникюр! Меки, нежни — ръце на човек, който се грижи за тях прекалено много. Човек, който се движи в кръгове, където парите са в изобилие и всичко е прекалено изискано. Къде са тези, къде са ръцете на служител от паркинг! Но Брайсън бе загрял със закъснение от поне няколко секунди. Междувременно мъжът рязко отвори задната врата и седна зад Брайсън, а пистолетът се премести на тила му.

— Хайде! Движение! — изсъска мнимият служител и бариерата се вдигна. — И ръцете на кормилото. Не бива да натискам спусъка, нали? Отиваме на малка разходка, аз и ти. Хайде, давай да глътнем чист въздух!

Брайсън бе оставил оръжието си в жабката. Сега нямаше избор, освен да подкара и да излезе на „К“, където продължи да следва нарежданията на човека с пистолета. Колата влезе в трафика, натискът от тила се премести в дясното му слепоочие и отново прозвуча същият нисък и равен глас.

— Знаеш, че номерът е неизбежен, нали? — говореше професионалистът отзад. — Според статистиката рано или късно всеки от нас някъде се издънва, престъпва границата. Вместо едно казваш десет и хоп, секирата! Напъхал си си носа в нещо, което вече не е твоя работа...

— Къде отиваме? — попита Брайсън, с усилие да говори максимално спокойно.

Сърцето му тупкаше лудо, мозъкът му работеше бясно. И изведнъж попита сякаш разсеяно:

— Нали може да пусна новините? — и без да изчака, се пресегна към копчето на радиото.

В същия миг пистолетът болезнено се заби в слепоочието му и похитителят изрева:

— Ръцете на волана, по дяволите!

— Боже! — възкликна Ник, когато болката прониза главата му.
— Внимавай, ще се пребием!

Онзи не знаеше, че Ник има и друго оръжие — глок, затъкнат в колана отзад. Но как да се опита да го извади?

Как? Убиецът — Брайсън вече бе убеден, че този тип е професионален наемен убиец, било платен от Управлението, било постоянен наемник — искаше да вижда ръцете му постоянно. Трябваше да изпълнява всяка заповед и да изчака възможно разсейване или някаква външна намеса. Този тип имаше типичното поведение на наемния убиец: сигурен план на действие, бързи, ефективни движения, отлични рефлексии, дори умееше да говори типичните за професията приказки.

— Та къде отиваме? — повтори Ник.

— Да речем, някъде по околоръстното, където може да поговорим — небрежно отвърна онзи.

Брайсън знаеше, че едва ли на дневен план стои разговор.

— Двамина като теб и мен — по една случайност от различната страна на патлака, нали загаряваш — човекът стана по-словоохотлив. — От един и същи бизнес. Нищо лично, сигурен съм, че разбираш. Само бизнес и нищо друго. Един ден ти си на спусъка, на следващия — пред дулото. Така е — случва се непрекъснато. Съдбата непрестанно се върти. Знам, че навремето си бил един от най-добрите, затова съм убеден, че ще приемеш каквото следва като мъж.

Брайсън не отговори — мислеше, изчисляваше възможностите. Доста пъти бе изпадал в подобни обстоятелства навремето, но не и с допрян в главата пистолет. Освен може би при началното обучение, но то не се брои. Знаеше какво се върти в програмираното съзнание на човека отзад. Нещата вървят в един и същи ред: първо А, следва Б; ако възникне нещо, редът се променя. Винаги са предвидени действия за извънредни обстоятелства, повечето реакции на професионалиста са предрешени: ако обектът неочаквано мръдне, падне, контраатакува; ако откаже да изпълнява заповед, ако внезапно извърти волана — за всичко си има контрамярка. Разбира се, има място и за импровизация, но убиецът например по принцип ще избягва да стреля в гъст трафик

— противоположано е и в правилника го пише с големи червени букви. Превозното средство може да убие и двамата, в най-добрия случай — да ги изложи на риск. Едно-единствено оръжие имаше в дадения случай Брайсън и то бе, че познава похватите, мисленето и методиката на своя противник.

Изобщо не се съмняваше, че ако му се наложи, убиецът без колебание ще пусне куршум в главата му, след това ще грабне волана и ще се опита да стабилизира колата. И тази вероятност хич не му харесваше.

В момента пресичаха мост — „Кий Бридж“.

— Дай вляво, вляво! — викна мъжът.

Това означаваше да поемат към националното летище „Рейгън“ — вътрешни линии. Брайсън се подчини. Внимаваше да изглежда изпълнителен и примирен с надеждата убиецът да стане по-невнимателен.

— Тук отбий! — отново нареди онзи.

Въпросното отклонение водеше към района непосредствено около летището, където имаха офиси повечето фирми за коли под наем.

— Можеше да ме убиеш още в паркинга — измърмори Брайсън. — Всъщност там трябваше да го направиш.

Но човекът бе достатъчно опитен, че да се подлъже да дискутира собствената си тактика или да остави Брайсън да провокира компетентността му. При това вероятно бе инструктиран относно огромния му опит и начините му на мислене в подобни обстоятелства.

— О, изобщо не се и опитвай — ухили се той. — Не видя ли камерите? Не се прави, че не разбираш от военна музика. Ти щеше ли да го направиш там? Не — като чувам какъв си бил навремето.

Тук се изпусна, рече си Ник. Този тип очевидно бе работещ на договор външен човек. Това означаваше, че действа сам. Служител на Управлението щеше да има партньор, дори два. Това бе важна информация.

Брайсън зави и влезе в празен паркинг. Изглеждаше изоставен, а в далечния му край очевидно бе имало склад за стари коли. Паркира, както му нареди другият. Изви леко глава, за да му заговори, и дулото отново го подпря болезнено. Онзи не обичаше подобни трикове.

— Не шавай! — прозвуча гласът му.

Брайсън послушно върна глава в старото положение и се загледа напред. Сетне каза тихо:

— Не може ли да привършиш по-бързо?

— О, сега си в нова роля, нали? Вече усещаш страха, чувството за безнадеждност, безпомощност. И примирение, а? — обади се мъжът с интерес в гласа.

— Много философски го даваш — подхвърли Ник. — Обаче се ловя на бас, че не знаеш кой ти плаща...

— Не ме интересува, стига чекът да не е фалшив.

— Значи не ти пука кои са те, какво правят. За теб няма значение дали работят против САЩ или не?

— Както ти казах, чекът да е истински и банката да го плаща. Политиката не ме интересува.

— Това е краткосрочен тип мислене, безперспективен.

— Нашият е краткосрочен бизнес — ухили се убиецът.

— Виж какво — рече Брайсън след кратка пауза. — Тази грешка може да се оправи. Например ако стигнем до взаимноизгодни условия. В нашия занаят хората си отделят по нещичко: има толкова много безотчетни сметки, останали от задачи средства, компенсация, проценти оттук, пари оттам, изпрани, вложени в перспективни пазарни начинания. Правилно е парите да работят за теб. Така правят всички и аз съм готов сега да вложа известна сума...

— За да си откупиш живота — довърши професионалистът. — Но изглежда забравяш, че човек не се храни с еднократна печалба. Ти си една сделка, онези държат цялата банка, нали така? Никой не залага срещу институцията.

— Правилно, няма шанс да спечелиш срещу институцията — веднага се съгласи Ник. — Но ти няма да й отваряш война: просто ще докладваш, че мишената се оказала по-опитна, отколкото са те информирали. Успяла да избяга. За Бога, ще кажеш, човекът се оказа много по-добър, отколкото ме инструктирахте. Те ще ти повярват, защото именно това е тезата им. Ще си запазиш предплащането, аз пък ще удвоя предложената по контракта сума. Нелоша сделка, нали, приятелю?

— Днес банковите сметки и операции се следят много лесно, Брайсън. Не е както по твоето време. Парите станаха компютърна

операция. Всичко е в компютъра, човече. Не е трудно да се види. Всяка транзакция оставя следи. Цифрови обработки.

— Сухото не оставя никакви следи, особено ако е в използвани банкноти, при това с непоредни номера.

— Всичко оставя следи и ти го знаеш, Брайсън. Съжалявам, но съм поел ангажимент. Просто трябва да ти помогна да се самоубиеш. Ти и без това си в тежка депресия, нямаш личен живот, новата ти академична професия те е потиснала още повече — не е като вълнуващите шпионски приключения. Най-уважавани психиатри и психофармаколози са ти поставили диагнозата...

— Единствените лекари, които познавам, бяха правителствените, и то преди години — криво се усмихна Ник.

— Диагнозата ти е съвсем прясна и е отразена в здравното ти досие, което се пази заедно със здравната ти осигуровка — пресече го убиецът с мрачна усмивка. — А си и посещавал психоаналитик вече повече от година...

— Хайде бе!

— Нали знаеш, днес нищо невъзможно няма, особено с компютърните бази данни. И лекарите работят с компютри, там описват историята на заболяването, предписаните лекарства и прочие. Ти отдавна вземаш антидепресанти, хапове за сън и против потиснатост. Всичко е в досието, както ти казах. У дома на компютъра ти пък си оставил бележка защо се самоубиваш. Така поне ми казах.

— Този вид бележки обикновено се пишат собственоръчно, а не на компютър...

— Вярно, но ти къде живееш бе, Брайсън? Ти самият не си ли убивал и оставял именно такива бележки? Собственоръчно, но с твоята ръка, а? Но хич да не се безпокоиш — едва ли някой ще тръгне да проверява почерци и прочие. При твоя случай няма да има аутопсия — ти нямаш близки, които да настояват за такава.

Заболя го от тези думи, макар и да знаеше, че идват от чужда уста, а не от тази на наемника зад него. Нараниха го, защото съдържаха истината — семейство нямаше, поне откакто Елена го бе напуснала, а родителите му бяха загинали от ръката на Управлението. Усмихна се горчиво.

— Аз обаче се гордея с настоящата задача — продължи мъжът отзад. — Зная, че си бил един от най-добрите, ако не и най-добрият.

— А защо си я получил именно ти? — попита Брайсън.

— Не зная и не ме интересува. Работа като работа.

— Сигурно си мислиш, че ще оцелееш, а? Вярваш ли, че ще те оставят да се разхождаш наляво-надясно и да разказваш как си ликвидирал еди-кой си? Кой ще знае какво съм ти казал преди смъртта си, а? Не си ли даваш сметка за всички тези компликации? И се надяваш да си получиш остатъка от парите, че дори и да си ги изхарчиш? Имаш много здраве!

— Хайде бе! — несигурно рече мъжът и веднага добави — Знаем ги тези номера, нали?

— Да, да — знаеш ги — мрачно продължи Брайсън, — само че ти отгук нататък си мъртвец. Сто на сто. И знаеш ли защо? Защото те не знаят какво може да съм ти издрънкал, преди да ме убиеш. Поемат огромен риск.

— Ти май се опитваш да ми кажеш нещо, а? — човекът видимо се колебаеше.

Брайсън усети, че капанът проработва и натискът на пистолета намалява. Това му бе нужно — секунда-две истинска несигурност от страна на убиеца. Светкавично и много предпазливо смъкна лявата ръка от волана и я плъзна към кръста си. След миг държеше gloka в нея, извъртя го назад и нагоре и натисна спусъка. И пак, и пак. В светкавична последователност изстреля три изстрела. Голямокалибрениите куршуми минаха през облегащата като през масло. Шумът в купето сякаш раздра тъпанчетата му. Дали убиха онзи отзад? Отговорът дойде веднага — пистолетът тупна меко някъде на задната седалка. Брайсън се извърна — мъжът бе мъртъв — предната част от главата му бе почти отнесена.

Този път се срещнаха в Лангли. В новата сграда на ЦРУ, където Дън имаше кабинет на седмия етаж. Нямаше ги стандартните процедури за сигурност, пушнаха Брайсън максимално бързо.

— Защо не ме учудва случилото се? — засмя се високо Дън и смехът му веднага премина в задавена и мъчителна кашлица. — Момчетата от Управлението са те сложили в категорията на неспасяемите, но си мисля, че са направили груба грешка — те, изглежда, не помнят с кого си имат работа.

Дън бе преминал на „ти“.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това, че си по-добър от всеки друг, който могат да изпратят срещу теб самия. За Бога, човек би помислил, че поне това са разбрали след толкова години.

— На първо място са разбрали друго — че не ме искат отново на тяхна територия, в онази сграда, че зная прекалено много.

— Де да знаеше толкова, че и на нас да кажеш нещичко — кисело се усмихна Дън. — Но принципът е ясен: далеч от старата служба, по възможност изолиран, ако ли не — на онзи свят. Ти наистина не знаеш имена, истинските имам предвид, само легенди, а това не ни върши работа, поне на този етап не. Известни са ти вътрешни за Управлението легенди, които не помагат с нищо на нашите разследвания. Като например този Просперо, за когото все споменаващ.

— Казах, че зная само името. Освен това то е от преди 15 години. В оперативната работа такъв срок е направо геологически отдалечен от настоящето. Този Просперо бе холандец, ако помня добре, или може би от холандски произход. Високоценен работник.

— Най-добрите ни хора направиха рисунки по твое описание и сега сме ги пуснали на компютърна проверка за сравнение с архивни снимки, рисунки, устни портрети. Обаче софтуерният изкуствен интелект не е толкова напреднал, че да дава бързи резултати. Губи се време, а са възможни и пропуски. Трудоемка работа, знаеш. Засега имаме само едно попадение. Човек, с когото, според твоите думи, си работил в Шанхай по особено деликатна задача.

— О, Сигма.

— Да, името е Огилви. Франк Огилви от Хилтън Хед, Южна Каролина. Но вече не играе.

— Преселил ли се е? Или са го прехвърлили?

— Покойник. Било горещ ден, плажът бил доста пълен. Масиран инфаркт очевидно. Изведнъж рухнал като отсечено дърво. Създаде се паника според един очевидец.

Брайсън се замисли, загледан в стените на кабинета, който нямаше прозорци. Изведнъж рече:

— Ако търсиш мравки, огледай се за пикник.

— Какво, какво? — недоразбра Дън. — Що за мисъл?

— Любима сентенция на Уолър — обясни Брайсън. — „Ако търсиш морал, огледай се за пикник.“ Моралите налитат на останки от храна, това е смисълът. А в нашия случай идеята е да видим не къде са били нашите хора, а къде са сега. Нека се запитае: от какво имат нужда? За какво се готвят?

Дън захвърли изпомачканата от въртене из пръстите му цигара и вдигна глава като подушило дивеча куче.

— Оръжие. Това е думата. Те събират и натрупват оръжие. Изглежда цял арсенал. Струва ми се, че се опитват да създадат напрежение на Южните Балкани. Макар че крайната им цел вероятно е на друго място.

— Оръжие, казваш — Брайсън потъна в размисъл.

— Оръжие и боеприпаси. Най-модерните. Експлозивни, автомати, карабини. Когато бомбите затрепчат и куршумите засвирят наоколо, нашите генерали първи пълнят гащите, знаеш. Но това е друга тема. Ние на всяка цена трябва да предотвратим замисленото от онези играчи. Каквото и да ни струва това.

— Каквото и да ни струва, а?

— Е, аз и ти разбираме значението на подобна фраза. Дефиниция я наречи, ако искаш. Макар че богоугодният Ричард Ланкастър не ги загарява тези неща. Той е царят на добрите намерения, но къде ни води подобен идеализъм днес? Нали виждаш — всички светци са мъртви.

Високоуважаваният и почитан Ричард Ланкастър бе директор на Съвета за национална сигурност на Белия дом.

— Дик Ланкастър вярва в правила и регламенти, но кой ли днес играе по тях? Всъщност много често, за да запазиш именно тях, първо трябва да ги нарушиш.

— Не може все по красивите правила да играеш, а? Да пипаш с ръкавици — подхвърли Брайсън, като се досети за някогашните сходни думи на Уолър.

— Я ми кажи вие навремето при нужда как се снабдявахте с оръжие? Едва ли сте се обръщали към правителствените арсенали? Търсели сте търговци, нали?

— Обичайно пристъпвахме много внимателно към „инструментите“, както наричаха оръжието и боеприпасите в Управлението. Прав си, като имаш предвид ограниченията и абсолютната секретност, трябваше да си ги търсим сами и по

определени канали. Не можеш да отидеш в някой армейски склад с платежен ордер, я. Спомням си най-обикновена операция в Коморските острови през 1982 година. Трябваше да спрем една банда наемници, които искаха да се настанят там.

— Тази банда бе от ЦРУ — кисело рече Дън. — При това единствената ни задача бе да отървем десетина американци и англичани, които онзи откачалник полковник Денар държеше като заложници и искаше откуп.

Брайсън трепна, примигна, но продължи:

— Първо ни трябваха няколкостотин калашници. Те са евтини, сигурни и леки, правят ги поне в десетина различни държави, не е трудно да им прикриеш произхода. Имахме нужда и от по-малък брой карабини с нощни снайпери, предпочитахме да са тип BENS 9304 или „Jaguar Night Vision“. Още и минохвъргачки, а и ракети „Стингър“ — гърците ги произвеждат по лиценз и не е трудно да се купят. Кюрдските партизани ги препродават на тамилските тигри за печалба.

— Това вече не го знам.

Брайсън въздъхна нетърпеливо.

— Да, бе, сигурно не го знаеш. Виж сега, когато човек пренася оръжие нелегално, винаги му се губят определени бройки от него. Просто ти изчезват по пътя.

— Падат от каросериите на камионите, а?

— В определен смисъл, да. На второ място, са ти необходими боеприпаси. В това отношение любителите винаги правят една и съща грешка: купуват повече оръжие, отколкото муниции, и сетне им се налага да дават още пари.

Дън го изгледа любопитно.

— Ти наистина си бил много добър, а?

Не бе въпрос, но не бе и комплимент.

Изведнъж Брайсън рязко се изправи, почти скочи с широко отворени очи.

— Сетих се къде ще ги намерим. Поне откъде да започнем. По това време на годината, значи, след десетина дни, започва годишният „плаващ“ пазар на оръжие пред Коста да Морте — в международни води, недалеч от Испания. Организиран го вече двацетина години съвсем редовно като парадите на Деня на благодарността. Огромен

контейнеровоз където се предлагат най-съвременни оръжия и боеприпаси. Съдът е регистриран под името „Испанска армада“.

— Браво, Брайсън! Пикник, а! Където се събират мравките нали? Не ти е лоша идеята.

Брайсън кимна, но мислите му бяха нейде далеч, много далеч. Отвращаваше го мисълта, че ще се наложи да се връща към старата работа, особено след като бе разбрал как години наред го бяха мамили. Но имаше и нещо друго, други емоции — на първо място гняв. Желание за реванш. За мъст, за отмъщение. И още нещо — по-кратко, — но много силно в него: желание да разбере „ЗАЩО?“, да надникне в собственото си минало. Да мине през старите тайни и лъжи, за да стигне до истината. Истината, с която после да може да живее...

— Така е — рече той на глас след малко. — То си е истински пикник — за всяка нелегална групировка или работеща под прикритие правителствена организация, която желае да си купи оръжие, без да привлича чуждо внимание. За тях „Испанска армада“ си е истински празник.

ГЛАВА ПЕТА

Атлантически океан

На тринадесет морски мили югозападно от Кабо Финистере, Испания

Гигантският съд сякаш се материализира от мъглата, висок и надвиснал над всичко околно — огромен и като че безкраен, грозен и дълъг като крайградски квартал, дори може би колкото няколко такива квартала. Черният му корпус бе нагазил дълбоко във водата: бе здраво натоварен. И как не! Бе пълен с разноцветни ръждиви контейнери, натоварени на палубата по осем на редица и три на височина. Голям товар — може би десет редици от мостика до кърмата.

Техният хеликоптер закръжи над кораба и накрая увисна точно над предния бак. Брайсън бързо пресметна: бе преброил поне двеста и четирийсет гигантски бокса, а това бе само на палубата. Под нея и в трюмовете имаше поне още три пъти по толкова. Знаеше го от колеги. Невероятен по тонаж товар, мистериозен и страшен, и още по-злокобен поради анонимната еднаквост на металните боксове, чието съдържание засега бе тайна.

Светлините на хеликоптера огряха бедно осветената, но добре разчистена палуба чак до кърмата. Високата бяла надстройка с тъмнеещи прозорци се извисяваше над редиците контейнери; на мостика се въртеше съвременен радар и сателитни антени. Салонът на горната палуба сякаш не принадлежеше към огромния товарен кораб, а изглеждаше като взет от някой друг съд, яхта например. Защото „Испанска армада“ не е обикновен контейнеровоз, мислеше си Брайсън, докато хеликоптерът кацаше върху нарисувания на палубата кръг.

Корабът бе истинска легенда в призрачния свят на тероризма и тайните организации, наред с всички останали нелегални или полулегални групички и групировки. Въпреки екзотичното си име той не бе никаква армада или флота, а просто плаващ гигант, натъпкан до крайност с най-разнообразно оръжие. Никой не знаеше откъде мистериозният му господар на име Калаканис доставя стоката си, но

мнозина шепнеха, че я купува напълно законно от бедни държави — производители на оръжие, като Албания и България, други източноевропейски страни, от Русия, Корея, Китай. Клиентите на Калаканис бяха от цял свят, но по-скоро от подземната му част — от Афганистан до Конго, където все още се водят граждански войни и където конфликтите се разпалват именно благодарение на незаконно доставено оръжие от представители на напълно законно избрани чужди правителства.

И така този закотвен на 13 морски мили от испанския бряг кораб привличаше като магнит хора от цял свят. Намираше се в сравнително плиткия континентален шелф, но извън испанските териториални води, така че процъфтяващият бизнес на Калаканис да не е ограничаван от законите на никоя страна.

Брайсън свали шлемофона, когато и тримата му спътници направиха същото. Бе тръгнал от Мадрид, откъдето бе взел самолет на Иберийските авиолинии до Ла Коруня в Галиция. Там се бе качил на хеликоптера заедно с двама други мъже, а сетне се бяха отбили в пристанищен град на име Мурос на 47 мили в югозападна посока и вече оттам бяха прелетели тринадесетте мили до кораба. На борда повечето време мълчаха, само от време на време си разменяха кратки и незначещи нищо любезности. Всеки предполагаше, че другите пътуват с цел пазар и сделки с Калаканис. Единият бе ирландец, вторият очевидно от Близкия изток, а третият може би от Източна Европа. Пилотът бе навъсен и мълчалив баск. Кабината бе доста луксозно обзаведена с кожени седалки и барче — Калаканис видимо не щадеше пари за привличане на клиенти.

Брайсън бе облечен в моден и скъп италиански костюм, далеч по-крещящ от консервативно ушитите дрехи, които обичайно носеше. Бе си го купил специално за случая, с пари на ЦРУ естествено. За пътуването използваше стара легенда на Управлението, подготвена лично от него още преди доста време.

Джон Колридж бе канадски бизнесмен със съмнителна репутация, известен със сделки в сенчестия бизнес, като посредник на няколко азиатски престъпни синдиката, на поставени извън закона държави в Персийския залив, дори и като уредник на политически убийства. Макар и трудна за откриване фигура, името му бе известно в определени кръгове и това бе най-важното в случая. Вярно, че никой

не го бе виждал през последните няколко години, но в този странен бизнес подобно отсъствие не се счита за ненормално.

Дън бе настоявал Брайсън да използва изработена от експерти на ЦРУ легенда — истински вълшебници в графичните изкуства и възпроизвеждането на всякакви документи, майстори фалшификатори на всичко и по всяко време. Но Брайсън му отказа. Опасяваше се отнякъде да не изтече информация, да не останат следи в бюрократичния апарат на Лангли. Дали можеше да вярва на Дън? Това бе отворен въпрос, във всеки случай на организация като ЦРУ никога не бе вярвал, нито пък възнамеряваше да повярва сега. Дълги години бе слушал и виждал техните гафове и провали като предателства и недискретност. Мерси от такава мечешка услуга, сам ще си свърша работата — и така бе отхвърлил настояванията на Дън.

Но пък досега не се бе срещал лично с Калаканис, никога лично не бе стъпвал на „Испанска армада“, а Бейсил Калаканис бе известен като човек, който изключително много внимава с кого се среща и при какви обстоятелства. Прекалено бе лесно да се опари човек в бизнес като неговия. Затова и Брайсън си бе подготвил и предпоставките да бъде приет тук.

Първо сключи сделка за покупка на оръжие. Не изплати сумата, просто задържа транзакцията, но установи контакти с германски търговец на оръжие, на когото се представи като Колридж. Германецът се бе настанил в хотел в Торонто, тъй като току-що го бяха подгонили за цяла поредица подкупи, дадени на лидери на германската християндемократическа партия. Страхуваше се, че е възможно да бъде екстрадиран и съден в родината му. Пък и отчаяно се нуждаеше от пари. Затова и Брайсън не се изненада, че германецът бързо-бързо се нави да правят бизнес заедно.

Брайсън му даде да разбере, че Колридж представлява група генерали от Зимбабве, Руанда и Конго, търсещи тежки, труднонамираеми и много скъпи оръжия. От типа, който само Калаканис доставя. Но пък Колридж не е вършил личен бизнес с Калаканис, та не може ли германецът да го представи? Ако работата стане, той (германецът) ще получи голяма комисионна и допълнително ще усети от сладостта на сделката. Срещу какво? Просто да изпрати препоръчителен факс на Калаканис или да му се обади, по какъвто начин той самият си избере.

Брайсън и спътниците му бяха пресрещнати от млад и изключително як червенокос мъж със сервилна усмивка и ранно оплешивяло теме, който се здрависа с тях и се представи само като Иън. Същевременно нито веднъж не произнесе имената им на глас.

— Колко любезно от ваша страна да ни посетите тук — рече Иън с изискан британски акцент на аристократ, сякаш се обръщаше към приятели, дошли да видят болен другар. — Избрали сте прелестна вечер за визитата си — морето е спокойно, имаме пълнолуние, едва ли бихме могли да се надяваме на по-прекрасна нощ. И точно навреме за вечеря. Моля ви, оттук...

Сетне ги поведе към три здрави момчета с автомати и брутални физиономии.

— Ужасно съжалявам и се извинявам за тази процедура, но нали знаете правилата на сър Бейсил... — говореше Иън, докато онези тримата ги обискираха извънредно внимателно и професионално. — Нали знаете, в днешни времена човек никога не може да бъде напълно сигурен. Сър Бейсил ужасно настоява за тези проверки.

На всичкото отгоре трите горили се държаха нагло и с подозрителност, та ирландецът не се сдържа и крясна на единия от тях, но не направи нищо, за да го спре. Брайсън бе очаквал подобна проверка и не бе въоръжен. Охранителят, който го потупваше тук и там, провери всички възможни за скриване на оръжие места, а след това го опипа доста неделикатно по най-интимни телесни части. После настоя Ник да отвори носеното от него куфарче.

— Документите — отворете багажа — изръмжа на лош английски горилата и Брайсън реши, че долавя сицилианско произношение.

След проверката му махна с ръка да мине, видимо задоволен.

Брайсън се огледа, забеляза панамския флаг на кърмата и надписите на близките контейнери — „Клас първи/Експлозивни“. Знаеше, че на привилегированите купувачи се разрешава да огледат стоката и да надникнат в контейнерите, но на палубата нищо не се разтоварва. По-късно заплатеното се доставя на „обезопасени“ пристанища като например Гуаякил в Еквадор, където според осведомени източници бе главната квартира на Калаканис, или на Сантуш в Бразилия. И двете пристанища минават за пиратски свърталища и имат възможно най-страшната репутация в целия свят. В

Средиземноморието корабът пък се отбиваше на албанското пристанище Вльора, един от най-големите световни центрове на контрабандни стоки. В Африка пък на дневен ред са Лагос в Нигерия и Монровия в Либерия.

Брайсън бе вече вътре, издържал на проверката.

— Да минем оттук, ако обичате, моля — продължаваше да плещи Иън и ги поведе към високата надстройка, където бяха моряшките помещения, мостикът и апартаментът на Калаканис със салоните му и големия офис. Четиримата вървяха, а на известно разстояние отзад ги следваха въоръжените главорези. Хеликоптерът излетя и се отдалечи. Шумът вече не бе така силен. Брайсън долавяше познатите морски шумове, пляска на вълните, крясъците на чайките; миришеше на сол и на корабното дизелово гориво. Луната живописно огряваше повърхността на Атлантика.

Четиримата едвам се побраха в малкия асансьор, който ги взе от главната палуба, за да ги остави на ниво 06. Вратата се отвори и Брайсън почти ахна при вида на заобикалящия го разкош, надминаващ дори онова, което бе виждал по яхтите на милионерите.

Подовете бяха постлани с мраморни плочи, стените — облечени в тъмен махагон, навсякъде грееше полирана до блясък мед. Минаха покрай киносалон и развлекателен център, досущ както в големите курорти; фитнес зала, съоръжена с най-новото в тази област; сауна; библиотека. Накрая пристигнаха пред огромен салон на два етажа, видимо приемната зала на собственика, недалеч от кърмата. И тук луксът надминаваше най-доброто обзавеждане в световните грандохотели.

До дългия бар стояха четирима или петима, зад тезгяха бе барман с черна вратовръзка и зализана коса. Стюардеса в бяла униформа — невероятно красива блондинка със зашеметяващо зелени очи — им подаде по чаша шампанско и стеснително се усмихна. Брайсън пое високата чаша, благодари и се огледа, като се опитваше да не показва любопитство. Мраморните подове бяха застлани с ориенталски килими, на определени места седяха тежки кресла и канапета в плюш, на две от стените от тавана до пода бяха подредени книги. При поглед отблизо обаче Брайсън установи, че красивите токове са само имитация на библиотека. От тавана висяха кристални полилеи. Напълно естествено. Единственото по-особено нещо бяха

препарираните и окачени по стените големи риби — видимо любими трофеи на домакина.

Ник огледа гостите и усети, че някои лица са му познати. Но откъде и кои бяха те? Напрягна си паметта, но тя — горката — напоследък бе натоварена до крайност. Постепенно тренираното му съзнание започна да подава нужната информация и досиетата се прикачиха към лицата. Един бе пакистански комисионер, друг — високопоставен функционер на ИРА, същевременно бизнесмен и търговец на оръжие, който бе направил големи удари по време на ирано-иракската война. И тези, и другите бяха все посредници и комисионери, дошли тук за нови сделки. Побиха го тръпки, напълно бе възможно някои от тях да са го срещали в предишните му роли. Дали щяха да го разпознаят сега? Винаги съществуваше риск да бъде разкрит. От всичко най-страшно бе някой неочаквано да се обърне към него по име, различно от онова, с което се представяше сега тук. Но какво пък? Рискът бе част от професията, една от множество други професионални опасности, и той винаги трябваше да бъде нащрек.

Засега никой не го бе изгледал любопитно или подозрително. А това бе типично за търговците на оръжие — истински хищници в своя си свят. Един любопитен поглед все пак още не означава нищо — нормално бе всеки от тях да се опита да прецени срещаната на такива места конкуренция. Ник изпита известно облекчение. Освен това интуицията му засега кротуваше — не усещаше познатите му ранни предупредителни сигнали, обичайно изразяващи се в боджежи в тила. И така създаденото в съзнанието му напрежение постепенно затихна.

По едно време чу някой да споменава „мултирежимен доплеров радар“, друг „скорпиони“, трети — чешките противовъздушни ракети „Стрела“.

Изведнъж усети чужд поглед — гледаше го красивата стюардеса. Веднага ѝ се усмихна предразполагащо.

— Къде е вашият шеф, госпожице? — попита Ник с приятен глас.

— О, господин Калаканис ли имате предвид? — обърка се тя.

— Че кой друг?

— Ще се присъедини към гостите за вечеря, сър. Мога ли да ви предложа малко хайвер, господин Колридж?

— Мерси, не обичам хайвер. Ал-бика ли долавям?

— Моля, не разбрах?

— Вашият акцент имам предвид. Левантински диалект на арабския, нали така? Познах ли?

Тя се изчерви.

— Познахте. Изглежда, много разбирате от езици.

— Като гледам така, май господин Калаканис привлича таланти отвсякъде. Работодател, който вярва, че възможностите трябва да са равни за всички, а?

— О, да, капитанът е италианец, помощниците му — хървати, екипажът — предимно филипинци.

— Тук май е като клон на Обединените нации?

Тя му се усмихна свенливо.

— Ами клиентите? Откъде идват най-много?

Усмивката на момичето изведнъж помръкна и то стана студено, дистанцирано.

— Не мога да знам, сър. Никога не съм задавала подобни въпроси, сър. Моля да ме извините.

Брайсън усети, че е прекалил. Естествено, че екипът на Калаканис ще бъде подбран, няма лисица като него да си назначи глупаци, я. Хората му задължително са приветливи, но най-вече дискретни. От инструктажа при Дън и собствените му спомени от Управлението си бе изработил известен портрет на Калаканис. Василиу Калаканис бе роден в Турция грък от много добро семейство, бе учил в Итън и там се бе сприятелил с наследника на едно от най-могъщите британски семейства — производители на оръжие. Така си бе създавал големи връзки в тази област, развил ги бе по-късно, един Господ само знаеше как и постепенно се бе включил в бизнеса, като първоначално от името на въпросното семейство бе продавал оръжия на борещите се в Кипър гърци. Някъде по онези години си бе задълбочил връзките, бе плащал подкупи на могъщи английски политици и постепенно гърнето Василиу се бе превърнало в английския поданик Бейсил, още по-късно — в сър Бейсил, член на най-престижните британски клубове с най-ограничено членство. А с французите имаше дори още по-тежки контакти; една от най-красивите му резиденции бе почти в центъра на Париж, редовно на гости му идваха най-първите държавни мъже.

След падането на Берлинската стена бе започнал още по-оживена търговия с източноевропейско оръжие, на първо място българско. Бе

спечелил нечувани суми по време на ирано-иракската война, като бе продавал хеликоптери и на двете страни. Вършеше крупен бизнес с Либия и Уганда.

Бушуващите от Афганистан до Конго няколко дузини граждански войни бяха постоянно разпалвани именно от господин Калаканис, който снабдяваше всеки готов да плаща с модерни нападателни оръжия, автомати и картечници, минохвъргачки, пистолети, пехотни мини, ракети. Сегашният му свръхкораб яхта бе оборудван с пари, получени от кръвта на стотици хиляди невинни хора.

Стюардите започнаха да канят гостите на вечеря. Един от тях се доближи и до Брайсън.

— Вечерята е сервирана, г-н Колридж, моля ви да заповядате.

Столовата бе също толкова шикозна, колкото и барът, и другите екстри на Калаканис. Може би бе дори още по-екстравагантна. Стените бяха фантастични пана с морски сюжети, сякаш вечеряха на открито, а гальовното море ги посрещаше мило с лек бриз и топло следобедно слънце, докато около кораба като бели лебеди плаваха грациозни платноходки. Застланата със снежнобяла ленена покривка дълга маса бе отрупана с какви ли не лакомства, кристална посуда и свещи в позлатени свещници. И тук отгоре висеше огромен кристален полилей.

Стюардът съпроводи Брайсън до място недалеч от главата на масата и учтиво изтегли стола му, за да го настани. До него вече седеше едър смугъл мъж с огромен гръден кош и късо подстригана сребриста брада. Стюардът се наведе към ухото на този човек и му прошепна нещо.

— Господин Колридж — избумтя гласът на Бейсил Калаканис в типично руски дълбок бас, — извинете ме, че не ставам.

— Извинен сте напълно. За мен е истинско удоволствие да се запознаем. Толкова много съм слушал за вас — откликна Брайсън и силно стисна ръката на Калаканис.

— И аз, и аз също. Учудващо е толкова време да не ни се кръстосат пътищата, а?

— Малко се позабавих, за да елиминирам посредниците — разпери ръце Ник. — Омръзна ми да плащам грешни пари.

Калаканис се разсмя шумно. Другите гости сядаха на масата и се преструваха, че не обръщат внимание на разговора между домакина и получилия почетното място загадъчен посетител. Брайсън веднага усети, че един от тях особено напрегнато следи диалога им. Не го бе забелязал в бара. Бе облечен стилно в двуреден раиран костюм, а посивялата му коса се спускаше чак до раменете. Полазиха го студени тръпки: беше му познат. Името не помнеше, но лицето бе добре известно от служебни видеозаписи на проследявания и снимки от досиета. Дългокосият бе французин, който редовно се движеше в оръжейни кръгове и бе известен като контакт на екстремистки терористични групи. Освен това се знаеше, че е приближен на могъщия, крайнодесен френски търговец на оръжия на име Жак Арно. Дали последното не означава, че Арно е снабдител на Калаканис или обратното?

— За Бога, дори не съм подозирал колко приятно място е вашият кораб, иначе отдавна да съм се отбил тук — продължи Ник. — Изключително място.

— Ласкаете ме — усмихнато отвърна домакинът. — Едва ли думата „изключително“ може да се употреби за старото ми корито, което едвам се държи на повърхността. Макар че трябваше да го видите преди десет години, когато го купих от корабната линия „Мерск“. Бяха решили да го претопяват, а аз нали не изпускам изгодна сделка и го взех на безценица. Ама пак не съм много сигурен дали получих максималната изгода. Проклетата гемия спешно се нуждаеше от пребоядисване и ремонти, а се наложи и поне половин тон ръжда да изстържат от нея.

Щракна с пръсти и зад гърба му се материализира русата красавица с бутилка „Шасан Монтраше“; тя наля по чаша и на двамата и се направи, че не забелязва присъствието на Брайсън. Калаканис вдигна чаша към него и намигна:

— Е, да пием за военните трофеи!

Брайсън също вдигна високо чашата си и отпи, като кимна.

— Във всеки случай „Испанска армада“ плава нелошо — като нищо развива 25–30 възела, обаче пък гълта двеста и петдесет тона гориво на ден. Това американците го наричат здрав преразход, нали?

— Всъщност аз съм канадец — отвърна Брайсън, внезапно нащрек.

Калаканис не приличаше на човек, който прави подобни грешки. Тук има нещо, помисли си Ник и безгрижно добави:

— Но едва ли сте я взели в този ѝ вид, нали?

— Ами, каютите мязаха на стаи от третокласна градска болница — Калаканис огледа гостите около масата. — Къде ще купиш стар съд с подобни екстри? О, г-н Колридж, чувам, че клиентите ви са африканци, така ли беше?

— Моите клиенти — с учтива усмивка отвърна Брайсън — са високо мотивирани.

Калаканис отново намигна.

— Африканците винаги са били сред най-добрите ми клиенти — Конго, Ангола, Еритрея. Все се намира някоя фракция там да се бие срещу друга и все изглежда, че и двете имат достатъчно много пари. Чакайте да се досетя: калашници им трябват, боеприпаси, противопехотни мини, гранати. Може би и гранатохвъргачи. И естествено снайпер карабини с нощно виждане, нали? Противотанково оръжие. Познавам ли?

Брайсън сви рамене.

— Вашите „Калашников“ руски ли са — оригинални?

— Забравете руската стока — тя е боклук. Имам достатъчно български.

— Е, знам, че сте изключителен познавач. И винаги с най-добрата стока.

Калаканис се усмихна снизходително.

— Естествено. „Арсенал“ в България все още произвежда най-добрите в света. Самият доктор Калашников предпочита българската направа. Чакайте пак да ви питам — откъде познавате Ханс Фридрих?

— Помогнах му да осъществи няколко големи продажби на танкове „Тисен А. Г. Фухс“ в Саудитска Арабия. Запознах го и с няколко приятелчета от петролния бранш в Залива. Що се отнася до калашниците, наистина разчитам на вашия опит, а пък за офанзивно оръжие...

— При него по-добри от южноафриканските „Вектор 5,56 мм СиАр21“ няма да намерите. Чиста работа, прецизна, а и елегантна. Веднъж като ги опитат вашите хора и повече няма и да търсят друго. Оптиката е също „Вектор“, интегрална и увеличава вероятността от

първо попадение поне с едно 60 на сто. Даже и да не познавате оръжието.

— А бронираны снаряды? С обеднен уран?

Калаканис повдигна вежди.

— Интересен избор. Може и да намеря нещичко. Два пъти по-тежки от оловото, най-доброто противотанково оръжие. Минава през танка като топъл нож през масло. Плюс това са и радиоактивни. Казвате, значи, че клиентите ви са от Руанда и Конго?

— Не помня да съм ви казвал подобно нещо — извънредно учтиво отвърна Брайсън.

Тази игра на котка и мишка започваше да му лази по нервите. Не приличаше на делови разговор, а на нещо като старинния френски танц гавот — само че тук партньорите се наблюдават внимателно и отблизо и всеки дебне другия да направи погрешна стъпка. Нещо в поведението на Калаканис подсказваше на Ник, че онзи знае повече, отколкото дава да се разбере. Дали лукавият търговец го е приел с легендата, осигурена чрез германеца, или за беля има сериозни връзки в света на разузнаването и някой му е направил необходимата справка? Ами ако през годините след като бе напуснал Управлението, легендата за Колридж се бе издънила по някакъв начин? А имаше още една възможност: Тед Уолър нарочно да я бе разрушил — било от предпазливост, било за отмъщение?

Мъничък клетъчен телефон на масата пред търговеца внезапно записука. Калаканис го взе и остро попита:

— Какво има? Да, Чики, но се опасявам, че той няма кредит при нас.

Сетне прекъсна разговора и остави апаратчето пред себе си.

— Моите клиенти се интересуват и от ракети „Стингър“.

— Е, да, днес много ги търсят. Всеки терорист или партизанин би искал да си има по един сандък подръка, нали? А благодарение на американското правителство голямо количество от тях се мотаят по света и не е трудно да се купят. Едно време американците ги раздаваха на приятелите си като бонбони. Сетне — към края на 80-те години — иранците някак си се докопаха до тях и техни кораби гръмнаха американски военноморски хеликоптери над Залива. Оказа се, че САЩ сами са се осрали и се налага да си ги изкупват обратно. И сетне Вашингтон предлагаше по 100 000 долара на парче върнат „Стингър“,

което е четири пъти повече от оригиналната цена. Някои хора се възползваха... Естествено, аз плащам по-добре.

Калаканис млъкна и Ник усети, че русата стюардеса стои зад гърба на шефа си с покрито блюдо в ръка. Тогава той кимна и тя започна да сервира изискано нарязани и апетитни късчета съомга в сос тартар и перлено блестящ черен хайвер.

— Предполагам, че и Вашингтон ви е добър клиент — тихо подхвърли Брайсън.

— Да бе, и те ако нямат пари — мъгливо отвърна Калаканис.

— Тези неща се разчуват в определени среди — внимателно продължи Брайсън. — Та говори се, че известни вашингтонски организации, някои от тайните централи без пряк правителствен контрол, купували... на едро от вас.

Брайсън се опитваше да говори небрежно, сякаш между другото, но Калаканис незабавно усети и му хвърли кос поглед.

— Вие от моята стока ли се интересувате или от клиентите ми? — попита хладно той.

Брайсън усети, че отново е прекалил, и замръзна.

Калаканис се наклони да става.

— Моля да ме извините. Усещам, че пренебрегвам другите си гости.

— Имам причини да задавам тези въпроси — бързо изстреля Брайсън. — Делови причини.

— Какъв бизнес можете да имате вие с правителствени институции? — предпазливо попита търговецът.

— И аз търся купувачи — продължи Ник още по-тихо. — Предлагам стока за продан — разни неща, които може би интересуват сериозни клиенти. Само да не са официално свързани, с което и да е правителство и да имат пари за харчене.

— Предлагате ми нещо, така ли? Опасявам се, че не ви разбирам. Ако желаете да въртите ваш собствен бизнес, стопроцентово не се нуждаете от мен.

— В дадения случай нямам друг приемлив канал — още по-тихо рече Ник.

— Канал ли? — Калаканис видимо се озадачи. — За какво говорите, за Бога?

Брайсън започна да шепне, наложи се търговецът да се наведе към него, за да го чува.

— Разполагам с важни планове. Проекти, спецификации, които струват огромни пари за някои заинтересовани среди с, хм, да речем, неограничени бюджети. Но по никакъв начин не бива лично аз да съм свързан с такава транзакция или да намерят моите отпечатъци по стоката. Затова предлагам вие да поемете ролята на посредник или канал, както се изразих преди малко, а услугите ви ще бъдат най-щедро възнаградени.

— Ставам все по-любопитен — замисли се Калаканис. — Но мисля, че трябва да обсъдим предложението ви насаме.

* * *

Библиотеката на домакина бе обзаведена с красиви и много стари френски мебели, незабележимо завинтени към пода, както след малко забеляза Ник. Две от стените бяха от армирано стъкло, покрито с жалузи и завеси, на останалите две висяха поставени в рамки антични морски карти и чертежи на океански течения. По средата на едната имаше дъбова врата. Къде ли води? — запита се Брайсън.

За да напусне така бързо вечерята, Калаканис видимо се бе заинтересувал от въпросните чертежи и планове със съответните спецификации, които вече държеше в ръце и с огромен интерес разглеждаше. Бяха изработени от експерти на ЦРУ и можеха да издържат на най-внимателни проверки от страна на хора с дългогодишен опит в подобна дейност, какъвто бе търговецът на оръжие.

А той вече не криеше възбудата си. Вдигна очи от чертежите и в тях проблясна чиста проба алчност.

— Това тук е ново поколение противотанково оръжие от системата JAVELIN — прошепна той едва ли не със страхопочитание. — Как, по дяволите, сте се докопали до него?

Брайсън се усмихна скромно.

— Че кой разкрива търговска тайна, г-н Калаканис?

— Леко, преносимо, бързо и просто за действие. Снарядите са същите, разбира се — 127-милиметрови, — ракетни, но изстрелващата

установка изглежда доста по-усложнена и издръжлива на попадение. Ако се ориентирам правилно — точността е гарантирана стопроцентово, нали?

— Така ми казаха — кимна Брайсън.

— Имате ли кодовете на източниците?

Брайсън знаеше, че търговецът ще поиска софтуерния продукт, без който производство не може да се организира, и го бе приготвил.

— Естествено.

— Няма да е трудно да се намерят купувачи. Въпросът е кой разполага с ресурсите. Това ще отнеме време.

— Аз останах с впечатлението, че имате предвид определено лице.

— Да, дори то сега е на борда.

— На вечерята ли?

— Не. Много учтиво ми отказа. Предпочита да не го виждат. Сега оглежда стоката.

Калаканис извади телефона и бързо набра номера. Докато чакаше обаждане, добави:

— Организацията на този господин напоследък купува много. Големи количества оръжие на колела, така да се каже. Стока като вашата непременно ще го заинтересува, изобщо не се съмнявам в това, а мисля, че и парите няма да са пречка.

Замълча, за да каже в слушалката:

— Ако обичате, помолете г-н Дженрет да се отбие за минутка в библиотеката.

* * *

Въпросното лице се появи на вратата само пет минути по-късно, съпроводено от плешивия червенокос Иън, който бе посрещнал Ник на борда.

Дженрет ли? Вятър и мъгла. Това бе чисто и просто пореден служебен псевдоним за прикритие. Новодошлият бе висок мъж на средна възраст, с изморено изражение и разчорлена посивяла коса. На път за стола пред бюрото на Калаканис очите му срещнаха тези на Брайсън.

Кантон!

Барът на покрива на хотел „Мирамар“!

Дженрет бе агент на Управлението, познат на Брайсън под името Ванс Гифърд.

„Организацията на този господин напоследък купува много. Големи количества оръжие на колела, така да се каже. Стока като вашата непременно ще го заинтересува, изобщо не се съмнявам в това, а мисля, че и парите няма да са пречка“ — бе казал Калаканис.

„Парите няма да са пречка... купува много... организацията на този господин...“ Интересно!

Гифърд почти сигурно действа от името на Управлението, което означава, че Дън е прав: то все още съществува.

— Г-н Дженрет — започна Калаканис, — искам да се запознаете с един господин, който разполага с интересна нова играчка. Мисля, че вие и приятелите ви ще поискате да я имате.

Иън се бе опрял на вратата. Гифърд изглежда Ник удивено, но само за миг. Сетне изражението му се смекчи и той се усмихна. Добре се преструва, рече си Брайсън.

— Г-н Колридж, така ли?

— Моля да ме наричате Джон — сърдечно отвърна Брайсън, но по гърба му лазеха тръпки, а мозъкът му заработи на високи обороти.

— Защо имам чувството, че сме се срещали някъде? — попита човекът от Управлението с фалшива сърдечност.

Брайсън се усмихна, опита се да излезе от напрежението. Това не бе лесно въпреки дългогодишния опит и подготовка. Изучаваше лицето на бившия си колега, следеше очите му, лицевите мускули, чието движение издаваше дали говори истината или не. Да, Ванс Гифърд е действащ понастоящем агент на Управлението. Брайсън вече бе сигурен в това.

Бе действащ и преди осем или девет години, когато се бяха срещнали по служба в бара на „Мирамар“ в Кантон.

Макар и да се познаваха съвсем повърхностно, изпълняваха обща задача и я бяха обсъдили подробно — цял час бяха разговаряли за каналите на финансиране, за нужното оръжие и прочие. Като се имат предвид правилата на централата, и двамата не знаеха много един за друг.

Гифърд би трябвало да е действащ, иначе Калаканис не би го извикал в библиотеката да види прототипа.

— Май в Хонконг беше? Или Кантон, а може би в Тай-бей? — непринудено отвърна Ник. — И вие ми изглеждате познат.

Усмихна се любезно, също външно учуден на странните игри на съдбата. Сякаш казваше: как само се кръстосват човешките пътища, нали? Усети, че по челото му избива пот. Интуицията му работеше, инстинктите му подсказваха неприятности. Но кондицията му не бе както в младежките години, нито психологическата подготовка и емоциите. Във всеки случай засега Гифърд се правеше на ударен. Той безсъмнено го бе познал, но не знаеше целта на присъствието му тук и сега. Като всеки печен агент изчакаше да разбере повече и да се ориентира на базата на по-голяма информация.

— Във всеки случай приятно ми е да се видим пак — добави Ник.

— О, винаги съм готов да купя нова играчка — рече Дженрет-Гифърд без видима връзка.

Очите му бяха безизразни и не мърдаха от лицето на Ник. Сигурно се досеща кой съм, мислеше последният. Когато някой агент излезе от играта, това светкавично се съобщава вътре в системата. Една от причините е да се избегне потенциално завръщане на същия агент като противников играч.

Но какво знае Гифърд за обстоятелствата, при които бе отстранен Брайсън? Дали го смята за противник? Или за неутрален? Може да допуска, че Ник играе на частно, както постъпват мнозина освободени от служба агенти, които се заемат с личен бизнес: много често срещана практика след края на студената война. Доста от тях намират добра прехрана в оръжейния бизнес, който са опознали отлично по време на работата си под прикритие. Но пък Гифърд е опитен работник: той разбира, че сега става дума за открадната строго секретна технология — това едва ли може да мине за обикновена сделка, дори и в неведомия свят на черния оръжеен пазар.

Е, сега са възможни няколко варианта. Гифърд да приеме, че му се прави капан с уловка. Ако е така, той ще заключи, че Ник работи за друга централа или чужда кауза. Подобен вид уловка е типична практика за големите чуждестранни разузнавателни агенции. Ник отчаяно напругаше мозъка си. А може и да приеме друго: че Брайсън е

част от междуведомствена бюрократична институция, захванала се с проверки на лоялността на агентите. Това означава ужилване и ако се хванеш — край, главата ти пада.

А имаше и по-страшно. Гифърд да го вземе за подставено лице, изпратено да провери клиентите на Калаканис и самия него.

Лудост, лудост! Нямаше начин да предвиди реакцията на Гифърд. Единственият ход бе да се подготви и за най-лошото.

Лицето на търговеца не издаваше нищо. Той кимна на Гифърд да се приближи към бюрото, където бяха разтворени плановите и производствените софтуерни кодове. Агентът пристъпи напред и с интерес се надвеси над тях.

Ник забеляза, че устните му се движат безмълвно — той шепнеше нещо на Калаканис, без да вдига очи към лицето му!

Търговецът кимна, погледна Ник и рече безизразно:

— Бихте ли ни извинили за миг, г-н Колридж? С г-н Дженрет ще поговорим насаме.

Сетне стана и отвори дъбовата врата, която водеше към дискретен кабинет. Двамата влязоха и затвориха след себе си.

Брайсън седна на едно от френските кресла. Чувстваше се в капан, като замръзнало в кехлибар насекомо. На външен вид бе спокоен — държеше се, както би трябвало да изглежда посредник, пред когото се очертава много голяма и печеливша сделка. Вътрешно се опитваше бързо и логично отново да прецени възможностите си сега. Какъв ще бъде следващият ход на Калаканис-Дженрет? Зависеше от решението на Гифърд как да изиграе ролята си. Какво ли бе прошепнал на търговеца над масата? Ще се реши ли да му каже откъде познава Брайсън? И ако реши, как ще го направи, без да разкрие, че самият той работи за Управлението? В състояние ли е да го стори? Как ли са го инструктирали? Какво би могъл да признае на Калаканис? Какво бе прикритието му? Все неизвестни величини. Дженрет не знае истинската цел на Брайсъновото идване тук. Би могъл да се задоволи със заключението, че Ник работи за себе си. Дали? Би ли могъл наистина?

Дъбовата врата се отвори и сърцето на Брайсън трепна. Но оттам излезе русата стюардеса с поднос празни чаши и бутилка с нещо като портвайн. Очевидно шефът ѝ я бе повикал и тя бе влязла в кабинета му през друг вход. Държеше се, сякаш не забелязва Брайсън. Събра

празните чаши от шампанското от бюрото на търговеца и сетне се доближи до него. Наведе се да прибере пълен пепелник с недопушени кубински пури от масичката до Ник и внезапно зашепна. Съвсем тихо, почти неразбираемо и без да го гледа:

— Оказа се, че сте много известен човек, господин Колридж. В другата стая ви чакат четирима ваши приятели...

Брайсън проследи погледа ѝ, който се плъзна към дъбовата врата на другия край на библиотеката.

— И се опитайте да не кървите върху килима — той е истински Хериз^[1]. Доста рядък, а и от любимите на г-н Калаканис — добави и изчезна.

Брайсън се вцепени, във вените му нахлу адреналин. Предупреждение, при това изглеждаше добронамерено. Знаеше, че трябва да стои неподвижно и да не се издава.

Значи играта започва.

А в съседния кабинет вече го чака засада? Вероятно е част от постановката? Ако ли не — защо го беше предупредила?

Вратата на стаята на Калаканис внезапно се отвори отново.

Бе самият Калаканис, с бодигарда Иън по петите му. Гифърд-Дженрет — трети, още по-отзад.

— Господин Колридж, — го извика Калаканис, — ще се присъедините ли към нас, моля?

За част от секундата Брайсън остана на място, опитваше се да отгатне намеренията на гърка.

— Разбира се — отвърна, — след миг. Мисля, че оставих нещо важно в бара.

— Господин Колридж, страхувам се, че наистина нямаме време за губене — каза Калаканис с висок, рязък глас.

— Няма да отнеме и минутка — рече Брайсън и пристъпи към изхода, който водеше към столовата.

Но и тя бе вече блокирана от въоръжен пазач, изглежда, току-що пристигнал. Вместо да спре, Ник продължи към изхода, все едно че няма нищо нередно. Бе на няколко крачки от якия тип, когато търговецът се обади отново.

— Съжалявам, господин Колридж, трябва незабавно да поговорим, вие и аз — каза Калаканис с леко кимване — очевидно сигнал към пазача.

Сега...

Брайсън се хвърли напред и блъсна пазача в масивната рамка на отворената врата. Последният бе тромав и непохватен — внезапното нападение го завари неподготвен. Протегна ръка към оръжието, но Брайсън парира със силен коремен удар.

Изведнъж пронизително запищя аларма — явно включена от Калаканис, който закрепя нещо неразбираемо. Пазачът загуби равновесие, Брайсън използва краткия момент, когато онзи бе най-уязвим, и заби дясно коляно в гърдите му, хвана главата му в смъртоносна хватка с дясната си ръка и се приготви...

— Спрете на място! Веднага спрете! — проехтя гласът на Калаканис.

Всичко стана за секунди. Брайсън видя, че другият бодигард — Иън, се цели с револвер в него, хванал оръжието с две ръце.

Пазачът под него успя да се надигне с върховно усилие, Брайсън използва собствената му сила, за да го доизправи и заби пръсти в очите му; сетне го извъртя и се прикри с неговото тяло. Иън не би трябвало да стреля — вероятността да убие колегата си бе голяма.

Внезапно се разнесе гръм и Брайсън усети кръв по лицето си. На челото на мъжа се появи тъмна, черна дупка и той се свлече на пода, бе много тежък. Иън не се шегуваше.

Брайсън се завъртя на пети и обърнат странично, за да бъде помалка на площ мишена, се втурна през отворената врата в коридора. Зад него засвистяха куршуми, разхвърчаха се дървени отломки, запищяха рикошети от металните прегради. Затича по коридора, а около него неистово ревяха алармите.

Вашингтон

— Чакай сега да видим как стоят нещата. Няма да се спреш, каквото и да кажа, така ли?

Роджър Фрай погледна сенатор Джеймс Касиди. Вече четири години Фрай бе шеф на сенаторския екип, мозъкът зад политическите му изказвания пред Конгреса, зад речите му на изборните кампании. Възникнеше ли по-деликатен проблем, сенаторът винаги търсеше него. Фрай — слаб, червенокос мъж на около четиридесет години, бе човек, на който винаги можеше да се разчита за електорален анализ и за какво

ли още не. Подкрепа на исканията на фермерите да се повишат цените на млечните продукти? Истинска дилема! Онези от големите градове ще ти поискат главата. Ако застанеш против, ще теzakлейми лобито на селскостопанския бизнес. Но Фрай ще каже:

— Джим, нищо не се знае. Гласувай по съвест...

Знаеше хитрецът, че Касиди е направил кариера именно така.

Днес късното следобедно слънце процеждаше лениви лъчи през щорите, пръскаше сенки по пода на кабинета в Сената. Полираното махагоново бюро на Касиди блестеше. Сенаторът от Масачузетс вдигна очи от книгата и срещна погледа на Фрай.

— Надявам се, че разбираш колко важен си за мен, Родж рече с лека усмивка. — Защото се грижиш за прагматичната и мръсната страна на нашата работа, та аз от време на време да мога да се наежа, да се изправя в цялото си величие и да кажа каквото мисля.

Фрай открай време се възхищаваше на външния вид на Касиди — той изглеждаше така изискан и „сенаторски“ с внимателно коафираната, буйна сива коса и сякаш изваяно лице. Сенаторът бе около метър и деветдесет, много фотогеничен с това широко лице и високи скули, но като се вгледаш отблизо, всичко идваше от очите — те го правеха такъв, — можеха да бъдат топли и изпълнени с разбиране, та избирателят да си каже, че най-сетне е намерил сродна душа сред политиците; но можеха да бъдат и студени, безпощадни и непреклонни...

— От време на време, а? — Фрай поклати глава. — Дори твърде често, ако ме питаш. Твърде често за доброто ти политическо здраве. И някой ден този ти навик ще се обърне срещу теб. Ако смея да ти напомня, последните избори не бяха като разходка в парка.

— Прекалено много се притесняваш, Родж.

— Все някой тук трябва да го прави.

— Виж, избирателите държат на такива неща. Показах ли ти това писмо?

То бе от жена, живееща на северното крайбрежие на Масачузетс. Бе съдила търговска компания, защото открила, че имат тридесет страници доста лична информация за нея, датираща поне от 15 години. Оказало се, че търгуващата с най-разнообразни продукти фирма е

събрала и документирила около 900 най-различни факта за нея — какви приспивателни и антиацидни хапчета предпочита; какви мехлеми за хемороиди; какъв сапун използва. Също така бе описан разводът ѝ; всички видове медицински лечения, които са ѝ били прилагани; кредитните ѝ извлечения; какви глоби е плащала, включително всяко нарушение на правилата за движение. Нямаше нищо необичайно в това — компанията (а вероятно и много други) имаше подобни досиета за милиони други американци. Единственото необичайно нещо бе, че тя бе разбрала. Това писмо, а и дузина подобни, бе причината за загрижеността на Касиди.

— Забравяш, Джим. Аз лично отговорих на писмото — отвърна Фрай. — А сега ти казвам, че не знаеш какво ще разровиш този път. Всичко стига до едно: как действа бизнесът в наши дни.

— Ето защо си заслужава да говорим по темата — тихо настоя сенаторът.

— Понякога е по-важно да оцелееш в името на по-възвишени цели — възрази Фрай, но бе наясно, че влезе ли му муха в главата, Касиди става неуправляем.

Знаеше, че насоченият против аморалността сенаторски гняв заглушава студената преценка на политическите интереси. Сенаторът съвсем не бе светец — понякога пиеше доста, навик от по-млади години; падаше си и женкар. В същото време Касиди всякога бе поддържал линия на политическа почтеност: всички за него бяха равни, винаги се стремеше към справедливото решение, поне в случаите, когато му бе ясно кой е крив и кой — прав, каквато и да бе политическата цена за това. Фрай се бунтуваше срещу този непреклонен дух на идеализъм и без да иска, му се възхищаваше.

— Спомняш ли си какво определение дава Амброуз Биърс^[2] на държавника? — намигна сенаторът. — Политик, който винаги е прав, въпреки натиска от всички страни.

— В тоалетната вчера открих, че имаш нов прякор — рече Фрай с тънка усмивка. — Ще ти хареса, Джим: сенатор Касандра.

Касиди се намръщи.

— Че кой ли пък е слушал Касандра... макар, че е трябвало — сенаторът внезапно млъкна и се замисли.

Този разговор го бяха водили и друг път. Фрай непрекъснато се опитваше да го предпазва от погрешни или крайни според него стъпки,

но Касиди бе посвоему упорит и твърдоглав човек.

Веднъж науми ли си нещо, прави го — пък върви го разубеждавай.

Без да мисли какво ще му струва.

[1] Тип стар персийски килим с орнаменти на цветя и пр. — Бел.прев. ↑

[2] Прочут американски автор, писател. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Брайсън летеше към централното корабно стълбище, а подире му ехтяха тежки стъпки. Видя асансьора и задържа устрема си за миг, но бързо се отказа от тази възможност. Кабинката се движи прекалено бавно, а и в нея би се превърнал в лесна мишена. Тя е като ковчег, а най-простото бе да изключат механизма ѝ или просто да спрат тока. Не, най-добре си беше по стълбището, макар и да се вдигаше много шум. Друг път навън от надстройката нямаше. Нямаше и голям избор. Сега накъде? Нагоре или надолу?

Ако се качи на мостика... те няма да очакват този ход, но заклеят ли го горе, как ще се измъкне? Не, идеята не бе много добра. Само надолу, надолу — на палубата и оттам, където му видят очите.

И все пак — как? Има само един начин — от палубата — цоп! — и във водата. Скок в ледения Атлантис — чиста проба самоубийство.

За Бога! Реален изход няма!

Не, не бива да мисли по този начин. Не е здравословно. Трябва да има изход и той е длъжен да го намери.

Бе като опитен плъх в лабиринт. На всичкото отгоре не знаеше разположението на палубата и прочие надстройки, товари, изходи и входи, а това бе в полза на преследвачите. Но пък огромните размери на съда му предлагаха доста възможности да заблуди противника и да се скрие, поне временно.

Втурна се надолу по стълбите, като вземаше по няколко на един път, а отзад продължаваха да ехтят викове и да тупуркат тежки стъпки. Един от охраната бе мъртъв, но останалите бяха вдигнати по тревога от алармите и радиотелефоните. Стори му се, че преследвачите са се увеличили, а всеки миг в преследването му вероятно щяха да се включат още хора.

Сега по целия кораб пишяха свирки и сигнални системи. На поредната площадка му се мярна вход към коридор, който май водеше към някоя палуба. Отвори и затвори вратата максимално тихо и след няколко стъпки се намери на кърмовата палуба под открито небе. То бе черно, звезди почти не се виждаха, водата долу тихо припляскваше.

Изтича до парапета и затърси с очи аварийна стълба или запоени за корпуса метални стъпенки. Ако намери такива, ще се спусне на подолна палуба и ще обърка преследвачите.

Но не забеляза нищо подобно. Вместо това затрещяха изстрели и нещо свирна току до главата му. Бе куршум, който рикошира с писък от съседна метална подпора. Отдалечи се от парапета и се прикри зад голяма лебедка, на чиято макара бе навито дебело стоманено въже. Но явно го бяха забелязали, защото още куршуми зачаткаха по околните метални съоръжения.

Огънят се засили: в тази част на кораба охраната стреляше без задръжки и притеснение, че може да бъде повредена някоя скъпа и деликатна навигационна система.

В самия кораб ще трябва да внимават с изстрелите, внезапно се досети той. Може би в това е и спасението му! Няма да се поколебаят да го убият, но поне ще трябва да внимават да не повредят кораба и ценния му товар.

Налага се незабавно да се махне от откритото пространство и да се скрие някъде в корабния търбух. Там ще намери десетки скривалища и ще бъде далеч по-малко уязвим от куршумите.

Добре, но сега? Тук го бяха хванали в капан — единственото прикритие бе голямата макара с въжето. Това бе може би едно от най-рисковите места на целия кораб.

Съдейки по стрелбата, изглежда, го преследваха двама или трима. Не можеше да се справи с тях — налагаше се да ги обърка по някакъв начин, да ги извози, но как? Огледа се трескаво и зад железен цилиндричен кнехт забеляза кутия боя, вероятно забравена от някой моряк. Пропълзя към нея я взе — бе почти празна.

Огънят отново се засили — бяха забелязали придвижването му.

Пропълзя обратно, като теглеше след себе си кутията за едната ѝ дръжка. Сетне я захвърли към отсрещния парапет и тя със звън се удари в желязната обшивка на клюза. Маневрата бе сполучлива и привлече вниманието на охраната. Един хукна в посока на шума, но вторият остана на коляно с оръжие, насочено към лебедката и Брайсън.

Разстоянието не беше голямо — възможно ли е да го нападне? В същия миг първият извика, че не вижда нищо, и другият извърна глава към него. Грешка! Сега бе мигът, сега или никога.

Давай!

Брайсън се хвърли в самоубийствена атака, успя да блъсне човека и да го събори на палубата, като заби коляно в стомаха му. Онзи изпъшка, Ник го удари с лакът в гърлото и чу хрущане, последвано от болезнен рев. Сграбчи пистолета му, но другият бе силен и въпреки болката стискаше оръжието си с все сила и се бореше. От другата страна на палубата колегата му откри огън. Брайсън изви пистолета и го насочи към собственика му, чиято китка изпука силно. Без да иска, онзи сам дръпна спусъка. Сетне падна по гръб — сякаш по ирония на съдбата куршумът го бе намерил точно в сърцето.

Ник незабавно откри бясна стрелба към другия. Той побягна, за да потърси прикритие, като спираше и отвърщаше на огъня, но късметът му изневери. Някой от поредицата изпратени от Брайсън куршуми го намери в челото.

Няколко секунди спечелени, Ник се огледа за възможен път на отстъпление. Отнякъде пак тупуркаха стъпки — идваха още хора.

Накъде сега?

Отпред му се мярна врата с надпис „Дизелгенераторно отделение“. Може би единственият изход. Хукна нататък, вмъкна се и заслиза по стръмни, тесни метални стъпала. Отпред се разкри доста голяма открита площ, над която се виеше сложна плетеница от висящи пътеки вероятно за поддръжката на машините. Всяка негова стъпка ехтеше необичайно високо. Встрани работеха дизелгенератори; изглежда, бяха резервният източник на ток, докато главният двигател е изключен. Брайсън затича по една от тесните висящи пътеки над гигантските генератори.

Въпреки боботенето и вибрациите зад себе си чу виковете на новите преследвачи. Обърна се и видя силуетите им — слизаха по същите метални стъпала.

Бяха четирима, с големи, тромави и причудливи глави. Това го озадачи, но само за секунда. Сетне разбра — носят очила за нощно виждане, а и карабини със снайпери.

Спря и насочи пистолета в най-близкия...

Изведнъж настъпи пълен мрак!

Осветлението, изглежда, бе изключено централно. Неслучайно носеха очилата, а вероятно и снайперите бяха устроени за нощна стрелба. Хитро го бяха измислили, по дяволите. Сега вече бе в ръцете

им — на този плаващ арсенал те имаха всички преимущества, най-вече технологични.

Въпреки всичко натисна спусъка и веднага чу вик, сетне удар на падащо тяло. Един по-малко! Но нямаше смисъл да продължава да стреля на сляпо. Куршумите му бяха броени, едва ли ще се добере до други.

А те, изглежда, искаха именно това — да продължи да стреля.

Очакваха да реагира като притиснато в ъгъла животно. Да ръмжи и да се хвърля отчаяно. Да натиска спусъка като смахнат. И да си изпука патроните ей така — глупашки. Сетне те ще го намерят с очилата си и ще го заведат при шефа. А там...

За съжаление нищо не виждаше. Протегна ръце встрани и започна да търси препятствия — ако намери подходящо поне да се прикрие. Онези с очилата напредваха — чуваше ги в мрака. Знаеше, че носят най-новата дума на техниката по отношение на нощното виждане и стрелковото оръжие — също с нощни снайпери. Инфрачервени монокуляри, закрепени пред очите с помощта на шлемоподобна система от кожени ремъци, улавящи контурите на одушевени и неодушевени предмети на базата на термоизлъчвания. Бяха използвани много успешно във Фолклендската война през 1982 г. и в Персийския залив през 1991 г. Брайсън бе сигурен, че снайперите им са най-модерния клас — РАПТОР, леки, свръхчувствителни, точни и с много голям обхват. Използваха ги и снайперисти в бой, обикновено качени на снайпер карабини 50-и калибър.

Боже мой! На всичкото отгоре теренът бе неравен.

Генераторите боботеха, а в мрака шумът сякаш ставаше още по-силен. Тогава зърна танцуващата тънка червена точка. Някой го бе засякъл и вече насочваше оръжието си право в челото му, между очите...

Триангулирай! На базата на посоката, откъдето присветва насоченият към него инфрачервен лъч, пресметни къде горе-долу е мястото на стрелеца. Не за пръв път попадаше в мерника на снайперист с нощна техника и отдавна се бе научил да преценява разстоянието до него.

Но всяка изгубена секунда е спечелена за онзи отсреща, който го вижда като зелен обект на по-тъмнозелен или черен фон. Врагът го

съзира със сигурност, докато Брайсън разчита на стари умения и малко късмет. И трябва да се цели в мрака. Къде точно?

Присви очи, но това не помогна ни най-малко. Тогава използва интуицията си и местоположението на червената точка, вдигна пистолета и натисна спусъка.

Рев на болка!

Ударил бе някого, но как и с какъв успех, не можеше да каже.

Само половин секунда по-късно край ухото му като разгневена оса писна куршум, който отскочи от нещо метално. Нощно виждане или не, но противникът не стреляше добре! Но пък генераторите бяха защитени с тежки стоманени кожуси и преследвачите нямаше да пестят оловото. Не се налагаше да внимават. Пак не бе избрал най-добрия терен за бягство.

Но колко хора бяха зад него? Може би двама? Нали бе чул два вика. А машините бучаха така страшно, че не долавяше стъпките им, още по-малко пък неравното дишане на ранен човек. На практика Ник бе и сляп, и глух.

Тръгна, дори затича по висящата пътека с протегната напред ръка и отново засвистяха куршуми. Един го лизна по скалпа, но не го рани. Късмет!

Изведнъж ръката му се удари в стена. Опипа трескаво наоколо — навсякъде препятствия. Сега вече бе в истински капан.

Отново забеляза танцуващото в мрака червено мънисто.

Онези отзад вероятно се целеха в главата му, която виждаха като зелен овал.

Насочи пистолета наслуки към тях и изрева:

— Хайде, стреляйте! Ако пропуснете, ще разбиете техниката зад мен! Тук има доста деликатно електронно оборудване, микрочипове и прочие. Хайде, строшете ги и оставете кораба без ток, да видим как ще се зарадва вашият шеф!

Ходът бе наивен и детински, но удавник за сламка се хваща.

Настъпи несигурна тишина. Стори му се, че червената точка се отмести, но вероятно си внушаваше.

Да, защото се чу кратък смях и червеното отново затанцува върху лицето му, замръзна някъде над очите и изведнъж...

Нещо изпука сухо — изстрел от оръжие със заглушител, някой изрева с болка, последваха още няколко изстрела и писък, следван от

шума на падащо тяло.

Какво бе това?

Кой бе стрелял по преследвачите му? Не бе той, друг бе пуснал няколко последователни куршума от оръжие със заглушител, може би пистолет, и вероятно ги бе елиминирал.

— Не мърдай! — извика Брайсън в мрака.

Защо викаше? Нямаше смисъл — ако някой от противниковите играчи бе останал жив, така или иначе щеше да го убие. Но можеше да спечели няколко секунди.

— Не стреляйте! — отвърна друг глас.

Женски.

Ник замръзна на място. Не бе съзрял жена сред преследвачите, но пък нощните очила лесно могат да прикрият лицето и косата на жена в защитен комбинезон например.

Какво искаше да каже с това „Не стреляй!“?

— Хвърли оръжието! — извика Брайсън.

Вместо отговор го заслепи светлина. Силните лампи на тавана отново лумнаха.

Какво става тук, по дяволите?

След малко очите му привикнаха с ярката светлина и той различи жена в бялата униформа на стюардеса. Бе недалеч от него на друга висяща пътека и също носеше нощни очила. Да, същата красива блондинка, с която бе разговарял в бара, а сетне го бе предупредила в кабинета на Калаканис. Боже, стори му се, че това се е случило преди толкова години. Сякаш в друг живот.

Държеше рюгер с дълъг заглушител в ръка и оглеждаше залата. Ник проследи погледа ѝ и забеляза четирите тела на преследвачите на различни места в генераторното отделение. Двама бяха недалеч от вратата, третият — в началото на пътеката, където стоеше той самият, а четвъртият бе паднал съвсем близо до него, опасно близо.

Шега нямаше. Тази жена го бе спасила. Зад гърба ѝ забеляза неголямо табло с шалтери и бушони — оттам бе включила светлината.

— Елате тук! — извика му тя и посочи с ръка. — Ето оттам.

Какво, по дяволите, става! Брайсън застина в колебание.

— Не се бавете! Хайде, идвайте! — ядоса се тя.

— Какво искате? — викна Брайсън с цел да забави топката.

Мислеше напрегнато, но нищо не му идваше наум, освен това, че цялата работа може да е постановка и капан. По-изискано поставен капан.

— Какво си мислите, че искам? — истински се ядоса жената и насочи пистолета към него.

Ясно, трикове си играем — рече си Ник и понечи да стреля в нея. Но тя го изпревари и миг по-късно някой зад него изрева с болка. Извърнал глава, Брайсън видя още един от охранителите на Калаканис — също с нощни очила и пушка със снайпер — да пада от пътеката зад неговата. Този видимо го бе дебнал до последния момент. Да, жената наистина си я биваше.

— Хайде, давайте! Че ще дойдат и други — викна му тя нетърпеливо. — Размърдайте си задника, ако ви е скъп!

— За кого работите? — попита Брайсън, напълно объркан от светкавичното развитие на нещата.

Бе стигнал до нея по една свързваща пътека.

— Какво значение има това точно сега? — отвърна тя и вдигна монокулярите на чело. — Не разбирате ли, че нямаме никакво време. За Бога, вижте само на какво дередже сте се докарали. Какъв избор имате?

ГЛАВА СЕДМА

Брайсън я гледаше втренчено.

— Хайде, мърдайте! — викна тя нервно. — Отдавна да съм ви пречукала, ако исках. Всички преимущества са на моя страна, нощното виждане — също.

— Да, но вече не — сурово рече Ник и подхвърли пистолета на дланта си.

— Наизуст го зная този кораб. Ако искате да стоим тук и да си играем като децата, добре. Но сега и на мен ми се налага да изчезвам. Калаканис разполага с още много хора и вече сигурно проверяват навсякъде. Вижте!

И тя посочи към тавана, където се въртеше черното око на камера.

— По-голямата част от съда се наблюдава по този начин, но не и цялата. Затова хайде да изчезваме — ако ли не, стойте си тук и умирайте. Изборът си е ваш!

И без повече думи тя хукна по пътеката към къса метална стълба, водеща към люк на тавана. Жената се изкачи и го отвори с лекота, сетне му махна с ръка да я последва.

Брайсън се колеба не повече от секунда. Какъв ти избор! Коя беше тази, за кого работеше, защо бе тук? Въпроси, въпроси.

Очевидно не бе истинска стюардеса. Е, тогава?

Изкатери се през люка и отново попита:

— Какво търсите тук...?

— ТИХО! — изсъска тя. — Тук вече звукът се носи надалеч.

Затвори люка след него и го залости с голямо желязно резе. Шумът от генераторите остана нейде отзад, съвсем приглушен.

— За наш късмет, корабът е проектиран да издържа на пиратски нападения. Всички коридори и пасажи се заключват.

Брайсън я изгледа, за миг забравил за опасността — тя бе забележително красива.

— Права сте — рече тежко след малко. — Избор точно сега нямам, но по-добре ми кажете какво става тук?

Тя го изгледа с удивление.

— Аз пък нямам време за дълги обяснения. Но и аз съм на кораба под прикритие. Следя оръжейни трансфери, целящи да върнат развитието на Израел в каменния век.

О, Мосад! Но акцентът бе левантински, от долината Бекаа. Хм, нещо не се получава. Може ли агент на Мосад да бъде ливанец? Не му се вярваше.

Тя наведе глава, заслушана в някакъв недоловим за Ник шум.

— Хайде, оттук — рече тя и тръгна по друга стълба, също водеща нагоре.

Последва я до площадка и до нов люк, който ги допусна до тъмен и дълъг коридор. Краят му не се виждаше. Сигурно минава по дължината на целия кораб, помисли Брайсън. Нямаше вид на често използван.

— Хайде! — прошепна жената и хукна наляво.

Брайсън затича след нея; наложи се да увеличи темпото — тя бягаше леко като сърна. Ник се удиви — неуморим, подскачащ стил и абсолютно безшумен! Опита се да го имитира, защото разбра, че тя се старае да избегне вибрациите — те рано или късно неминуемо ще привлекат нечие внимание.

За минута пробягаха няколко метра в тъмния тунел, сетне на Брайсън му се стори, че зад себе си долавя приглушен шум. Извърна глава, усети движението на някакви сенки. Преди още да успее да й каже, тя внезапно спря и залепи гръб към стената, точно до заварено стоманено ребро. И Ник направи същото на отсрещната стена, но със значително закъснение.

Почти веднага някой зад тях започна да стреля. Зачаткаха автоматични откоси, засвириха рикошети. Като обърна глава в посока на стрелбата, Ник забеляза святкащото дуло на оръжието — беше може би лека картечница някъде на края на тунела; тялото на стрелеца бе в сянка, почти незабележимо.

Той спираше и стреляше, сетне прибгваше към тях и отново откриваше огън.

Жената забеляза люк на покрива и се опита да го отвори. Напразно.

— По дяволите! — изруга тя. — Залепено е от боята... Давайте след мен!

И излезе от прикритието, за да хукне самоубийствено, както се стори на Ник, по коридора. Убиецът зад тях спря и се опита да подобри качеството на огъня. Сега Ник видя оръжието му — беше узи. Без да се колебае, Брайсън стреля в преследвача — един път, два... на третия ударникът чукна на празно. Край на патроните.

Но онзи се свлече на земята, до него оръжието изтропа с металически звук. Брайсън реши, че е мъртъв.

Жената се обърна и за миг прецени случилото се. Погледна Ник с нещо като мимолетна благодарност, но замълча. Брайсън затича и я догони.

За момента бяха в безопасност. Тя търсеше нещо по стената вдясно и след малко го намери — по средата на двойка носещи колони. Бе отвор, колкото да мине човек, а над него имаше напречен лост. Жената се хвана за лоста с две ръце и сръчно скочи в дупката с краката напред. Брайсън повтори упражнението доста по-несръчно — не че бе в по-лоша физическа форма, а просто не познаваше кораба като нея — и се намери в подобно на куб помещение с нисък таван. Тук бе пълен мрак — единствената светлина, ако можеше да бъде наречена така, идваше от отвора, през който бяха влезли. След като очите му привикнаха с мрака, видя, че на отсрещната стена зее подобна дупка, водеща в същия тип помещение, последвано от същото, и така, докъдето стигаше погледът му. Може би до самия край на кораба. Жената не се обърна, а скочи в отвора както и преди — с ръце на лоста, и се скри в мрака. Ник направи същото и щом стъпи до нея, тя прошепна:

— Шшшт, слушайте!

Някъде далеч отзад тупуркаха стъпки. Изглежда от тунела, откъдето бяха дошли самите те, но и нейде отгоре също. Приближаваха се поне пет-шест души.

— Сигурно са намерили убития — заговори тя бързо, приглушено. — От което са разбрали, че сте въоръжен, че вероятно стреляте добре, професионално.

Говореше английски отлично, само акцентът я издаваше леко.

— Макар че това е очевидно, нали? Щом сте оцелели досега. Знаят още, че не сте — впрочем, че не сме — далеч. Имате ли друго оръжие?

— Откъде? — поклати глава той. — А на това свършиха патроните.

— Лошо — замисли се тя. — И без това са много повече от нас. Имат сили да организират масова потеря, да претърсят всеки коридор, всяко ъгълче. А и както виждате, разполагат с най-сериозно оръжие.

— На кораба има оръжие колкото искате — отбеляза Ник. — На какво разстояние сме от кутийките?

— Какви кутийки?

— Ами контейнерите.

Зъбите ѝ се мярнаха в полумрака в нещо като усмивка.

— О, да. Не сме много далеч. Но не зная къде какво има.

— Е, ще се наложи да потърсим. Ще трябва ли да се връщаме в онзи коридор?

— Не. Недалеч от тук ще излезем на пряк път. Знам едни люкове — те са на пода. Но по кой от тях е най-краткият път и как ще се спуснем без светлина, представа си нямам.

Брайсън бръкна в джоба, извади кутия кибрит. Запали клечка и малкото помещение се озари от мижава кехлибарена светлина. Пристъпи към следващия отвор, течението загаси клечката и той запали друга.

Минаха през още две помещения по същия начин и стигнаха до люковете. Отпред вървеше тя и Ник сметна за правилно да ѝ даде кибрита.

— Ето тук. Сега внимателно... има метална стълба.

И потъна в една от тъмните дупки. В същия миг гласовете на преследвачите прозвучаха съвсем близо, лъчът на мощен фенер проблясна през отворите в стената и за малко да освети Ник. Той веднага залегна и като змия се шмугна в дупката. Но лъчът упорито продължаваше да се върти из тясното горно помещение. Странно нещо — алармите продължаваха да вият, но ушите му някак си привикнаха с тази натрапчива дандания и Брайсън започна да долавя и различни други, странични шумове.

Сега затаи дъх и изобщо спря да диша. Лъчът обиколи помещението още веднъж и се спря на отвора. Бяха ги засекли! Сърцето му заби така силно, че ушите му забучаха. Сетне лъчът се отмести и след малко съвсем изчезна. Тежки стъпки забумтяха някъде наблизо и нечий глас каза:

— Тук няма никой!

Ник изчака минута преди да започне да слиза. Видя му се цяла вечност. Сетне опипа с ръце и крака всичко наоколо и бавно тръгна надолу. Струваше му се, че е минал поне хиляда стъпала, но всъщност бяха далеч по-малко. Накрая стъпи на нещо като под и там го чакаше русокосата. Имаха само една възможност — да продължат по тесен и нисък хоризонтален тунел, който миришеше гадно на отпадъчна вода. Тук в никакъв случай не можеха да се движат изправени. Някъде далече, доста далече се чуваше тропот и гласове, но думи не можеха да различат. Жената тръгна отпред на четири крака и Ник я последва в същия стил. След малко тунелът зави вляво и ги доведе до друга вертикална стълба, този път водеща нагоре. След около двадесетина стъпала излязоха в коридор. Спътничката на Ник запали клечка и освети стените — бяха ръждиви и доста високи. След около минутка и двамата разбраха, че всъщност се намират по средата на два контейнера. Тук видимо имаше много от тях, подредени в безкрайни редици.

Жената приклекна и запали следващата клечка, за да прочете надписа в подножието на най-близкия. „Стийл Ийгл 105, 107, 111...“ — зачете тя тихо.

— Ножове — позна Ник. — Четете нататък...

— „Омега текнолъджийс“ — прошепна тя на ръба на следващия.

— Бойни електронни компоненти. Не ни вършат работа. За Бога, тук има всичко!

— „Марк-12 Ай Еф Еф Кристо“...

— Системи за транспондери. Давайте нататък...

Междувременно той клекна до контейнера от другата страна и на далечната мижава светлина от нейната клечка се опита да прочете надписа.

— Май тук има нещичко за нас — прошепна той високо, зарадван.

— „Екс Ем 84 — шок гранати, несмъртоносни. Подходящи за психологическа атака“. Предпочитам нещо смъртоносно, но на харизан кон зъбите не се гледат — рече той по-скоро на себе си.

Тя четеше надписа на друг контейнер.

— „Ей Ен/Пи Ес Си-11 СКАМП“.

— Радиостанции — не вършат работа. Давайте нататък.

— Това пък какво е? „АНФАТДС“?

— Артилерийски системи за данни — без тях!

— „АН/ПРС-132 СОНФРАД“?

— Високочестотни радиостанции за специални задачи. Тц.

— „Тадиран“...

Той я прекъсна.

— Израелски производител на телекомуникационна и електронна техника. Ваш — роден. И него не можем да използваме.

Брайсън извади късмет с по-следващия контейнер от неговата страна. Там имаше гранати тип Ем-76 и Ем-25 — за разпръскване на демонстрации и полицейски контрол на големи маси хора.

— Ето и за нас... — усмихна се Ник. — Точно от каквото имаме нужда. Сега, вие да знаете как се отварят тези неща?

— Нещо като лост, да разкъсаме печатите и хермоопаковката. Те не са заключени, само защитени от влага.

И наистина въпросният контейнер се предаде съвсем лесно. Сетне разбиха и друг. Свалиха фолиото и другите предпазни опаковки и отвориха вратите безпроблемно. Вътре Прецизно бяха подредени дървени сандъци с гранати и други материали. Истинска Аладинова пещера, само че оръжейна. Че и кевларени жилетки и какво ли още не!

След десетина минути се бяха въоръжили до зъби. Прочетоха внимателно всички указания за боравене с взривните материали, за да не стане някоя беля, и започнаха да тъпчат оръжието по специалните джобове и закачалки на жилетките. Намериха кобури, ранички, други неща завързаха просто с най-обикновени ремъци, които също извадиха от контейнера.

Сложиха си и кевларени каски с прозрачни лицеви протектори.

Внезапно нещо много силно изтрещя точно над тях. Сетне се чу още един трясък, трети... Метал заскърца срещу метал. Брайсън се вмъкна в тясното пространство между два контейнера и махна на русокосата да дойде при него.

Някъде над тях се откри цепнатина, а през нея веднага блясна силна светлина. Отворът се разшири, появиха се четирима от горилите на Калаканис с мощни фенери, а зад тях се тълпяха още доста хора и дори от неудобната позиция, в която се бе прикрил, Брайсън забеляза, че до един са тежковъоръжени.

За Бога! Знаеше, че сблъсъкът е неизбежен, но защо толкова бързо и защо именно тук? Трябваше му още малко време да формулира стратегия, да координира действията с безименната русокоса жена, която се бе съюзила с него по някаква си засега неизвестна му причина.

Насочи нагоре българския автомат „Калашников АК-47“, като мислено изреждаше възможностите. Да открие огън оттук и сега бе все едно сам да ги уведоми за местоположението си. Все пак онези горе не можеха да бъдат стопроцентово сигурни, че двамата с русокосата са тук.

Сетне забеляза изоставените от него и жената оръжия, разхвърлени на стоманения под на пътеката между контейнерите. Те бяха сами по себе си доказателство, че преследвачите им правилно са преценили къде да ги търсят. Или са тук, или са били тук преди малко. Проста работа.

Добре, но защо онези не стрелят?

Знаеше едно златно правило: когато врагът е по-многоброен, нападай пръв! Инстинкти и интуиция му подсказваха да открие огън и порази колкото може повече от противниците, без да мисли повече, че ще издаде къде се намира.

Насочи калашника, нагласи оптичeskия мерник и натисна спусъка. Първият изстрел бе успешен — чу се вик на болка и един от войниците на Калаканис политна надолу и се строполи на недалечната метална рампа. На челото му зееше дупка.

Брайсън отстъпи в теснината помежду големите сандъци и се сгниши. Очакваше масов залп и барабанен огън.

Но нищо не последва!

Отгоре долетя някаква остра команда, мъжете се отдръпнаха леко и насочиха оръжие, но не откриха огън.

Защо става така, по дяволите?

Озадачен, но не и уплашен, Брайсън се подаде и пусна два бързи единични изстрела. Още един човек полетя надолу, друг изрева силно, но се задържа горе.

Сега Ник разбра: имат заповед да не стрелят, за да не повредят съдържанието на контейнерите. Повечето от тях съдържаха леснозапалима техника и експлозиви. Е, не всички, но достатъчно голяма част. Скъпа и прескъпа стока на Калаканис. Един случаен

куршум може да взриви сандък с бомби или пластичен експлозив и да задейства верижна реакция, която като нищо ще потопи кораба.

Значи няма да се осмелят да стрелят, докато те двамата се крият между сандъците. А в мига, когато той или тя се опитат да се измъкнат, вероятно ще ги повали куршумът на снайперист. Значи тук са в безопасност, но изход няма, а и противникът го знае отлично. Горе ще изчакат, докато на тях — долу — им издържат нервите.

Свали автомата и се огледа. Жената бе приклепнала на около пет метра от него и го гледаше — изчакваше какво ще реши. Брайсън посочи с палец първо вляво, сетне вдясно и я погледна в очите. Въпросът бе: откъде ще намерим изход?

Отговорът дойде незабавно с поредица бързи жестове. Единственият изход бе да се измъкнат от контейнерите и да хванат обратния път — по който бяха дошли. Дявол да го вземе! Нямаше друго решение, освен да излязат на открито и да се изложат на куршумите. Брайсън се потупа в гърдите, с което ѝ каза: аз тръгвам пръв. Сетне ѝ посочи другия си автомат — бе узи, лицензионна южноафриканска направа. В същото време започна да се промъква към отвореното пространство, залепил гръб на единия контейнер, насочил узито нагоре. Тя тръгна след него. Натоварени с оръжие, колкото можеха да носят, те се насочиха към единствения изход.

Бавно излязоха на откритото и свиха вдясно, без да отделят гръбове от големите метални сандъци. Мощните светлини отгоре ги заслепяваха — блестяха право в очите им; горните стрелци ги следяха с насочено оръжие, неколцина от тях започнаха да нервничат и да сменят позициите си в търсене на по-добър прицел. Всеки момент Ник очакваше куршума на някой снайперист — друг едва ли щеше да стреля.

Тогава вдигна калашника нагоре и свали предпазителя. В същия миг зад тях се чу трополене. От люка — същия, през който бяха дошли — излизаше цяла група преследвачи! Те бяха съвсем наблизо и можеха да стрелят със значително по-голяма точност и без да рискуват стоката в контейнерите. Пътят им назад бе отрязан, бяха в капан. Заобиколени. Без изход.

Зачатка картечен откос. Бе жената, скочила помежду два контейнера и намерила временно прикритие. Чуха се викове, писъци, неколцина от приближаващите се строполиха на пода — ранени или

мъртви. Брайсън се възползва от суматохата и извади бризантна бомба, дръпна ѝ иглата и я хвърли към една от горните групи. Те ревнаха в хор и се разпиляха, дребните късчета шрапнел се разлетяха и неколцина паднаха. Нещо остро се удари в протектора му, но, слава Богу, безрезултатно!

Русокосата пусна втори дълъг откос срещу излезлите от люка хора, които се разгърнаха във верига с насочени напред пистолети. Ник хвърли втора бомба нагоре. Тя избухна по-рано, но нанесе не по-малко поражения. Сетне и той откри огън с узито срещу напредващите към тях. Двама паднаха, други двама, облечени с бронирани жилетки, продължиха да вървят към тях. Брайсън стреля отново — тези куршуми бяха достатъчно мощни, че просто да ги свалят на земята. Уцели последния, който все още бе на крака, в гърлото и го уби на място.

— Насам! — извика жената.

Брайсън я зърна да върви назад между контейнерите — към неосветеното. Изглежда, имаше нещо наум. Може би друг изход? Трябваше да ѝ се довери — друга възможност просто нямаше. Изстреля два преградни откоса и притича през осветеното пространство, за да я догони. Тичаше и продължаваше да стреля напосоки и лудешката. Но тази тактика се оказа успешна. Стигна непокътнат в прохода точно навреме, за да я види как се мушка в най-тесната пролука между два поставени съвсем близо един до друг сандъка.

След себе си теглеше нещо продълговато, видимо тежко, опаковано в брезент.

Разпозна оръжието и преди да я последва, хвърли назад още една граната. Пак напосоки, към онези, които бяха се изправили.

Ама тази жена е луда! Къде е помъкнала това огромно стрелково оръжие, та то ще ги забави! — трескаво мислеше Ник, но се тътреше на четири крака след нея.

— Я го дайте на мен! — прошепна след минутка.

— Благодаря!

Той успя да го метне на рамо и някак си да го задържи там. Междувременно тя стигна метална стълба, водеща към долната рампа — също натъпкана с контейнери. Тук осветлението работеше.

Слязоха по нея и тръгнаха по тесните проходи между тукашните метални сандъци. Преследвачите вървяха след тях, като пазеха известна дистанция и, изглежда, се бяха разделили на малки групички. Накъде вървеше спътничката му? И защо ѝ беше това тежко дяволско оръжие?

Тя избираше пътя на зигзаг, всъщност следваше някаква много сложна начупена линия. Тук бе истински лабиринт. Контейнерите бяха разположени на общо осем нива под главната палуба и нейните люкове. Бог само знаеше колко общо редици има тук или на другите нива, помисли си Ник и се досети: тя се опитва да заблуди хората на Калаканис. Самият той бе вече напълно загубил ориентация — къде ли се намираха? Тя обаче се движеше целенасочено и бодро, като че знаеше къде отива, а той покорно вървеше подире ѝ, натоварен с тази грамада, че и с другото си оръжие.

По едно време стигнаха до вертикален тунел, в който бе монтирана стълба. Тя се заизкачва по нея, като че бе на разходка — бе във върхова физическа форма, а Ник започна да се запъхтява: все пак носеше поне двајсетина допълнителни килограма товари. След около петнайсетина метра стълбата ги доведе до врата и тъмен, хоризонтален тунел, достатъчно висок, че да вървят изправени. Тя го изчака да мине и заключи вратата с две тежки резета.

Този е доста дълъг — рече тя, — но веднъж като го минем, стигаме на палуба 02 и оттам може би...

Не довърши, а се обърна и затича с дълги, пъргави крачки. Ник се опита да направи същото и почти успя.

Внезапно осветлението угасна и някой откри огън. Брайсън се закова на място и по стар навик се хвърли на земята, жената също. Но преди това нещо силно го удари в гърдите.

Бе куршум, който кевларената жилетка успя да спре, но ударът го запрати в стената и оттам той се свлече на земята, почти останал без дъх. Стрелбата бе точна, прекалено точна, за да бъде нещо друго, освен със снайпер с нощно виждане. Ник тихо изруга — в отворените от тях контейнери имаше прекалено много неща, но не и точно това. Но пък жената нали имаше?

Сякаш прочела мислите му, тя се обади:

— По дяволите, аз някъде изпуснах очилата!

Зад тях се чува стъпки. Който и да бе преследвачът, той не тичаше, а вървеше бодро, целенасочено и най-вече спокойно. Човек, който вижда в тъмното, сякаш мишената му е на стрелбището и посред бял ден. И върви със самоуверена походка на убиец, който няма никакво съмнение, че ще довърши жертвата си.

— Не мърдайте! — изсъска Брайсън и лежешком успя да свали узито от другото си рамо.

Пусна дълъг откос напосоки, но без всякакъв успех — онзи продължаваше да крачи напред.

В левия джоб на якето имаше още ръчни гранати, сред тях газови и димни — тип М651-ЦеЕс. Това ще е грешка, помисли си Ник. Защото в затвореното пространство ще пострадат и те. При това гадният пиротехничен пушек няма да спре техниката за нощно виждане, тя върши работа и при димни завеси. Но имаше и още една — друг, по-особен тип. Може би тя ще им помогне?

Нямаше време да обяснява на жената какво смята да направи. Просто бе набутал по джобовете онова, което бяха намерили из сандъците. Налагаше се да ѝ каже, без убиеца (или убийците) да разбере.

Хайде, не се бави повече!

Намери я в джоба си — разпозна я по необичайната форма и гладката повърхност. Измъкна иглата, преброи до 8 и я хвърли в посоката, откъдето идваше самоувереният убиец.

Експлозията бе кратка и ослепителна — фосфорно бяла, и тя освети преследвача като в кадър на светкавица. Брайсън го видя — наместил автоматичното си оръжие в свивката на ръката, той изненадано се стресна и почти подскочи. Светлината мигом изчезна, а въздухът наоколо се изпълни с лютив горещ дим. Онзи отсреща бе изненадан и смутен, Брайсън, макар и заслепен, използва момента, грабна дългото и тежко желязо и се хвърли напред, като викна на спътничката си на арабски:

— Бягайте! Право напред! Сега той не ни вижда!

Гранатата бе американско производство — димна, тип М76. След детонация тя освобождава плътна димна завеса, наситена с портативни парченца медно фолио — те са като горещи снежинки, които падат към земята извънредно бавно. Използват бомбата за маскировка и я считат за високо-технично оръжие със специфично предназначение — да

блокира пътя на инфрачервените лъчи на термообразните системи. В дадения случай горещите метални частици пречат на нощните устройства да уловят топлината на човешкото тяло. Сега въздухът бе пълен с гореща метализирана мъгла — в монокулярите на убиеца се виждаше само гъст облак на точки.

Брайсън летеше напред, жената току пред него. Когато преследвачът им успя да се окопити и да открие яростен огън, те двамата бяха вече доста далеч.

В лудешкия бяг Ник усети ръката ѝ по едно време — опитваше се да го спре. Бяха стигнали до края на коридора и до люк, през който тя го преведе. Сетне го задърпа по една стълба, докато той възстанови зрението си и започна да различава стъпалата и кръглите обръчи около нея. Зад тях преследвачът стреляше гневно, напосоки. Сетне огънят внезапно спря.

Свършил е патроните — ехидно помисли Брайсън. Ще трябва да презарежда. Но дали ще има време?

Жената отвори друг люк и внезапно в лицето му лъхна студен въздух. Той отвори уста и жадно загълта този истински дар Божи. Вече виждаше нормално — намираха се на открито, на малка площадка на дясната част на палубата. Спътничката му затвори люка и намести външните резета.

Облачното небе бе тъмно и беззвездно, но изглеждаше светло в сравнение с мрака в корабния търбух. Бяха на палуба 02 — едно ниво над главната. Алармите бяха изключени. Заобиколиха няколко купа гресирани стоманени въжета, навити като кълба дебели змии, и тръгнаха към фалшборда. Тя прекна и освободи ключалките на една от висилките на спасителните лодки. Рамото на малкия кран се изви навън, на него висеше лодка с външен двигател. Бе дълга около 9 метра, оказа се тип „Магна Мърин“ — една от най-бързите моторници. Имаха късмет — този модел се използва и за патрулни цели.

Двамата се качиха в люлеещата се застрашително лодка; жената освободи спирачната система, въжетата се развиха светкавично и моторницата плясна във водата. Русокосата запали двигателя без проблеми и седна на кормилото, чу се мощен рев и Брайсън усети как политат встрани от огромното корабно туловище. Носът се вдигна, трябваше незабавно да седне; с мъка задържа дългото и тежко оръжие, което героично бе влачил по целия съд. В брезента бяха опаковани

чифт ракетни самонасочващи се снаряди „Стингър“. Жената видимо имаше опит с лодки; за броени секунди моторницата разви около 60 мили в час. Корабът на Калаканис, извисен като огромен черен небостъргач над тях, оставаше все по-назад, застрашителен и злокобен.

Ревът на мотора, изглежда, веднага бе привлякъл вниманието на охраната, няколко ракети разцъфнаха в мрачното небе, по палубите се появиха множество хора, насочили картечници, автомати и снайпер карабини, които бълваха огън. Но напразно — Брайсън и русокосата бяха извън техния обсег.

Бяха се измъкнали. Дали? Брайсън забеляза, че на средната палуба неколцина мъже теглят ракетни установки. Готвеха се с ракетен огън направо да ги издухат от водата! А в същия миг чу и рева на друг двигател. Голям патрулен катер тип „Бостън Уейлър“, клас „Виджилънт“, с големи картечници на борда вече заобикаляше кърмата на „Испанска армада“ и се насочваше към тях. Нямаше нищо общо с испанската брегова охрана, вероятно бе на Калаканис.

Този съд направо летеше към тях, а картечниците му не преставаха да стрелят. Жената млечеше и се опитваше да изкара от тяхната моторница каквото бе възможно: бе увеличила оборотите до край, вероятно бе достигнала и максималната скорост. Лодката безсъмнено бе една от най-бързите в своя клас, но преследващото ги чудовище бе просто доста по-мощно.

Отиваха към брега, но едва ли щяха да спечелят съревнованието. Патрулният катер бързо скъсяваше дистанцията и те вече почти бяха в неговия обсег на огъня. Може би бе въпрос на секунди... Водата зад тях кипеше от градушката куршуми. А на палубата на „Испанска армада“ установките бяха готови за стрелба. Кой щеше да ги довърши пръв? Ракетите безсъмнено имаха много голям радиус на действие. Не беше проблем да ги уцелят.

— Пусни снаряд! — викна русокосата. — Стреляй, преди те да са ни довършили!

Слава Богу, че ги бяха мъкнали тези стингъри. Брайсън вече бе поставил първия на рамо и присвил едното око, се взираше в мерника. Стингърът разполага със свръхмодерен софтуер, вграден за изключителна точност с помощта на пасивен инфрачервен търсач.

Налице бе и основното изискване за минимална дистанция от поне 200 метра.

Брайсън закова целта, отмени въпроса на ракетната програма „Приятел или враг?“ и включи механизма.

Звуковият тон се включи — това значеше, че снарядът е прихванал целта и я следи.

Ник натисна спусъка.

Експлозията бе силна, още повече, че бяха на лодка, откатът повали Брайсън на седалката и той си удари лакътя, ракетният мотор изрева, оръжието полетя, изстрелващата тръба цопна във водата.

Термонасочващата се ракета описа плавна дъга към катера, като остави след себе си дълга димна опашка, подобна на драсканица с неясен почерк по небето. След секунда катерът се превърна в огнено кълбо. Взривът бе титаничен, отдели се огромен сернодимен облак. Ехото се понесе надалеч, а океанът побесня: гигантски вълни подгониха моторницата, която отчаяно летеше към брега.

Корабните сирени нададоха тъжен, протяжен вой. Последваха ги остри свирки — няколко кратки поредици, сетне една дълга. Жената се бе извърнала и гледаше към мястото, където се бе намирал катерът, със занемяло изражение и потрес. Лицето на Брайсън пламтеше от настигналата ги топлинна вълна. Но нямаше никакво време за губене и без да се бави, той насочи инфрачервения мерник на втория стингър към средната палуба на „Испанска армада“. След като електрониката забибипка, с туптящо сърце Ник натисна спусъка.

На тъмния небесен фон не бе трудно да се проследи пътят на ракетата; тя потрепна на няколко пъти, като сама коригира посоката и се насочи към самото корабно сърце.

Вторият взрив бе ужасяващ и трагично импозантен като зрелище. Нещо могъщо изтрещя в корабния търбух и сетне експлозията тръгна навън. Огромни части от съда полетяха на всички страни сред облаци катранен дим и вторични взривове. Огромни пламъци зализаха небето, изтрещя трета експлозия, четвърта и така...

Започнаха да избухват контейнерите — един по един. Небето почервения в огнените езици и сякаш се нажежи, навсякъде летяха отломки, трясъците бяха трудно поносими. Черно корабно гориво като алена кръв полази по водната повърхност, а скоро след това също

пламна. Районът потъна в гъст дим и огньове; вълни се замяха като ранени китове.

Огромният кораб на Калаканис се превърна в потъваща развалина, вече наклонена на една страна, обвита в плътна димна завеса със серен привкус.

И това бе краят на „Испанска армада“...

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА ОСМА

Слязоха на скалиста, тясна ивица земя, подгонени от яростните, разбиващи се във високите каменни грамади вълни. Това бе Коста да Морте, Брегът на смъртта, наречен така поради неизброимите кораби, претърпели крушение по това сурово и зловещо крайбрежие.

Изтеглиха лодката колкото можаха навътре на тънката плажна ивица и я скриха в нещо като пещера в надеждата да не я зърнат бреговата охрана или алчните, ненаситни очи на контрабандистите, пък и да не я отнесе някоя по-силна вълна. А и кой знае дали нямаше да им потрябва пак? Брайсън откачи закрепените към гърдите му автомати — калашника и узито — и ги скри недалеч от лодката под килим от водорасли, камъчета и миди, сетне нареди отгоре им по-големи камъни. Не биваше да правят впечатление на тежковъоръжени наемници — а с оръжията по тях именно за такива би ги помислил още първият срещнал ги местен човек. Освен това по многото джобове имаха достатъчно скрити други, по-малки оръжия.

Тръгнаха бавно сред скалите, с подгизнали, натежали дрехи — под жилетките тя все още бе с бялата си униформа, а той — със скъпия си италиански костюм.

Брайсън имаше известна идея къде се намират — нарочно бе изучавал тази част от испанското крайбрежие по карти на ЦРУ. От стар опит притежаваше и немалко информация за района, където традиционно акостираше „Испанска армада“, а бе чел и сателитни данни и доклади. Смяташе, че се намират недалеч от селище на име Финистере или Фистера, както го наричаха местните. Финистере, което, грубо преведено, означава края на земята или на света, е може би най-западната точка на Испания. Мястото, където преди много векове светът е свършвал за испанците и където мнозина контрабандисти и крайбрежни пирати са намерили смъртта си, често жестока, но пък в крайна сметка милосърдна.

Първа заговори жената. Седна на голям камък, видимо треперееща, и вмъкна пръсти в косата си. За миг смъкна русата перука и разкри късо подстриганата си собствена кестенява коса. Извади от

пазвата непромокаема найлонова торбичка, а оттам малка, пластмасова кутийка — калъфче за контактни лещи. С умели, видимо сръчни движения свали лещите от очите си и ги постави в калъфа. Изумителните изумрудени очи загубиха цвета си и се превърнаха в кафяви. Брайсън гледаше това необичайно зрелище като хипнотизиран, но успя да премълчи. Сетне спътничката му извади и компас, водонепромокаема карта и мъничко фенерче.

— Не можем да останем тук, разбира се — рече тя. — Бреговата охрана тепърва ще проверява тези места камък по камък. Боже мой, какъв кошмар!

Тя включи фенерчето и се загледа в картата.

— Защо имам впечатлението, че и друг път сте била в подобни кошмари?

— Дължа ли ви обяснение? — вдигна тя очи от картата и го изгледа строго.

— Нищо не ми дължите. Но си рискувахте живота, за да спасите моя, а аз бих желал да съм наясно по тези въпроси. Освен това повече ми харесвате като брюнетка, отколкото като блондинка, ако простите нахалството. Казахте, че сте по следите на „оръжейни трансфери“, евентуално работите за Израел. Мосад?

— В известен смисъл — отвърна тя загадъчно. — Ами вие — ЦРУ, а?

— В известен смисъл — усмихна се той.

Бе привърженик на принципа да се казват колкото се може по-малко факти. Всъщност само тези, които изисква непосредствената необходимост.

— Каква ви е целта? Или сферата на интереси? — настоя тя.

Ник се поколеба за миг.

— Хайде да речем, че работя срещу организация, която има огромни възможности и е далеч по-всемогъща от всичко, към което са насочени вашите интереси. Но нека пак да попитам. Защо? Защо го направихте? Зарязахте си прикритието, проникването и си зложихте живота. Питам ви защо?

— Повярвайте, че не бе по мой избор.

— Тогава кой взе решението?

— Просто стечение на обстоятелствата. Така се развиха нещата. Направих глупавата грешка да ви предупредя и пренебрегнах

камерите, които Калаканис имаше навсякъде.

— А откъде разбрахте, че ви е усетил? Защото ме предупредихте много умело.

— Вижте, след като започна тупурдията, шефът на стюардите ме повика и ми нареди да се явя при г-н Богосян. А той е... хм, беше главната секира на Калаканис. Щом повика някой, този някой обикновено не се връща на работа. Значи веднага са проверили записа на онази камера. И ми стана повече от ясно, че и аз трябва да се спасявам.

— Пак остава старият ми въпрос: да ми отговорите защо изобщо ме предупредихте?

— Не виждах причина да си трая и да разреша да убият още една жертва. Особено след като главната ми задача е да се боря срещу устройваните от тези терористи и фанатици кръвопролития. А и не предполагах, че ще си напакостя, но очевидно съм направила грешна преценка. Обикновено не бъркам в работата си — отвърна му тя и продължи да разглежда картата.

Без да иска и противно на природата си, Брайсън се трогна.

— А имате ли си име? — пак попита тихо и с топлота.

— Казвам се Лейла. И съм сигурна, че вие не сте никакъв Колридж.

— Джонас Барет — рече той.

Реши да не разкрива нищо повече. Нека сама да го попита. Ще обмени информация за информация. Ако и когато му дойде времето. Отново на езика му се лепяха какви ли не лъжи, легенди, прикрития. Идваха му отръки и леко, както едно време.

Че кой съм аз всъщност? Наистина — кой съм? — запита се горчиво.

Що за мелодраматичен въпрос, странно експониран в подлуденото съзнание на бивш агент, който внезапно открива, че е абсолютно сам и изгубен в този голям и сложен свят. Детинщини някакви!

Недалеч от тях вълните буйно се разбиваха в скалите. От нейде тъжно прозвуча сирена. Може би е сигналят за мъгливо време на фара на Кабо Финистере? — помисли Брайсън.

На глас рече:

— Не съм сигурен, че сте направила грешна преценка.

Тя го погледна, изключи фенерчето и се усмихна тъжно.

— Във всеки случай какво ли не бих дала да мога сега да чартирам хеликоптер или частен самолет и час по-скоро да се махна... да се махнем оттук.

— Най-подходящото място за това е Сантяго де Компостела. На около 60 километра югоизточно оттук — рече гладко Брайсън. — Голям туристически център, нещо като туристическа Мека. Мисля, че там има малко летище с преки международни линии. Вероятно ще успеем да намерим самолет или хеликоптер. Във всеки случай поне си заслужава да опитаме.

— Вие май познавате това място прекалено добре — остро го изгледа тя.

— Ами. Просто по-внимателно съм проучвал картите.

Внезапно лумна силна светлина и обля голяма част от тясното плажно пространство — почти на метър от тях. Верен на дългогодишните си инстинкти, Брайсън се хвърли зад голяма скала и замръзна; жената, която се бе нарекла Лейла, просто се прилепи на земята зад един скален ръб. Ник чувстваше мокрия пясък в лицето си, чуваше равномерното ѝ дишане наблизо. Не бе работил с много жени в кариерата си и винаги си бе мислил (без да го казва на глас), че само изключителни жени могат да оцелеят в обстановката, където обикновено действат истинските оперативни агенти. И сега тази мистериозна Лейла, за която не знаеше почти нищо, му се виждаше направо изключителна, отлично обучена, изобретателна и с железни нерви при напрежение.

Прожекторният лъч полази по терена, закова се върху мястото, където бяха скрили лодката. Един наблюдателен и добре обучен човек би забелязал натрупаните камъни и водорасли. Когато светлината се отмести от него, Брайсън надигна глава и се огледа. Катер на бреговата охрана се движеше успоредно на брега и мощният му двоен прожектор търсеше следи от хора или съоръжения. Безсъмнено онези на борда имаха и специализирани мощни бинокли. При даденото разстояние техника за нощно виждане не би вършила работа, но Брайсън не желаше да рискува ненужно и затова си остана залегнал. Междувременно лъчът се премести — онези на борда не бяха забелязали нищо, — сетне угасна. Но Ник познаваше и този трик. Понякога загасването на прожектора означава, че истинското търсене

тепърва започва. Затова не помръдна и през следващите пет минути, въпреки че районът отново бе потънал в тъмнина. Впечатлен бе, че не се наложи да обяснява на Лейла необходимостта да останат прикрити още известно време. Тя видимо разбираше това.

Сетне дойде време да се изправят и да размърдат изтръпналите си и замръзнали крайници. Тръгнаха нагоре по ската на брега, като с мъка подбираха пътя си сред острите скали и бодливите ниски храсти. След малко откриха тясна алея някъде почти на върха на склона. Тръгнаха по нея и малко по-далеч се натъкнаха на високи огради от скални късове, ограждащи мънички парцели земя и древни каменни къщи, целите обрасли в зелен мъх. Последните си приличаха като близнаци: все едни и същи хамбари, издигнати на каменни колони, за да се пазят зърното и сламата от водата; едни и същи каруци с високи ритли в дворовете; едни и същи натежали с гроздове дървени решетки, едни и същи плодни дървета. Тукашните хора обработваха земята и живееха при същите условия, при които са живели бащите и дедите им. Поколение след поколение. Люде сурови и силно консервативни, които не обичат натрапниците. На човек, който бяга и се крие, ще гледат с дълбоко подозрение, ще го прогонят и обадят на местната полиция или жандармерия.

По едно време зад гърба си чува стъпки по ситния чакъл. Брайсън се извъртя с пистолет в ръка, но в мрака и мъглата не видя никого, нищо. Видимостта бе почти нулева, а пътеката се виеше сред неравен терен и високи скали, може би затова идващият след тях човек засега бе невидим. Лейла също държеше пистолет с дълъг, надупчен заглушител, застанала в типичната поза на обучен стрелец — с леко разкрачени крака, оръжието хванато с двете ръце. Стилна стойка, одобрително помисли Брайсън, тази жена си отбира от работата. И двамата замръзнаха, заслушани в тъмата.

Прозвуча и втори глас. Значи бяха двама души. А може би и повече? Откъде бяха дошли? И какви бяха намеренията им?

Наблизо прозвуча нечий възгруб глас; говореше език, който Брайсън отначало не позна. Но се досети — древен местен език на испанска Галиция, обединяващ елементи от португалски и кастилски испански. Сетне разбра отделни думи.

— Vena! Axina que carallo fas ai? Que e o que che leva tanto tempo? Movete!

Двамата се спогледаха и се разбраха без думи — сетне тихо тръгнаха по каменната ограда назад. Двата гласа обмениха още приказки, чу се тежко тупване, метално дрънчане. След първия завой на пътеката Брайсън зърна силуетите на двамина, които товареха сандъци на старомоден камион с платформа. Единият се бе качил на нея, другият му подаваше сандъците. Ник си погледна часовника — малко след три часа преди разсъмване. Какво правеха тези типове? Вероятно са рибари. Друго какво? Рибари и земеделци. Копаят си нивичките, ловят риба, вадят миди, събират скариди по крайбрежието.

Каквито и да бяха тези хора, те работеха здравата и в момента не представляваха пряка заплаха за тях двамата.

Брайсън прибра пистолета и кимна на Лейла да направи същото. Да ги заплашат с оръжие би било грешка, всяка конфронтация би усложнила нещата.

Отново се загледаха в работещите мъже. Единият изглеждаше на средна възраст, другият бе младеж. И двамата бяха яки селски труженици, може би баща и син. Младият бе на платформата — възрастният му подаваше товара. Сега Ник видя по-добре — не бяха сандъци, а картонени кашони.

Старият отново подвигна:

— Vena, movete, nos podemos perde-lo tempo!

Брайсън бе понаучил португалския от безброй операции в Лисабон, а бе действал и в Сао Пауло. Сега вече разбра цялата фраза: „Хайде, давай, че нямаме време за губене!“

Хвърли бърз поглед на Лейла и викна високо:

— Por favor, nos poderian axudar? Metimo-lo coche na cuneta, e a mina muller e mais eu temos que chegar a Vigo canto antes. „Моля ви, можете ли да ни помогнете? Колата ни излезе от пътя, а съпругата ми и аз трябва да стигнем във Виго колкото се може по-бързо.“

Мъжете се обърнаха и ги загледаха подозрително. Сега Брайсън разбра какво товарят. Не бе скариди, нито миди, а цигари — американски и английски. И не бяха рибари, а контрабандисти, внесли цигарите тайно, за да ги продадат с огромна печалба.

Старият остава кашона на пътя и попита:

— Чужденци, а? Откъде идвате?

— Пристигаме от Билбао. Туристи сме, на ваканция, ама колата, която взехме под наем, се оказа пълен боклук. Ско-ростната кутия

отказа и се набихме в канавката. Можете ли Да ни закарате? Ще си платим.

— Мисля, че можем. Я, Хорхе, я виж... — отвърна мъжът и махна с ръка на младия.

Онзи скочи от каросерията и тръгна към тях, само че откъм страната на Лейла, и то под ъгъл. В ръката му се появи револвер — доста стар модел „Астра Кадикс.38 Спешъл“. — Който насочи към нея и крясна:

— Хайде, изпразвай джобовете! Вади всичко, всичко! Бързо и без номера! Веднага!

Другият насочи пистолет към Брайсън и рече по-тихо:

— Хайде и ти, приятел. Вади портфейла — хвърли го към мен! О, имаш и хубав часовник, давай го и него. Хайде, живо! Или тази хубавица ще си го получи, а може и ти!

Младежът се престара — скочи към Лейла, сграбчи я за рамото с лявата ръка, дръпна я към себе си и заби пистолета в слепоочието ѝ. Изглежда, въобще не забеляза, че изразът на лицето ѝ изобщо не се промени, тя не извика, нито показва някаква уплаха. Ако бе забелязал пълното ѝ спокойствие и хладнокръвието поведение, вероятно би се замислил и дори уплашил.

Двамата с Брайсън кръстосаха погледи. Ник кимна.

Лейла рязко клекна и измъкна две оръжия. В лявата ръка се появи 45-калибрен „Хеклер и Кох УСП — Компакт“, а в дясната — масивен и доста тежкокалибрен израелски „Дезърт Ийгл“. Със същата лекота Ник насочи към стария своята берета.

— Назад! — внезапно изсъска Лейла на португалски и младежът залитна, видимо стреснат. — Хвърли оръжието или ще ти пръсна черепа!

Момчето се поколеба за миг, направи някакво неясно движение и тя не се поколеба да натисне спусък. Изстрелът проехтя високо, а куршумът свирна край ухото на Хорхе. Той незабавно хвърли астрата на земята, вдигна ръце високо и викна.

— Моля ви! Моля ви, не стреляйте!

Брайсън се усмихна, пристъпи към възрастния.

— Хайде, приятелю, хвърли пистолета, че жена ми ще очисти сина ти. Или е племенник, а? Както виждаш, тя е доста нервна и трудно се контролира.

— Боже мили, Исусе Христе, тази жена е луда — промълви мъжът и хвърли оръжието си. — Но ако смятате да ни очистите и да ни ограбите, знайте, че долу на пътя ни чакат приятели...

— Да, бе, добре — нетърпеливо го прекъсна Брайсън. — Не ни трябва цигарите ви, само камионът.

— Хей, камионът ни трябва и на нас!

— Е, тогава значи сте извадили лош късмет — спокойно рече Ник.

— На колене! — викна Лейла на двамата и те незабавно изпълниха заповедта ѝ.

Младежът бе почервениял, трепереше като дете и примигваше всеки път, когато тя помръднеше с ръка.

— Добре тогава — започна да се моли старият. — Нека да разтоварим стоката. На вас тя не ви е нужна...

— Добре, давайте — съгласи се Лейла.

— Чакай! — прекъсна я Ник. — Там сто на сто има скрито оръжие — в случай на опит за обир. Я вие двамата се обърнете с гръб и тръгнете по пътя. И няма да спирате, докато шумът от камиона не заглъхне. Опитате ли се да тръгнете след нас, да стреляте, да се обадите по телефон, незабавно се връщаме, за да ви пометем. Тогава земята ще ви се види тясна. Повярвайте ми, няма нужда да се пробвате...

Изтича към кабината и махна на Лейла да се качи от другата врата. Насочи беретата към двамата и рече:

— Хайде, движение!

Двамата контрабандисти неохотно се изправиха и с вдигнати ръце закряха в обратната посока.

— Тц, не съм съгласна — внезапно се обади Лейла. — Много е рисковано... Я, спрете!

Тя скри пистолетите и извади друг, доста чудноват, приличен на ракетен. Брайсън го разпозна веднага. Кимна ѝ и се усмихна.

— Недейте! — панически завика младият.

Другият заплещи в скоропоговорка:

— Не стреляйте! Нали правим каквото искате! Боже мили, Света Дево Мария, няма да кажем нито думичка, Боже мой...

И внезапно хукнаха да бягат, но Лейла вдигна ръка. Чуха се два последователни пукота. Оръжието изстреля две стрелички-

спринцовки, заредени с мощен транквилант, практически упойка. Бе същият тип, който се използва за приспиване на диви животни, когато е необходимо да бъдат преместени, лекувани или спешно оперирани. Въпросната доза щеше да приспи двамата контрабандисти най-малко за трийсетина минути.

Те се строполиха на земята, приритаха веднъж-дваж и се унесоха в дълбок сън.

Старата бричка подскачаше и дрънчеше по виещия се планински път, а немощният ѝ двигател кихаше и се давеше като одъртял кон. Слънцето се бе показало над назъбените чукари и нежно галеше заспалите рибарски къщурки и колиби, а хоризонтът бледнееше в розово.

Брайсън погледна към спътничката си — тази забележителна и красива жена, която сега спеше на седалката до него, с облежната на спуснатия прозорец глава.

В нея има нещо много сурово, истински кремък, помисли той, а в същото време изглежда така мила, нежна и уязвима. Дори меланхолична. Интересна комбинация. Какво? Май я харесва? Но интуицията му години наред го е предупреждавала да стои настрана от подобни жени. Причини — колкото искаш. Тя е от същата порода като самия него — боец, човек, който непрестанно се бори да оцелее, да победи. Костелив орех, зад чиято привидно твърда черупка се крие невероятно комплицирана личност, която доста често е в конфликт със самата себе си.

Ами Елена? Вездесъщо присъстващата Елена — призрак от миналото, истинска загадка. Жената, която той така и не успя да опознае. Бе си обещал да я издири и тази мисия на живота му се бе превърнала в мираж, в мамеща го далечна сирена, опасна, измамна.

В момента Лейла бе нещо повече от стратегически партньор, изгоден съюзник при дадените обстоятелства. Двамата си помагаша, допълваха се. Техният съюз бе лишен от емоции, клиничен по същност и поведение, дори тактически. Нищо повече. Тя бе средство към дадена цел. И той за нея също. А целта оправдава средствата.

Вече осезаемо чувстваше умората. Отклони се от пътя, паркира в една рядка горичка и реши да поспи — не повече от двайсетина минути.

Събуди се, стреснат, с чувство за вина. Погледна часовника — бяха минали няколко часа! Лейла спеше дълбоко до него в същата поза. Изруга тихо — не биваше да губи толкова време. От друга страна пък знаеше, че измореното тяло, още повече мозъкът — правят грешки и грешни преценки, затова може би продължителният сън си струваше закъснението.

Изкара камиона на пътя, по който вече се движеха доста пешеходци и велосипедисти, докато по-рано те бяха единици. Всички отиваха към Сантяго де Компостела. Тук-таме се виждаха и коне с ездачи. Брайсън оглеждаше хората — бяха с обветрени от времето лица, загорели, пешеходците носеха в ръце криваци, бяха облечени просто, в груби дрехи, носеха раници, от които висяха раковини. Ник се досети, че раковината е символ на пътешественика; бе чел немало за пътя на Сантяго в Пиренеите — стокилометров маршрут, изминаван пеша от отиващите на поклонения на древното светилище на Сан Диего за около месец. Покрай пътя цигани предлагаха стока — продаваха какви ли не боклуци, сувенири, пощенски картички, раковини, пластмасови птички с подвижни крила, шалчета, шарени дрехи.

Скоро Ник забеляза и друго, което го озадачи и разтревожи. Няколко километра преди Сантяго трафикът се задръсти съвсем. Коли, каруци, хора се движеха едвам-едвам. Някъде отпред имаше препятствие. Какво? Пътни поправки, някакъв инцидент?

Едва ли.

След малко стана ясно. Направи завой и отпред бляснаха мигащите светлини на полицейски коли. Жандармерията бе поставила бариери, задръстила пътя със своите автомобили и проверяваше всичко и всички — коли, шофьори, пътници. Ник веднага забеляза, че леките автомобили минават по-леко, но камионите бяха претърсвани, документите им основно проверявани. Никой обаче не закачаше отиващите на поклонение — пилигримите.

— Лейла — кротко я побутна той. — Хайде, събуди се.

Някак си естествено бяха минали на ти.

Тя се стресна, потри очи и мигом се огледа.

— Какво става?

— Вероятно търсят нашия камион. Нас.

Тя незабавно схвана ситуацията.

— Боже мой. Онези копелета сигурно са се пробудили и са се обадили на ченгетата...

— Тц. Едва ли са те. Хора като тях избягват да контактуват пряко с властта. Някой ги е намерил, може би им е предложил подкуп. Някой, който има пряк достъп до испанската полиция.

— Бреговата охрана ли имаш предвид? Едва ли са хора на Калаканис, дори и някои от тях да са оцелели.

Брайсън поклати глава.

— Смятам, че положението е съвсем друго. Намесила се е организация, която е научила, че съм бил на борда на кораба.

— Вероятно имаш предвид вражеска разузнавателна централа?

— Да, но думата вражеска не е точно на място.

Не, „вражеска“ не е термин, който предава положението точно. Диаболична може би. Организация с пипала, които стигат право до най-високите ешелони на властта в големите световни сили. Направо в правителствата им. Управлението.

Брайсън успя да намери дупка в гъстия трафик и рязко извикамиона към банката. Това наруши ритъма на едва лазещия поток и отвсякъде го изругаха, пешеходците му замятаха ненавистни погледи, неколцина отзад натиснаха клаксоните.

Ник изскочи от кабината и с помощта на джобно ножче разви болтовете на номерата и ги свали, сетне ги захвърли на предната седалка.

— Няма да помогне — скептично го изгледа Лейла.

— Правя го просто в случай, че някой си търси точно определени номера. Нас, искам да кажа. Те са ни свързали с даден камион, определени номера — търсят мъж и жена, отговарящи на нашите описания, може би преоблечени с набързо стъкмена маскировка. Съвсем очевидно се налага да се разделим и да се превърнем в пешеходци, освен това... я почакай...

Брайсън забеляза нещо на намиращата се наблизо ръчна количка и се запъти към нея.

След секунда вече разговаряше на испански с пълна циганка, която продаваше шалове и типични национални облекла. Тя бе впечатлена от този испанец, като се съди по плавното му кастилско произношение; бе решила, че има много пари, но ще се пазари. Затова се учуди, когато той извади дебела пачка банкноти и плати за купените

вещи без пазарлък. Ник обиколи още няколко сергии на колела наоколо и намери каквото търсеше. Лейла го следеше отдалеч; бе се досетила какво прави.

Дошло бе време да станат пилигрими.

Хаос, пълен хаос.

Клаксони пишяха, гневни реплики се разменяха, вбесени шофьори крещяха и ругаеха. Тълпата тук бе съвсем гъста, множество доста различни хора, обединени донякъде от фанатичната си религиозна вяра. Старци с бастуни и криваци — да се чуди човек как въобще се държат на крак, облечени в черно възрастни жени, забрадени в същия цвят така, че само очите и носът им да се виждат. Наред с тях по-млади хора с тенис фланелки и шорти. Велосипедисти, вървящи пеша, забутали колелата си. Цели семейства, понесли ревящи деца. Носеха се най-различни миризми: най-вече пот, лук, тамян и каква ли още не присъща на човека воня. Брайсън си бе намерил расо с качулка и дебел кривак — старо монашеско облекло, вероятно все още употребявано в някой изолиран орден. Бе му излязло доста скъпичко, защото му го продадоха като сувенир. Но пък имаше преимуществото на качулката, която Ник бе побързал да нахлупи. На около двайсетина метра назад и встрани от него вървеше Лейла с дълга пола от груб плат, с шарен пуловер и червена кърпа на главата. Колкото и странна да изглеждаше, тя бе в пълна хармония с многоцветната и разнородна тълпа около нея.

Барьерите отпред бяха подредени така, че да не спират пешеходците, които минаваха встрани — отляво и отдясно. Там стояха двама полицаи, които се заглеждаха в лицата на проходящите. По средата на пътя проверката бе много по-сериозна — минаваше само по едно превозно средство след необходимите прегледи и въпроси. Пешаците се движеха с нормално темпо и това зарадва Брайсън. Той още от началото бе започнал да накуцва, опрян на кривака, и така мина покрай полицая вдясно. Отлично знаеше най-доброто поведение — нито да се заглежда в проверяващия, нито пък да мине, сякаш него въобще го няма. Униформеният така и не го забеляза, толкова много накуцващи вървяха по пътя. И след няколко секунди Брайсън бе зад бариерата, омешан в гъстото множество.

Нещо блясна в очите му. Силната сутрешна слънчева светлина, отразена в нещо може би? Ник внимателно се огледа. Да, недалеч друг униформен полицай, качен на пейка, внимателно оглеждаше хората с помощта на мощен артилерийски бинокъл. Помагаше на колегите в проверката на хората, влизащи в града по булеварда „Хуан Карлос I“. Вероятно второ ниво проверка, но напълно недостатъчна, ако искат да хванат онзи, когото търсят, рече си Ник. Слънцето напичаше здраво и каченият на пейката полицай бе вече силно зачервен и изпотен. Заинтригуван, Брайсън го изглежда отново. Усещаше нещо под лъжичката. Човекът бе светъл тип, рус, с почти бяла кожа. Блондините не са типични за тази част на Испания. Но пък не може и да се каже, че съвсем ги няма. А тази бяла кожа, нетипична за стоящия ежедневно на открито полицай? Няма такъв, който след време да не получи типичния за местния климат загар, та дори бил той и канцеларски плъх.

Не, този не беше местен човек. Брайсън се усъмни, че може въобще да не е и испанец.

Русият се потеше обилно и често сваляше бинокъла, за да избърше лице с ръкава на куртката. И така Ник успя да огледа чертите му по-добре.

Леко сънливи очи, говорещи за значително съсредоточаване, тънки устни, тебеширена кожа, сламеноруса коса. Този човек му бе познат.

Хартум!

Блондинът се бе явил в суданската столица в ролята на техническо лице — експерт от Ротердам заедно с група европейски специалисти и съветници на иракчаните по въпросите за построяване на завод за балистични ракети.

Фактически той бе подставено лице, агент с определена задача. От Управлението. Бе обучен да убива — от категорията, която професионалистите наричат чистачи. Брайсън бе тогава в Хартум със задачата да наблюдава и събира сведения срещу действията на иракчаните. Имаха кратка среща с русокосия убиец и Ник му бе предал микрофилм с досиетата на набеязаните мишени, включително и информацията къде отсядат, режимът на движението им, навиците, евентуални пропуски в сигурността и прочие. Не знаеше името му,

знаеше само, че онзи е един от най-добрите в мокрия занаят, отлично обучен, съвършен в изпълнението, вероятно и социопат.

Значи Управлението бе изпратило тук един от най-добрите — за да го убие. Едва ли имаше някакво съмнение вече за резолюцията, които му бяха поставили: „Неспасяем — да се ликвидира.“

Но пък как го бяха открили? Онези контрабандисти вероятно са проговорили, както са били ядосани за откраднатия камион, пък вероятно са им предложили и добри пари. В тази част на страната няма много пътища, всъщност един или два от Финистерере насам и следователно са лесно наблюдаеми по въздух. Едва ли е проблем за могъща организация като Управлението бързо да изпрати хеликоптер. А той беше загубил няколко часа в здрав сън... Ами старият камион? Бричката вдигаше такъв шум, че отгоре ѝ биха могли да минат и десет хеликоптера, без Ник да ги чуе.

Камионът — само по камиона го бяха засекли. Вероятно вече са го намерили изоставен и пред бариерата. Пък и къде другаде да го търсят, освен по пътя към Сантяго де Компостела? Но и друг път да бяха поели, онези сто на сто са проверили и него. И все пак нещо не се връзваше, ама хич... Искаше да се върне, да се увери дали всичко е наред с Лейла, но сега вече не можеше да си го позволи.

Отразен слънчев лъч отново блясна в очите му. Тръпки го побиха, кръвта забуча в слепоочията му. Извърна глава, но беше късно. Онзи го бе забелязал. Ник зърна блясъка в погледа на блондина. Дали го бе познал!

Не можеше да бяга. Все едно да каже: елате и ме арестувайте. И да потвърди догадките на убиеца. Онзи не може да бъде стопроцентово сигурен от даденото разстояние. Години бяха минали от срещата в Хартум, а Ник носеше и качулка, прикриваща по-голямата част от лицето му. Онзи не можеше да стреля ей така — в тълпата.

Времето сякаш спря, а мислите му препускаха. Адреналинът потече по вените — както много пъти в миналото. Сърцето му заби лудо, но дългогодишният опит командваше тялото интуитивно. Не биваше да бърза — щеше сам да се издаде.

С периферното зрение усети, че убиецът се извърща към него, дясната му ръка тръгва към кобура на кръста. Множеството бе плтно, човек до човек, и като течение носеше Ник напред. Но пък достатъчно бавно. Откъде може чистачът да е сигурен, че това съм аз? —

напрегнато мислеше Ник. Качулката... по дяволите — именно тя е привлякла вниманието на онзи тип! Това умозаключение бе толкова просто, че направо му стана зле. В жежкото слънце той бе нахлузил качулка. Повечето мъже носеха шапки с периферии или козирки, но дебела, плътна качулка в това слънце? Вероятно имаше и други с качулати дрехи, но той единствен бе закачулен. Сам се бе издал!

Не смееше да се извърне, но периферно следеше изправената на високата пейка фигура. Нещо метално заблестя на слънчевите лъчи. Вероятно пистолет — онзи го бе извадил. Брайсън интуитивно усещаше оръжието — с кожата си, с всяка клетка на тялото. Нямаше ли изход?

Внезапно се свлече на земята, реши да имитира слънчев удар. Хората наоколо се заспъваха в тялото му. Някои завикаха ядосано, но се чу и загрижен женски глас.

В същия миг долетя и кихащият звук на изстрела. Убиецът бе поставил заглушител. Заечаха писъци — пронизителни, ужасени. Млада жена само на метър от него вляво се срути и той видя, че горната част от главата ѝ просто липсва. Пръски кръв и нещо белезникаво се полепиха по откритата част на лицето му, кръвта блисна като фонтан и обля всички околни. Тълпата се залюля и раздвижи, но хората просто се бутаха един в друг и оставаха на същите места. Ечаха викове на ужас, на болка. Съвсем наблизо куршум рикошира от каменната настилка. Убиецът стреляше бързо с полуавтоматично оръжие, очевидно не даваше и пет пари дали ще убие и невинни хора — за него мишената бе вече маркирана и трябваше да бъде свалена.

В цялата тази лудница Брайсън всъщност бе в истински капан — не можеше да излезе от тълпата; с мъка се изправи на крака, с нахлузената си качулка и някой мигом отново и може би съвсем неволно го свали на земята. Писъци, писъци и предсмъртни вопли ечаха около него. Отново се изправи и отново политна; този път успя да се задържи на крака и да се пребори с полуделите от ужас хора, които отново го тласкаха назад и надолу.

Имаше оръжия в себе си, но да отвърне на огъня би било равностойно на самоубийство. Онези сто на сто бяха много повече и вероятно скрити. Натисне ли спусъка, ще го засекат и останалите изпратени от Управлението чистачи — той вече не се съмняваше, че

има и други. Затова си запробива път из множеството, ниско приведен напред — в посока обратна на пейката и блондина с пистолета.

Няколко куршума безсилно изчаткаха по близкия пътен знак. Убиецът видимо го бе загубил в тълпата и стреляше напосоки. На около пет метра отпред падна нова жертва — ударен в гърба колоездач, който изкрещя и после мокро захърка. Блондинът вече май стреляше по призрази, а това бе повече от добре дошло за Брайсън. Създаде се неистова и паническа обстановка, в която той бе вече в собствени води, отдавна научен как да изчезне безследно. Хвърли бърз поглед наоколо, повечето хора около него правеха същото — търсеха източника на стрелбата. С удивление, просто невярващ на очите си, зърна някой да блъска русокосия отзад. Не, онзи не бе блъснат, а ударен от куршум. Стрелецът изви тяло като котка във въздуха и падна тежко от пейката — убит или сериозно наранен. Кой бе стрелял, за Бога? Отговорът бе логичен и дойде достатъчно бързо — отсреща се мярна пъстър пуловер, червена забрадка, някаква жена бързо потъна в тълпата.

Лейла.

Че кой друг?

С огромно облекчение Ник се върна в средата на най-гъстата навалица и бавно закрачи напред — натам, накъдето го влачеше течението: досущ парче дърво в мързеливо течащ пълноводен поток. Не биваше да се приближава сега до Лейла, дори и да му се иска. Не би трябвало и да ѝ дава какъвто и да е сигнал. Знаеше отлично, че Управлението не е победено — неговите хора се справят с къде-къде по-сложни обстоятелства. Досещаше се, че е приоритетна мишена, а това значеше, че изпълнителят е дублиран и триплиран. Неговите бивши работодатели никога не са изпитвали липса на работна ръка — където има една хлебарка, очаквай да видиш още много. Но къде? Блондинът действаше като главен оператор — значи останалите са само подкрепа. Но къде са те самите? Достатъчно добре познаваше методологията, за да е сигурен, че са някъде тук, наоколо и изчакват той да се издаде.

Тълпата пилигрими бе извън всякакъв контрол, море от уплашени до смърт и силно възбудени хора — половината се опитваха да хукнат към вътрешността на града, другата половина — в обратната посока. До преди малко идеално прикритие за Брайсън, сега обстановката се влошаваше, ставаше все по-опасна, наситена с

насилие. Двамата с Лейла трябваше да се измъкнат от тази обезумяла маса хора и да потърсят временно скривалище в Сантяго. Сетне да хванат пътя към летището в Либакола — на около 11 километра източно оттук.

Ник се измъкна от множеството, като за малко не падна под едно колело, и задъхан, се хвана за един уличен фенер. Трескаво търсеше Лейла с очи, по-точно червената забрадка. Оглеждаше се и за полицаи, за всяка възможна аномалия — студения блясък на стомана, друг наемен убиец. Съзнаваше, че е необичайна гледка — привличаше погледите на околните. Особено съсредоточено в него се бе загледал един пилигрим с вид на монах, също облечен в расо и с ръце скрити в гънките му, където вероятно държеше Библията си. Библия, вятър! Брайсън улови погледа му тъкмо когато онзи извади ръце и в едната блясна тъмна стомана. Бе пистолет.

Ник се хвърли вдясно, блъсна се във велосипедист и го събори на земята, а ядосаният човек ядно завика по него.

Сетне чу познатия кихащ звук. Кха! Усети кръвта по лицето си. Мъжът до него грохна на земята, а на слепоочието му зейна грозна дупка. Хората наоколо отново запищяха неистово. Човекът с расото бе на десетина метра, с насочен пистолет и пръст на спусъка. Кха. Кха.

Лудост, истинска лудост!

Брайсън се хвърли на земята и светкавично се претърколи встрани. Търсеше прикритие, но получи удари по главата и ритници в гърба. Така не можеше повече! Бръкна под расото и измъкна беретата.

Мъж до него изрева:

— Пистолет! Този има пистолет!

Два куршума звънливо рикошираха от фенера и се забиха в земята недалеч от главата му. Брайсън скочи на крака, потърси с поглед монаха убиец и дръпна спусъка.

Първият куршум го намери в гърдите и онзи изпусна оръжието, вторият бе някъде под брадата и го повали, вероятно завинаги.

Твърдата буца в стомаха му, настръхналата коса на тила — това бяха отдавна познати предупредителни сигнали. Наоколо дебнеха още убийци. И ето! Инстинктивно се обърна вляво, доловил някакъв блясък с периферното зрение. Още един човек в пилигримско облекло вече насочваше в него малък черен пистолет. Брайсън изви тяло вдясно,

наведе се и отскочи, но нещо го парна в лявото рамо, усети остра болка — бяха го ранили!

Загуби равновесие, краката му се подгънаха и той се свлече на паважа. Болката бе ужасяващо силна, усети кръвта по ризата, влага по гърдите, лявата му ръка изтръпна и се вцепени.

Задърпаха го нечийи ръце. Загубил ориентировка, виждащ неща и лица като в мъгла, той замахна за удар със здравата си ръка, но чу гласа на Лейла.

— Давай насам! Насам ти казвам! Насам!

Прегърнала го през здравото рамо, тя го поведе нанякъде, като го подкрепяше и тласкаше в необходимата посока.

— Ти си добре, слава Богу! — шепнеше Ник трескаво, като насън и с огромно облекчение, сякаш не бе ранен.

— Добре съм. Хайде, давай! — тихо отвърна Лейла и го забута към странична уличка.

Брайсън събра цялата си воля и закричи, като се стремеше да фокусира погледа си. В същия миг забеляза друг човек, който държеше нещо тъмно в ръка и го вдигаше нагоре. Убиец! Вдигна трепереща ръка с пистолета и тъкмо да натисне спусъка, видя, че човекът целува Библията си и се моли сред околното насилие и безумие.

Минаха по къса пресечка и влязоха в обширен парк с големи евкалиптови дървета и красиви, добре поддържани тревни площи и лехи.

— Трябва да намерим удобно място да си починеш — каза Лейла.

— Ами. Раната е повърхностна.

— Глупости. Я виж кръвта.

— Не е сериозно. Вярно, засегнати са кръвоносни съдове, но само на пръв поглед изглежда така страшно. И не можем да си позволим да останем тук — трябва да се движим максимално бързо.

— Къде?

— Огледай се. Ето от другата страна на пътя има църква — пълно е с хора. Трябва да влезем сред тях, да изчезнем в най-гъстата тъпла. Каквото и да правим, не бива да сме встрани, сами. Ставаме прекалено лека мишена.

Долови колебанието ѝ и добави:

— За раната ще се погрижим по-късно.

— Не мисля, че разбираш — рече тя твърдо. — Губиш прекалено много кръв.

И без да слуша възраженията му повече, тя делово го настани под едно дърво и разтвори расото, сетне започна да разкопчава копчетата на ризата. Свали забрадката от главата си и сръчно започна да се грижи за раната. Свали от раменете си друг, по-голям шал и направи презраменна превръзка. Много я биваше, видимо бе учила да оказва първа помощ.

Болеше го, но Брайсън стискаше зъби и изчакваше тя да свърши. Лейла направи онова, което можеше, и попита:

— Сега можеш ли да движиш ръката си?

Ник повдигна глава, примигна от болката.

— Мога.

— Боли ли? Не се прави на герой, а кажи истината!

— Не се правя, боли си. И никога не пренебрегвам болката — тя е един от най-важните сигнали на човешкия организъм. Но съм бил и далеч по-зле, какво знаеш ти.

— Много неща зная. Сега, гледай — горе на хълма има една катедрала...

— Тя е главната в Сантяго. Около нея е т.нар. Испански площад или „Праза ду Обрадойро“ — крайната цел на пилигримското пътешествие. Там винаги има големи тълпи хора. Отлично място да се скрием от преследвачите и да намерим някакво превозно средство. Незабавно трябва да се разкараме от откритото.

Ник се изправи и двамата бавно закрачиха по алеята с евкалиптови дървета към хълма. Внезапно ги застигнаха двама колоездаци, профучаха край тях и продължиха напред. Видимо безобидни, но Ник усети познатите сигнали. Може би загубената кръв бе притъпила реакциите му? Но изпращаните от Управлението хора са винаги извънредно опитни — централата нямаше неопитни агенти. Всеки човек тук би могъл да бъде потенциален убиец. В едно минно поле човек обучен, с опитно око, би могъл да открие скритата опасност. Но тук?

Познатите лица. Това бе единствената възможност.

Брайсън познаваше по лице повечето от старите си колеги. Най-опитните, онези, които биха могли да бъдат тук сега като шефове на екипа. Логиката говореше, че ще бъдат изпратени хора, които също го

познават по лице. Нож с две остриета — той ги познава, те го познават. Ако внимава, може би ще ги види пръв. Не е голямо преимущество, но все пак... Удавник за сламка се хваща. В това бе единствената надежда и трябваше да я използва до максимална степен.

— Чакай — рязко спря той. — Вече сме засечени — и ти, и аз. Теб може би не те познават коя си, но мен ме знаят отлично. Освен това дрехите ме издават. Доста са изцапани с кръв.

— Ще се скриеш тук някъде, а аз ще отида да намеря нови.

Тук вече бяха на едно и също мнение.

— Ей там ще те чакам — посочи Ник към скрит сред високи храсти стар параклис. — Вътре ще се скрия.

— Добре — рече тя, обърна се и закрачи към главната катедрала.

Чакаше напрегнато в тъмната и хладна вътрешност. На няколко пъти се отваряха тежките дървени врати, влизаха пилигрими или туристи, пристъпваха към олтара, коленичеха, кръстеха се. Истински ли бяха или се преструваха? Жени с деца, млади двойки. Бе се сврял в тъмна ниша край преддверието. Човек никога не може да бъде сигурен, но никой от влезлите не задвижи интуитивните сигнали, познати му от старата агентурна дейност. След двадесетина минути вратите отново се отвориха. Този път бе Лейла с обвит в амбалажна хартия голям вързоп. Бе купила нови дрехи и за себе си.

Правилно бе преценила мерките му. Преоблякоха се поред — единият пазеше отвън, другият се обличаше. Ник се позабави, но извадиха късмет — никой повече не дойде. Сега имаха вид на туристи — средна ръка хора, — заможни, не особено богати. Тя бе в обикновена пола и блуза, с широкопола и палаво декорирана шапка; той в панталон каки, хубава широка жълта риза и бейзболна шапка. Освен това бе успяла да се добере до широки бинтове и йоден дезинфектант и отново го превърза. Боже мой — тази жена дори се бе сетила да купи и видеокамера за него, за себе си — евтин фотоапарат.

След десетина минути двамата крачеха по площада, хванати за ръка, с големи модни очила, весело усмихнати, шепнещи си шегички — едно дошло да се забавлява семейство. Наоколо гъмжеше от туристи като тях, пилигрими, студенти, продавачи на сувенири и какво ли още не. Брайсън застана пред катедралата и се престори, че от различни

ракурси снима прочутата барокова сграда от XVIII в. и още по-знаменития Портико де ла Глория — невероятната скулптура в испанско-романски стил, която в удивителна комбинация представяше ангели и демони, чудовища и пророци и бе доста по-стара — от XII век. Брайсън снимаше не толкова старините, колкото с превъзходния визьор оглеждаше гъстата тълпа и търсеше признаци за присъствие на бивши колеги.

По едно време се обърна към Лейла, широко усмихнат, и ѝ посочи нещо като горд с откритието си турист. Тя го хвана за ръка и двамата се увлякоха в безкрайно интересен разговор на заинтересовани в старините съпруг и съпруга. Играта целеше да разпръснат всякакви съмнения относно истинската им същност, но маскировката им бе доста слаба за професионалното око. Козирката на Брайсъновата бейзболна шапка бе ниско нахлупена; дали това пак нямаше да има обратен ефект?

Сякаш да потвърдят съмненията му, недалеч неколцина направиха незабележима за другите, но съмнителна за опитното му око маневра. Синхронизирани движения, обходни обиколки. Наоколо кипеше от движение, но Ник забеляза координацията и симетрията в ходовете им. Това би усетил само врял и кипял в агентурната дейност човек. Да, налице бяха колеги! Сигурен бе.

— Лейла — рече ѝ тихо, — искам да се засмееш, сякаш съм ти казал нещо много забавно.

— Да се засмея ли?

— Да, и то веднага. Все едно съм казал нещо истерично смешно.

Тя се закикоти незабавно, отхвърлила глава назад. Представлението бе удивително убедително — Лейла бе отлична актриса. И въпреки че сам бе поискал този смях, Брайсън усети тръпки по гърба си. Тя се вживяваше стопроцентово в ролята на съпруга, умираща си от удоволствие на поредното съпружеско остроумие. Самият Брайсън също трябваше да се усмихне в знак, че се вписва в сценката. И се ухили скромно, но с благодарност за оценените му качества. И като продължаваше да се усмихва, отново впери очи във визьора, за да огледа околната обстановка. Както бе правил преди секунди, минути. Но този път вече търсеше нещо много специфично.

— Виждаш ли ги? — попита през смях Лейла.

За всичко се досещаше тази жена!

Ник наистина ги видя.

Класическа триадна формация. На три отделни, почти симетрични позиции по периферията на площада стояха трима с мощни бинокли. Никой от тях не би привлякъл нечие внимание — бяха съвсем нормални, обикновени туристи, разглеждащи забележителностите като почти всички други тук. Но взети заедно, вече формираха злокобна професионална комбинация. В единия ъгъл на триъгълника бе млада жена с тупирана руса коса, облечена в блейзер, който бе прекалено дебел за горещия ден и очевидно прикриваше оръжието ѝ. Вторият бе бузест брадат мъж, доста едър и облечен в църковни одежди. Мощният му бинокъл бе единствената не на място вещ у него. Едва ли човек от неговата професия ще има нужда от бинокъл пред катедралата. Третият бе среден на ръст, жилав и смугъл, на около четирийсет години. Именно той събуди неясен спомен у Ник. Да, трябва да го огледа по-добре. И Брайсън насочи видеокамерата, като вкара човека в близък кадър.

Тръпки отново полазиха по гърба му.

Познаваше го, как не! Бе работил с него на няколко пъти и все в операции с приоритет. Всъщност именно той го бе наел в служба на Управлението. Бе селянин на име Паоло от района на Сивидале. Паоло винаги действаше заедно с брат си Николо — и двамата местни легенди като ловци в затътената хълмиста провинция в Северозападна Италия, където бяха отрасли. Затова и много лесно се бяха превърнали в ловци на хора — поръчкови убийци с невероятен талант в тази област. От най-различни места ги търсеха да заловят или отвлекат някой, да ликвидират неудобен човек, да свършат нечия мръсна работа. И самият Брайсън ги бе вербувал за такава работа, а веднъж ги бе използвал за подривна дейност в една руска фирма на име „Вектор“, която според някои хора се занимаваше с разработка и производство на биологични оръжия.

Двамата бяха неразделни. Паоло никъде не ходеше без Николо и обратно. В дадения случай братът трябва да е някъде наоколо, наблизо, помисли Брайсън.

Сърцето му затупа лудо, косата на тила му настръхна.

По дяволите, как бяха успяли да ги засекат толкова лесно? И него, че и Лайла? Нали се бяха измъкнали от преследвачите? И отново ги бяха открили за броени минути. В тази огромна тълпа, с променени

дрехи, с известна маскировка. С нова конфигурация, както се казва в света на плаща и кинжала.

Да не би да бяха дрехите? Съвсем нови — може би привличат внимание, или нещо друго не е наред... Но какво? Брайсън нарочно бе овалял новите обувки в пръстта в парка, беше ги търкал с пясък — да придобият леко овехтял вид. И дрехите бе поръсил с влажен прах. По същия начин бе постъпила и Лайла.

Как ги бяха намерили?

Отговорът дойде изведнъж — с болезнена яснота и ужасяваща сигурност. Сам усети топлата кръв на рамото си — раната пак кървеше и бавно обагряше жълтата тъкан. Това алено петно ги бе издало, то бе неутрализирано всички взети мерки и провалило маскировката. И все пак... дали ги бе издало именно то? В цялата работа имаше нещо много гнило.

Но така или иначе преследвачите с биноклите ги бяха засекли и сега се подготвяха за смъртоносен удар.

Вашингтон

Сенатор Джеймс Касиди усещаше очите на колегите си върху себе си. Всички го гледаха внимателно и съсредоточено — някои с неприязън, други с подчертан интерес. Опря здравите си ръце с дълги пръсти на дебелия парапет и започна да говори с дълбок, звучен глас.

— В ежедневната си работа, в комисиите, в личните си срещи, в залата ние постоянно се занимаваме с множество жизненоважни за обществото ни неща: като започнем с необходимите за някоя кауза ресурси и свършим с екологично застрашените видове. Обсъждаме неотложни проблеми как най-рационално да оползотворяваме природните ресурси в ера и свят, където всичко се продава и купува, където всичко има етикет с цена и пръчковиден код за таксуване.

Е, добре, днес съм тук със задачата да ви разкажа за друг тип застрашен вид, една все по-бързо изчезваща характеристика на нашето общество — това, което наричаме собствен, частен, личен живот. Интимната страна на самите нас, тайната, на която всеки от нас има право. Чета във вестниците, а все по-често и в Интернет, мислите на разни умници, които гордо казват: „Вече никой не може да има частни тайни! Хора, примирете се с този факт!“ Е, добре, не и аз! Не желая да

се примирявам с отнемането на свещеното право на всеки наш гражданин. Тези, които ме познават, отлично знаят, че няма да отстъпя. Огледайте се около себе си, казвам ви аз! Огледайте се! Какво ще видите? Камери, видеотехника, фотоапарати, скенери и гигантски бази данни с размери, които ще ви вземат ума! Непонятни за човешкия ум възможности! Търговците следят всеки аспект на живота ни, от първия телефонен разговор, който правим рано сутрин до включването на къщните аларми и системите за сигурност, които вардят имуществото ни, до видео камерите на шосетата, където плащаме пътните такси, до сметките, които ни връчват в заведенията за обществено хранене. Всичко е онлайн, както казват в Интернет, всеки хит, всяка транзакция се следи, записва и документира от така наречените информ-деятели. Могъщи частни фирми се обръщат към ФБР с искане то да им продаде документация, архиви, досиета, сякаш информацията е поредната държавна собственост, която подлежи на приватизация! Слушайте какво ще ви кажа! Това е началото на една голяма трагедия! Едно титанично зло е надвиснало над нашата нация! Ние се превръщаме в Република на Голотата! В държава на Наблюдението, в общество на Надзора!

Сенаторът огледа аудиторията и веднага осъзна, че моментът е наистина уникален: той бе спечелил вниманието на абсолютно всички колеги — до един. Някои изглеждаха поразени, други скептични, но всички без изключение го слушаха извънредно внимателно.

— Ще ви питам нещо: в такава обстановка ли желаете да живеете? Защото не виждам и сянка от надежда, че така цененото от всички нас право на частен живот ще спечели в битката с обединените срещу него сили — ревностни национални и транснационални законоизпълнителни институции, търговски компании и застрахователни корпорации, нови конгломерати, които продават стоки за ежедневна употреба и поддръжка на дома, милионите пипала на всяка голяма организация или държавен концерн. Това са силите, които имат за задача да поддържат реда, силите, които ви притискат и изстискват всяка стотинка от вас — силите на закона и на търговията! Те са се съюзили, приятели мои! И техният съюз е една ужасяваща реалност! Ето срещу какво е застанал нашият частен живот, нашето лично АЗ, нашето право на собствено пространство! Битката е жестока и еднопосочна. Защото е напълно ясно кой е по-силният! Но моят

въпрос, приятели мои и уважаеми колеги, е малко по-различен и много прост. Вие на чия страна сте? Лично вие?

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Не гледай! — предупреди я Ник шепнешком, като продължаваше да оглежда противника през визьора. — Не се обръщай! Имаме си работа с класическа триадна формация.

— На какво разстояние са? — попита тя, също така тихо, напрегнато, в същото време приятно усмихната.

Външният ефект от тази двойственост бе доста чудноват.

— Двайсетина метра, двасет и пет. Равнобедрен триъгълник. Три часа от теб — руса жена с блейзер, тупирана коса, прекалено големи слънчеви очила. Шест часа — едър брадат мъж в черни свещенически дрехи. Девет часа — висок, жилав мъж на около четиридесет години, смугъл, тъмна риза, къси ръкави, тъмен панталон. Всички са с бинокли, сто на сто носят оръжие. Е?

— Разбрах — кратко отвърна тя.

— Върхът на триъгълника е лидерът. Чакат неговия сигнал. Сега ще ти се ухилия, ужким ти показвам нещо, и ще ти дам камерата. Каж ми, щом ги засечеш.

Той размаха ръка към портала на катедралата — същински любител кинематографист и запалено започна да ѝ обяснява нещо, като ѝ подаде камерата.

— Джонас — изведнъж рече тя остро, — ризата ти! Боже мой, колко кръв!

— Добре съм — отвърна той кратко. — За съжаление това ни е издало.

Тя насили усмивка на лицето си, странна и съвсем не на място, изкикоти се по момичешки. И отново ефектът от тази актьорска игра бе чудноват и някак си тъжен. Но завъртя камерата, сякаш оглежда катедралата от различни ъгли, и след секунди рече:

— Русата — раз, брадатия — два, по-младия в тъмно — да.

— Бърза си — одобрително каза Ник и продължи представлението. — Мисля, че ще се опитат да избегнат случилото се при бариерите. Очевидно и пет пари не дават за пострадали случайни минувачи, но при всички случаи предпочитат излишна кръв да няма.

Ако не за друго, то поне заради политическите последици. Иначе досега да са ме гръмнали.

— А може би не са абсолютно сигурни, че си ти — възрази тя.

— Може и да не са били сигурни, но то е било преди няколко минути. Сегашното им поведение говори, че вече са сигурни. Защото заемат позиции.

— Не разбирам — кои са те? Ти, изглежда, знаеш доста за тях. Те не са просто безименни преследвачи — ти май познаваш някои от тях, нали?

— Познавам ги — потвърди Брайсън. — И методите също. И как работят.

— И как работят?

— Чел съм им работните инструкции — мъгливо отвърна той, защото не искаше да влиза в подробности.

— Щом ги познаваш, значи знаеш също какъв тип рискове са готови да поемат. Говориш за политически последици — значи имаш предвид правителствени агенти, нали? Американци или руснаци?

— Мисля, че думата транснационални е най-точна в случая. Нито са руснаци, нито американци, нито французи, нито испанци — просто професионална организация, която действа там, където има определено място, стимул, на подземно ниво, където държавните граници са съвсем невалидни. Работи с правителства, но не и за тях. Внимавай! Изглежда, изчакват нещо... Предвид дистанцията се готвят да минимализират огневата грешка. Но ако направя внезапни и неочаквани движения или хукна да бягам, ще започнат да стрелят, без да ги е грижа за евентуални излишни жертви.

Около тях гъмжеше от туристи, поклонници и всякакви други хора, общо взето, блъсканицата бе доста голяма. Брайсън заговори:

— Сега искам да заковеш жената, но веди оръжието много внимателно, защото сто на сто наблюдават всяко твое движение. Вероятно не знаят коя си, но щом си с мен, за тях това е напълно достатъчно.

— Какво искаш да кажеш?

— Смятат те за съучастник, ако не и за пряк помощник.

— Супер — изпъшка Лейла, сетне се усмихна дяволито.

— Съжалявам, искрено съжалявам, не съм те молил да се намесваш.

— Зная. Аз съм си взела решението.

— Виж, докато сме прикрити от околните, можеш незабележимо да движиш ръце от кръста надолу. Вдигнеш ли ги по-нагоре и ще те засекат.

Тя кимна.

— Извадиш ли пистолета, дай знак.

Лейла отново кимна. Ник забеляза, че бърка в голямата си плетена чанта.

— Готово — прошепна тя.

— Сега с лявата ръка вдигаш своя фотоапарат и се готвиш да ме снимаш — катедралата да е зад мен. Застани така, че да хванеш и русата. Не бързай — ти си фотограф любител и не си опитна с тази техника. Не прави резки движения, не се дръж като професионалист.

Тя вдигна фотоапарата към лицето си, присви едното око.

— Добре, сега се включвам и аз — ти ме снимаш и аз също. Щом си поставя камерата пред лицето, ти се направи на ядосана — развалям ти позата. Със замах махаш фотоапарата от лицето — това движение е неочаквано и те ще се объркат и загубят фокуса на вниманието си. Сетне се мериш и отнасяш русата.

— От това разстояние ли? — запита тя с недоверие.

— Ти си отличен стрелец. Ще се справиш, по-добра от теб не съм виждал. Сигурен съм. Но не прави опит за втори изстрел, веднага залягай.

— Ами ти? Какво ще правиш?

— Ще неутрализирам брадатия.

— Ами третия?

— Не можем да отстраним и тримата, това е гадният номер в този тип формация.

Тя отново се усмихна и веднага вдигна фотоапарата към лицето си.

Брайсън се ухили и също поднесе камерата към очите си, докато в същото време ръката му неуловимо се стрелна назад, за да извади беретата от колана на панталона на кръста. Усети, че ръцете му треперят, а дишането му се ускори.

През визьора видя, че мнимият брадат свещенослужител сваля бинокъла. Какво пък означаваше това сега? Решават да задържат огъня, но защо? Да не би внезапно да са се загрижили за десетките

хора, които могат да пострадат за едното нищо? Глупости. Но така или иначе с Лейла си бяха спечелили малко време.

Да, но...

Внезапно брадатият разклати китка — на пръв поглед напълно невинен жест на човек, който желае да възстанови затрудненото си кръвообращение. Но не — това бе сигнал за другите. Сигнал, даден преди Брайсън да го бе очаквал. Не!

Нямаха никакво време.

Сега или никога!

Захвърли камерата и опъна ръка, за да изпрати три бързи последователни изстрела точно над рамото на Лейла.

В същия миг тя последва примера му и нейният 45-калибров магнум започна да плюе олово.

Последва истинска какофония от изстрели и писъци. Преди да се хвърли на земята, Брайсън зърна брадатия да пада, очевидно зле ранен. Лейла залегна до него, наоколо хората се заблъскаха, млада блондинка падна назад, някой наблизко изрева, ударен от случаен куршум.

— Уцелих я — прошепна Лейла и се превъртя странично. — Видях я да пада...

Тълпата се мятеше, хората не знаеха накъде да бягат, ехтяха викове, но стрелба повече не се чу. Двама бяха извън строя, може би завинаги, но третият — Паоло от Сивидале бе някъде наблизко и ги дебнеше, вероятно и брат му Николо, а сигурно имаше и други.

В лудата блъсканица Брайсън и Лейла се изправиха с мъка и побягнаха наляво. Но колко може да тича човек в истинско меле от хора? Над главите на околните Ник забеляза тясна, павирана с обли камъни уличка и се насочи към нея. Бе широка колкото да мине обикновена лека кола, сградите бяха стари, каменни, с малки дворчета. Започваше от площада с права отсечка, сетне завиваше нанякъде. Познаваше този вид градски алеи — те се вият и кръстосват, като образуват истински лабиринт от проходи. Тук можеха временно да се скрият от преследвачите.

А раната на рамото се обаждаше все по-силно, ръката му изтръпваше, гъста, гореща кръв избиваше през ризата. Но Ник напрягаше воля и тичаше в нужната посока, Лейла го следваше без особени усилия. Стъпките им закънтяха по пустата уличка, очите им трескаво търсеха магазин, някой стар дюкян или отворено дворче,

където да намерят убежище. Не след дълго забелязаха стара църква, разположена помежду две още по-стари постройки. За беля бе заключена, на тежката дървена врата бе поставен написан на ръка надпис — „Затворено поради ремонт“. В този истински център на църкви и катедрали по-малките Божи домове привличат и по-малко туристи, затова са и по-занемарени, помисли Брайсън. Но тази определено щеше да им свърши работа.

Стигнаха до нея. Брайсън сграби масивната желязна дръжка и здраво я разтресе.

— По-тихо, за Бога! — разтревожена се обади Лейла. — Само колко шум... давай, хайде!

Дишаше тежко, гърдите ѝ подскачаха под пуловера, лицето ѝ бе почервеняло. Някъде далече назад заехтяха стъпки.

Брайсън премълча и отново с все сила дръпна вратата. Катинарът не бе голям, при това бе силно ръждясал и изведнъж поддаде с кух пукот. Никой не разбива църкви в този град на вярващите, ключалките и катинарите по техните врати са нещо чисто символично.

Ник отвори двойната порта и се мушна в мрачното преддверие. Лейла бързо го последва и затвори след себе си. Единствената светлина тук идваше от малките прашни прозорчета високо в стената отляво. Миришеше на мухъл и влага. Въздухът бе леден. Брайсън се огледа и се облегна на хладната каменна стена. Сърцето му биеше лудо от усилието, чувстваше слабост, а болката в рамото му не го оставяше на мира. Лейла тръгна напред да огледа за евентуално скрити входове или подходящо скривалище.

След малко Ник успя да се посъвземе и се върна към вратата. Имаше опасност разбитият катинар да привлече нечие внимание. Или трябваше да го махне, или да го затвори, ужким е здрав. Понечи да отвори, но се заслуша за съмнителни шумове.

Да, някой тичаше насам. Сетне чу глас. Но езикът не бе испански, нито онова местно наречие, което говореха контрабандистите. Ник замръзна на място, сетне тихо приклепна и залепи ухо на цепнатината между портите.

Езикът му бе далечно познат.

— Niccolo, o crodevi di velu viodut! Ju par che strade ca. Cumo o controlli, tu continue a cjala la plaza!

Сега го разпозна. „Мисля, че го видях, Николо! — бе извикал гласът. — Надолу по улицата. Ще ида да проверя. Ти наблюдавай площада!“

Бе стар, почти отмиращ език на име friuliano. Не бе го чувал години наред. Според някои специалисти бе древен италиански диалект, според други — напълно самостоятелен език. Говореха го в североизточния край на Италия недалеч от словенската граница, и то само неголям брой местни селяни.

Брайсън имаше лингвистични дарби и през детските си и младежките години бе научил много чужди езици, местни диалекти и произношения, а сетне в университета бе разширил това си богатство, което по-късно — в множество трудни ситуации — се бе превърнало в инструмент за оцеляване. Фриулиано бе понаучил преди десетина години, когато бе наел двамата братя Паоло и Николо Санджовани от далечните планини над Сивидале — родени ловци, превърнали се в още по-умели убийци. Налагаше се да го говори, за да може да следи изкъсо братята, да разбира онова, което те говореха помежду си.

Да. Този отвън бе Паоло, оцелял в престрелката на площада. Бе говорил на брат си. Тези двамата бяха отлични следотърсачи и никога не бяха проваляли поставена задача. Нямахте да е лесно да избягат от тях, но пък Ник реши, че няма нужда да бягат.

Чу приближаващите се стъпки на Лейла и ѝ прошепна:

— Лейла, моля, намери ми въже или някаква жица!

— Въже ли?

— Да, и то бързо! Трябва да има врата към олтара или към жилището на свещеника, към някой шкаф. Моля те, потърси!

Тя кимна с разбиране и безшумно побягна към вътрешността на църквата.

Брайсън бързо се изправи, откряхна вратата и извика няколко думи на фриулиано. Освен глава имаше и ухо за езиците и знаеше, че за дума-две поне ще докара произношението. На всичкото отгоре заговори гърлено в опит максимално да наподобя тембъра на самия Паоло. Мимикрията се получи неочаквано добре — това бе и един от талантите му като агент и оперативен практик. Няколко изречени набързо приказки, леко изкривени от църковната акустика и чути от разстояние, ще прозвучат на Паоло като гласа на собствения му брат.

— Хей, Паоло, бързо ела! Хванах го — повален е!

Отговорът дойде незабавно:

— Къде си?

— В старата църква, виж счупения катинар...

Брайсън пусна портата и стиснал беретата в ръка, залепи гръб на стената до нея. Отвън стъпките се доближиха, сетне спряха, прозвуча гласът на Паоло:

— Николо!?

— Тук съм! Влизай! — извика Брайсън, заглушил глас в ръкава на ризата.

Кратко колебание и вратата се откряна, сетне се отвори широко. В нахлулата светлина Брайсън ясно видя смуглото лице, стройната, жилеста фигура и ситните черни къдри на ниско подстриганата коса. Паоло присви очи, лицето му придоби още по-свирепо изражение. Пристъпи внимателно и се огледа, с приготвено за стрелба оръжие. Брайсън се хвърли и го блъсна с цяло тяло, в същото време с дясната ръка му нанесе отсечен саблен удар в гърлото. Идеята не бе да го убие, а да го зашемети. Паоло изкрещя от болка и изненада; в същия миг Ник го удари в главата със стиснатия в лявата ръка пистолет.

Италианецът се свлече на пода безжизнен. Брайсън бе сигурен, че ще бъде в безсъзнание поне десетина минути, че и повече. Взе му пистолета и незабавно го претърси за друго скрито оръжие. Той лично бе обучавал братята Санджовани на различни видове бой и тактика и отлично знаеше, че ще има такова, досещаше се и къде може да бъде. На левия прасец, пристегнат в кобур — втори пистолет, в кания на колана — зъбат рибарски нож, остър като бръснач.

Междувременно Лейла се върна със сноп електрокабел с дебела изолация; жицата не бе идеална, но щеше да свърши работа. С Ник бързо овързаха краката и ръцете на Паоло. Възлите бяха умело направени — колкото повече се движиш, толкова повече те стягат. Отнесоха италианеца в една ниша в северната част на църквата. Тук беше съвсем тъмно, но очите им бяха вече привикнали.

— Забележителен екземпляр — с клинична безизразност подхвърли Лейла. — Силен и гъвкав като пружина.

— И двамата с брат си са природно надарени атлети. Изключителни във физическо отношение, издръжливи като животни, забележителни ловци и следотърсачи. Притежават вродените умения, инстинктите и силата на диви котки. И са точно толкова безмилостни.

— За теб ли са работили?

— Да, в миналото. Няколко по-леки, но приоритетни задачи и една много важна операция в Русия.

Тя го погледна въпросително и вдигна вежди. Ник реши, че няма какво повече да мълчи. След всичко, което досега бе направила за него...

— Има един руски комплекс — институт в Колцово, Новосибирск, нарича се „Вектор“. Към средата на осемдесетте години в разузнавателните кръгове в САЩ плъзнаха слухове, че там се занимават не с традиционна научноизследователска работа, а с разработка и производство на биологично оръжие.

— Чувала съм — антракс, едра шарка, чума — в оръжеен формат. Имаше слухове също...

— Според руснак — прекъсна я Ник, — който потърси убежище в САЩ към края на 80-те години — а той бе самият заместник-шеф на съветската програма за биооръжие — още тогава руснаците са имали насочени ракети за пръв удар с такъв тип оръжие срещу американски градове. Техническото разузнаване не знаеше почти нищо за комплекса, освен информацията за група ниски постройките, обградени с бодлива мрежа, по която тече ток, и пазени от въоръжена охрана. Със същата информация разполагаха и другите големи американски централи — ЦРУ и АНС. Без конкретни доказателства не желаеха да вземат мерки нито САЩ, нито другите правителства от НАТО. Типично за бюрократите от държавния апарат и ръководствата на разузнавателните служби. Е, тогава ме изпратиха на една доста рискована операция — трябваше да проникна там. С тази работа не искаше да се заеме никоя разузнавателна организация, освен моите работодатели. Наложих се да си събера екип от „специалисти“, включително и тези две момчета. Задачата, както казах, бе много сложна: работодателите ми искаха качествени снимки на сградите, техниката, най-вече резервоари, ферментационни инсталации за вируси и ваксини, лаборатории и прочие. Но най-важното — настояваха за истински проби от биологичните разработки.

— Боже мой! Твоите работодатели... но ти каза, че никоя разузнавателна организация не искала да се заеме... А ЦРУ не направи ли...

Брайсън сви рамене, вдигна ръце.

— Хайде да оставим тази тема. Засега.

И в същото време си помисли: „Че какво толкова? Какъв е смисълът да крия тези неща?“

— Както и да е, взех братята да ми пробиват път — да се оправят с охраната, нощните часови и прочие. Те са незаменими за такива задачи — усмихна се тъжно Ник.

— Е, какво стана?

— Свършихме работа. Сдобихме се с всичко, което ми бе поръчано.

Докато чакаха Паоло да се свести, Лейла се върна при вратата и успя да пооправи катинара — поне да няма вид на разбит. Брайсън остана при италианеца; след около двайсетина минути той се размърда, клепачите му потрепнаха, изпъшка тежко и изведнъж отвори очи и се огледа, макар че видимо погледът му бе нефокусиран.

— Доста време мина от Новосибирск — рече му тихо Брайсън. — Но аз винаги съм си знаел, че вие от лоялност и хабер си нямате. Къде е брат ти?

Очите на Паоло се разшириха, опита се да раздвижи ръце, жицата се впи в плътта му.

— Колридж! Ах, копеле такова!

Сетне изсъска още нещо през стиснати зъби. Брайсън с усмивка преведе на Лейла:

— Казва, че имало стара фриулианска поговорка за прасето. Гледат го като нещо много ценно, хранят го, поят го, задоволяват всичките му нужди. Докато дойде часът, когато му теглят ножа.

— Кой обаче е прасето? — също с усмивка попита Лейла. — Той самият или ти?

Брайсън извърна глава към италианеца.

— Сега с теб ще поиграем на една игричка. Нарича се кажи ми истината или си поеми последствията. Едното или другото — по твой избор. Започваме с най-лесния въпрос: къде е брат ти?

— Никога няма да ти кажа!

— Е, ти току-що ми отговори — Николо е тук с теб. Там, на площада, за малко да ме ликвидирате. Така ли се отплащате за щедростта на стария си шеф?

— Още не си ме довършил, тепърва ще видиш ти... — изрева Паоло с кървянали очи и се замята на пода.

— Да, така е — рече Брайсън, все още усмихнат. — Но и аз тепърва започвам... Кой те нае?

Италианецът се изхрачи шумно, част от слюнката попадна върху Брайсъновото лице.

— Да ти го начукам! — извика на английски — един от малкото изрази, които знаеше.

Ник изтри лицето си с края на ръкава.

— Ще те питам още веднъж и ако не получа точен отговор — оперативната дума е ИСТИНАТА, Паоло, ИСТИНАТА, ще се наложи да използвам ей това — спокойно каза Ник и му показва беретата.

Лейла се приближи и заговори приглушено:

— Ще се върна на вратата да пазя. Тези викове могат да привлекат някого.

— Добра идея — кимна Брайсън.

— Хайде, убий ме, де! — подразни го италианецът на родния си език. — Не ми пука. Но има още много други хора. МНОГО! А брат ми с удоволствие ще те накълца на парчета. Лично ще те нареже, да ти... Това ще е неговият подарък за мен...

— О, нямам никакво намерение да те убивам — рече Ник. — Ти си храбър мъж, аз съм те гледал как заставаш лице в лице със смъртта. Тя не те плаши, затова си и много добър в нашата работа.

Паоло присви очи. Тези приказки бяха прекалено подозрителни. Какво ли цели тази американска лисица? Отново напрегна железните си мускули, но те не бяха достатъчни да скъсат метална жица. Освен това възлите се затегнаха още повече. Кофти работа.

— Не — продължи Брайсън коварно любезно. — Вместо да те убивам, ще ти отнема единственото, което значи нещо за теб. Способността да ловуваш — любимия си глиган... или онези нещастни хорица, нарочени за мишени от лъжците, които управляват тайните механизми на правителствата.

Направи пауза и сетне допря дулото на пистолета до лявата колянна капачка на Паоло.

— Загубата на едното коляно няма да те спре съвсем. Не и с модерните протези, които се правят днес. Но пък няма да можеш да тичаш както преди. Ако загубиш и двете колена, направо ще ти се разкаже играта. Ще ти бъде отнета прехраната, Паоло, нали?

Лицето на убиеца побеля като сняг.

— Мръсен предател — изсъска той.

— Така ли ти казаха? Че съм предател? И кого съм предал?

Паоло го изгледа предизвикателно, раздвижи устни, но думи не излязоха.

— Тогава те питам за последно. И помисли много добре, преди да откажеш или да се опиташ да излъжеш. Кой те нае? За кого работиш?

— Да ти го начукам!

Брайсън натисна спусъка. Паоло изрева диво и се загърчи в агония, кръвта обагри панталона му. В най-добрия случай капачката бе раздробена — вече няма да ходи на лов за животни и хора. Забълва псувни.

Внезапно откъм вратата се чу трясък, последван от викове. Зададено крещеше мъжки глас, отговори му женско възклицание. Брайсън скочи — какво ставаше? Затича в посока на гласовете и в полумрака зърна две бореци се фигури. Едната би трябвало да бъде Лейла, а другата? Насочи пистолета и викна:

— Предай се или си мъртъв!

— Готово — обади се Лейла. — Копелето е много яко.

Ник въздъхна с облекчение и се приближи. Беше Николо — на пода, с извити на гърба ръце. На врата му висеше хлабава примка, която Лейла бе използвала, за да го омаломощи при влизането. Бе успяла почти да го задуши и сега на кожата личеше тънка алена ивица — там, където жицата се бе врязала в плътта. Бе имала преимуществото на изненадата, а, разбира се, и големия си опит: бе измайсторила истинска гарота и я бе използвала с максимален резултат. След това бе извила ръцете му и ги бе завързала — също с жица, но краката му бяха свободни и сега той лежеше, риташе и се опитваше да се изправи със скок.

Брайсън мигом го възседна и му изкара въздуха, а Лейла завърза и краката. Николо зарева като намушкан бик. От другата страна на църквата ехтеше и гласът на брат му.

— За Бога, стига вече! — с омерзение рече Ник и съдра парче от ризата на италианеца, за да го напъха в устата му. Оказа се, че при жицата, очевидно приготвена за смяна на някоя черковна инсталация, Лейла бе намерила и изолирбанд. След секунда тя сложи дебела

лепенка върху парцала в устата на Николо, сетне направи същото и с Паоло.

Проснати един до друг, след малко братята гледаха Брайсън с вбесени, пълни с кръв очи и мучаха приглушено.

— Брат ти току-що пострада много лошо — подхвърли Брайсън на Николо и махна с беретата. — Но както чуваш, все още е жив. Затова пък няма да може да върви.

Николо изду дробове в напразен опит да извика и почервения още повече. Разтърси тяло безпомощно в някакво подобие на животински гняв и предизвикателство.

— Виж сега, стари ми приятелю, ще опростя нещата максимално, за да не ти е трудно — продължи Ник. — Искам да ми кажеш кой ви нае. Ще разкажеш всичко, както е станало. Предаденото ти устно досие, кодовете, контактите и процедурите. Всичко. Щом махна парцала, започваш да говориш. И без трикове. Изобщо не си мисли да лъжеш или преиначаваш, защото брат ти вече ми изпя доста неща. Ако нещата не се потвърдят, значи той ме е лъгал. Тогава ще го убия. Защото от всичко най-мразя лъжата. Ясно ли ти е?

Николо трескаво закима и с широко отворени очи се взря в лицето на Ник. Заплахата видимо действаше. Брайсън бе напипал единственото му уязвимо място.

Паоло заръмжа нещо и заподскача като риба на сухо, но Брайсън не му обърна внимание.

— Ето я партньорката ми ей тук. Щом ѝ намигна и ще му тегли куршума на Паоло. Ясно ли е?

Николо закима още по-енергично.

— Добре тогава. Давай — рече Ник и рязко отдели лепенката.

По кожата остана широка червена следа, видимо силно болезнена. Брайсън извади парцала.

— Сега, ако ще ме лъжеш, помоли се на Господа Бога да лъжеш точно същото както и брат ти. Иначе се превръщаш в негов убиец — все едно ти си дръпнал спусъка. Загриваш ли?

— Да — изпъшка Николо.

— На твоето място лично аз бих казал истината. По-добри ще са ви шансовете от всякаква гледна точка. И още нещо! Помни, че знаеш къде живее семейството ви. Как е леля Мария? А майка ти Алма — още ли държи онзи пансион, дето и купихте?

Очите на Николо изпъкнаха, сякаш ще изскочат, наляха се с кръв.

— Ще говоря истината! Истината! — изрева той на фриулиански.

— Добре, давай — щом си наясно как стоят нещата — съгласи се Ник.

— Но не знаем кой ни е наел! Процедурите са същите, както когато работехме за теб. Ние сме най-долу във веригата — хора за всичко — същите товарни животни както преди. Нищо важно не ни се казва!

Брайсън замислено поклати глава.

— Виж сега, ти не работиш във вакуум, приятелю мой. Знаеш го, както и аз. Дори и да работиш на сляпо, пак имаш някакъв контакт. И той има име, макар и то да е фалшиво. Няма начин да не подочуеш нещо, да не посъбереш странична информация, да свържеш едно друго. Може би не са ти казали ЗАЩО трябва да свършиш дадена задача, но винаги ти се казва КАК да я свършиш. А от тези неща се подразбират толкова много други...

— Казах ти вече. Не знаем кои са работодателите ни!

Брайсън помълча, сетне повиши тон, в който звучеше потисната ярост.

— Ти работеше в екип, имаше екипен лидер, той ти даваше указания. Хората говорят. Отлично знаеш кой те е наел!

Той вдигна глава към Лейла, мръдна с ръка.

— Недей! — изпищя Николо.

— Брат ти...

— И брат ми нищо не знае. Каквото и да ти е казал, той наистина не знаеше. Ние сме наемници, плаща ни се в наличност...

— Езикът! — рязко подхвърли Брайсън.

— Какво? Ккккакъв език? — заекна Николо.

— Нали бяхте в екип, какво се правиш на шут! На какъв език говореха?

— На различни езици — веднага отвърна Николо с опулени очи.

— Ами лидерът?

— Руски! — отчаяно викна италианецът. — Той е РУСНАК!

— КГБ или ГРУ?

— Нищо не знаем за такива неща!

— Познаваш лица! — кипна Ник. — Лейла!

Лейла пристъпи напред и махна с пистолета, влизайки в играта.

— По-добре да сложа заглушителя, а? — попита тя с делови глас.

— Не, недейте, моля ви! — с все сила викна Николо. — Питайте! Всичко ще ви кажа!

— Ще ти дам само още шейсет секунди — отсече Брайсън. — После, ако не чуя нужното, край. Да, Лейла, наистина е по-добре със заглушител.

Наведе се над Николо и добави:

— Наели са те да ме убиеш, защото ме познаваш — виждал си лицето ми.

Николо кимна и затвори очи.

— Но знаят, че си работил за мен в миналото, а никой не наема човек да убие стар работодател, без да му даде причина. Независимо от това, че при вас двамата и така не може да се разчита на никаква лоялност. Значи ти казаха, че съм предател, а?

— Да.

— Предател на кого? На чия кауза?

— Казаха ми, че си предавал и продавал имена на агенти.

Че всички като нас двамата ще бъдат издирени, идентифицирани и ликвидирани.

— От кого?

— От врага... не зная, не ми казаха.

— И ти им повярва.

— Защо да не им повярвам?

— Имаше ли награда за издирването ми или работите на парче?

— Награда имаше.

— Колко?

— Два милиона.

— Долари или лирети?

— Долари. Два милиона долара.

— Поласкан съм. Значи ти и братчето щяхте да се оттеглите в планините и да си ловувате до насита. Но с наградата винаги има проблем. Тя е индивидуална и не предразполага към координация. Всеки иска да си я спечели сам. Лоша стратегия, вашата. Получава се разнбой. Братият ли ви беше лидер?

— Да.

— Той ли говореше руски?

— Да.

— Знаеш ли му името?

— Не са ни го казвали. Но чух някой да го нарича Милюков. Освен това го познавам по лице. И той е като нас. Наемат го за поръчка.

— На свободна практика, а?

— Чух да казват, че работел за някакъв си... как го нарекоха — плутократ, да, плутократ — руски барон. Някой от тайните сили зад Кремъл. Много богат човек, имал голяма сила, организации — конгломерат, — с които тайно ръководел Русия.

— Пришников ли?

В очите на италианеца проблясна някакъв спомен.

— Да, да — може би да.

Пришников. Анатолий Пришников. Основател и председател на гигантския и загадъчен руски консорциум „Нортек“. Невероятно богат и влиятелен. Наистина огромна задкулисна сила. Сърцето на Брайсън заби силно. Защо и от къде на къде Пришников ще праща хора да ликвидират Брайсън?

ЗАЩО?

Единственото логично обяснение би било, че Пришников контролира Управлението или е свързан с хора, които го контролират. Нали Хари Дън твърдеше, че то е основано и управлявано от малка група гении на съветското ГРУ — т.нар. шахматисти.

Управлението не е част от американското правителство и никога не е било... Всичко е една отлично изпитана измама още от началото. Проникване на вражеска агентура у нас — на наша земя — нещо подобно бе казал Дън по време на дългия им разговор.

Сетне, след края на студената война, когато съветските разузнавателни централи западат, контролът на Управлението минава в други ръце. Част от агентите са отстранени, други ликвидирани...

Него самият първо го бяха изиграли, сетне отстранили.

Ами Елена? Тя просто изчезна, но какво би могло да означава това? Била е отделена от него против волята ѝ — нарочно и по заповед? Дали това обяснява нещата? Защото шефовете са искали да ги разделят по една или друга причина? Защото и двамата знаят множество неща, които, събрани заедно...

Сега имаме причини да мислим, че Управлението действа отново — бе казал Дън. По една или друга причина старите ви шефове натрупват оръжие... цял арсенал... една възможност е да се канят да дестабилизират обстановката в глобален мащаб... Струва ни се, че създават проблеми и напрежение в Южните Балкани, макар че истинската им цел май е на друго място.

Истинската цел е на друго място...

Обобщения, мъгливи твърдения, неясна логика. Мисълта остава неизяснена и несигурна. Човек трябва да борави с факти, а в дадения случай те са прекалено малко.

Първи факт: екип убийци от оперативни работници на Управлението — сегашни или бивши — се опитват да го ликвидират.

Защо? Охраната на Калаканис установява, че той работи под прикритие (някакво прикритие!) на кораба и има враждебни намерения; тогава решава, че саботьорът трябва да бъде убит. Обаче цялата организация на преследвачите му тук — в Сантяго де Компостела — е прекалено добра и силна, за да бъде просто реакция от появата му на „Испанска армада“.

Втори факт: братята Санджовани определено са наети да го убият още преди той да се е появил на „Испанска армада“. Шефовете на Управлението са го заковали като рисков фактор още преди това. Но как и защо?

Трети факт: лидерът на екипа убийци е човек на Анатолий Пришников — изключително богато частно лице. Следва, че Пришников би трябвало да е един от хората, контролиращи Управлението, но защо пък едно частно лице, колкото и заможно да е то, ще ръководи нелегална разузнавателна централа? Значи ли това, че тя е била „приватизирана“?

Още нещо: не е ли възможно Управлението по-късно да е минало в чужди ръце, а тази операция да е била координирана и ръководена от Пришников? Като същевременно Управлението се е превърнало в частна армия на този най-могъщ и най-потаен руски богаташ?

В същия миг му хрумна нещо друго.

— Твърдиш, че в екипа се говорели различни езици — обърна се Брайсън към Николо. — Например френски?

— Да, но...

— Какво но? Кой говореше френски?

— Русата.

— Русокосата с тупираната коса на площада?

— Да.

— Какво криеш за нея?

— Защо да крия? Нищо не крия.

— Слушай, Николо, става доста интересно. Защото брат ти бе по-разговорлив по този въпрос.

Блъфът бе елементарен, но подхвърлен с огромна доза сигурност и апломб, следователно убедителен.

— Да, доста по-словоохотлив. А може би си е измислил нещичко, за да украси историята, а? Затова ли криеш?

— Не, не! Не зная какво ти е казал — ние само подочухме туй-онуй. Дребни неща, едно тук, друго — там. Може би имена.

— Имена? Може би?

— Ами чух я да говори на френски на друг агент... той после отиде на кораба, оня, който се взриви. „Испанска армада“. Агентът бе французин, опитваше се да сключи сделка с гърка.

— Сделка казваш, а?

— Този французин... той беше двоен агент. Така ги чух да говорят по-късно.

Брайсън си припомни дългокосия, елегантен французин в столовата на Калаканис. Познаваше го отдавна — работеше за най-богатия и влиятелен френски търговец на оръжие Жак Арно. Дали и той не е бил привлечен на работа в Управлението или работеше в сътрудничество с тях, или поръчково — еднократно? Дали пък крайнодесният Арно не е свързан с Управлението? Какво би означавало това? Ами например да е в съюз с най-богатия и могъщ руснак...

Още едно вероятно заключение: двама могъщи бизнесмени — един в Русия и друг във Франция — контролират Управлението и го използват да подстрекават и насърчават тероризма в целия свят. Тогава каква е истинската им цел?

Оставиха братята здраво завързани и със запушени уста в църквата. Брайсън помоли Лейла, която очевидно имаше медицински умения, да превърже раздробеното коляно на Паоло.

— Защо си толкова милосърден към човек, който се опита да те убие? — попита го после Лейла.

— За него това е просто бизнес — сви рамене Ник.

— Не така работим в Мосад — възрази тя. — Ако дадено лице се опита да те убие и се провали, ти никога не го оставяш жив. Това е желязно правило. Никой не го нарушава.

— Моите правила са малко по-различни — уклончиво рече той.

Нощта прекараха в малко, безлично хотелче в покрайнините на Сантяго де Компостела, където тя внимателно проми и отново превърза раната му. В съседство бе открила аптека, от нея бе купила още материали, антибиотици, антибактериален препарат. Работеше бързо, с умениято на вещ и практикувал медицински работник.

Докато работеше, забеляза дългия, вече гладък белег в долната част на корема — възпоменание от Тунис и Абу. Бе лекуван от много добър хирург, свързан с Управлението с договор. Старата рана вече не болеше при лошо време, както преди, но споменът бе траен и не по-малко травматизиращ.

— Сувенир от стар приятел — усмихна ѝ се Ник, когато забеляза въпросителния ѝ поглед.

Отвън проливният дъжд плющеше по обраслите с мъх и трева каменни плочки.

— От такава рана се умира.

— Добри специалисти се грижиха за мен.

— Доста белези носиш — коментира тя, като постави пръст на друга стара рана на гърба — по-малка, с назъбени краища. — Ами тази?

— Още един сувенир — засмя се той.

Получил го бе в Непал от опасен противник на име Анг У, бивш офицер от китайската армия. Замисли се и онези дни се върнаха с кристална яснота. За кого ли беше работил тогава? По чии заповеди и за чия кауза? Вероятно си е бил същата пионка в същата мръсна игра, която все още не разбираше.

Толкова много кръв пролята, толкова много хора погубени. И за какво? Ами неговият собствен живот? Той какво струва днес? Или в

миналото? Колкото повече научаваше, толкова по-малко разбираше. Представи си родителите си и старата къща — последния път, когато ги бе видял живи. Вярно ли бе, че са убити по поръчка на мозъците зад Управлението? Ами Тед Уолър? Човекът, когото бе обичал, от когото се бе възхищавал — повече от всичко друго на света. Внезапно го обзе черен гняв.

Отново сякаш чу думите на Николо, с които той бе определил своята и тази на брат си роли: „товарни животни“, мулета — ами да! Самият той — Ник Брайсън — да не беше нещо по-различно? Оръдие, инструмент на чужда воля, муле! Пионка в служба на загадъчни и нечисти игри с неизвестни правила. Играчка в ръцете на сенчести сили.

Седналата на ръба на леглото Лейла стана и отиде до банята. Върна се с чаша вода, няколко капсулки и нареди:

— Изпий тези антибиотици.

В съзнанието му мигом блясна познат сигнал. Старата подозрителност. Какви са тези хапове, които му дава тази жена? Може да го отрови като едното нищо. И веднага се обади по-рационален глас: „Ако е искала да те убие, досега е имала десетки възможности. А и защо бе рискувала собствения си живот, за да спаси твоя?“

Пое чашата и хаповете и ги глътна.

— За какво се замисли? Телом си тук, духом те няма — усмихна се спътничката му. — Пак ли спомени?

Брайсън я изгледа, кимна. Красива жена, повече от чаровна. Намира се в една стая сам с нея. Вярно, тя спи на леглото, той на канапето, но какво от това? Не му се бе случвало от годините на раздялата с Елена. Възможности се бяха представяли многократно и в миналото, и сега. Мислел си бе дали да не протегне ръка към нея? Но по някаква си неясна причина се бе въздържал. Сам се наказваше за случилото се със съпругата му.

Какво бе направил?

Целият им съвместен живот ли бе някаква режисирана и ръководена от Уолър пиеса?

И изведнъж си спомни за онзи случай. Единственият, абсолютно единственият път, когато я бе излъгал. Бе употребил лъжа, за да я предпази. Просто бе скрил нещо. Уолър ужасно обичаше да цитира Блейк^[1]: „Лъжата засяга онова, което не минава през окото.“

Но Брайсън тогава не бе пожелал тя да види, да разбере онова, което той всъщност бе направил за нея.

Сега се взря в миналото, за да възпроизведе онази вечер в Букурещ, която бе запазил в тайна от нея.

И все пак, каква е истината? Къде е тя?

Въпреки цялата си параноя и жестокост подземният свят на разузнаването и тъмните игри е малък, съвсем малък и новините се разпространяват бързо. От напълно сигурни контакти Брайсън бе научил, че екип от бивши агенти на Секуритате предлага много сериозни пари за информация къде може да бъде намерен Андрей Петреску — математикът и специалист по криптология, предад революцията, като издал кодовете на Чаушескувото правителство. Мнозина от тайните румънски служби бяха жестоко озлобени от преврата, който бе свалил техния патрон и фактически и тях самите от така желаната и доходна власт. Не бяха в състояние нито да забравят, нито да простят на „виновниците и предателите“ и бяха настървени да ги гонят до дупка, независимо от цената и времето, което ще бъде нужно за това. Имаха и списък на „предателите“, а в него Петреску бе на първо място. Сметките трябваше да бъдат разчистени, възмездие — раздадено.

Чрез междинна връзка в Букурещ Брайсън си бе нагласил среща с шефа на този екип, бивш номер две в ръководството на Секуритате. Прикритието на Ник бе добро, бившият агент не знаеше кой всъщност е той, но го смяташе за достоверен и надежден източник, разполагащ с нужната информация. За срещата се бяха разбрали предварително: и двамата идват сами.

За Брайсън тя бе нещо лично; бе подготвил операцията си без знанието на Управлението. Подобна среща не би била одобрена от шефовете му, тя си беше и извън общопризнатите правила, а възможните усложнения биха били прекалено сериозни. Но пък трябваше да прикрие този си контакт във времето: това бе особено важно за Елена, следователно и за него самия. Затова уведоми главната квартира, че след завършването на тогавашната си операция в Мадрид желае да ползва добре заслужена, но пък кратка ваканция в Барселона. Просто един дълъг уикенд. Разрешение му бе дадено без проблеми — отдавна не бе ползвал отпуска. Всъщност действаше в пряко нарушение на всички служебни правила, но нямаше друг избор. Все

някой трябваше да свърши тази работа. И си купи самолетни билети под име, което не фигурираше в базата данни на Управлението.

Естествено, и на Елена не каза какво смята да прави. Именно тук измамата бе най-голяма, защото тя никога не би се съгласила той да се среща с потенциалните убийци на баща ѝ. Не само би намерила подобен контакт за опасен за съпруга ѝ, но отдавна му бе дала да се разбере, че не желае той лично да се занимава с охраната на родителите ѝ. Това бе въпрос, подробно уреден с Управлението. От всичко най-много Елена се боеше да не загуби едновременно и родители, и съпруг. И го бе предупредила да не се приближава до „гнездото на осите“, както наричаше групировките от бивши членове на Секуритате. Ако зависеше от самата нея, Ник никога не би уредил подобна среща. А до този момент бе уважавал желанието ѝ. Но сега му се бе паднал просто пратен от Бога случай и не биваше да го пропуска.

Срещнаха се в тъмен, подземен бар. Както бе обещал, бе дошъл сам, но предварително бе уредил някои неща: бе платил подкупи на неколцина, бе поискал услуги от други стари познати.

— Значи имате информация за семейство Петреску? — бе попитал генерал-майор Раду Драган, когато Брайсън бе седнал до него в сепарето.

Драган не знаеше нищо за него, но Ник си бе направил домашното и по редица канали бе получил нужното. Помнеше, че Елена бе споменала името на генерала онази вечер, когато семейството бе на път да избяга от Румъния, за да изплаши алчния полицаи. Тя знаеше и името, и телефонния номер на Драган, тъй като той бе човекът, поръчал на баща ѝ да разработи кодовете. Следователно предателството на Андрей Петреску бе за самия Драган лична обида, а и отговорност.

— Наистина имам — бе отвърнал Брайсън. — Но първо искам да обсъдим условията.

— С удоволствие ще обсъдим условията, както ги наричате, но първо да видим с какво разполагате — бе отвърнал Драган, здрав като канара мъж с жълтеникаво лице.

— Добре. Ето ви и информацията — и Ник бе хвърлил през масата лист хартия.

— Но това... Това... тези имена...

— ... са имената на абсолютно всеки член на вашето семейство, кръвни и по силата на брака, заедно с адресите на домовете и телефонните номера. Вие сте взел изключително сериозни мерки, за да предпазите всички близки и обичани от вас хора. Значи ще разберете с какви връзки и ресурси разполагам, за да получа тази информация. Освен това ще си дадете сметка колко лесно ще бъде за мен и моите колеги да стигнем до всеки един от тях. Та дори и отново да ги скриете.

Драган бе избухнал в люти реплики.

— Хей, не си играй с мен! Кой си ти? И знаеш ли кой към аз? Как се осмеляваш да ме плашиш тук, на мой терен?

— Просто искам да съм сигурен, че незабавно ще отзовете убийците си от онова семейство.

— И си мислиш, че като си купил някой мой човек и вече си всесилен, а?

— Говорите глупости. Никой ваш човек не знае тези адреси. Дори и най-довереният ви помощник знае само няколко дребни факта. Повярвайте ми — моята информация идва от много високо и надеждно място. Правете чистки, убивайте сътрудници, за мен това е без значение. Сега обаче ме слушайте внимателно. Ако вие или който и да е от вашите копои, или техен приближен и прочие главорези, докосне и косъм от косата на семейство Петреску, вашите близки си отиват завинаги.

— Махай се оттук! Вън! Какво си мислиш ти с тези заплахи, а?

— Давам ви последна възможност да отзовете убийците си. Още сега и тук — ледено бе отвърнал Брайсън и си бе погледнал часовника.

— Имате седем минути за изпълнение. Ясно ли е?

— И какво ще стане, ако...

— Умира първият от най-обичните ви.

Драган се бе изсмял и си бе налял бира.

— Губиш ми времето, левак нещастен. Хората ми са тук наоколо и само чакат знак от мен. Ще те изядат жив, преди да си се помръднал. Камо ли да звъниш по телефона...

— Всъщност времето си го губите самият вие. Чакате да се обадя по телефона, така ли? Няма нужда. Моят контакт е в същия този миг в къща на улица „Викторией“ с пистолет, опрян в главата на една жена на име Думитра.

Жълтеникавото лице на Драган пребледня.

— Да, да — за нея говоря, за вашата любовница, стриптизърката от „Секси Клъб“ на „13 септември“. Тя е номер едно, все пак се е задържала при вас вече няколко години, значи държите на нея. Вярно, моят човек чака да се обади. Но ако не се обади... вижте, минутите вече са пет и като изтекат, той просто натиска спусъка и изчезва. Всъщност трябва да се молите Богу моят телефон да работи, а и неговият също, защото иначе...

Драган бе направил опит отново да заплашва, но Ник бе зърнал страха в очите му.

— Отменете присъдата над Петреску и тя ще живее, иначе за смъртта ѝ ще бъдете отговорен вие. Ето, използвайте моя телефон, ако не носите вашия. И побързайте, ако желаете да се чуя с моя човек навреме.

Драган се бе оказал твърдоглав и мудар. Бе се направил, че не вярва, и четирите минути бяха изтекли бързо.

Една минута преди края на срока Ник бе набрал нужния номер:

— Не. Драган отказва да отмени заповедта. Да, действаш според уговорката. Дай телефона на Думитра да се чуе за последен път със своя коравосърдечен любовник.

В секундата, когато отсреща жената бе запищяла отчаяно, бе подал телефона на Драган. Последният бе изкривил уста, а лицето му бе заиграло.

— Времето свърши — бе рекъл Ник.

— Ти си подкупил кучката. Не зная колко си платил, но едва ли е било много за тази евтина кур...

Изстрелът бе отекнал през мембраната, последван от писък. И още един изстрел, сетне тишина.

— За толкова добра актриса ли я смятате? — Ник се бе изправил и бе прибрал телефона си. — Инат и липса на реализъм току-що отнеха живота на любовницата ви. Много е лесно да се провери дали лъжа.

Самият Брайсън вече започваше да се отвращава от собствения си метод, но нямаше друг начин да се справи с положението.

— Моят списък обхваща 46 имена. Те ще бъдат екзекутирани поред, едно по едно всеки Божи ден, докато не отмените заповедта за

Петреску. Ако нещо им се случи междувременно, ще дам заповед за масова екзекуция.

И Ник си бе излязъл от заведението. Никога повече не бе срещнал Драган. Но много скоро бе получил нужното потвърждение от съответните контакти. Драган бе отменил заповедта.

Естествено, нищо не бе казал нито на Елена, нито на Уолър. След завръщането у дома Елена го бе разпитвала как е прекарал в Барселона. Обичайно за тях по онова време бе да не проявяват любопитство за работата на другия. До онзи миг тя никога не го бе питала за пътуванията му. Но този път се бе вгледала в лицето му и му бе задала прекалено много въпроси. Той умееше да лъже добре — убедително и гладко. За Бога, тя ревнува ли или какво? Сигурно си мисли, че той има скрити любовници по света. За пръв път наистина бе усетил нотка на ревност в гласа ѝ и това още повече бе засилило чувството му за вина. Да, ужасно му се бе искало тогава да ѝ каже цялата истина. Цялата.

Но дали той самият знаеше истината?

— Нищо не зная за теб — рече той на Лейла и се изправи, за да отиде на канапето. — Освен това, че ми спаси живота, и то няколко пъти през последните дванайсет часа.

— Сега трябва да почиваш — отвърна тя.

Бе облякла долнището на сив анцуг и прекалено широка мъжка фланелка, която въпреки това пак подчертаваше високите ѝ гърди. Седна на ръба на кревата, подгъна крака под себе си и скръсти ръце.

— Ще говорим утре сутринта.

Ник усети, че тя отбягва въпросите и премълча, но след малко не издържа.

— Работиш за Мосад, а, изглежда, си родена в долината Бекаа, защото имаш арабски акцент. Израелка ли си или ливанка?

— Нито едното, нито другото. Майка ми е ливанка, баща ми бе израелец — отвърна тя тихо и сведе очи.

— Значи баща ти е починал?

— Убиха го. Беше атлет, прекрасен атлет, но го застреляха палестински терористи на Олимпийските игри в Мюнхен.

Брайсън кимна.

— Това беше през 1972 година. Ти трябва да си била съвсем малка?

— Някъде на две години — отговори тя и лицето ѝ порумения.

— Значи не го помниш.

— Помня го. Майка ми не можа да го прежали и говореше за него като за жив човек. И го запази такъв в паметта ни. Непрекъснато ми разказваше за него, показваше ми снимки.

— Значи си израснала с много омраза спрямо палестинците, а?

— Не. Палестинците са свестни хора. Те са прокудени, без родина, без държава. Ненавиждам фанатиците, които избиват невинни хора в името на възвишени идеи. Все едно дали говорим за „Черния септември“ или фракцията „Червена армия“. Все едно дали са израелци или араби. Мразя екстремното в хората, от каквото и цвят или раса да са те. Бях още момиче, когато се омъжих за едно момче — заедно служехме в израелската армия. Казваше се Ярон. Много се обичахме, както само много младите могат да се любят. Сетне го убиха в Ливан и тогава реших да работя за Мосад. За да се боря с фанатиците.

— И не смяташ Мосад за група фанатици?

— Вярно, повечето от тях са такива. Някои са, други не. Аз работя само на поръчка с тях и си избирам задачите. Така съм сигурна, че винаги действам в името на кауза, в която вярвам. Досега съм отказвала някои поръчки.

— Трябва да имат много високо мнение за теб, за да ти дават подобна свобода.

Тя скромно наведе глава.

— Знаят ми силните страни, връзките, уменията. Може би пък само аз съм достатъчно наивна, че да поемам определени задачи.

— А защо прие тази, свързана с „Испанска армада“?

— Защо пък не? — изгледа го тя с изненада. — Защото именно там фанатиците купуват оръжието, с което избиват жертвите си. Мосад имаше определена информация, че „Националният фронт на Джихад“ складира оръжие, което взема оттам. Два месеца бяха необходими, за да ме внедрят в тази операция.

— Значи ако не се бях появил аз, още щеше да си там?

— Може би. Ами ти? Каза, че си от ЦРУ, но не си, нали?

— Защо мислиш така?

Лейла докосна носа си с върха на показалеца и се усмихна.

— Защото нещо ми намирисва.

— Какво точно? — попита Ник и също се усмихна.

— Ами не съм съвсем сигурна какво точно, но имам предвид преследвачите, твоите врагове. Тези екипи наемни убийци не действат по стандартните начини. Може би си на свободна практика като мен или си от някоя голяма централа. Но не и ЦРУ, така ми се струва.

— Не съм — призна той. — Не точно от ЦРУ. Но сега работя за тях.

— На парче?

— Повече или по-малко.

— Но си бил в тази професия дълго време. Само белезите по тялото ти са достатъчни да съм сигурна в това.

— Вярно е. Дълго време. Но ме принудиха да напусна. Сега са ме наели за една последна задача.

— Която е...

Брайсън се поколеба. Дали да ѝ каже? Поне част от истината?

— В известен смисъл е контраразузнавателна мисия.

— В известен смисъл... не точно... дрънкаш ги едни и ти. Ако не искаш да ми кажеш, добре. Утре сутринта всеки ще си хване своя самолет и повече я се видим, я не — говореше с известно напрежение и ноздрите ѝ леко се разшириха. — Всеки ще се прибере и ще седне да пише неизбежния си доклад. А там ще изложим каквото сме подразбрали един за друг и това ще е всичко. „Фирмите“ ще направят някои справки, ще отправят запитвания, сетне нещата ще отшумят.

Някъде в архивите на Мосад за ЦРУ ще влязат още някои данни и обратното. Капка в морето.

— Лейла, не мисли, че съм неблагодарник...

— Ама не си, разбира се — прекъсна го тя. — Изобщо не ми е нужна благодарността ти. Ти въобще не ме познаваш. Аз следвам своите интереси, напълно егоистично при това. И двамата вървим по следите на продадено оръжие — ти по своята, аз по моята. Те ще ни изведат на различни места. Е, на места пътищата се пресичат, затова сме и заедно. В момента. Но ми е ясно едно: тези, които те желаят мъртъв, не са маргинални играчи. Те имат достъп до първокласна информация и вероятно на правителствено ниво.

Брайсън кимна — тя имаше право.

— Виж сега, съжалявам, но няма да те лъжа. Нали слушах разпита в църквата. Ако исках да те будалкам, нямаше да ти го кажа, но ето на — съобщавам ти го.

— Но ти не знаеш онзи диалект!

— Ех, Боже мой, нали си печен и опитен агент. Езика не знам, но имена разбирам, а имена определено бяха споменати. Например Пришников. Че кой не знае това име? Ами Жак Арно? Вярно, че е по-малко известен, но той е снабдител на много от враговете на Израел. Кой подклажда конфликтите в Близкия изток и същевременно се обогатява невероятно? Зная го кой е и го ненавиждам. Може би един ден ще се добера до него.

— Ти пък за какво говориш сега?

— Човек не знае докъде ще го доведе следата. Но зная, че един от хората на Арно беше на кораба. В дадения случай той пък продаваше оръжие на Калаканис.

— Онзи дългокосият, с двуредния костюм ли?

— Същият. Представи се с името Жан-Марк Бертран. При това често пътува до Шантили.

— Шантили ли?

— Така се казва местността, където се намира замъкът на Арно. Той живее там, приема гости, урежда разкошни приеми.

Лейла стана и отиде в банята. Чу се плисък на вода. Когато след малко се върна с кърпа в ръка, лицето ѝ бе мокро — бе си измила грима. Сега чертите ѝ бяха направо изящни — правилен, силен, но деликатен нос, пълни устни и красиви големи кафяви очи — топли и проникателни, интелигентни и закачливи.

— Кажи ми какво още знаеш за Жак Арно? — попита я Брайсън.

— Куп неща за света, в който се движи. Мосад го наблюдава от доста време. Била съм му гостенка няколко пъти.

— И с какво прикритие?

— Например търговско аташе към израелското посолство в Париж. Пост, който предразполага към съответното уважение, защото човекът на него има определено влияние. Жак Арно няма никакви скрупули. Той с готовност продава и на Израел, и на враговете му.

— Можеш ли да ме заведеш при него, как мислиш?

Лейла отметна покривката на леглото, извърна се и го изглежда внимателно, сетне поклати глава.

— Не смятам, че е добра идея.

— И защо не?

— Защото повече не мога да рискувам — ще компрометирам операцията си съвсем.

— Но нали каза, че вървим по същите следи?

— Не съм твърдяла такова нещо. Казах само, че ти имаш своята, аз — моята, а на места пътищата се пресичат. Съвсем различно нещо.

— И твоята следа не води към Арно, така ли?

— Не съм сигурна, напълно е възможно — отвърна тя. — Но може и да не води.

— Във всеки случай няма да е лошо да се отбиеш до Шантили, а?

— За да те заведе теб, така ли? — засмя се тя.

— Е, очевидно това ми е идеята. След като вече имаш дипломатически контакти в неговите среди. Това ще улесни и моя достъп.

— Предпочитам да работя соло.

— Красива и извънредно чаровна жена като теб — сама сред обществото? Не изисква ли етикетът да бъдеш съпроводена от кавалер?

— Благодаря за комплимента — зачерви се тя. — Но това за кавалера го забрави.

— Е, опитвам се да те навия. Моля те, Лейла.

— Не подбиращ методите много-много, а?

— Ами в нашата работа...

Тя се усмихна, отново поклати глава.

— Тел Авив никога няма да разреши.

— Няма да ги питаш.

Тя се поколеба, наведе очи.

— Слушай, ако се съглася... Казвам ако — то ще бъде само временен ангажимент, от който мога да се откажа всеки момент. Така става ли?

— Само ме вкарай в замъка и после ме забрави, ако искаш. И още нещо: защо Мосад следи Жак Арно?

Тя го изгледа с изненада — отговорът бе толкова прост, че човек с неговия опит не биваше да пита.

— Не знаеш, а? Защото през последната година Арно се превърна в доставчик номер едно на всички големи световни терористични организации. Именно затова ми стана още по-интересно, когато на кораба онези двамата се появиха заедно — твоят човек Дженрет и агентът на Арно — Жан-Марк Бертран. Допуснах, че американецът Дженрет купува за терористите. Сетне бях извънредно изненадана да видя и срещата му с теб. Признавам си, че цялата вечер си задавах въпроса ти какъв си и защо си дошъл.

Брайсън наведе глава и се замисли. Мозъкът му заработи бързо. Значи Дженрет, агент на Управлението — познат му като Ванс Гифърд, — бе дошъл на борда заедно с агента на Арно. Арно продава — Управлението купува. Дали по линията на същата логика може да се допусне, че Управлението спонсорира тероризъм в глобален мащаб?

— За мен е жизненоважно да стигна до Жак Арно — рече Ник много тихо.

Тя се усмихна, поклати глава.

— Напълно възможно е да не постигнем нищо — нито ти, нито аз. Същевременно това е най-малката ни грижа. Тези хора са изключително опасни, те не се шегуват и не се спират пред нищо.

— Цял живот съм поемал подобни рискове — възрази Брайсън. — Още един? Голяма работа. При това имам само този шанс.

Екипът наемници стигна до братята не след дълго — докато методично претърсваха всички улици, радиално излизащи от катедралния площад на Сантяго де Компостела. Чистачите трябваше да си свършат работата. След като бяха изпуснали мишената и това бе недвусмислено потвърдено, длъжни бяха да приберат мъртвите и да намерят липсващите членове. Трупите бяха натоварени на предварително подготвени превозни средства без отличителни знаци и отнесени в местна морга, чиито шефове бяха също купени. Там щяха да изготвят фалшиви документи и да заровят телата в немаркирани гробове. Всички засегнати, включително близките роднини, щяха да получат много щедро обезщетение. На въпроси не се отговаря — такива са стандартните процедурни решения.

Когато тази работа бе свършена — ранените и убитите прибрани, остана да намерят липсващите двама братя — селяни някъде от

Северозападна Италия. Първоначалният оглед на съседните улици не доведе до нищо; при повторно търсене един от екипа чу приглушени викове. Благодарение на мощните си бели дробове Николо бе успял да охлаби парцала в устата си. Иначе двамата бяха яко овързани.

— Исусе Христе, къде се бавихте толкова? — задъхано завика Николо, когато колегите му извадиха парцала от устата. — За малко да пукнем тук! Паоло е загубил много кръв!

— Такива грешки са неприемливи — рече новият шеф на екипа и извади пистолет. — Слабите връзки трябва да се изрязват.

Стреля два пъти в главата на Николо, сетне се извърна към Паоло. Той лежеше в локва кръв, присвит, бял и треперещ и знаеше какво го очаква. Прие двата куршума, без да мигне.

[1] Уилям Блейк (1757–1827) — английски поет, класик. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Шантили, Франция

Величественият Шато дьо Сен Мъорис е на трийсет и пет километра от Париж. Голяма постройка от XVII век, чието великолепие се подчертава още повече от изкусно разположени по фасадата светлини. Околността е не по-малко красива и драматично грандиозна с големите градини и разкошните статуи в тях.

Тази вечер всичко бе тържествено, подобаващо осветено за приема и приличаше на снимачна площадка за някой исторически филм. Напълно подходящо сравнение, тъй като шатото бе наистина историческа сцена, на която са се движили и продължават да се движат най-богатите и най-влиятелните хора. Или по-точно казано, актьори с внимателно планирани появи и излизания, реплики и поклони в тон с поредния сценарий. Тук обаче актьори и публика са все едни и същи хора, непрестанно опитващи се да правят силно впечатление едни на други, изпълняващи ролите си, скрити зад изкуствени, но изящни маски.

Макар и тази вечер да бе посветена на годишната среща на европейските търговски министри, актьорският състав не бе много различен от постоянното присъствие на приемите в Шато дьо Сен Мъорис. Целият парижки елит и аристокрация, всички знаменитости бяха тук — *tout le beau monde* — или поне всички, от които нещо зависи. Облечени в най-скъпи дрехи, смокинги и прелестни рокли от най-модните дизайнери, с бижута, обичайно намиращи се в сейфовете на големите банки, мъже и жени пристигаха с блестящи, управлявани от униформени шофьори ролсройсове и мерцедеси. Графове и графини, барони и баронеси — истински и мними — шефове на големите корпорации и концерни, прочути имена от театъра и медиите, от най-висшите етажи на властта, от най-изтънчените семейства на хайлайфа и големите финанси. Всички важни хора бяха тук!

Подвижният мост на замъка и всичките му градински алеи бяха осветени от хиляди свещи, чиито весели пламъчета играеха под полъха на топлия вечерен бриз. Навсякъде се движеха елегантни дами и

господа с посребрени коси, но тук-таме се мяркаха и доста недодялани хора — плешиви и дебели парвенюта, повлекли под ръка лъскавите си придобивки — дългокраки, красиви любовници, — демонстрация на пари и власт.

Брайсън си бе купил скъп смокинг, Лейла носеше искряща рокля без гръб — истинско произведение на изкуството на „Диор“. На врата ѝ висеше обикновена на пръв поглед перлена огърлица, която струваше ужасно много пари. Ник бе присъствал на множество „мероприятия“ от този род и винаги се бе чувствал като наблюдател, а не като участник, макар че това бе истинското му задължение — да се слее с присъстващите, за да си свърши работата. А това умение му идваше отръпки и напълно естествено, макар и да не изпитваше чувството, че принадлежи към околните.

Лейла изглеждаше напълно в собствени води. Малко грим, изкусно и изящно сложен около очите, леко и фино червило силно подчертаваха природната ѝ красота, смуглата кожа, големите кафяви очи. Вълнистата кестенява коса бе прибрана, няколко къдрици палаво се вееха, за да подчертаят лебедовия врат и дълбокото деколте с прекрасната гръд. Тя без усилие можеше да мине и за израелка, и за арабка, като всъщност бе и двете. Усмиваше се с лекота, смееше се прелестно, очите ѝ бяха закачливи, но същевременно и дистанцирани.

Неколцина я поздравиха; изглежда, я познаваха в ролята ѝ на израелски дипломатически служител с големи и мистериозни връзки. Хем бе известна, хем не — положение, идеално за истинската ѝ работа. Същия ден рано преди обед се бе обадила на познат от високите места — една от „слушалките“ на Арно в обществото, който бе направо очарован, като чу, че Лейла е в Париж за няколко дни. И без всякакви предисловия побърза да я покани на приема от името на оръжейния производител и търговец.

— Но как? Нямате покана ли? — бе попитал привидно изненадан. — Та това е ужасен пропуск, мила моя, ужасен! Monsieur Арно ще бъде много обиден, ако не дойдете. Да, заповядайте, непременно елате, моля ви!

И, разбира се, с придружител, как не! Възможно ли е такава красива и изящна дама да дойде сама, моля ви! Брайсън и Лейла обсъждаха появата си на бала заедно до късна доба и се спряха на определена стратегия. Защото рискът бе невероятно голям, особено

след кончината на „Испанска армада“. Според официалните новини, оцелели от гигантския взрив нямаше, но кой знае? Могъщи хора като Калаканис и някои от присъстващите на кораба емисари и агенти на крупни организации не си отиват току-така, без смъртта им да предизвика реакция по върховете на правителства и в кабинетите на важни личности в цял свят. Многозначителни сигнали получават влиятелни фигури от сенчести и високо-печеливши сфери на международния бизнес. Жак Арно току-що бе загубил важна част от разпространителската си мрежа и вероятно бе загрижен за собствената си безопасност. Кой може със сигурност да каже, че унищожаването на „Испанска армада“ не е само началото на тайна война срещу черните пазари на глобалния оръжен бизнес? Като водещ бизнесмен в тази област Арно винаги бе проявявал извънредна чувствителност по тези въпроси, а сегашното събитие би могло да има отношение и към живота, и към империята му. Затова сто на сто ще бъде извънредно внимателен.

На кораба Лейла бе зеленоока и русокоса, сетне бе радикално променила външния си вид, сега го промени още веднъж. И Брайсън не можеше да си позволи лукса да бъде разпознат. Ако камерите на борда на „Испанска армада“ са били сателитно свързани с някои от разполагащите с гигантски ресурси глобални частни мрежи за сигурност и охрана (нещо много вероятно!), нищо чудно сега видеообразът му да се мъдри на нечий монитори.

Затова и той си купи някои неща от магазин за театрални материали близо до парижката опера. На другия ден външността му бе драматично променена: косата посребрена, напомняща за посивяващ блондин. Вълшебниците от службите за дегизиране на Управлението го бяха научили на редица тънкости в този извънредно сложен занаят. Подплънки в бузите неузнаваемо променят лицевия профил, малко специален латексен грим под очите отлично имитира торбички, а на други места създава убедителни бръчки или фина мрежа от кожни гънки. Тази работа си иска майстора, а Брайсън имаше огромна практика — години и години наред му се бе налагало да мени външността си. Животът му прекалено често бе зависил от това, затова знаеше, че понякога минимални промени имат максимален ефект. Сега изглеждаше поне двайсетина години по-стар от истинската си възраст — достолепен господин, напълно в тон с околните преуспели мъже с

много пари и високо обществено положение, каквито бяха постоянните гости в Шато дьо Сен Мьорис. Името бе Джеймс Колиър — инвестиционен банкер и спекулативен капиталист от Санта Фе, Ню Мексико, САЩ. И както подобава на повечето хора от този тънък бизнес, гласността и рекламата са табу — те предпочитат да стоят в сянка — далеч от хорската суета и шумната обществена сцена. Така и г-н Колиър не обичаше да говори за себе си и най-вече за работата си, като отклоняваше подобни въпроси със скромно махане на ръка. Вижте, моята работа не е толкова важна и мащабна...

Брайсън и Лейла бяха отседнали в малък, не особено известен парижки хотел с умерени цени, който не бяха посещавали преди. Самата му посредственост бе и най-голямото му достойнство. Бяха пътували поотделно от летището на Либакола, Ник през Франкфурт, Лейла — през Мадрид. Виж, със спането се бе получило известно неудобство, но то бе неизбежно. Брайсън реши въпроса, като поиска апартамент с две стаи. Може би малко необичайно, но пък типично за хора, които държат на обществения морал и плащат данък за това какво ще кажат другите. Старомодно, но пък удобно за неомъжена двойка от въпросното поколение и със съответните скрупули. Всъщност на Брайсън съвсем не му бяха чужди плътските желания, прекалено дълго бе живял без жена до себе си, а Лейла бе красива и с подчертано сексуално излъчване.

Но професионалистът в него непрестанно го предупреждаваше да не компрометира създалото се отлично работещо партньорство с общи интереси. А може би го бе малко страх? Или работеше съвестта му? Възможно ли бе да се въздържа от интимност с друга жена, докато Елена все още бе една голяма въпросителна в живота му?

Сега Лейла умело го превеждаше от зала в зала, бърбеше и усмихнато кимаше на десетки познати по лице хора.

— Разказвали са ми, че замъкът е строен през XVII в. от министър на Луи XIV. Получил се толкова великолепен, че кралят завидял, арестувал министъра си и му конфискувал мебелите. Сетне повикал архитекта и оформителя на пейзажа и околните градини и обхванат от черна завист, заповядал строежа на Версай, като се заклел вече никога да не бъде надминат.

Брайсън кимаше и се усмихваше, както подобава на обстановката. Оглеждаше пищния интериор и видимо бе впечатлен от

стила и изяществото му. Лейла говореше, а очите ѝ оглеждаха залата, същински скенери; същото правеше и Брайсън. Несъзнателно много пъти в миналото бе правил именно това — да търси познато лице в тълпата, да следи за промяна в изражението, за особен блясък в очите, за трепване на устните, за бързо извърнат поглед — типичните сигнали, които неволно издават позналия го противник. Животът на агента под прикритие е винаги напрегнат, той трябва да е готов за най-неочакваното, за светкавична реакция и импровизация, основани единствено на интуиция и инстинкти.

Каква бе връзката, ако изобщо имаше такава, между Арно и Управлението? Екипът убийци, изпратен по следите му, очевидно бе имал връзка с хората на Арно на „Испанска армада“. Дватама италианци бяха хора на Управлението, това подсказваше евентуална връзка на Арно с бившите Брайсънови работодатели. Мистериозна и неясна, но все пак връзка. И още нещо — човекът на име Ванс Гифърд, представил се като Дженрет и отлично известен на Ник като служител на Управлението, бе пристигнал на кораба заедно с пратеника на Арно.

Всички тези факти бяха поотделно доволно неясни и косвени, но взети заедно, създаваха подсказваща разни неща мозайка. Например, че Жак Арно е една от мъгливите фигури, поели новото кормило на Управлението.

Но Брайсън имаше нужда от доказателства. Твърди, непротиворечиви, убедителни.

Такива сто на сто имаше. Но къде?

Според Лейла израелците бяха убедени, че фирмата Арно пере огромни средства в полза на престъпни елементи, включително и руската мафия. Наблюдението на Мосад бе установило, че Арно често провежда телефонни разговори в тази връзка от замъка, приема хора и прочие, но всички опити да се сложат подслушвателни устройства завършваха с неуспех. Освен това телефонните му връзки бяха непробиваеми и защитени със специални кодове. Това незабавно бе подсказало на Брайсън, че в замъка непременно има високоспециализирана телекомуникационна техника. Сигурно т.нар. черни телефони с възможности за кодиране-шифровка и съответно декодиране на телефонни сигнали, факсове и електронна поща.

Докато минаваха от зала в зала, Ник забеляза множеството картини по стените и това му даде определена идея.

В полумрака на малка стая на горния етаж седяха мъже в добре ушити делови костюми и със съсредоточени лица се взираха в неземната синевина на мониторите. На полици на древните стени бе монтирана най-съвременна, облечена в стомана и бляскав хром техника на базата на оптични влакна и най-новите постижения на електрониката. Всеки монитор показваше различна част на различно помещение от замъка. В стените на залите долу, в различните мебели и съоръжения бяха скрити миниатюрни камери, незабележими за тълпите гости. Те предаваха изключително качествен, кристален образ с високоразделителни качества. Камерите и свързаната с тях приемна компютризирана апаратура имаха приспособления за близък/далечен/стоп кадър, цифров запис и незабавно сравняване с необятните бази данни на банката хранилище, известна под името Мрежата. Всеки подозрителен гост бе незабавно подлаган на проверка и ако банката покажеше нещо нередно, мигновено бяха взимани съответните мерки. Най-простата от тях бе учтива покана за напускане на приема.

Ето и сега мъжът крайно вдясно улови един образ и го увеличи, постави го в мрежа и включи търсещите устройства. Човекът в образа бе със сребриста коса, с леко закръглено и загоряло от слънцето лице, а името му бе Джеймс Колиър от Санта Фе, Ню Мексико. Така се бе представил предварително, така и бе записан от хората на сигурността.

Какво бе привлякло вниманието им ли? Бяха го разпознали ли? Напротив — този на екрана бе абсолютно неизвестна величина, а това в тяхната работа бе извънредно рядко. За копоите на Арно неизвестната величина винаги означаваше неприятности.

Жизел, съпругата на Арно, бе висока, властна жена с аристократично поведение, гърбав нос и черна, напръскана в сиво, коса. Кожата на лицето ѝ бе прекалено опъната и това веднага подсказваше чести пътувания до скъпи клиники за пластична хирургия в Швейцария. Брайсън я забеляза бързо — бе в единия ъгъл на библиотеката, оградена от малка тълпа люде, превъзнесено слушащи всяка нейна дума. Брайсън позна лицето — често го бе виждал в

светската снимкова хроника на „Пари мач“. Навремето веднъж му се бе наложило да прегледа цели седем годишнини на списанието в „Bibliothèque National de France“.

Угодниците кибици около нея изглеждаха заплени от интелекта и чувството ѝ за хумор и често се кикотеха на шегите ѝ. Брайсън взе две чаши шампанско от минаващия келнер, подаде едната на Лейла и я поведе към една картина недалеч от самата госпожа Арно. Като застана пред платното, Ник подхвърли на достатъчно висок глас:

— Забележителна, нали? Направо фантастична! Виждала ли си неговия Наполеон? В анфас, същински римски император, истинска икона!

Опитът проработи. Гордата собственичка и познавачка на изкуството не се сдържа и веднага се насочи към разговора, който ѝ се видя далеч по-интересен от сегашния. И как да не е интересен, когато касае нейна собственост! Усмихна се благосклонно на Брайсън и каза на добър английски:

— Ах, наистина — попадали ли сте на друг така хипнотично предаден поглед? Само Енгър може да представи Наполеон така сполучливо!

Лицето на Брайсън разцъфна в щастлива усмивка, сякаш бе намерил духовен приятел. Поклони се с наведена глава и скромно рече.

— Вие трябва да сте мадам Арно. Аз съм Джеймс Колиър. Каква прекрасна вечер!

Дамата кимна на групата хора.

— Моля да ме извините.

Пристъпи към Лейла и Брайсън и подаде ръка.

— Виждам, че сте почитател на Енгър, г-н Колиър.

— Би било по-точно да кажа, че съм голям почитател на вашата колекция, мадам. Тя демонстрира забележителната ви ерудиция. О, простете ме, моля. Разрешете да ви представя моята приятелка — Лейла Шарет от израелското посолство.

— Вече се познаваме — отвърна домакинята и любезно кимна на Лейла, но вниманието ѝ остана приковано към Брайсън. — Драго ми е, че отново се виждаме.

А той внимателно я разглеждаше и преценяваше, макар и това да не личеше. Жената е била наистина хубавица на млади години, а сега подгонила седемдесетте, бе истинска кокетка с талантите на

куртизанка — можеше да накара всеки мъж да повярва, че той е най-интересната личност в цялата зала.

— Според съпруга ми Енгър е направо скучен. Но пък той не е познавач, какъвто видимо вие сте.

Брайсън обаче не хареса това сравнение. Бе лош повод за запознаване с домакина.

— Ех, ако само Енгър бе имал щастието да има вас самата за модел — смени темата Ник и със замрежен поглед поклати глава.

Тя смръщи лице, но Брайсън отлично знаеше, че комплиментът ѝ направи впечатление.

— Моля ви! За нищо на света не бих му позирала!

— Е, той наистина е работил извънредно бавно. Горката госпожа Моатесие! Наложило ѝ се е да го издържа цели 12 години.

— На всичкото отгоре я е превърнал в истинска Медуза! А пръстите ѝ в пипала!

— Но пък великолепен портрет!

— Причинява истинска клаустрофобия, не мислите ли?

— Някъде четох, че за някои от композициите си разглеждал снимките на моделите под микроскоп.

— О, така ли?

— Не мога да твърдя със сигурност. Много обичам картините му, но пък графиките му са ненадминати.

Брайсън знаеше, че в частната колекция на семейството има графики на Енгър, само че те не са достъпни за всекиго.

— Вярно! — възкликна Жизел Арно. — Макар че той самият ги нарича халтура.

— Е, да, да — по време на бедния му период в Рим е бил принуден да изкарва прехраната си с бързи рисунки на туристи и гости. Общеизвестен факт за големите художници е, че някои от най-хубавите им картини са рисувани за пари и по бързата процедура. А пък графиките на Енгър са най-доброто, което е създал. Само как улавя светлината, Боже, наистина шедьоври!

Мадам Арно сниши глас и каза съучастнически:

— Всъщност, знаете ли, ние имаме няколко от тях в билиардната...

Номерът бе минал. Госпожа Арно покани Ник и спътничката му да влязат в онази част на къщата, където други гости рядко бяха канени. И бе предложила да ги разгледат заедно, но Брайсън кавалерски отказа.

— Не бива да ви отнемаме от гостите и да ви губим времето — загрижено рече той. — Може би ние двамата да им хвърлим един бърз поглед?

И сега вървяха с Лейла по дълги коридори, влизаха в по-малки помещения, по чиито стени висяха обикновени картини от по-малко известни френски художници. Брайсън се ориентираше добре. Бе се подготвил: в Националната библиотека имаше голяма колекция с чертежи и планове на всички известни френски замъци с историческо значение.

Там бе проучил разположението на Шато дьо Сен Мъорис. Бе сигурен, че Арно не би се осмелил да коригира основната топография на замъка и да прави сериозни вътрешни размествания, освен да промени предназначението на някои от помещенията, като например спалните и кабинетите, особено личния си кабинет.

Крачеха с Лейла бавно и под ръка, минаха през няколко зали, свиха по коридор и там чуха приглушени мъжки гласове.

Замръзнаха на място. Сега чуваха по-отчетливо, говорът стана по-ясен. Езикът бе френски, един от събеседниците имаше силен акцент. Според Ник човекът бе руснак, доста вероятно от Одеса.

— ... и да се върне при тях — завърши французинът.

Руснакът каза нещо, което Ник не разбра. Сетне французинът отвърна.

— Веднъж щом уговореното стане факт в Лил, възмущението ще бъде огромно. Тогава пътят ще е чист.

Като даде знак на Лейла да остане на място, Брайсън залепи гръб на стената и с безшумни стъпки започна да се промъква напред. Странични шумове нямаше никакви. Тогава извади от джоба нещо, подобно на сребриста писалка, и от единия край издърпа дълга, тънка жица — перископен кабел на базата на стъклено оптично влакно. Пристъпи до края на стената, където коридорът свършваше и започваше залата, в която бяха разговарящите. Подаде връхчето на кабела с миниатюрната камера извън ръба на стената и приближи окуляра към едното си око. Сега виждаше събеседниците добре.

Единият бе стегнат, едър и плешив мъж с тъмни очила. Той безсъмнено бе Жак Арно. Другият бе висок, с червендалесто лице. Отначало Брайсън не го позна. След няколко секунди зрителната му памет реагира с истински шок! Човекът бе Анатолий Пришников.

Лично Пришников тук! Магнатът с неограничено влияние и средства. Истинската сила зад поредната пионка, която в момента седи на президентското кресло в Кремъл.

Ник раздвижи кабелчето и откри, че има и трети човек. Седнал, веднага след ъгъла на стената. Врати нямаше, затова и гласовете се чуваха така ясно: коридорът се сливаше директно със залата, акустиката помагаше. Третият бе охрана, стопроцентово въоръжена. Едва ли бе само един. Ник отново раздвижи кабела с камерата и веднага забеляза втори въоръжен охранител, седнал някъде в средата на залата. Пришников и Арно разговаряха прави, застанали пред голяма, стоманена на вид врата.

Там вероятно бе кабинетът на търговеца.

В тази част на замъка прозорци нямаше. Значи мястото бе неподходящо за личен кабинет. Но за Арно главното бе сигурността, а не гледката.

Двамата видимо бяха на края на разговора си, това личеше от жестовете и най-общото им поведение. Размениха още реплика-две и тръгнаха към обратната част на залата. Слава Богу! Нямаше нужда от бързо отстъпление.

Брайсън прибра оптичния кабел, кимна на Лейла, показва два пръста. Разбраха се без думи. Бяха засекли мишената — центъра на деловата дейност на Арно в собствения му замък. Местоположението на кабинета и охраната. Двама души.

Брайсън бързо тръгна назад, Лейла не помръдна. Стигна до отворената врата на стая, покрай която бяха минали преди малко. В нея бе тъмно, нямаше много мебели; сигурно я използваша рядко. Ник се наведе към светещия циферблат на часовника си — марка „Филип Патек“. Изчака да мине цяла минута, сетне махна с ръка на Лейла и веднага се вмъкна в стаята.

Лейла се обърна и тръгна към залата, където бяха разговаряли Арно и гостенинът. Залиташе леко като пияна. Внезапно се разсмя високо, кръшно и рече достатъчно силно, че да я чуе охраната зад ъгъла:

— Ама тук някъде непременно трябва да има тоалетна, иначе ще се напишкам...

Зави на ъгъла и веднага се натъкна на седналия на красив стар стол бодигард. Той я фиксира студено, враждебно и сковано попита:

— С какво мога да помогна на мадам?

Подтекстът на въпроса бе: не можете да минете оттук. Бе чернокос младеж, едва надхвърлил двайсетте, подстриган съвсем късо, със смръщено и кръгло румено лице.

Тя се изкикоти и залитна към него.

— Не зная — рече провокативно и пак се изхили — дали можете да ми помогнете. Я да видя, я... какво имаме тук? Млад човек, истински мъж. Хм, истински... не като онези педита и дъртаци оттатък...

Суровото изражение на младежа се смекчи до известна степен, в очите му блеснаха искрици смях. Мадамата се бе насвяткала, а пък не беше лоша. Огледа я отново. Хм, готино парче. Едва ли е заплаха за сигурността. Бузите му порозовяха още повече. Безсъмнено му хареса прекрасно оформеното тяло на Лейла, пищният и добре изложен на показ в ниското ѝ деколте бюст.

— Съжалявам, мадам — рече неспокойно. — Моля ви да се върнете. Не можете да минете оттук.

Лейла се захили изкусително, залитна и се подпря с ръка на стената.

— Ама защо да не мога да мина оттук? — запита почти шепнешком, със замрежен поглед и направи малка крачка напред. — Май съм си намерила онова, което си търсех...

И пак пристъпи леко наведена, за да изпъкне още повече откритата ѝ гръд.

Младият мъж се смути. Хвърли неспокоен поглед към колегата в средата на залата. Онзи, изглежда, не обръщаше внимание.

— Моля ви, мадам...

— Хайде да ми помогнеш да намеря... тоалетната... — тя вече направо шепнеше и го гледаше в очите.

— Върнете се по същия път, по който сте дошли. Там има тоалетни — опита се да каже остро и авторитетно той, но не се получи.

Лейла задиша тежко.

— Но аз непрекъснато се губя, защо не ми покажеш къде мога да...

Младежът отново погледна към другия бодигард, но той наистина бе достатъчно далеч, за да чува шепота на Лейла.

— Може пък да ме отведеш за малко, а... няма да отнеме много време, нали?

Зачервен и смутен, онзи стана от стола и се престаши:

— Добре, мадам, елате.

Лейла светкавично пресметна, че сега имаше няколко възможности. Едната бе да я отведе в стаята, където бе Брайсън, а там елементът на изненадата бе сигурен. Но младежът я поведе към друго помещение, очевидно пушалня — добре обзаведено, с мека мебел. Бе силно възбуден — това личеше на панталона му отпред — и се усмихваше похотливо. Влязоха, той побърза да затвори вратата.

Време бе за план Б. Лейла се извърна към него и протегна ръце...

А Брайсън мълниеносно се измъкна от стаята, зави зад ъгъла и с широки, бързи и ужким несигурни крачки се запъти към втория бодигард в средата на залата — пред вратата на предполагаемо празния кабинет на Арно. Сега бе негов ред да се преструва на пиан, макар и със съвсем друга цел. Охраната се изправи, когато Ник приближи с леко залитане.

— Добър ден, господине! — обади се мъжът с неутрален глас, в който имаше нещо като поздрав, но и предупреждение. — Какво търсите тук?

Ник отново залитна и извади запалка.

— Ах, да му се не види, запалката носи, а цигарите забравил — рече на английски с надебелен глас. — Просто не е за вярване, мамка му...

— Сър?

Брайсън го изгледа и заговори на френски:

— О, да, да... хм, нямате ли една цигарка? Французите са хора галантни...

Охраната се поколеба за секунда, сетне бръкна в джоба и извади пакетче цигари. В същия миг Брайсън се наведе напред и щракна. Вместо огън запалката изплю дълга струйка парализиращ газ. Мъжът не можа дори да посегне към оръжието, а рухна на пода заслепен, застинал в безсъзнание.

Ник светкавично го вдигна и настани на стола в поза на човек замислен, загледан в земята с прибори в скута ръце. Очите му бяха затворени, но това се виждаше само отблизо. Отдалеч всеки щеше да си каже, че охраната си е на място, приближи ли се някой, ще помисли, че този току-що е заспал.

Спреят в запалка бе купен в Париж, но Брайсън имаше и малък арсенал от други подобни нещица, като миниатюризирани инфрачервени и радиочестотни скенери, скенери за специализирани ключалки и прочие. Бързият оглед на стоманената врата разкри наличие на обичайните алармени системи и детектори. Но Ник бе извадил късмет — нормално Арно сигурно ги включва, когато напуска замъка, а тази вечер бе оставил само ключалката автоматично да затвори зад него. Вероятно възнамеряваше след известно време да се върне отново тук. Самата ключалка бе от най-добрите, но не тя бе предназначена да възпира нежеланите гости. Охранителите и сигналните системи бяха за тази работа. Брайсън извади малък черен инструмент, с който бе свикнал да работи от години. Той заместваше комплекта инструменти на майсторите ключари и професионалните касоразбивачи и бе истинско произведение на изкуството в своята област, при това с много бързо действие. Вкара острия му край в ключалката и няколко пъти натисна монтирания отдолу спусък. Тежката врата се отвори леко.

Ник светна с портативно фенерче и удивено установи, че кабинетът на Арно е съвсем скромно обзаведен. Метални шкафове с документация нямаше, нямаше каси, заключени бюра и други подобни. Помещението имаше спартански, почти казармен вид. Два стола, канапе, масичка за кафе и съвсем гола махагонова маса, очевидно заместваща бюро. Плюс силна настолна лампа и два телефона...

Телефонът!

Да, единият безсъмнено бе въпросната комуникация. Кубична — 30×30×30 см, сива кутия, на пръв поглед канцеларски телефон с капак. Но Брайсън познаваше техниката, бе запознат с поне десетина различни модела, макар че за пръв път виждаше толкова компактен и елегантен — стопроцентово най-новото поколение сателитен кодиращ телефон. В капака вероятно са антената и радиочестотният модул. В системата е вграден чип с кодиращи алгоритми с огромни възможности, нелинейна система фазово-сигнално шифроване, 128-

битови ключове и какво ли още не. Никакви устройства не могат да подслушат подобна система, защото тя никога не излъчва самия кодиращ сигнал. Прихванат разговор звучи като неразбираемо бърборене, гласовете са електронно изкривени, звуковете — произволно заменени с други. Сателитната връзка е възможно най-добрата и осигурява достъп до най-отдалечените кътчета на планетата.

Брайсън заработи бързо, вещо. Отвори кутията и започна да я разглобява. Вратата бе затворил след себе си, охраната щеше да бъде в безсъзнание поне половин час, но имаше определен риск самият Жак Арно внезапно да се върне. Нямаше да намери пазачите и вероятно щеше да вдигне цялата охрана по тревога. Е, ако, разбира се, Лейла бе успяла да се справи с първия бодигард...

Неговата задача бе да работи максимално бързо. Вече бе отворил кожуха, извадил и подредил повечето електронни компоненти на масата. Сега държеше чипа на постоянната памет и го оглеждаше на силната светлина на настолната лампа. Точно онова, което бе очаквал да намери. Кодирацията чип бе сравнително голям, както обикновено правят този вид чипове. Произвеждат се в силно ограничени количества за определен брой хора. Самият факт, че Арно има подобно устройство, потвърждаваше принадлежността му към някаква група конспиратори с определени цели, действащи в абсолютна тайна. Възможно ли е Арно да е един от тайните шефове на Управлението?

От вътрешния джоб на смокинга Ник извади подобен на миниатюрно транзисторно радио предмет. В единия му край имаше продълговат и тесен отвор. Там вкара чипа и включи устройството. Светна индикаторна лампичка — първо в зелено, сетне в червено и след няколко секунди отново в зелено. Устройството разчиташе чипа посредством специални сигнали и записваше данните. Брайсън наостри уши — стори му се, че отвън долитат гласове. След малко реши, че му се е причуло. Извади чипа и бързо започна да сглобява телефона. Кодиращата схема на този вид апарати се променя всеки път, когато телефонът се използва, и никога не повтаря една и съща комбинация. За щастие Ник бе записал най-важното, което в ръцете на истински експерт щеше да свърши добра работа.

Минута и нещо по-късно Брайсън бодро крачеше по коридора и обратно към залите, където течеше приемът. Нямаше го бодигарда, с който се бе заела Лейла. Добър знак! Другият спеше дълбок сън, а

събуди ли се, едва ли ще повика помощ, защото знае, че наказанието му ще бъде сурово. Пък и кой охранител е склонен да признае, че е бил надхитрен от някакъв си дъртак.

В пушалната младият бодигард стоеше със смъкнати до глезените панталони, разкопчана риза, готов за бърза любов. Лейла го поглади по корема, целуна го по врата. Бе протакала нещата колкото се може повече и отлагала до последния момент. Крадливо си погледна часовника — тъкмо бе време... отвън се чуха стъпки, някой се покашля два пъти.

Уговореният с Брайсън сигнал!

Лейла се наведе и взе захвърлената на пода дамска чанта, сетне потупа младежа приятелски по бузата.

— Чао, мили мой! — рече тя с напълно трезв глас.

Пламналият от желание бодигард я зяпна, лицето му се наля с кръв, погледна надолу към свалените си панталони.

— Понякога най-голямото удоволствие, миличък, е неосъщественото — философски рече тя на вратата и му изпрати въздушна целувка. — Затова пък аз никога няма да те забравя.

Чантата ѝ тежеше повече от обикновено — вътре бе прибрала беретата на охранителя. А той горкият, колкото и разгневен и незадоволен да бе, никога нямаше да посмее да си признае фрапантното нарушение на правилата за сигурност.

Като подтичваше леко по коридора, тя провери грима си в малкото дамско огледало, оправи червилото и се върна на приема през банкетната зала. Почти в същия миг от съседната врата влезе и Брайсън. Тук неголям струнен оркестър свиреше камерна музика. От съседната зала обаче смътно долиташе ритъмът и дрезгавият вокал на рок музика. Странно се противопоставяха тези два жанра — елегантната Моцартова класика и разрушителната какофония на XXI век.

Брайсън свойски обви с ръка тънкия кръст на Лейла. Сетне дяволито подхвърли:

— Предполагам, че си се забавлявала добре.

— Много смешно! — сопна му се тя. — Предпочитах да съм на твое място. Свърши ли работа?

Брайсън отвори уста да отговори и в същия миг забеляза плешивото теме на Арно в отсрещния ъгъл. Говореше с друг мъж в смокинг и малка слушалка на ухото. Сигурно бе служител от сигурността на замъка. Арно му каза нещо, кимна и се огледа. В същия миг трети се присъедини към тях и започна да шепне нещо настойчиво. Тримата събраха глави и очевидно започнаха бърза консултация. Брайсън забеляза и подозрителния поглед на Арно, който оглеждаше залата в неговата посока. Очевидно някой бе вече докладвал нещо, дал предупредителен сигнал. Сега Ник забеляза, че Арно го гледа. Да, бе се взрял именно в него. Значи наистина са го засекли и сега докладват — безсъмнено хората от електронното наблюдение. Сега всичко бе на карта. Така или иначе идването тук бе огромен риск — огромен, но добре изчислен. Всъщност най-големият риск бе може би бездействието.

Отговорът дойде след няколко секунди. Двамата, с които бе разговарял Арно, се разделиха и тръгнаха през залата към Брайсън и Лейла. По отделни обходни маршрути, като си пробиваха път през тълпата гости и учтиво им се извиняваха. Появи се и трети и стана ясно, че и трите изхода на залата са завардени: мъжете бяха стратегически разположени с гръб към тях.

Най-вероятно камерите бяха уловили движението им извън приема, може би и влизането на Ник в кабинета на Арно или само излизането. Кой знае?

Сега обаче бяха заобиколени.

Лейла леко стисна ръката му, даваше му да разбере, че е усетила капана. Наистина бяха в капан, със съвсем ограничени възможности. Тук стрелба нямаше да има, освен в краен случай — хората на Арно щяха да се опитат да ги изведат от залата, без ненужно да плашат другите гости. Всичко щеше да бъде извършено с привидна учтивост, но Ник не си правеше никакви илюзии относно безмилостната безкомпромисност на Арно и охраната му. Наложил ли се, ще стрелят, а обяснения ще дават по-късно. Винаги има готови лъжи и предварително подготвени версии за пред официалните инстанции.

Мозъкът на Брайсън заработи на високи обороти, тримата приближаваха и само голямото количество гости ги забавяше. Усети, че Лейла силно набутва нещо в ръката му — бе велурената ѝ дамска чанта. Но защо? Сетне долови тежестта и съобрази, че тя е взела

оръжието на онзи младеж. Но тя не се ли досещаше, че и той има оръжие? Лейла продължаваше да бута чантата. Тогавя той я взе и отвори. Веднага разбра причината — бе запазила една от димките, взети от „Испанска армада“. Дръпна лостчето ѝ, сетне просто пусна чантата с димката на каменния под. Гранатата се изтъркаля навън и след секунда-две засъска и забълва гъст сив дим. След малко цялата зала се напълни с мътни облаци, които смърдяха ужасно на сярв.

Дамите запищяха, хората на Арно бяха вече съвсем близо. Но истерията още повече се засили, настъпи истинска дандания, вече всички крещяха и се блъскаха грубо в напразен опит да стигнат до някой от изходите. Доскоро достолепните и тежки гости се превърнаха в обезумяла, уплашена до смърт тълпа. Запищяха аларми, най-вероятно противопожарните. Музиката секна и самите музиканти се присъединиха към всеобщия хаос, а Лейла и Брайсън потънаха в общата бъркотия.

И двамата притежаваха отлично чувство за ориентация и скоро излязоха от залата; бързо пресякоха коридор, поредица от малки зали и стигнаха на изхода. Ник я бе хванал за ръка, за да не се загубят в тълпата, и сега я задърпа към красивия декоративен лабиринт от жив плет извън шатото. Организацията на операцията задължително предвиждаше аварийен транспорт. Брайсън бе платил добри пари, за да му скрият тук мотоциклет — мощно беемве, което запали още с първото ритане на стартера.

Секунди по-късно те вече летяха по алеята около замъка, а Брайсън умело избягваше първите появили се навън зашеметени гости. След около три минути вече бяха на магистралата за Париж и се движеха с отлична скорост, като задминаваха кола след кола.

Но не се бяха измъкнали. В огледалото за задно виждане Брайсън скоро забеляза мощна черна кола с тъмни прозорци, която ги преследваше и постепенно скъсяваше дистанцията. Триста метра, двеста и осемдесет, двеста и петдесет... скоро бе точно зад тях, а след секунди и до тях! Имаше и други коли и бясното преследване се превърна в нещо като каскада с гневни клаксони и свирещи спирачки. Сетне невидимият водач започна ловки маневри с цел да ги изхвърли от шосето — притискаше ги към канавката и се връщаше пак вляво, за да не излети самият той, отново ги притискаше и отново се връщаше... Ник натисна газта и се опита да изстиска цялата мощ на двигателя, а в

същото време забеляза приближаващия се насреща изход. Задмина две коли и застана плътно вдясно, като че ще влезе в изхода. Ръцете на Лейла го стискаха здраво за кръста. Болеше го раната на рамото, скърцаше със зъби от болката, но събра всички сили, за да се съсредоточи в кормуването. Имаше други коли и онова, което бе замислил, изискваше стопроцентова концентрация, умения и доста физическа сила. Извика на спътничката си:

— Дръж се здраво! Сега!

Последва достойно за филм изпълнение на класическата маневра за смяна на посоката на движение. Ник пусна две коли да го задминат, сетне сви остро вляво, заби спирачки, моторът силно поднесе и залитна, но той успя да го овладее, мина в банкета отсреща и с пълна газ наду назад — в посока обратна на движението. Черната кола профуча и принудена от автомобилите зад нея, влезе в изхода.

Сега фарове блестяха в очите на Ник, разгневените водачи натискаха клаксоните и му се заканваха с подадени навън юмруци. Но преследвача им го нямаше — той за нищо на света не би могъл да повтори същата маневра.

Продължиха назад и веднага разбраха, че на преследването не е сложен край. Насреща им летеше единичен фар и Брайсън бе някак си стопроцентово уверен, че мотоциклетистът идва от Шато дьо Сен Мъорис. Опасенията му се потвърдиха веднага, защото, докато се разминаваха, край ушите му писнаха куршуми, пак и пак. Всичко стана светкавично, той викна на Лейла и двамата се наведоха. Отзад се чу сърцераздиращо скърцане на спирачки, вой на клаксони и рев на ускоряващ мотор. Преследвачът бе поел след тях.

Брайсън отново натисна газта, но задният мотоциклет постепенно ги застигаше — видимо двигателят му бе по-мощен. Внезапно усетиха силен тласък, още един и още един — преследвачът ги удряше отзад с надежда да ги събори. Вероятно смяташе, че падането при такава голяма скорост е по-сигурна смърт от куршумената. И вероятно бе прав — двамата нямаха нито шлемове, нито наколенки.

Ник изви глава назад и се опита да надвика въздушния поток:

— Добре ли си?

— Да, да — изкрещя тя в отговор. — Давай по-бързо!

Лесно бе да се каже, но той бе извадил всичко възможно от този двигател. Онзи отзад отново ги удари. Ник видя идващия завои и дългата зелена ливада край него с купи сено и дървени постройки в далечината. Почвата изглеждаше стабилна, но знае ли човек? Ник даде газ до дупка, изви рязко вдясно и на завоя направо излетя от шосето. Този път нямаше изстрели, преследвачът се нуждаеше от двете си ръце на кормилото.

Ако можеш, сам подгони преследвача!

Още една максима на Тед Уолър.

В края на краищата само така се решава кой е хищникът и кой — плячката. Плячката оцелява само ако самата тя се превърне в хищник!

Мотоциклетът тежко тупна на ливадата, двамата подскочиха на седлата, но се задържаха. Тогава Брайсън реши да направи неочакваното и като остави дълбока следа в пръстта, зави и се върна на шосето, за да подгони задминалия ги мотоциклетист.

Последният изобщо не очакваше тази стратегия и спря, за да обърне. Това му бе грешката: с цялата мощ на беемвето Ник заби предната гума в него и ездачът излетя от седлото. Брайсън удари спирачки и двамата с Лейла скочиха от мотоциклета, който падна на шосето. Бившият преследвач бе вече на крак и трескаво търсеше оръжието си, вероятно също отхвъркнало при сблъсъка. Но Лейла вече натискаше спусъка.

Онзи падна и същевременно успя да извади второ оръжие изпод коженото яке. Размениха изстрели, около ушите им свирнаха разгневени оси. Лейла стреля отново, Брайсън също и това бе краят на втория преследвач.

Ник изтича до него, разкопча якето до край, извади портфейл. Не бе сигурен, че въобще ще намери документи, но човекът очевидно бе тръгнал спешно и не бе имал време да ги остави.

Брайсън не бе подготвен за онова, което видя. Изненадата бе голяма, истински шок — той преглътна и затаи дъх.

Всичко, само не и това! Ах, тази служебна бюрокрация... Познаваше прийоми на фалшификаторите, бе виждал, а и бе изучавал десетки подправени документи на всички големи шпионски институции. Но това тук не бе фалшификация, не. Съмнение нямаше. Огледа го внимателно два пъти, вдигна го срещу лунната светлина пак и пак. Всичко си бе на място. И защитните нишки, и вградената в

специалната материя холограмна маркировка, печатът, скритите знаци, които не подлежаха на имитиране. Погледна лицето на мъртвия и снимката. Да, грешка нямаше.

— Какво намери? — с интерес попита приближилата се Лейла.

Брайсън не каза нищо, просто ѝ подаде документа.

— Боже мой! — възкликна тя.

Преследвачът им изобщо не бе французин, не бе човек от сигурността на Арно, не бе даже и наето по някакъв повод ченге.

Бе американски гражданин, служител на парижкото бюро на ЦРУ.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Секретарката бе със седемнайсетгодишна служба в ЦРУ и можеше да преброи на пръсти хората, осмелили се някога да я задминат, сякаш изобщо я няма на бюрото, и да влязат при шефа ѝ непредизвестени. Дори и когато самият директор идваше при заместника си по неотложна работа, а това ставаше извънредно рядко, той пак изчакваше тя да позвъни на Хари Дън.

Този човек въобще не я погледна, не чу въпроса ѝ, протестите и предупрежденията. Виковете, че днес г-н Дън отсъства. Той стори немислимото — просто я задмина и връхлетя в кабинета на шефа. Марджъри знаеше извънредната процедура: ако, недай Боже, нещо стане, тя натиска скрития на бюрото ѝ бутон и алармира хората от сигурността. Сега изпълни предписанието и чак тогава трескаво вдигна слушалката, за да съобщи на Дън, че въпреки усилията ѝ някакъв ненормалник влиза при него.

А Брайсън знаеше само, че има алтернатива: отстъпление или открита конфронтация. Предпочете второто плюс ефекта на изненадата с надежда за спонтанни истини, а не предварително подготвени лъжи и обяснения. Лейла го бе посъветвала да не ходи в ЦРУ, бе подчертала, че сега оцеляването му е задача номер едно, а не евентуалната информация, която би могъл да получи. Би могъл... Но за Брайсън вече изчакване не можеше да има, бе минал пределната точка. Трябваше да научи истината — за Елена, за целия си живот. За целта трябваше да застане лице в лице с Дън.

Лейла остана във Франция. Потърси стари контакти, опитваше се да измъкне максимална информация за Арно и последните му действия. Ник не ѝ бе казвал нищо за Управлението. Смяташе, че засега е най-добре да си мълчи. Сбогуваха се на летище „Дьо Гол“. Ник бе изненадан от топлотата на прегръдката и целувката ѝ. Втората бе нещо много повече от това, което се дава на боен другар, с когото сте делили опасности. Сетне тя се бе отдръпнала и леко смутена, си бе тръгнала. На Ник му се бе сторило, че в очите ѝ вижда влага. Влага — вятър и мъгла, сигурно му се бе привидяло.

Хари Дън бе свалил самото, в ръката му димеше поредната цигара. Имаше нещо ново — пушеше с цигаре. Пушенето в сградата бе нарушение на общоприетата забрана. Но Хари бе заместник-шеф — кой ще му търси отговорност?

Дън се стресна, когато Ник стремително влезе, последван от гласа на Марджъри. Самата тя се появи след няколко секунди и задъхано викна:

— Г-н Дън, така съжалявам! Опитах се да спра този човек! Но охраната е вече на път за насам.

Дън изпитателно изглежда тясното, осеяно с бръчки и смръщено лице, бляскащите и налети с кръв очи. Брайсън се бе погрижил да се дегизира, опасяваше се, че могат да го спрат при влизането в сградата. След това се бе промъкнал както само той си знаеше — с чужд документ и собствените си умения.

Сега Хари Дън поклати глава и въздъхна:

— Няма нищо, Марджъри. Отпрати охраната. Сам ще се оправям с него.

Напълно удивена, секретарката погледна началника си, сетне натрапника и като сви рамене, се върна в стаята си.

Неочаквано за Ник, белокосият заместник-директор се разяри:

— Ти знаеш ли, че май е по-добре охраната да дойде! За да ме възпре да не те убия лично аз — с голи ръце! Ама не знам дали това е най-доброто. Ти какви игрички си мислиш, че играеш, а, Брайсън? Смяташ, че ние тук сме глупаци, така ли? Смяташ, че нямаме сателитна информация, не получаваме постоянни доклади какво става, а? Онази приказка за предателите е вярна, да! Предателят си остава предател!

Дън ядовито загаси цигарата и продължи тирадата:

— Нямам си и идея как си се промъкнал в сградата, само като знам колко пари сме дали за предохранителни мерки! Ама видеото ще си покаже!

Брайсън неволно отстъпи пред тази неподправена ярост. Отстъпи и започна да се колебае. От всичко най-малко бе очаквал подобна реакция. Страх, усукване, отбранителна позиция, дори дързост, но не и гняв. И внезапно и той самият се разгневи и като изскърца със зъби, изтърси:

— Пращаш ми убийци, а сега крещиш! При това трето качество, някакви си парижки чиновничета, марионетки!

Дън изсумтя презрително и забърка по джобовете си. Не намери цигари и се върна при бюрото, за да вземе от окаченото на стола сако. Запаля си, хвърли клечката в пепелника и поклати глава:

— Не ми пробутвай тези номера, професоре! Мислех те за по-умен. Фактите са съвсем прости. Ние те изпращаме отново да проникнеш тихомълком в Управлението. Вместо това ти отиваш и взривяваш най-добрия подстъп към него. Сетне изчезваш и минаваш в нелегалност. И също като платен мафиотски убиец започваш да чистиш този или онзи свидетел.

Пусна кълбо дим и погледна през прозореца към китната зеленина отвън.

— Мислехме те за бивш служител на Управлението. Май именно тук сме направили най-голямата си грешка.

— Какво, по дяволите, ми говориш? — с недоумение попита Ник.

— Искам да те подложа на разпит — с детектора на лъжата. Ама ти нали си обучен да ги надхитряваш тези машини.

Ник гневно удари с длан по бюрото и остави на него синята ламинирана карта, взета от убития мотоциклетист.

— Искаш да знаеш как съм влязъл? Ето виж!

Дън взе документа, внимателно се взря в холограмата. Вдигна картата срещу светлината и я разклати, за да се появи триизмерното изображение печат на ЦРУ. Огледа вграденото между пластмасовите слоеве магнитно фолио. Да, автентичен документ на службата, към която принадлежи той самият — ежедневие тук, но само тук. Иначе продукт на най-високите технологии и документ за самоличност на базата на тези технологии. Практически бе невъзможно да фалшифицираш такова нещо. За всеки случай Дън я вкара в разчитащото устройство, което всеки шеф има на бюрото си. На големия компютърен екран се появи образ — лице и текст с информация за служителя. Лицето не бе на Брайсън, но в този същия миг последният удивително приличаше на снимката.

— Парижко бюро... Откъде, по дяволите, си се снабдил с това? — попита Дън.

— Сега готов ли си да ме изслушаш?

Дън направи кисела физиономия. Издуха дим от устата си, сетне през ноздрите, загаси цигарата и седна на стола.

— Чакай поне да извикам Финерън.

— Кой е той?

— Познаваш го от „Блу Ридж“. Личен помощник.

— Без него.

— Виж бе, Брайсън, той ми е като подвижна памет...

— Без него ти казах! Само аз и ти — не ти ли стигат шибаните ти записващи устройства?

Дън вдигна ръце. Пак взе цигара, само че този път не я запали, а започна да я върти между боядисаните от никотина пръсти и от време на време да я души. През полупрозрачната му риза — на раменете — Ник забеляза няколко лепенки. Заместители на иглотерапията. Дън се опитваше да откаже цигарите.

Сетне започна да разказва. Колкото повече говореше, толкова повече се изкривяваше физиономията на Дън.

— Значи казваш два милиона в зелено за главата ти още преди да си стъпил на кораба на Калаканис? Брей! Някой е подшушнал някъде, че си отново в играта...

— Изглежда, забравяш, че още във Вашингтон се опитаха да ме очистят. Знаеше се, че се връщам, че ще се опитам да проникна в стария център на Управлението. Това говори за изтичане на информация точно тук, Дън! При теб. В тази сграда.

— Боже мой! — възкликна заместник-директорът, скъса цигарата и с погнуса я захвърли в кошчето за боклук. — Виж какво, Брайсън, цялата работа е неофициална, нищо не е документирано при нас. Единственото нещо, което е на запис, е името ти и снимката — когато влезе миналия път.

— Ако Управлението е проникнало и има къртица в ЦРУ, смятай го за достатъчно.

— Хайде бе, човек, това дори не е истинското ти име! Ти си записан като Джонас Барет, прикритие на прикритието само за база данни на отдел „Сигурност“, и то противно на всички правила, нали разбираш? Защото никой не лъже собствената си „Сигурност“, не е ли така?

— Ами сметки за разходи, за екипировка и прочие...

— Всичко е засекретено с приоритет. Дава се само при нужда и то минава през мен. Виж бе, Брайсън, аз съм си покрил задника, ти какво мислиш? И да ти кажа още нещо — поставил съм си главата в торбата, поел съм невероятен риск, като се захванах с теб, знаеш ли! Не зная на какъв стрес си бил подлаган, как са те използвали, ама на! Най-секретното досие да ми дадат за теб, под микроскоп да го гледам, пак няма да зная какво ти е вътре в главата. Освободили са те, пуснали са стария кон на паша на зелено...

— За Бога, стига с тези глупости, Дън! — прекъсна го Ник. — Аз не бях доброволец за тази мисия. Ти и твоите горили се явихте в онзи университет и насила ме измъкнахте от пенсията или „зеленото пасище“, както го наричаш ти. Тъкмо бях започнал да се оправям и вие отворихте старите рани. Не съм дошъл да се защитавам — предполагам, че сте си направили домашното за мен и действията ми. Но искам да знам — какво, по дяволите, прави ЦРУ? Защо негови хора се опитват да ме убият, и то в Париж, а? Надявам се да извадиш добро обяснение или поне убедителна лъжа!

— Ще се опитам да забравя последната ти шегичка, Брайсън — ядовито рече Дън. — Само си помисли какво разправяш! Според собствените ти думи си бил разпознат от агент на Управлението, с когото си работил някъде си — Ванс Гифърд, нали така...

— Да, и според братята Санджовани на кораба са ме разпознали и хората на Арно, независимо от Гифърд. Това е факт — очевиден и безспорен. Не е трудно да се разберат и събитията в Сантяго де Компостела. След това и в Шантили и Париж. И за агента на ЦРУ, когото разкривам, забележи защо, понеже е мърляч и си разнася документите тук и там, сякаш си е у дома. Където има едно, има и две... ти го знаеш това правило. Е, какво ще ми кажеш, че ЦРУ е извън контрол ли или що? Защото или е така, или ти ме лъжеш и играеш двойна игра. Искам да знам истината. Цялата, и то сега, веднага!

— Не е така! — изрева Дън хрипливо и се закашля. — Тези не са всичките възможни обяснения.

— Тогава кои са другите? Какво се опитваш да ми пробуташ сега, а?

Дън замаха с ръце във въздуха в опит да му напомни за записващите устройства и пак се закашля мъчително.

— Казвам ти, че ще трябва да проверя някои неща. Казвам също, че ще трябва да говорим пак, и то по друго време, на друго място.

Сега самият той изглеждаше измъчен, потиснат, ямите под очите му — още по-дълбоки, а в очите му играеше нещо, което Брайсън не можеше да разпознае.

Домът за специални грижи „Розамънд Клиъри“, което на прост език означава частна болница, бе красива и ниска тухлена постройка, разположена в центъра на няколко акра гориста местност в окръга Дъчис в северната част на щата Ню Йорк. Каквото и да бе името ѝ, болницата бе скъпа, отлично поддържана и осигуряваше медицински и всякакви други грижи за финансово привилегировани хора, чиито роднини нямат нужните условия у дома. През последните 12 години там живееше Фелиша Мънро, която заедно със съпруга си Питър бе осиновила младия Никълъс Брайсън, след като родителите му загинаха в автомобилна катастрофа.

Брайсън обичаше тази жена, винаги я бе обичал и ценял, но никога не я бе приемал за истинска майка. Нещастieto бе дошло прекалено късно, за да може да се случи така. За него тя бе леля Фелиша, грижливата съпруга на чичо Пийт, който пък бе един от най-добрите бащини приятели. Двамата се бяха грижили великолепно за него — с много любов и внимание, бяха го приели у дома си като истински син и дори бяха платили за колежа и други разноски. За това Ник бе останал винаги благодарен и задължен.

Питър Мънро се бе запознал с Джордж Брайсън в офицерския клуб на Бахрейн. Тогава бащата Брайсън бе още полковник, изпратен да надзирава строежа на нови казармени инсталации, а пък Мънро бе граждански инженер-строител, който участваше в търга за него. Брайсън и Мънро се бяха сприятелили на чаша бира — специалитет на клуба в тази държава, където алкохол почти не се пие. И въпреки това, когато бе проведен търгът, старият Брайсън не бе препоръчал фирмата на Мънро. Всъщност Джордж не бе имал голям избор — търгът бе реално спечелен от друга фирма, но все пак би могъл да направи нещо. Така и не го направи, а Мънро прие новината с усмивка като истински джентълмен, покани Брайсън на почерпка и му каза, че не съжaliaва, какво толкова е станало, животът продължава, нали? Загубен търг, но

пък спечелен приятел! По-късно се оказа, че търгът е бил фалшифициран, а спечелилите се бяха опитали да измамят американската армия с милиони долари. Джордж Брайсън отиде да се извинява, но Мънро само го потупа по рамото: „Корупцията е неизбежна в нашия бизнес, бе рекъл той. Ако толкова много държах на строежа и аз щях да излъжа и да дам подкупи.“ Така дружбата между двамата се бе превърнала в доживотно приятелство.

Дали? Дали това бе истината, или имаше и нещо друго? Дали Хари Дън му бе казал истината? Сега, след като налице бе неоспоримият факт, че агент на ЦРУ се бе опитал да го убие, всички казани от Дън неща подлежах на съмнение. Брайсън внезапно съжали, че не дойде тук, преди да тръгне за задачата си на „Испанска армада“. Първо трябваше да поговори с леля Фелиша и сетне да върши мръсната работа на Дън. Ник бе идвал на посещение при нея общо два пъти, единия път с Елена, но оттогава бяха минали няколко години.

В главата му се въртеше казаното от Дън в Блу Ридж. Забравят ли се такива думи?

„Нека ви питам нещо, Брайсън, Още ли вярвате, че става дума за нещастен случай. Били сте на петнайсет години, блестящ ученик и бъдещ студент, отличен атлет, прекрасен младеж — гордост на Америка, така да се каже и прочие. И изведнъж родителите ви загиват. Прибират ви кръстниците...

Чичо Пийт... Питър Мънро.

Това е име, което той е приел по-късно, а не онова, с което се е родил. Тогава ви е пратил именно в онзи колеж, пък е взел и редица други решения вместо вас. Все решения, които предполагат и гарантират накрая да се окажете в техни ръце. В Управлението, искам да кажа.“

Брайсън завари леля Фелиша пред телевизора в голяма обща зала, обзаведена с много вкус с красиви персийски килими и масивни махагонови мебели. Освен нея в помещението имаше още няколко възрастни жени и мъже. Някои четяха, други дремеха в удобни кресла. Фелиша Мънро гледаше голф с огромно удоволствие.

— Лельо Фелиша, как си? — сърдечно попита Ник.

Тя се извърна и за миг Ник помисли, че го е познала — такова бе изражението ѝ. В следващата секунда на лицето ѝ се изписа недоумение и тя попита остро:

— Какво желаете?

— Лельо Фелиша, аз съм Ник. Не ме ли помниш?

Тя продължи да го гледа, присвила очи, недоумяваща. Брайсън разбра, че някогашните спорадични симптоми за сенилност са се развили в много по-сериозно заболяване. Фелиша дълго мълча, без да сваля поглед от лицето му, и на него му стана доста неудобно. Сетне жената изведнъж се усмихна и сега май наистина го позна.

— Ама това си ти — ахна тя.

— Помниш ли колко време...

— Ти си се върнал — прошепна тя и от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Боже мой, колко ми липсваше!

Сърцето на Брайсън трепна.

— Мили ми Джордж. Моят миличък Джордж! Колко отдавна не сме се виждали...

Ник занемая, сетне се досети. Бе на същата възраст, на която бе загинал баща му — генерал Джордж Брайсън — и в разстройения си мозък тя го бъркаше с него. При това приликата бе поразителна. Погледнеше ли се в огледало напоследък, Ник често разпознаваше бащиния си лик от снимките преди катастрофата. Прост факт от живота: колкото повече напредват годините, толкова повече прилича на баща си.

Изведнъж Фелиша загуби всякакъв интерес към него и отново се загледа в телевизора. Брайсън се смути, пристъпи от крак на крак, огледа се, несигурен какво да прави. След около минута възрастната жена отново обърна глава към него.

— О, здравей, как си? Но ти... ти нали беше мъртъв? — рече тя загрижено и внезапно на лицето ѝ се изписа уплаха. — Аз те мислех за мъртъв.

Брайсън реши да мълчи и да изчака. Трудно бе да ѝ обяснява нещата. А може би тя ще изпусне нещо важно?

— Ти почина при онази ужасна катастрофа. Да, така беше. Ужасно нещастие. Ти и Марта — и двамата. Каква загуба! Бедният Ники остана сираче. О, Боже, плаках, плаках, само как плаках тогава... цели три дни не спрях да плача. Пийт бе силен човек, той ми помогна да преодолее болката, да, така беше.

Сега в очите ѝ отново бликнаха сълзи, потекоха по бузите ѝ, гласът ѝ затрепери от напрежение.

— А Пийт нищо не ми каза за онази нощ — продължи тя някак си напевно. — Нищо не ми каза, не искаше да ми каже. Как ли го е гризала съвестта отвътре, Боже мой! Години наред не искаше да говори за онази вечер. За онова, което е направил.

Ледени тръпки полазиха по гърба на Брайсън.

— И на малкия Ники никога не каза нищо. Не му каза на детето, на твоя Ники, знаеш ли? Колко ми беше тежко, само да знаеш? Голяма болка ми беше то!

Избърса очи с малка бяла кърпичка и пак се обърна към екрана. Брайсън не се сдържа, заобиколи я, изключи апарата и застана точно пред нея. Сенилността, или може би болестта на Алцхаймер, бе стопила спомените ѝ, но само по-новите — някои от по-дълготрайните неща от миналото определено се бяха запазили.

— Фелиша — рече той кротко, но твърдо. — Искам да говорим за Пийт. Пийт Мънро.

Изглежда, очният контакт с него я обезпокояваше по някаква причина. Тя сведе очи и се загледа в шарките на килима.

— Той често ми правеше грог с уиски. Знаеш ли, особено когато имах настинка — рече тя и се увлече в спомена, напрежението от лицето ѝ сякаш се стопи. — Мед, лимон и мъничко, мъничко бърбън. Съвсем мъничко — няколко капчици. Чудно лекарство ти казвам — от него човек се оправя за кратко време.

— Фелиша, не ти ли е говорил за Управлението?

Тя го изгледа с празни очи и продължи.

— Ако не я лекуваш, настинката се влачи цяла седмица, а с лекарства минава за седем дни — изкикоти се старицата и продължи: — Питър винаги казваше, че зарежеш ли я, настинката ще ти се влачи цяла седмица...

— Говорил ли ти е за баща ми?

— О, той беше много силен по приказките. Разказваше ужасно забавни истории.

В същия миг на седнала недалеч от тях жена ѝ стана лошо. Тя се наведе и от устата ѝ потече нещо. Появиха се двама от прислугата с бели престилки и парцали, за да почистят, и заговориха помежду си. Брайсън долови една-единствена реплика и отново по гърба му полази студ. „Не знаю.“ Човекът в бяло говореше на руски, и то с московски акцент според Брайсън.

Фелиша Мънро също бе чула репликата, защото автоматично я възпроизведе, сетне пак се изкикоти.

— Не знаю. Не знаю. Безсмислици някакви.

— Не са безсмислици, лелю Фелиша — тихо подметна Брайсън.

— Безсмислици са! — възрази тя упорито. — Как да не са безсмислици? Също като Пийт насън. Той говореше такива глупости, безсмислици някакви. Я не знаю. Лудости някакви. Насън говореше на някакъв смешен език, чудноват и безсмислен. И много се ядосваше, като го майтапех после.

— Значи така говореше насън, а? — глуповато попита Ник и сърцето му заби силно.

— О, имаше тежък сън. И много говореше в съня си... винаги говореше — отвърна тя и погледът ѝ отново се зарея нейде зад Ник.

Значи чичо Пийт говорил насън? Когато човек не контролира мисълта си. Сега какво излиза? Че Дън е прав ли? Възможно ли е Питър Мънро да е бил помощник на Генадий Росовски, известен също като Тед Уолър? Вярно ли е или не? Защото какво друго обяснение може да има цялата тази загадка?

А Фелиша продължи да бърбори:

— Особено след твоята смърт, Джордж. Особено след нея. Много съжаляваше. Нощем се въртеше и му бе тежко, викаше и пищеше насън и винаги повтаряше същите безсмислици.

Районът на вашингтонския парк Рок Крийк, особено в северната част на Бийч Драйв, е подходящо място за тайни срещи. Брайсън го предложи за разговор с Дън рано сутринта на следващия ден. Дън бе настоял той да избере мястото и часа на срещата. Не от уважение към агентурния опит на Ник, самият Дън имаше два пъти по-дълга служба в тази област, а по-скоро от любезност — като домакин.

Любезност, вятър и мъгла! Настоятелността на заместник-директора на ЦРУ да се срещнат извън централата силно разтревожи Брайсън. Трудно му бе да повярва, че шеф номер две се страхува от подслушвателните устройства в собствения си кабинет. Самият този факт даваше основания за опасения, че Управлението има къртици в ЦРУ, че бившите шефове на Брайсън са проникнали дори и по върховете на тази разузнавателна институция. Каквато и информация

да бе събрал Дън, съмненията на Ник, че в цялата работа има нещо много гнило, оставаха в сила. Още по-обезпокояващи бяха думите на Дън — „срещата да се проведе на неутрално и безопасно място“. Сякаш ЦРУ бе опасна територия...

Брайсън вече не вярваше в нищо. Така го бе учил и Уолър навремето. „Не вярваш на никого и на нищо — основно правило...“. Имаше трагична ирония в тези негови думи — самият Уолър се бе оказал най-добрият пример за собствените си поучения. Не бива да сваля гарда — не бива да доверява никому нищо, включително и на Дън.

На уреченото място пристигна цял час по-рано — малко преди четири часа на размисъл. Небето тъмнееше, въздухът бе влажен и студен. Коли почти нямаше, съвсем рядко минаваше по някоя. Нощната смяна на работниците от чистотата вече се прибираще, застъпваше новата. Такава си е държавната работа — никога не свършва, помисли иронично Ник.

Тишината му тежеше, бе отвикнал от нея. Обикаляше гористия терен, който сам бе посочил, и под краката му пукаха съчки и изсъхнали клончета — шумове, обикновено маскирани от минаващия недалеч трафик. Бе си обул леки обувки с гумени подметки — предпочиташе ги за подобна работа именно защото не вдигаха шум. Продължи да оглежда мястото — търсеше уязвими пунктове. Дървеният мост минаваше над малка морава, недалеч от малък асфалтиран паркинг, на чийто край пък имаше наполовина вкопана в земята обществена тоалетна. Точно там трябваше да се видят с Дън — поради предсказания от метеоролозите дъжд. Прогнозата се бе оказала погрешна, но все пак по-добре бе контактът да бъде направен на закрито. Дебелите бетонни стени на тоалетната са защита от всякаква гледна точка, включително и подслушване. Можеше ли да очаква засада?

Не, бе уверен, че засада няма да има. Обиколи отново околната гора над моравата, като внимателно оглеждаше земята — за прясно оставени следи или скоро отчупени клончета, за предварително подготвени наблюдателници или оставени устройства. При втората обиколка установи точно всички възможни подстъпи. Нищо не биваше да оставя на случайността. И пак обиколи — за трети път, като мина по друг маршрут и анализира всички вероятности за засада. Сега бе още

по-уверен, че такава няма. Това не изключваше бъдещи изненади, но поне знаеше, че ще може бързо да забележи промените в пейзажа, колкото и малки да са те.

Точно в пет часа на разсъмване от Бийч Драйв се зададе черен Линкълн Континентъл с типичните държавни номера. Брайсън се бе скрил в един гъсталак и с малък, но мощен бинокъл внимателно следеше колата. На волана бе познатият му отдавнашен шофьор на Дън — строен чернокож в светлосиня униформа. Дън бе на задната седалка и в ръце държеше папка. Не личеше да има трети човек в автомобила.

Лимузината се доближи до тоалетната и спря. Шофьорът излезе и отвори вратата на Дън. Последният бе видимо нетърпелив и за секунда изскочи навън, намръщен, с напрегнато лице. Бързо се огледа и заслиза по стъпалата на тоалетната. Слабите луминесцентни лампи на входа осветиха лицето му за секунда, сетне той изчезна във вътрешността.

Брайсън изчака. Наблюдаваше шофьора — дали няма да направи нещо подозрително: например да се обади със скрит клетъчен телефон, да даде сигнал на минаващо превозно средство, да зареди оръжие. Но човекът си седна на кормилото и с равнодушно изражение застина в обичайната за личните шофьори изчаквателна поза. Имаше онова търпение, което ужасно много липсваше на шефа му.

Минаха десетина минути. Брайсън реши, че на Дън вече му е писнало до крайност. Заслиза по склона по предварително избран път, който го прикриваше от случайни минавачи, и заобикаляше тоалетната отзад. Внезапно затича, решил, че досега никой не го е засякъл. Сетне скочи в изкопа, който обикаляше по периферията на вкопаната постройка и стигна до входа ѝ абсолютно незабелязан.

Флуоресцентните тела мигаха, миришеше силно на урина и екскременти въпреки опитите на чистачите да задушат миризмата с обилни количества евтин дезинфектант. Ослуша се и скоро дочу типичната тютюнджийска кашлица на Дън. Влезе бързо и затвори тежката метална врата. Сетне я заключи с нарочно донесен катинар.

Застаналият пред една клетка Дън ядно го клъвна:

— Браво бе, точно навреме. Ясно защо са те изритали от онова Управление. Точността едва ли ти е силното място.

Брайсън премълча. Дън отлично разбираше защо бе закъснял с десетина минути. Изчака заместник-директора да закопчее ципа на панталона и двамата заедно закрачиха към мивките. Погледнаха се в огледалото над тях.

— Имам лоши новини — рече Дън и започна да си мие ръцете.
— Картата е истинска.

— Картата ли?

— Онази служебна карта, която си взел от убития мотоциклетист при Шантили. Не е подправен документ, а си е редовна. Човекът е бил командирован от преди година в парижкото бюро за специални задачи. Кажи го мръсната работа.

— Защо не проследи служебното му досие, името на офицера, който го е инструктирал и изпратил в командировка, как е бил привлечен на работа при вас?

Дън го изгледа накриво и едва не изпсува.

— Боже мой, как забравих най-фасулската работа — рече той с тежка ирония.

Сетне понечи да си избърше ръцете, но хартиените кърпи се бяха привършили, а той не пожела да включи сушилния автомат, затова отри длани в панталоните си. Извади смачкано пакетче марлборо и изтърси цигара. Лапна я и без да я пали, продължи:

— Наредих приоритетна проверка, формат „Сигма“. Това обхваща всички архиви, цялата компютърна мрежа без изключение. До последната база данни. Нищо. Нищо не излезе.

— Как така нищо? Вие имате дебели като тухли досиета за чистачките, камо ли за оперативен работник. От директора до разсилния сте документирали какво ли не. Не на мен тези!

Дън направи гримаса и за малко да изпусне цигарата от устните си. Ник се ядоса и изтърси:

— Вие никога не оставяте нищо недокументирано. НИЩО! Самият ти си ми казвал това хиляда пъти. Затова не ми говори бабини деветини, Дън. Защо лъжеш?

— Не, честно ти говоря. Този тип нямаше досие. Значи, доколкото централата Лангли е засегната, този тип въобще не съществува. Това е положението и ти казвам самата истина.

— Хайде стига бе! Ами здравни осигуровки, картони, застраховки, заплати и начин на заплащане — цял кош

административни боклуци, които няма къде да изчезнат. Това го има във всеки „Личен състав“ и то няма къде да се скрие. Нали си правил проверка тип „Сигма“, а? Или този човек не е получавал заплата, а е работил за вас от идеализъм!

— За Бога, Брайсън, ама ти не ме слушаш! Този човек въобще не съществува. Няма го! Никой не е чувал за него, не го знае, не го познава. Сега, чакай малко... ти знаеш това — не е нечувано и непрактикувано в нашите среди, — специалистите по мокрите дела... хм, никой не желае да ги държи на хартия. Досиетата им изчезват, заплащането минава по непроследими канали, в други пера, с кодови номера, иди ги търси... Така че този прецедент го има. Работата е в това, че някой е знаел как да изиграе системата, как да запази онзи тип извън всякаква документация. Той е като призрак — тук е, ама го няма.

— Е, и сега? — мрачно попита Ник.

Дън замълча, закашля се, помисли.

— Това означава, приятелю, че може би не ЦРУ е институцията, която трябва да разследва Управлението. Или поне не тя е най-подходящата, така да се изразя. Особено ако Управлението има къртици при нас. Защото трябва да допуснем, че вероятно има...

Думите на Дън дойдоха като гръм от ясно небе. Не защото Дън каза нещо, за което Брайсън не се бе вече досетил, не. А заради безнадеждността, с която те бяха изречени от втория човек на ЦРУ.

— Не е лесно да признаеш подобно нещо — с въздишка рече Ник.

Дън кимна.

— Хич, ама хич не е лесно — говореше той с неохота и видимо разколебан в тежестта на собствената си служба. — Виж, не искам да вярвам, че шибаното Управление се е наместило при нас и покварило моите хора... Но доникъде няма да стигна, ако разчитам само на идеали. Пък и не съм получил сегашния си пост благодарение на наивитет. Вярно, не съм учил в твоите префърцунени университети, едвам завърших колежа и не говоря двайсетина езика като теб. Говоря само обикновен английски и него го бъркам понякога. Но разполагам с нещо, което днес е рядкост в разузнавателния свят, и то се нарича здрав разум. Наречи го както си искаш. Само гледай какво се случи с нас през последните 40 години — като започнем от кубинската история в Залива на прасетата, сетне Виетнам и Панама, та чак до последните

издънки на онези смотаняци във Вашингтон. Не четеш ли какво пише във „Вашингтон пост“? И всичко това дължим на онези мъдреци, които са на върха. Изискани, образовани, учени и прочие — „най-добрите и най-умните“, вятър и мъгла. Те разполагат с неограничени пари, тръстове, фондации, те ни набутват в най-големите кашаи. Те имат образование, но не и здрав разум. Аз пък винаги надушвам гнилото. Имам интуиция, имам инстинкти. Никога не обръщам гръб на лайната, не бягам от отговорност. Така че е много вероятно някой от моя екип да е намесен. И няма да се опитвам да ти пробутвам къорфишеци. Не ми се иска да слагам и последния коз на масата, но ако се наложи, ще го направя.

— И кой ти е последният коз?

— Чете ли как го наричат във „Вашингтон пост“? „Единственият останал във Вашингтон почтен човек“. Кое то не ще да е много в този корумпиран град.

— О, говориш за Ричард Ланкастър — досети се Брайсън.

Така наричаха съветника на президента по въпросите на националната сигурност, който оглавяваше и Съвета за национална сигурност на Белия дом. Той имаше репутация на абсолютно неподкупен човек.

— Но защо да е последният коз?

— Защото веднъж изиграя ли го, нещата излизат от моя контрол. Той е може би единственият човек на върха, който е в състояние да направи нещо, но веднъж замеся ли го и него, проблемът излиза от рамките на разузнавателния свят и се превръща във всеобща и междуособна война. А честно казано, не съм сигурен дали при това положение правителството ще оцелее.

— Боже мой, значи мислиш, че Управлението е стигнало толкова високо?

— Като нищо. Поне така ми се струва.

— Виж, в тази игра всъщност на карта е поставен моят собствен живот. Отсега нататък ще поддържам връзка само с теб, само и пряко с теб. Не искам посредници, няма да използвам електронна поща, факсове или нещо подобно. Искам да ми организираш чиста телефонна връзка в Лангли — пряка, стерилна, да минава през скрамблър^[1].

Дън кимна в знак на съгласие.

— Ще уговорим и комплекс кодови думи, за да съм сигурен, че не говориш под чужд натиск или пък че гласът ти не е фалшифициран. За да зная, че говоря с теб и ти го правиш по своя воля. И още нещо: ще поддържаме пряка връзка — аз и ти, не искам никакви секретарки.

— Добре, дадено. Но преиграваш, аз на Марджъри вярвам с живота си.

— Съжалявам. Изключения никому. Колкото повече звена, толкова повече фалове. Знаеш ли правилото на Меткаф? Каза ми го Елена: изтичането на информация от една агентурна мрежа нараства право-пропорционално на квадрата на броя на звената ѝ. Звената в случая са всички, които знаят нещо за тази операция.

— Елена, ха! — с презрение откликна Дън. — И тя ако не е царицата на измамата, а, Брайсън?

Думите го жilhaха болезнено въпреки изминалото време, въпреки собствения му реализъм.

— Прав си, Дън — отвърна тихо Брайсън. — И затова си длъжен да ми помогнеш да стигна до нея...

— Ти да не мислиш, че ти възложих тази задача, за да ти спасявам брака? — отново го жilha Дън. — Ние сме длъжни да спасим света, нормалните хора, не разбираш ли?

— По дяволите, тя знае толкова много неща. Няма начин да не знае.

— Да, но ако и тя е в новата игра?

— Дори и да е в нея, тя ще да е в центъра. Ако и нея са я използвали, както мен...

— Стига глупости, Брайсън, предупредих те.

— Ако и нея са я лъгали — избухна Брайсън, — тя ще знае ужасно много неща. Безценна за нас информация!

— И веднага ще ти изпее каквото знае, така ли мислиш? Защо? Заради прекрасните ти очи или от носталгия по доброто старо време, а? Кажи ми?

— Ако мога да се добера до нея... — почти изкрещя Брайсън и изведнъж се усети. — По дяволите... познавам я, зная кога лъже, кога се опитва да скрие истината, кога и защо избягва спора...

— Ти сънуваш, бе, Брайсън — прекъсна го Дън и се закашля. — Само си мислиш, че я познаваш. Претендираш, че я познаваш. Пък и си сигурен в това, нали? Както бе сигурен, че си познавал Тед Уолър,

иженарицаемия Геннадий Росовски. Или Пьотър Аксионов, известен ти като чичо Пийт — Питър Мънро. Е, какво излезе от краткото ти посещение в онази болница?

Този път Брайсън не можа да сдържи възмущението си и избухна.

— Дяволите да те вземат, Дън! Дано пукнеш в ада!

— Хей, Брайсън, слез на земята. Ти какво си мислиш, че ще оставя без наблюдение това място. Още като научих за Управлението и уредих този въпрос. Горката женица, доста е смахната. Почти нищо не успяхме да измъкнем от нея. Но пък човек вече не може да бъде сигурен дали е знаела истината за съпруга си, само част от нея или просто нищо. Освен това винаги е възможно външен човек да осъществи контакт с нея по някакъв повод.

— Глупости! — извика Ник. — Откъде ще имаш ресурси да й сложиш екип наблюдаващи двама и четири часа на ден, всеки ден и така до смъртта ѝ?

— Боже мой, ти съвсем си забравил как се правят тези работи — нетърпеливо отвърна Дън. — Разбира се, че нямам ресурси за такъв тип наблюдение. Разполагам с една администраторка там, която припечелва добри парици от готиния стар братовчед Хари. Това съм аз, Брайсън, ако все още не си загреял. Грижа се до моята мила Фелиша да не се домогват разни авантаджии и прочие тарикати или пък досадници и хора, които могат да я изплашат. Та тази жена на име Шърли ми звъни по телефона винаги когато някой се навърта около братовчедка ми. Имам с нея постоянна връзка, за да няма изненади. Каква е поуката за теб? Работиш с каквото имаш, покриваш колкото можеш. Е, докога ще стоим в този лайнарник?

— И на мен не ми харесва, но мястото е отдалечено, изолирано и безопасно.

— О, Боже. Кажи ми поне защо се залови с Жак Арно?

— Както вече ти казах, на кораба имаше негов пратеник, който очевидно работеше в комбина и с човека на Управлението, и с Анатолий Пришников в Русия. Арно трябва да е ключовата връзка.

— Е, и? Ти искаше да се докопаш лично до Арно ли?

Брайсън замълча. Дън бе печен човек. Припомни си думите на Уолър: „На никого не казвай нищо без абсолютна необходимост. Дори

и на мен.“ Все още не бе говорил за кодиращия чип, който бе копирал, и не възнамеряваше да му съобщава. Поне засега.

— Опитах се да усетя обстановката около него.

— И какво стана?

— Нищо. Загуба на време.

От папката Дън извади плик с червена маркировка, от него — снимки.

— Проверихме имената, които ни даде. Всяка възможна база данни, строго секретната архива, всичко. Не беше лесно, онези приятелчета в Управлението не са глупаци. Умно и изчерпателно са работили. Променяли и въртели псевдонимите с помощта на компютърни алгоритми, дивотия някаква, от която си нямам и понятие. Агентурната мрежа получава нови имена на ротационен принцип, нови назначения, някои от старите се унищожават, биографиите се преработват, отделните звена се разтурят и реорганизируют, с разменени хора и прочие хитрости. Много време загубихме, пък и работата е доста трудоемка, при това за тесни специалисти. Искаме да видиш някои лица и да си кажеш мнението.

Показа му първата снимка.

— Не — поклати глава Брайсън.

Дън смръщи лице, обърна нова.

— Не помня това лице.

Нова снимка.

— И този не го зная. Слушай, Дън, ти нарочно си сложил тук случайни снимки, за да ме объркаш, нали?

По лицето на Дън заигра тънка усмивка.

— Продължаваш да ме проверяваш, а?

Дън пак премълча, но пък се закашля. Сетне извади друга снимка.

— Тц... я почакай, почакай малко. Лицето ми е познато. Да, този го познавам. Холандец е, мисля, че работеше под името Просперо.

Дън го изглежда одобрително, като доволен от ученика си учител.

— Ян Вансина, високопоставен служител на Международния червен кръст — главната квартира в Женева. Отговаря за координацията на спешните помощи в световен мащаб. Прекрасно прикритие за постоянно пътуващ агент, особено в горещите точки на

планетата. Дава му достъп до места, където чужденците мъчно влизат — Северна Корея, Ирак, Либия и т.н. Имал си добри отношения с него.

— В Йемен му спасих живота. Предупредих го за една засада, макар че оперативните правила ме задължаваха да задържа информацията, независимо дали това действие ще доведе до екзекуцията му или не.

— Невинаги си спазвал правилата, а?

— Не и когато ги намирах за глупави. Просперо бе добър работник, направо впечатляващ. Веднъж действахме заедно — поставихме капан на инженер от НАТО, който бе двоен агент. Какво прави на тази снимка? Изглежда ми като от вътрешно наблюдение?

— Нашите го спипаха в Женева, в една банка — „Geneve Privee“. Тъкмо уреждал бърз трансфер на немалка сума — 5,5 милиарда долара през отделни и смесени сметки.

— Е, типично изпиране, с други думи.

— Да, но не за него самия. Очевидно е действал в интерес на изключително добре финансирана организация.

— Тази информация май не сте я набарали от скрита видеокамера?

— Имаме си източници в швейцарската банкова индустрия.

— Надеждни ли са?

— Е, не всички. Но в дадения случай сведенията дойдоха от добре запознат с проблема човек. Бивш твой колега от Управлението, който размени доказуема информация срещу отмяна на доживотна присъда. Принудата е добър инструмент — винаги върши работа.

— Вансина още ли е действащ?

— Ами тази снимка е правена преди два дни — ухили се Дън, погледна си часовника и свали пейджъра от колана. — Прощавай, трябваше да се обадя на Соломон — това е шофьорът ми отвън — още преди двайсет минути. Разбрахме се да му сигнализирам, щом дойдеш, ако той не те е засякъл лично. Очевидно не е успял, защото ти се пръкна тук като шибания Худини^[2].

— Какъв е смисълът да сигнализираш на шофьора? Да му кажеш, че си добре ли? Че не съм те убил ли, що ли? — раздразни се Брайсън. — Ти изобщо ми нямаш доверие, нали?

— Такава е стандартната практика.

— Боже мой, колко само си предпазлив и изпълнителен.

Изведнъж някой заблъска по вратата.

— Ама ти заключил ли си? — с недоумение попита Дън.

Брайсън кимна.

— Е, сега кой е предпазливият, а? — презрително рече Дън. — Боже, отключи да му кажем на човека, че няма никакви проблеми.

Дън отиде до вратата, опипа катинара, изпръхтя с уста и викна:

— Жив съм, здрав съм. Никой не ми е допрял патлак в главата, чуваш ли?

Приглушен глас отвън откликна незабавно.

— Търсят ви тук, сър.

— Спокойно, Соломон, спокойно. Казах, че всичко е наред.

— Не става дума за това, сър. За друго говоря.

— Е, за какво?

— По телефона се обадиха веднага след вашето съобщение по пейджъра. По линията за спешни случаи във връзка с националната сигурност, сър.

— Боже мой — изпъшка Дън. — Брайсън, хайде, ако обичаш...

Ник пристъпи до вратата, извади пистолета и с другата ръка отключи. В същия миг се дръпна назад и прилепи гръб на стената.

Дън изгледа предпазните мерки на събеседника си с невярващи очи, сетне се усмихна подигравателно. Вратата се отвори. Отвън наистина стоеше чернокожият шофьор, който изглеждаше притеснен и леко уплашен.

— Съжалявам, че ви прекъснах, сър, но, изглежда, наистина е много спешно...

Гледаше шефа си, ръцете му бяха празни, никой не се виждаше отзад. Освен това видимо не бе забелязал Брайсън.

Дън кимна, поклати глава: ах, тези слаби нерви! — имаше предвид Ник, и тръгна по стъпалата нагоре, последван от Соломон.

Изведнъж последният се обърна рязко, скочи по стъпалата надолу и право в тоалетната. В същия миг в ръката му се появи голям магнум.

— Какво, по дяволите... — стресна се Ник и в същия миг усети болката.

Хвърли се встрани и се наведе. Ехото в бетонната постройка бе силно, изстрелите идваха един след друг — като че гърмеше топ. Не бе уцелен, откъртени от куршумите парченца бетон бяха раздрали кожата

му на няколко места. Внезапната атака го бе заварила неподготвен, но рефлексите му задействаха автоматично и той се замята като акробат из дългото помещение. Шофьорът стреляше лудо, без да се цели, лицето му бе изкривено в нечовешка ярост. Брайсън успя да стреля в движение два пъти, не уцели. Внезапно в гърдите на чернокожия цъфна червено цвете, зейна грозна дупка, бликна силна струя кръв и той падна по очи на пода.

Хари Дън седеше на входа, на около седем метра, в ръката му висеше синкавочерен „Смит и Уесън“, от дулото му излизаше тънка струйка дим. Изглеждаше като замаян, изражението му почти трагично, току-що бе застрелял дългогодишния си доверен шофьор.

— Боже мой, Исусе Христе — прошепна той и така се закашля, че почти се преви на две.

[1] Електронно устройство, което променя звуковете на радио или телефонно съобщение/разговор и може да бъде разбран само от човек със съответна техника. — Бел.прев. ↑

[2] Прочут американски илюзионист. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Осветлението в Овалния кабинет бе сивосребристо, сякаш неземно и създаваше меланхолично настроение у събралите се там хора, които наистина имаха нужда от нещо по-ободрително. Навън падаше вечерта, идеше краят на дълъг, труден ден. Президентът Малкълм Стивънсън Дейвис бе седнал на малкото бяло канапе, заобиколен от кресла и столове, на които се бяха настанили приближените му сътрудници и други важни люде. Дейвис обичаше да заседава тук. Наоколо бяха и директорите на ЦРУ, на ФБР и АНС, непосредствено до президента бе Ричард Ланкастър, съветникът му по въпросите на националната сигурност. Все пак бе рядкост такава среща на най-важните хора в държавата да се състои извън президентския кабинет или Ситуационната зала, или пък самия Съвет за национална сигурност. Но необичайният повод и място само подчертаваха важността ѝ.

Причината? Преди около девет часа в резултат на мощен взрив във вашингтонското метро, недалеч от спирката при „Дюпон Съркъл“, бяха загинали 23 души, а ранените бяха три пъти повече, но списъкът на починалите постепенно се увеличаваше. Нацията, макар и привикнала на трагедии от този род, на терористични нападения, изстрели по улиците и в училищата, бе отново шокирана. Та това се бе случило в самото сърце на столицата — на около миля разстояние от Белия дом, както постоянно повтаряха коментаторите на Си Ен Ен.

Поставена в калъф от портативен компютър, бомбата избухнала в сутрешните пикови часове. Устройството било от най-сложните, професионално направени и това говореше за терористичен почерк. Но този факт бе останал скрит за обществеността. В нашия век на постоянно предаващи новини сателитни и кабелни канали, радиостанции и светкавичните възможности на Интернет ужасяващата вест отекна по всички краища на планетата и има мощен отзвук, който придобиваше все по-страшни и по-страшни измерения.

Зрителите жадно попиваха кървавите подробности около атентата — убитите на място бременна жена и двете ѝ тригодишни

близначки, двойката пенсионери от Айова, спестявали цял живот, за да посетят Вашингтон, групата деветгодишни ученици.

— Господа, това не е просто кошмар, то е позор за нас! — мрачно заяви президентът.

Присъстващите наведоха глави в мълчаливо съгласие.

— Или още тази вечер, или утре сутринта ще трябва да се обърна към нацията, за да я успокоя, зависи как ще координираме времето. Но честно ви казвам, че не зная какво да кажа на хората.

— Господин президент — заговори пръв директорът на ФБР Чък Фейбър, — искам да ви уверя, че в момента поне 75 наши специални агенти работят по случая най-активно в тясно сътрудничество с полицията и други специализирани звена. Действат специалните ни отдели за анализи, за експлозиви и...

— Не се и съмнявам — остро го прекъсна президентът, — че в момента сте плъзнали навсякъде като буболечки. Не желая да отричам качествата на ФБР, но ми се струва, че вие винаги сте отличници след факта — тогава ви бива много. И се питам дали някога ще съумееете да предотвратите някоя терористична акция.

Лицето на Фейбър поруменя. Той бе извоювал репутацията си като областен прокурор на Филаделфия, където в критични ситуации не признаваше взимането на пленници, а по-късно бе избран за главен юрист на Пенсилвания. Не криеше амбициите си да стигне върха и да седне на министерското кресло, постоянно намекваше, че се смята за доста по-компетентен от сегашния министър на правосъдието. От присъстващите на заседанието при всяко положение Фейбър бе най-опитният в бюрократичните игри. Никога не бягаше от конфронтация, но и бе достатъчно опитен в политическо отношение, че да противоречи на президента.

— С цялото дължимо ви уважение, сър, искам да подчертая, че думите ви не са справедливи спрямо служителите на Бюрото — мъже и жени — това не бе Фейбър, а Ричард Ланкастър, висок, жилав мъж със сребриста коса, аристократични черти и безсъмнено шит в Лондон костюм.

Повечето отразяващи Белия дом журналисти описват Ланкастър като човек, който се облича „демоде“ или дори „небрежно“. Но това не е вярно, то просто отразява незнанието на тези хора или пък

схващането им, че високата мода, плод на европейските екстрими на Джорджо Армани, е единствено приемлива.

Самият Ланкастър едва ли обръща внимание на подобни персонални описания било във вестниците, било по телевизията; факт е, че той предпочита да стои далеч от репортерите по две причини: мрази клюките и изтичането на информация, които са любимите им игри във Вашингтон.

Въпреки това журналистите, общо взето, го харесват и уважават. Изглежда, се дължи на нежеланието му да култивира приятелства в журналистическите среди, където това е почти нечувано. Така по някое време се появи и характеристиката на списание „Тайм“, което го нарече „единственият останал във Вашингтон почтен човек“, а сетне медиите започнаха да го повтарят, докато се превърна в нещо като Омиров цитат.

— Факт е, че усилията им в превантивната област остават в тайна по разбираеми причини — продължи Ланкастър. — Освен това много често е невъзможно да се предвиди дадено събитие, освен ако то не е свързано с някой по-особен случай.

Шефът на ФБР кимна, макар и неохотно.

— Всички вестници са пълни с твърдения, че правителството — значи ние тук — е било в състояние да предотврати трагедията — възрази президентът. — Има ли истина в тези твърдения?

Настъпи неудобна тишина. Накрая се обади шефът на АНС, генералът от авиацията Джон Корели.

— Сър, проблемът е, че мишената се изплъзва, така да се каже, от нашата компетентност и някак си застава извън нея. Знаете, че нашият регламент ни забранява да действаме у дома, както и този на ЦРУ. А тук става дума за проведена в САЩ акция.

— Нас ни затрудняват разни юридически формалности и безсмислици, сър — отново се обади Фейбър. — Например, за да получим съдебно разрешение за подслушване на нечий телефон, трябва да представим уважителни причини, но ако разполагаме с тях, то защо пък ще искаме съдебно разрешение? Сам виждате абсурда, сър.

— Ами какво ще кажете за твърдението, че АНС постоянно подслушва телефонни разговори, следи факсове, сигнали и прочие?

— Това е мит, сър — обади се Корели. — Дори и с помощта на огромните инсталации, с които разполагаме във Форт Мийд, пак не бихме могли да проверяваме и следим толкова много разговори. При това не ни е разрешено да слушаме провеждани на територията на САЩ разговори.

— И слава Богу — обади се тихо Ланкастър.

Директорът на ФБР се обърна и демонстративно го изгледа с презрение.

— Така ли? И сигурно ликувате, че не можем да прихващаме кодираните разговори, било по телефон, факс или в Интернет.

— Чък, вие, изглежда, не знаете, че в Конституцията има едно дребничко нещо, наречено Четвъртата поправка — сухо отвърна Ланкастър. — Правото на гражданите на защита срещу неоправдани действия, обиски, арести...

— Ами какво ще кажете, Ланкастър, за правото на американците да се возят на метрото, без да биват избивани — наежи се директорът на ЦРУ Джеймс Ексъм. — И понякога се чудя дали законодателите са имали някога предвид цифровата телефония и още...

— При всичко това си остава фактът, че американците държат много на правото си на частна тайна — усмихна се Ланкастър.

— Дик, слушайте, моля — обади се президентът тихо, но твърдо, — отдавна е минало времето на тези спорове и дискусии. Много отдавна. Те не са продуктивни и водят само до дразги. Всеки момент Сенатът ще одобри един документ — договор, по силата на който ще бъде създадена международна агенция за сигурност и превантивно наблюдение — тя ще поеме ролята да ни пази от подобни безобразия. И трябва да ви кажа, че много сме закъснели, много.

Ланкастър тъжно поклати глава.

— Тази агенция ще получи пълномощията на правителство, дори и по-големи.

— Не е вярно — пресече го директорът на АНС, — просто ще изравни правилата за всички играчи. За Бога, нашата институция няма право да слуша вътрешни телефонни разговори без съдебно решение, британските колеги имат същите правни ограничения. Помисли малко, Ричард, щяхме ли да спечелим Втората световна война, ако съюзниците не разполагаха с възможността да разчитат вражеските съобщения? Нали тогава германците щяха да победят.

— Но сега война няма.

— Как да няма! — остро възрази шефът на ЦРУ. — Ние сме в разгара на глобална война срещу тероризма. И кой печели? Печелят терористите, това е положението! Ако вие сега отново се опитвате да ни ограничавате...

Извън телефонът на масичката до президента. Присъстващите отлично знаеха, че тук, и то по време на заседание, президентът ще бъде обезпокоен само ако има нещо извънредно важно. Дейвис вдигна слушалката.

— Да, моля?

В следващата секунда лицето му пребледня. Остави слушалката и рече:

— Обадиха се от Ситуационната зала — американски пътнически самолет току-що е бил свален на три мили от летище „Кенеди“.

— Какво? — ахнаха неколцина в един глас.

— Да, поразен само минута след излитане. Полет за Рим. Сто и седемдесет и един пътници и екипаж — всички мъртви — отвърна Дейвис и затвори очи.

Сетне постави пръсти на слепоочията и се опита да си направи масаж. Не се получи сполучливо и когато свали ръце, в очите му имаше сълзи, но изразът им бе предизвикателен, дори свиреп.

— Исусе, няма да си свърша мандата с името на президент и главнокомандващ, който е кротувал, докато терористи са поемали контрола над нашия свят. Няма! По дяволите, трябва да направим нещо!

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Стъклената кула на улица „Коратери“, южно от площада „Бел Еър“ и в самото сърце на търговско-банковата част на Женева, бе сякаш боядисана в морскосиньо и блестеше на следобедното слънце. На 27-ия етаж в нея се намират офисите на „Banque Geneve Privee“, истински остров на елегантността, разкошно докаран в стила на XIX век и сякаш кацнал високо над земята в този модернистичен женевски небостъргач. Посланието на строителите и дизайнерите е чудесна демонстрация на хармония между изтънчеността на стария свят и високите технологии на новия. Човек просто не би могъл да се досети за нещо по-изящно. Сега Брайсън и Лейла седяха в малката ѝ, луксозно обзаведена приемна с махагонова тапицерия, ориенталски килими и фини антики.

Самолетът на Ник бе кацнал на женевското летище, сетне той бе отседнал в „Ришмон“, а по-късно — отишъл да посрещне влака на Лейла, която пристигаше от Париж и Вентимиля. Поздравиха се топло, сякаш не се бяха разделяли. Тя видимо бе радостно възбудена, което пролича, макар и въздържано, по време на тихия им разговор. Бе успяла да изрови интересни неща — истински златни зрънца, както се изрази. Но за дълги разговори време нямаше, той я заведе в хотела, където тя си взе отделна стая, преоблече се и си оправи косата. След това побързаха за срещата в банката.

Не се наложи да чакат дълго — бяха в Швейцария, където точността е свещено задължение. Вратата се отвори и в точно указаното време на прага застана възрастна жена с навита на кок посивяла коса.

Тя се обърна към него с името, което Дън му бе дал за прикритие.

— Вие вероятно сте г-н Мейсън — надутото рече тя.

Не с такъв тон се обръщат швейцарските банкови служители към редовните си клиенти. Обикновено те са любезни и мили, но жената знаеше, че този човек е свързан с американското правителство,

следователно най-вероятно щеше да създава главоболия. По същия начин се обърна към Лейла:

— А вие бяхте...?

— Госпожата е Анат Шафец — представи я Ник с едно от дадените ѝ от Мосад имена. — Тя е от Мосад.

— И двамата ли идвате за срещата с г-н Беко? Останах с впечатлението, че ще бъдете само вие, г-н Мейсън?

— Уверявам ви, че г-н Беко ще пожелае да се срещне и с двама ни — със същата безцеремонна надутост ѝ отвърна Брайсън.

— Моля да ме извините за момент — веднага каза тя и си влезе обратно.

Върна се почти веднага и ги покани.

Жан-Люк Беко бе дребен очилат мъж с точни, икономични движения, които говореха за педантизъм и акуратност. Косата му бе сивосребриста, носеше очила със златни рамки и сив костюм, видимо шит по поръчка. Здрависа се учтиво, но запази дистанция и предложи кафе.

След по-малко от половин минута влезе друг помощник, този път млад мъж в син блейзер, с три чашчици еспreso на блестящ сребърен поднос. Мълчаливо поднесе двете на масичката, където седяха Лейла и Брайсън, а третата остави на високото, покрито с фино стъкло бюро на Беко.

Кабинетът на банкера бе обзаведен в същия елегантен стил, както и приемната: фини стари мебели, махагон и персийски килими. Едната стена бе стъклена с разкошен изглед към Женева.

— Хм, да минем към работата — обади се Беко. — Убеден съм, че и двамата разбирате колко зает човек съм аз. Затова ме извинете, че прибързвам така. Вие споменахте за финансови нередности при обработката на една от нашите сметки. Нека ви уверя, моля ви, че нашата институция не разрешава подобни грешки или нередности, както ги нарекохте вие. Затова се опасявам, че сте дошли тук напразно.

Докато Беко говореше тези високопарни приказки, Брайсън се усмихваше с търпимост и търпеливо чупеше пръсти. След като банкерът свърши, Ник каза:

— Г-н Беко, самият факт, че в момента имаме среща, говори, че вие или някой от помощниците ви се е обаждал в централата на ЦРУ в

Лангли, Виржиния, за да провери дали аз съм същият човек, за който се представям.

Направи пауза и видя потвърждението в очите на Беко. Брайсън не се съмняваше, че собственото му обаждане преди няколко часа доста е разтревожило и изнервило местните хора в банката. ЦРУ да изпрати свой агент в Женева да разпитва швейцарски banker за някаква си сметка, Боже мой! Вероятно цялата „Banque Geneve Privee“ е на крак, правят се спешни проверки, въртят се телефони, уреждат се светкавични консултации. Имаше години в миналото, когато всеки уважаващ себе си швейцарски banker би отказал среща с офицер от американското разузнаване: на първо място идваше банковата тайна и това бе щит, зад който се криеха всички големи банки. Да, но времената се менят, а с тях и нравите. И макар че прането на пари продължава в Швейцария, и то в големи мащаби, швейцарците бяха отстъпили пред международния политически натиск и в днешно време бяха готови да сътрудничат много повече, отколкото преди. Или поне да се правят, че сътрудничат.

— Знаете, че аз не бих бил тук, ако не се бе създала доста трудна ситуация — продължи Брайсън, — при това засягаща именно вашата банка. Ситуация, която може да доведе до сериозни юридически неприятности. Сигурен съм, че бихте желали да ги избегнете.

— Вижте, г-н... хм, г-н Мейсън, заплахите ви няма да минат тук — усмихна се неприятно и горделиво Беко. — А сте довели и представител на Мосад, да... може би в непохватен опит да ни уплашите и да увеличите натиска...

— Г-н Беко, нека да говорим с точни думи — рече Брайсън с апломб на специалист по международното право, който държи всички карти. — По силата на Конвенцията по правото на банковия заповест от 1987 г. нито вие, нито вашата банка можете да претендирате за неосведоменост във връзка с пране на пари за престъпни цели от страна на ваш клиент, който е използвал сметката си при вас или други банкови инструменти. Правните последици са много сериозни, уверявам ви, както и вероятно вие сам знаете. Представители на разузнавателните институции на две световни сили са дошли при вас за помощ във връзка с мащабно международно разследване, което засяга крупни перачи на пари. Имате избор: или да ни помогнете, както

изисква законът, или да ни отпратите, в който случай ще бъдем принудени да докладваме случая пред Федералния съд в Лозана.

Без да докосне кафето си, банкерът безизразно следеше лицето на Брайсън, докато последният говореше. Сетне каза:

— Какъв точно е характерът на разследването ви, г-н Мейсън?

Брайсън усети колебанието в него; време бе да нанесе удар:

— Разследваме движението на средствата във ваша банкова сметка номер 246322 на името на някой си Ян Вансина.

Беко се поколеба за миг. Ако не номерът, то поне името означаваше нещо за него.

— Ние никога не разкриваме имената на клиентите си...

Брайсън хвърли бърз поглед на Лейла, която пое ролята си.

— Значителни суми са били преведени в тази сметка от друга, фиктивна, в Лихтенщайн, както вероятно сам знаете. Оттук пък парите са били телеграфически прехвърлени в редица други сметки: няколко офшорни компании на остров Ман, Джърси, на островите Чанъл, Кайманите, Агила, в холандските Антили. След което сумите се разделят и тръгват към Бахамските острови и Сан Марино...

— Какво нередно има в телеграфическите преводи? — остро попита Беко.

— Нередното е, когато се използват за пране — още по-рязко отвърна Лейла.

Брайсън й бе изредил фактите, съобщени му от Дън във връзка с движението на парите в сметката на Вансина. Останалото си бе чисто нейно изобретение, но Брайсън бе впечатлен колко добре се оправяше тя.

— А в дадения случай положението се усложнява и допълнително, защото изпраните суми са използвани за покупка на оръжие за известни световни терористи — продължи Лейла.

— На мен вашите разследвания ми звучат като опит за налучкване на истината — рече швейцарецът.

— Така ли? За налучкване, казвате — впери очи в него Лейла. — Наричате налучкване съвместна операция на Вашингтон и Тел Авив, което може само да говори колко сериозно се възприема въпросният проблем на най-високо ниво?

— Всъщност виждам, че ние само губим времето на г-н Беко — внезапно рече тя и се изправи, сетне се обърна към Ник и добави: —

Струва ми се, Мейсън, че ние тук не сме на достатъчно високо ниво. Г-н Беко или няма качествата да вземе решение, или целенасочено прикрива собственото си престъпно поведение. Убедена съм, че банковият директор, г-н Етиен Брусар, ще се отнесе по...

— Почакайте, какво точно искате? — прекъсна я Беко и сега вече уплахата пролича и в лицето, и в тона му.

— Много просто нещо — веднага каза Брайсън, — незабавно да позвъните на титуляра на сметката г-н Вансина и да го повикате тук — веднага.

— Но нямаме право да контактуваме пряко с г-н Вансина — отчаяно рече Беко. — С такова условие е открита сметката му! Той ни се обаждат, когато му е нужно. Не разполагаме с неговия телефон!

— Не е вярно — възрази Брайсън. — Винаги има телефони. Всяка банка има такава практика. Ако правите сериозен бизнес, както твърдите, ще имате фотокопие на паспорта му, на други важни документи, адреси и телефонни номера за спешни случаи и у дома, и в работата му.

— Не мога да направя това! — почти извика Беко.

— Хайде, Мейсън, казах ти, че си губим времето. Сигурна съм, че директорът най-добре ще разбере сериозността на нашето искане — подхвърли Лейла с нетърпелив глас. — Пък ако се наложи, ще пуснем случая по дипломатически канали — през съответните съдебни инстанции във Вашингтон, Тел Авив и Лозана, а „Banque Geneve Privee“ публично ще бъде обявена за съучастничество във финансирането на международния тероризъм и...

— Не, не, не! Седнете, моля ви! — побърза да каже банкерът и всичките му предишни преструвки се стопиха. — Веднага ще се обади на Вансина.

Скрит в малката, задушна стаичка с банковата видеоапаратура и мониторите за наблюдение, Брайсън се потеше обилно. Замисленият от него план бе Лейла да разговаря с Вансина в кабинета на Беко, като запази ролята си на изпратен от Мосад офицер, който разследва пране на пари. Тя ще разпита Вансина, ще измъкне каквото може от него, а после внезапно ще се появи Брайсън с ефекта на изненадата.

Лейла все още не знаеше нищо за Управлението и връзките на Брайсън с него. Тя смяташе, че Ник върви по определени следи в оръжейния бизнес. Всъщност бе осведомена само за частица от общото цяло — засега нямаше причина да научава повече. Може би щеше да дойде мигът, когато Брайсън щеше да ѝ каже повече или всичко, но все още бе рано.

Първоначално Брайсън бе възнамерявал да се скрие в съседен офис или в стаичката на чистачките, или където и да е другаде — само да е наблизо и да може да слуша — ако е възможно. Не бе разчитал на случайността, още по-малко пък да открие помещението за централно наблюдение. Оттук се виждаше кой влиза и излиза от голямата сграда, постъпваше образ от скрити в асансьорите камери, от фоайето на самата банка и чакалнята. И всичко се записваше. Имаше образ и от главните коридори, и от тези на 27-ия етаж. В кабинета на Беко обаче камера нямаше, нямаше и в ничий друг офис, но пък щеше да види пристигането на Вансина, както и качването му с асансьора. Холандецът бе отличен професионалист и рядко грешеше, бе наблюдателен и с отлични реакции. Сто на сто щеше да се досети, че вероятно го наблюдават камери и в асансьора, и на други места. Но щеше да приеме и друго, както на негово място би постъпил и самият Брайсън, че го наблюдават безпристрастни, ниско платени и не особено любопитни служители от сигурността, които търсят само симптоми за възможно насилие. И които може и да не са по местата си. Така или иначе едва ли щеше да си позволи да използва асансьора да опипа я кобура си, я прикачена към гърдите му апаратура за запис. Но пък в същото време можеше и да се изпусне...

Беко му се бе обадил в присъствието и на двамата — на Лейла и неговото. Сетне тя бе останала там, за да следи Беко да не го предупреди или направи нещо друго, което да провали срещата.

Брайсън бе сигурен, че Вансина ще реагира незабавно, и наистина след около двайсетина минути агентът на Управлението бе във фоайето. Бе висок, строен, леко прегърбен мъж с късо подстригана брада и цветни очила с метални рамки. С този скромен външен вид и с позицията си на високопоставен червенокръстки деятел едва ли някой някога можеше да се досети, че е изключително опитен и безмилостен убиец. На пръв поглед бе напълно безобиден и всъщност това бе едно от големите му професионални достойнства — почти винаги го

подценяваха. Често хората го смятаха за мил и добродушен човечец. И мнозина си бяха платили прескъпо за тази грешка. Брайсън пък знаеше, че той е силен и лишен от състрадание тип, с множество умения и висока интелигентност. С такъв човек трябваше да се внимава изключително много.

Вансина влезе в асансьора заедно с млада жена, която слезе на 25-ия етаж. Брайсън го гледаше внимателно през цялото време, но нищо не можа да прочете по лицето му. Ако неочакваното телефонно обаждане бе събудило някакви съмнения, изражението му поне не издаваше нищо.

Ето го: излезе от асансьора и отиде при дежурния чиновник. Въведоха го незабавно, в коридора го пресрещна същата жена, която бе приела и тях. Влязоха в кабинета на Беко и край на образа.

Нямаше значение. Дватамата с Лейла бяха подготвили подробен сценарий. Сега оставаше да изчака нейния знак, за да влезе в играта. Бяха се разбрали да му се обади по клетъчния телефон и да прекъсне веднага след втория сигнал.

Разпитът на Вансина не биваше да продължава повече от 5–10 минути. Всъщност зависеше от степента на неговата съпротива. Ник си погледна часовника и зачака.

Минаха пет минути. Цяла вечност. Имаха уговорени два резервни алтернативни варианта: продължителен звън означава спешност, отваряне на вратата — ела веднага.

Нито едното, нито другото.

Не преставаше да мисли за Просперо. Какво бе казал Дън? Че холандецът е действал в ролята на подставено лице и изпрал петте милиарда, предполагаемо в полза на Управлението. Изпраните пари са ежедневна необходимост за разузнавателните централи, но практиката изисква сумите да не са много големи, да са трудни за проследяване до агентите и контактите, които ги получават. Но пет милиарда долара? Много пари, за да бъдат за заплащане на услуги или работни средства. Такава гигантска цифра очевидно е предназначена за нещо голямо и много важно. Ако информацията на Дън е вярна... а все по-често мислеше, че Дън не го заблуждава (особено след като бе убил собствения си шофьор и охрана, за да го защити)... то Управлението насочва пари към терористични организации и фактически управлява действията им. Но кои, защо и с каква цел? Може би прекопираият

кодиращ чип от телефона на Арно ще даде ключ към този въпрос? Но на кого да повери тази изключително важна информация?

Ами ако Вансина е пряко замесен в движението на въпросните огромни средства? Едва ли е играл само като подставено лице и инструмент. Този агент бе прекалено опитен, а и старши в йерархията след толкова много години в играта, за да му дадат само периферна роля. Загризаха го съмнения дали холандецът вече не е в ръководството на Управлението.

Внезапно вратата зад него се отвори шумно, през нея нахлу и силна светлина; за секунда Ник бе заслепен и просто не разбра какво става.

Веднага след това различи фигурата и лицето на Вансина. Очите му горяха със студен блясък, в дясната ръка държеше насочен в Брайсън пистолет, с лявата носеше куфарче.

— Колридж, а? — рече той. — Сянка от миналото.

— Здравей, Просперо — рече Ник, наистина изненадан.

Инстинктивно посегна към пистолета под сакото, но замръзна, защото чу изщракването на предпазител. Вансина не бе човек, с когото можеш да експериментираш.

— Не мърдай и дръж ръцете долу! — изсъска холандецът. — Изобщо няма да се поколебая да ти тегля куршума. Нали ме познаваш!

Брайсън го погледна в очите, свали ръце. Изобщо нямаше и да се замисли, решише ли, че има достатъчно провокация за стрелба. Само че защо не го убива направо?

— Благодаря, Брайсън — този път го нарече с истинското име, помнеше го. — Искал си да си говорим. Е, говори тогава. Ето ме тук.

— Къде е жената?

— Нищо й няма. Завързал съм я и е в един стенен шкаф. Умна, пък и доста силна се оказа. Сигурно си е мислила, че с мен може да си поиграе. Трябва да ти кажа, че документите й са първокласни. Мосад и прочие, а? С добри специалисти работиш — отлична фалшификация.

— Напротив, истински са. Тя наистина е от Мосад.

— Става още по-интересно, а, Брайсън? Нови приятели, нови съюзници. Времената се менят, лоялностите също, нали? Ето нещо за теб — усмихна се тънко Вансина и изведнъж му подхвърли куфарчето.

За частица от секундата Брайсън понечи да се наведе и да го избегне, сетне му хрумна да го хване.

— Добри рефлексии, Ник, както навремето — развесели се Вансина. — Сега, моля, дръж си го пред теб, а така — с двете ръчички.

Брайсън се ядоса. Беше го надхитрил, между впрочем холандецът винаги е бил изобретателен.

— Хайде, ела сега да поговорим. Не тук, че някой може да дойде. Тръгвай пред мен и не преставай да държиш куфарчето, както ти казах. Никакви трикове или ще стрелям. Изпуснеш ли го — също. Нали ме познаваш, приятелю?

Брайсън се подчини и мислено се прокълна. Къде бяха сбъркали? Попаднаха в капана на Вансина като истински аматьори, значи го бяха подценили. Двама опитни професионалисти, по дяволите! Как ли бе успял да подлъже Лейла? Не бе чул стрелба, но пък холандецът може и да има заглушител. Дали не е убил Лейла, а сега го лъже? От тази мисъл изведнъж го присви коремът. Чувстваше се отговорен за нея. Той бе настоял тя да го заведе при Арно, той я бе повлякъл в тази игра, макар и по-късно да се бе опитал да я отпрати, но тя бе поискала заедно да продължат да търсят отговорите. Дано Вансина да говори истината и тя сега да е в някой шкаф, завързана, но здрава и читава. Вървеше пред бившия колега, подбутван леко от дулото на пистолета му. Минаха по празен коридор, влязоха в също празна конферентна зала. Осветлението бе изключено, но през прозорците блестяха лъчите на приятното следобедно слънце. Оттук гледката към Женева се стори на Брайсън още по-хубава от тази през стъклената стена в кабинета на Беко. Градът бе много красив, динамичен и същевременно някак си далечен, защото тук уличните шумове не проникваха.

Нямаше начин да се добере до оръжието си с този проклет куфар в ръка. Нямаше да успее да изпревари Вансина, онзи просто щеше да дръпне спусъка.

— Седни! — изкомандва го холандецът.

Брайсън седна до масата, постави куфарчето отгоре и задържа ръцете си върху него.

— Сега сложи лявата ръка с дланта на масата, сетне и дясната по същия начин. В този ред! Бавно и внимателно! Браво — знаеш го това упражнение. И без резки движения!

Брайсън изпълни нареждането, а Вансина се настаня отсреща му с гръб към прозореца, с оръжие все така насочено към него.

— Няма да мърдаш ръцете. Вдигнеш ли ръка да се почешеш по носа, ще стрелям. Посегнеш ли да вадиш цигара, също. Такива са правилата, Брайсън, моите правила. Ще играем по тях. Сега започвай да говориш. Първи въпрос: Елена знае ли?

Това бе повече от неочаквано. Напълно зашеметен, Брайсън се опита да разбере какво става. Знае ли Елена? Що за игра е това?

— За какво говориш? — попита, по-скоро прошепна той.

— Питам тя знае ли?

— Какво да знае? Къде е тя? Добре ли е? Ти виждал ли си я?

— Я не ми играй тези прочувствени номера, Брайсън! Познаваме се.

— Къде е тя? — повтори Ник.

Братият се поколеба, изгледа го, сетне каза:

— Тук аз задавам въпросите, Брайсън. От колко време си с Прометеевците?

— Какви Прометеевци? — напълно тъпо попита Ник.

— Достатъчно! Стига игри, предупреждавам те! Питам ясно, откога си при тях? Двойна игра ли играеше, когато бе при нас на активна служба? Или може би като университетски професор ти писна и реши да си потърсиш някоя авантюрка, а? Виж сега, напълно сериозно искам да разбера подбудата или примамката, или каквото и да е там. Дали не става дума за криво разбран идеализъм? Или за власт? Наистина вярвам, че имаме да говорим за много неща, Брайсън, наистина...

— Вярваш и продължаваш да държиш пистолета насочен, сякаш си забравил за Йемен.

Вансина се усмихна, поклати глава.

— Ти си си същата легенда в организацията, Брайсън. Легенда. Хората продължават да разказват за теб какви ли не истории — за оперативните ти умения, за лингвистичното майсторство, за какво ли не. Ти беше един от най-големите...

— Бях, но само докато Тед Уолър ми би шута. Или по-добре да го нарека Геннадий Росовски, а?

Този път Вансина направи дълга пауза и Брайсън видя удивлението в очите му. Дали играеше, дали се преструваше?

— Ние всички имаме по много имена — рече след малко Вансина. — И по много легенди. Различни превъплъщения, знаеш. За

да остане човек нормален, би трябвало да може да ги диференцира, да ги държи в отделни чекмеджета, така да се изразя. Ти, изглежда, си загубил тази способност? Вярваш в едно нещо, сетне в друго. Май не различаваш къде свършва реалността и къде започва фантазията? Тед Уолър е голяма работа, Брайсън. По-голям е от всички нас.

— Значи и теб е успял да излъже! Повярвал си му, повярвал си и на лъжите му. Не знаеш ли истината, Просперо? Ние сме марионетки, пионки, лесно заменими бачкаторчета — автомати, програмирани от онези, които дърпат конците. Действали сме сякаш, не сме разбирали кои са ни истинските господари, каква е била истинската игра!

— Има кръгове и кръгове, едните в другите и обратно — напълно сериозно отвърна Вансина. — Вярно е, че има и неща, които не знаем. Светът се е променил, ние се променяме с него. Трябва да се научим да се адаптираме към новите реалности. Какво са ти казали, Брайсън? Какви лъжи са ти пробутали?

— Новите „реалности“... — започна Ник с глух глас, напълно объркан.

Какви ги говори Просперо? Толкова се обърка, че направо занемая и в същия миг тъмна сянка закри слънчевата светлина.

Огромна маса увисна пред прозореца, появила се сякаш от нищото. Нищо не бе чул, никакво предупреждение не бе усетил. И как да чуе, като прозорците са херметически затворени, дебели и звуконепроницаеми? Разпозна хеликоптера в мига, когато зачаткаха изстрелите, които разбиха стъклата. Отвън задумка тежка картучница и тя превърна прозорците в стъклена, летяща водоравно навътре завеса.

Брайсън успя да се хвърли на пода, да се превърти под масата и да продължи да се търкаля, но Вансина, който бе с гръб към прозореца и фактически по-близо до него, не съумя. Ръцете му литнаха встрани като на птица в полет и в следващия миг тялото му заигра в странен танц, гротеска някаква — същинска кукла на конци, анимиран образ от рисуван филм. Куршумите превърнаха лицето му в дяволска маска, кръв на малки гейзерчета избликна от гърдите му, цялата му фигура подскочи нагоре и се разтресе ситно, сякаш я друсаше гигантска ръка. Брайсън чу ужасния предсмъртен писък, който изведнъж секна и се превърна в дълбоко клокочене, мигом заглушено от рева на висящата пред зданието машина и бълващото огън гърло на смъртоносната цев.

Вихър завъртя разни хартийки из помещението, течението засвири пронизително, а махагоновата маса се разлетя, превърната на трески от куршумите, сякаш раздробена и изядена от някакво невидимо чудовище. По килима се появиха дупки, като че великанска шевна машина завеза някакъв странен дизайн. Брайсън трескаво продължаваше да се търкаля в страни и извън линията на огъня. Последното, което видя като в просъница, бе отлитащото туловище на огнения звяр и падащото, по-точно свиващо се тяло на Вансина с неестествено превити крайници, разкъсани дрехи и плът, превърната в кървава маса. Успя да зърне и празните дупки вместо очи и главата, задната част на която липсваше.

Хеликоптерът изчезна така внезапно, както се бе и появил. Ужасяващата дандания секна, настъпи мъртвешка тишина или поне така се стори на Брайсън, чиито уши бяха заглъхнали. След малко постепенно започна да долавя далечните шумове на уличния трафик — стотици метри по-долу — и воя на вятъра, който тънко засвистя по острите ъгли на останалите на прозоречната рамка разчупени парчета стъкло.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Брайсън излезе от залата в шок, като почти залиташе, оставил зад гърба си кошмарната сцена на касапницата, ужасяващите пръски кръв навсякъде из помещението, стотиците дребни парчета стъкло и куршумите, които не бяха пробили пода и стените. Тръгна по коридора, пълен с ужасени хора, някои от които високо коментираха на немски, френски или английски.

— Боже, Исусе Христе!

— Какво стана, какво стана? Снайперисти ли стреляха?

— Ама в сградата ли са?

— Извикайте полицията! Линейка да извика някой! Бързо, бързо!

— Боже мой, човекът е мъртъв! Олеле Боже, вижте само на какво са го направили! Ама те са го...

Ник побягна с единствената мисъл за Лейла. Не и нея, само нея не! Възможно ли е хеликоптерът да е обиколил сградата, като е търсел мишените си в определени стаи, прозорци? Сто на сто бе действано по вътрешни сигнали и информация.

Помисли още: Ян Вансина бе главната мишена, по това съмнение няма. Не аз, а той! Така би трябвало да бъде. В съзнанието му отново заиграха калейдоскопичните картини от последните няколко минути. Напрегна се да мисли за тях, опитваше се да си спомни нещо, но какво точно? Да! Който и да се бе намирал зад мерниците на картечницата, той бе търсил фигурата на Вансина. Това не бе случайна стрелба, случайно нападение, нито просто опит да бъдат убити всички в конферентната зала. Стреляно бе достатъчно прецизно и на няколко пъти бе сменян ъгълът на стрелбата. Бяха искали да убият човека на Управлението!

Но защо?

И кой? Управлението едва ли ще избива своите хора именно по този начин. Дори и да са предатели. Или пък не е така? Може би са се уплашили, че Вансина ще се срещне със стар приятел, с човек, когото уважава, на когото е благодарен...

Не, не, това е просто продиктувано от емоции мислене. Причините и логиката зад атаката бяха някъде другаде. Но все пак налице е фактът, че предполагаемата мишена бе наистина поразена. Така поне му се струваше.

Всичко бе станало дори за по-малко от няколко минути, а сегашните мисли минаваха през главата му като светкавици. Бе вече пред кабинета на Беко. Рязко отвори вратата — празно...

Нито Лейла, нито банкерът. Извърна се и видя съборената кафена чашка на пода до малката масичка, до бюрото — няколко разпилени книжа. Следи от спешно бягство или от борба?

Огледа се за шкафове, нали така бе казал холандецът и почти веднага дочу приглушения зов и тихото блъскане. Ето в ъгъла! Отвори вратите и зърна омотаните във въжета Лейла и Беко, с набутани в устите парцали. Полиуретанови въжета, здрави като ремъци. Брей, че човекът си е дошъл подготвен. Скъпите банкерски очила бяха паднали на пода, изкривени, връзката му бе накриво, ризата разкъсана, косата разчорлена, погледът — неистов. Лейла бе овързана доста повече и по-здро — експертно. Парцалът в устата ѝ бе двойно закрепен. Сивият костюм от „Шанел“ бе раздран, едната ѝ обувка — сива, в тон — смъкната. Лицето ѝ бе окървавено и насинено. Очевидно с Просперо си бяха разменили удари. В неин уцърб.

Значи Вансина я е бил, брей че изрод! животнo!, с гняв помисли Ник. Развърза въжето около главата ѝ, извади парцала от устата ѝ, сетне освободи и устата на банкера. И двамата задавено започнаха да поемат въздух и да кашлят. Беко забъбри нещо, Лейла каза само:

— Благодаря ти! Боже мой!

— Хм, все пак не ви е убил — отбеляза Брайсън и затърси нож, за да разреже другите въжета.

Погледът му не се спря на нищо подходящо, тогава прекрачи до бюрото и там намери сребърен нож за хартия. Неподходящ. Отвори първото чекмедже, второто — там имаше малка ножичка. Тя свърши работа.

— Извикайте хората от сигурността — дрезгаво изломоти банкерът.

Брайсън вече чуваше приближаващите се сирени. Идваха линейки и, разбира се, полиция.

— След малко полицията ще бъде тук — каза той и хвана Лейла за ръката.

Излязоха и затичаха по коридора, последвани от дрезгавия глас на банкера. Не му обърнаха внимание. Пред вратата на конферентната зала се бе събрала малка тълпа. Лейла се спря.

— Давай, няма никакво време! — изсъска Брайсън и я задърпа.

Но тя успя да надникне вътре, видя смалените останки на Вансина, кървищата, стъклата, разбития прозорец.

— Боже мой! — прошепна тя. — О, Боже мой!

Спряха чак на площад „Бел Еър“.

— Трябва незабавно да се разкараме оттук — задъхано рече Брайсън. — Поотделно. Не бива повече да ни виждат заедно.

— Да, но къде?

— Където и да е — но далеч от Женева, извън Швейцария!

— Не може просто така да... — заговори Лейла, но млъкна, защото улови погледа на Брайсън.

Той гледаше заглавията на вестниците на съседната вестникарска будка и по-специално „Трибюн дьо Женев“.

— Я гледай, Боже мой... — прошепна Ник и грабна горния вестник, който носеше голямо уводно заглавие над снимка на някакъв ужасен инцидент.

УЖАС ЗАЛИВА ФРАНЦИЯ:

ПЪТНИЧЕСКИ ЕКСПРЕС ДЕРАЙЛИРА В ЛИЛ

ЛИЛ — Мощен бомбен взрив разкъса рано тази сутрин скоростния пътнически влак „Евростар“ на около тридесетина мили южно от Лил и го изхвърли от релсите. Убити са стотици французи, англичани, холандци, белгийци и други бизнес пътници. Въпреки че специализирани екипи и доброволци вече цял ден непрестанно търсят оцелели сред развалините, компетентните френски власти се опасяват, че броят на жертвите ще надхвърли цифрата 700. Официално лице от ръководството на аварийните екипи, което помоли да

остане анонимно, заяви, че според него инцидентът е предизвикан от терористи.

Според официалната информация на жп властите експресът — „Евростар“ 9007-ЕРС — излязъл от парижката Северна гара на път за Лондон в около 07:16 часа сутринта с около 770 пътници на борда. Някъде около 08:00 часа влакът с общо 18 вагона минал през района на Па дьо Кале, където едновременно избухнали няколко мощни взрива, според специалисти поставени под релсите пред самия влак и зад него. Досега никоя организация не е поела отговорност за експлозиите, но източници на френските специални служби заявиха, че вече е съставен списък на предполагаеми извършители. Няколко анонимни източници от полицията потвърдиха някои слухове, че през последните няколко дни и френското, и английското правителство са получавали нееднократни предупреждения за предстоящо нападение срещу експреса „Евростар“. Говорител на компанията „Евростар“ нито отрече, нито потвърди информацията на „Tribune de Geneve“, че разузнавателни организации на двете страни са имали улики, водещи към заподозрени терористи, планирали да взривят влака, но юридически затруднения им попречили да прихванат или проследят техни телефонни разговори.

„Това е истинско безобразие, заяви френският депутат Франсоа Шеут. Разполагаме с техническите средства да предотвратим тази ужасна трагедия, но ръцете на нашата полиция са вързани от собствените ни законови уредби и тя не е в състояние да си свърши работата.“ В Лондон лорд Майлс Пармуър поднови призивите си пред Парламента тогочас да бъде приет международният договор за създаване на институция за обща сигурност и мерки за наблюдение. „Щом като правителствата на Франция и Британия разполагат със средства за предотвратяване на подобни инциденти, то нашето бездействие е повече от престъпно! И позорът не пада само върху една-единствена нация, той има международно измерение“, каза той.

Съветникът по въпросите на националната сигурност на президента на САЩ Ричард Ланкастър, който участва в среща на върха на НАТО в Брюксел, заклея „кървавите убийства на невинни хора“. „В този скръбен за всички нас час ние трябва да си зададем въпроса как да постъпим, че подобни злодейства вече никога да не бъдат извършвани, каза още г-н Ланкастър. С тъга и скръб правителството на президента Дейвис се присъединява към своите съюзници и добри приятели Англия и Франция в техния призив час по-скоро международната общност да приеме Договора за обща сигурност и мерки за наблюдение.“

Лил.

Брайсън почувства, че косата му настръхва. Защото веднага си припомни приглушените гласове на двамата конспиратори в Шато дьо Сен Мьорис. Единият — самият Арно, другият — Анатолий Пришников, могъщият руски магнат.

„Веднъж щом уговореното стане факт в Лил, възмущението ще бъде огромно. Тогава пътят ще е чист...“ — това бе казал Арно.

Веднъж щом... Лил стане факт! Боже мой!

Двама от най-богатите световни бизнесмени, единият — оръжеен производител и търговец, другият — всевластен господар в Русия, който безсъмнено тайно притежава или най-малкото контролира огромни дялове от руската оръжейна промишленост (нужно е бързо да се добере до по-изчерпателно досие на Пришников!), предварително знаеха за трагедията в Лил, за нападението, в което бяха загинали толкова много хора.

Много бе вероятно и двамата да са участвали в планирането на атентата. Доста вероятно те да са и на върха на Управлението. Защото безсъмнено то е зад кошмара в Лил, в това Брайсън вече не се съмняваше.

Но защо? С каква цел? Безсмисленото насилие не бе характерно за методиката на Управлението. Уолър и колегите му винаги се бяха гордели със стратегическото си мислене и гений. При тях всичко бе подчинено на стратегия, всичко се планираше и вършеше в името на определена крайна цел. Дори и убийството на родителите му, както и

безкрайната измама, в която се бе превърнал животът му. Убийството на няколко обикновени агенти може да бъде оправдано просто с необходимостта да бъде отстранено някакво препятствие, заплаха, спънка. Обаче мащабното унищожение на няколко стотици невинни граждани отиваше в съвсем различна категория: тук вече базовата тактика на целесъобразност се превръщаше в сериозна стратегия на високо равнище.

Възмущението — негодуванието ще бъде огромно...

Общественият гняв по повод унищожението на експреса „Евростар“ бе наистина мощен, какъвто би трябвало и да бъде при подобна трагедия с безпрецедентен брой жертви.

Трагедия, която би могла да бъде избегната.

Ключовата дума е профилактика, превантивни мерки. Предпазни действия за предотвратяване на подобни нещастия. Управлението е имало нужда от това негодувание. Нуждаело се е от активизиране и посилен тласък на призивите за борба и предотвратяване на актовете на бъдещ тероризъм. Но профилактика в този смисъл би могла да означава различни неща. Един договор за евентуална борба с тероризма е едно нещо — безсъмнено козметика и замазване на общественото мнение. Но той пък незабавно ще доведе до мащабни мерки за укрепване на националните отбрани, до купуване на нови оръжия за защита на обществената безопасност.

Арно и Пришников са на практика търговци на смъртта с определен интерес в създаването на световен хаос, защото именно хаосът поощрява пласмента — т.е. продажбата на техните стоки и оръжия — и увеличава търсенето. Затова много вероятно бе тези двама магнати да са хората зад случилото се в Лил и...

И какво друго? Застанал на улицата тук, той забрави за това, че са на открито, че минават пешеходци. Лейла четеше статията зад гърба му и му говореше нещо, но той не я чуваше. В същия момент вадеше стари и не толкова стари факти от безкрайните лабиринти на паметта си. Няколко неотдавнашни инцидента, за които бе чел, телевизионни репортажи, които бе гледал — притеснителни събития, които в минало време не бе преосмислил, сега излизаха на преден план и приемаха осезателни измерения на фактори, пряко свързани с живота и мисията му.

Само преди няколко дни във Вашингтон бе избухнала мощна бомба в метрото — в сутрешните пик часове. Загинали бяха десетки хора. Следобед същия ден — отлично помнеше, защото медиите бяха вдигнали голям шум — бе взривен самолет на американска авиокомпания след излитане от летище „Кенеди“ на път за Рим. Бяха убити между 150 и 170 души.

Отзвукът в САЩ бе силен и много болезнен. Президентът бе излязъл с призив да се ускори приемането на международния договор за обща сигурност и мерки против тероризма, който се бавеше в Сената. Сега, след Лил, бе съвсем естествено Европа да се присъедини към американците и да настоява за максимално бързи и ефективни мерки срещу тероризма, за възстановяване на нормалитета в един свят, който заплашва да излезе от контрол.

Контрол. Също ключова дума.

Дали тя не бе големият фактор и съществената причина, които движат Управлението? Тази специализирана разузнавателна централа, оказала се вражеска, преди време малка, но компактна и могъща организирана — задкулисен и неизвестен никому играч. И сега този играч прави силен опит да поеме контрола над света — опит, в който всички останали състезатели и съперници се бяха провалили?

По дяволите, все спекулации, предположения, вятър и мъгла, теория връз теория, подлежащи на изменения заключения, постигнати на базата на експериментален тип мислене. Недоказуеми, неясни, недостатъчни. Но пък даващи отчасти отговор на първоначалния въпрос, зададен от него на Дън — за причината защо шефът на ЦРУ се бе спрял именно на Брайсън и го бе извадил от сравнително задоволяващия го нов живот, за да го накара да се заеме с тези разследвания. Време бе да поговори с Хари Дън, дължеше му информация или поне хипотези, сценарий някакъв. Опита се ли се да търси твърди доказателства за тъмната роля на Управлението, току-виж случил се нов Лил. А той би бил прекалено тежко морално бреме на собствените му рамене. Е, нуждаеше ли се ЦРУ от още убийства, за да реши да предприеме нещо?

И въпреки всичко...

Най-важното парче от пъзела липсваше — ключов аспект на решението на загадката...

„Елена знае ли?“ — бе попитал Вансина. Брей да му се не види! Излизаше, че Управлението не знае къде е тя сега или пък чия страна е взела. Кому е лоялна? Сега по-важно от всякога бе да я намери. Самият въпрос — „Знае ли Елена?“ — подсказваше, че тя знае нещо извънредно важно. Нещо, което вероятно ще обясни внезапното ѝ изчезване, а сигурно и цялата схема, може би дори ще даде ключ към истинските намерения на Управлението.

— Ти знаеш нещо за атентата — внезапно чу гласа на Лейла.

Не бе въпрос, а чисто и просто твърдение — тя имаше силна интуиция. Чак сега разбра, че от известно време насам Лейла се опитва да му каже нещо. Обърна се и я погледна. Не бе ли дочула репликата на Арно в Шато дьо Сен Мъорис относно „уговореното... в Лил“? Очевидно не.

— Имам си теория — рече той.

— Каква теория?

— Първо трябва да се обадя по телефона — отвърна Ник и ѝ подаде вестника. — Ей сега се връщам.

— Ще се обаждаш? Сега ли? На кого?

— Изчакай няколко минути, Лейла.

— Какво криеш от мен? И какво се каниш да правиш? — този път тя бе ядосана, бе повишила тон, почти викаше.

В красивите ѝ кафяви очи разпозна удивление, обида, гняв. Напълно бе оправдана да му е ядосана. Бе я използвал за помощник и съучастник, без да ѝ каже почти нищо. Постъпката му бе повече от обидна, направо бе неприемлива, особено за професионален разузнавач като нея, опитен, знаещ.

Ник се поколеба, сетне заговори.

— Чакай само да се обадя. Когато се върна, ще ти разкажа всичко, но те предупреждавам — съвсем не зная толкова много, колкото сигурно си мислиш, че знам.

Тя постави ръка на рамото му. Бърз жест, издаваш открита симпатия, може би приятелска обич, който сякаш казваше: „Благодаря ти, разбирам, тук съм.“ Брайсън почти понечи да я целуне — по бузата, разбира се, никакви сексуални намеци! Просто чисто човешки контакт, израз на благодарността му за нейната смелост, приятелство, подкрепа.

Закрачи с широки стъпки към ъгъла на улицата, където в съседна пряка знаеше магазинче за тютюн, цигари и телефонни карти. Купи си,

забърза към недалечна телефонна кабина.

Набра 011, сетне 0, сетне поредица от пет цифри. Чу тихия електронен тон, сетне набра още седем цифри.

Това бе обезопасен номер, даден му от самия Дън. Би трябвало да звъни и в кабинета му в ЦРУ, и у дома. Дън бе дал гаранции, че на този телефон ще отговаря само той и никой друг.

Отсреща вдигнаха още на първия сигнал.

— Брайсън тук.

— Да?

Занемя, затаи дъх — гласът му бе непознат, съвсем не този на Дън.

— С кого говоря?

— Аз съм Греъм Финерън, Брайсън. Мисля, че знаете кой съм.

Дън бе споменавал Финерън, този негов доверен помощник бе присъствал на разговора им в Блу Ридж.

— Какво става? — внимателно запитва Ник.

— Брайсън, вижте... аз... Хари е в болница, много е зле.

— Зле?

— Има рак, терминална форма, той не искаше да говори за болестта си, но тя бе очевидна. Вчера припадна тук и трябваше незабавно да го отведем в болницата.

— Да не казвате, че е починал?

— Не, за Бога, не е и слава Богу! Но да бъда честен, не зная колко още му остава. Той ми е дал подробни указания за вашия... проект. Зная, че бе много загрижен, честно казано...

— В коя болница е?

Финерън се поколеба, секунда, две — прекалено дълго.

— Не съм сигурен дали трябва да ви казвам...

Брайсън прекъсна връзката, сърцето му заби лудо, кръвта нахлу в лицето и ушите му. Чиста интуиция го бе накарала незабавно да прекъсне разговора. Нещо не бе наред. Дън го бе уверил, че никой друг, освен него няма да се обажда на този номер. А той не бе човек, който би нарушил собствените си агентурни правила. Дори и на смъртното си легло. Дън познаваше Брайсън, знаеше как ще реагира последният.

Не! Греъм Финерън... ако онзи изобщо бе Греъм Финерън. Брайсън така или иначе не би могъл да разпознае гласа му. Не,

Финерън не би се обадил на този номер, Дън не би разрешил такъв фал.

Нещо бе ужасно сгафено и при всички случаи то бе доста по-сериозно от здравето на заместник-директора на ЦРУ.

Да не би Управлението накрая да се бе добрало до главния си противник в ЦРУ и да бе неутрализирило последната институционална пречка пред растящата си власт?

Върна се на бегом при Лейла и й каза:

— Трябва незабавно да отида в Брюксел.

— Защо? Защо в Брюксел? За какво говориш?

— Там има един човек... едно лице, с което трябва веднага да говоря.

Тя го изгледа с ням укор, въпросително, търсещо.

— Хайде, давай заедно. Зная един пансион в Маролс. Малко е неугледен и старичък, пък не е и в най-хубавата част на града. Но е безопасен и анонимен и едва ли някой ще се досети да ни търси точно там.

— Но защо именно Брюксел?

— Последна възможност, Лейла. Единственият, който е в състояние да ни помогне, при това държи изключително висок пост. Наричат го „последния честен човек във Вашингтон“.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Централата на „Систематикс корпорейшън“ е разположена в седем блестящи сгради от стъкло, стомана и хром в горист район по средата на прекрасна местност — общо на около двайсетина акра извън Сиатъл, Вашингтон. Във всяко здание си има голяма трапезария и спортни зали — на корпоративните служители, известни с лоялността, трудолюбието и дискретността си, рядко им се налага да излизат навън. Те са компактна, отлично сплотена общност хора, привлечени на работа посредством най-добрите в света програми за професионална подготовка и най-щедро заплатени.

Те знаят, че по цял свят имат още хиляди колеги, с които не се полага да се срещат. В края на краищата „Систематикс Ко“ има клонове и офиси по всички континенти, притежава контролни пакети акции в множество различни компании и холдинги, макар и техният брой и точни имена да си остават в сферата на догадките.

— Имам чувството, че тук не е като в Канзас — рече Тони Гупта, веселият главен технолог на „ИнфоМед“, на шефа си Адам Паркър, когато ги въведоха в приемната.

Паркър се усмихна ледено. Той ръководеше фирма за деветстотин милиона долара и все пак изпита известна боязън, когато влезе в прочутата сграда на още по-прочутата „Систематикс“. Въпреки всичко си бе поставил маската на железния бизнесмен непукист.

— Ти идвал ли си насам и преди? — попита той Гупта.

Паркър бе посивял едър мъжага, бивш маратонец с дълъг стаж, но травма на коляното го бе принудила да се откаже. Сега плуваше и гребеше и въпреки болките в коляното играеше тенис с такава стръв и хъс, че едвам задържаше партньори за повече от два-три мача. Още по рождение си бе невероятно борбен по характер и това му качество най-вече помогна да изгради и развие фирмата си, специализираща в медицинска информатика и съхраняване на данни. Но пък бе достатъчно реалист да знае кога е победен.

— Веднъж само — преди много години. Явих се на интервю тук — имаше вакантно място за софтуерен инженер, но се провалих на

един от въпросите. Много шибан беше. А преди това ме накараха да подпиша три документа за запазване на фирмените тайни. Тези хора тук са фанатици на тема секретност — отвърна Гупта и опипа възела на вратовръзката си.

Не бе свикнал да носи връзки и май я бе завързал много стегнато, а случаят съвсем не бе обикновен. В „Систематикс Ко“ гледаха с лошо око на небрежно облечените, което пък бе модно след служителите от фирмите на новите икономически течения.

Паркър изпитваше някакви смътно неприятни предчувствия по повод предстоящия разговор и не бе скрил това усещане от Гупта, на когото имаше най-голямо доверие.

— Бордът няма да ми позволи да спра сделката — тихо рече Паркър на технолога. — Разбираш това, нали?

Гупта хвърли бърз поглед към придружителката им — стройна блондинка — и предупредително намигна на шефа си.

— Нека да чуем какво ще каже големият човек — отвърна той.

Няколко минути по-късно те вече седяха около огромна маса заедно с още дванайсет други мъже и жени. Намираха се на най-горния етаж в най-голямата сграда, а през прозорците се откриваше забележително красива гледка към околната природа. Тук бе самото сърце на привидно децентрализираната и разпиляна „Систематикс“. Повечето от присъстващите — директори на „ИнфоМед“ — се срещаха за пръв път с Грегсън Манинг — легендарния основател, председател и главен шеф на „Систематикс“, който обичайно странеше от обществото и медиите. Паркър обаче знаеше, че само през последната година Манинг е купил десетки по-малки компании и е платил за тях в кешови трансфери.

Гупта го бе нарекъл „Големия“ и въпреки помпозния епитет в думите си не бе вложил никаква ирония. Грегсън Манинг наистина бе голям човек — по този въпрос бяха съгласни всички. Бе един от най-богатите хора в света, бе започнал от едното нищо и бе развил огромна корпоративна империя, която произвеждаше по-голямата част от инфраструктурата на Интернет. Историята на живота му не бе тайна: на 18 години бе отпаднал от Калифорнийския технологичен институт, бе живял по разни комунални квартири със себеподобни и стартирал „Систематикс“ в един гараж. Сега бе извънредно трудно човек да посочи индивидуална фирма, която да не разчита на „Систематикс“

поне за част от технологичната си дейност. Огромната корпорация се бе превърнала в истинска промишленост, както веднъж се бе изразил „Форбс“ във водещата си статия.

Манинг се бе проявил и като голям филантроп, та макар и противоречив в известен смисъл на думата. Бе раздал стотици милиони долари за обзавеждане на градски училища с компютърни мрежи онлайн. Бе подарявал най-модерна техника на образователни институции, вървяха и слухове за отпуснати милиарди долари за училищни и университетски стипендии на непривилегировани деца — Паркър бе чувал немалко от тях.

Естествено, че специализираната в компютърния бизнес преса го боготвореше. Вестниците го описваха като непретенциозен добряк и отричаха, че бил отшелник. По-скоро бил скромен и стеснителен. „Барънс“ веднъж го нарече „дядо Коледа на информационния век“.

Паркър обаче не можеше да се отърве от черните предчувствия. Вярно, че те вероятно се дължаха най-вече на предстоящия му отказ от контрола върху „ИнфоМед“. Той бе създад и отгледал фирмата като собствено дете и го болеше, че сега тя ще се превърне просто в дребна частица от гигантски конгломерат. Но имаше и друго. За него тук ставаше дума за нещо като сблъсък на култури. Самият той — Паркър — бе на път да се превърне в най-обикновен бизнесмен. Главните му инвеститори и съветници също щяха да бъдат бизнесмени и да говорят езика на финансите — инвестиран капитал, възвръщаемост на средствата, пазарни стойности. Цени и печалби. Може би не бе много възвишено, но пак бе честно и Паркър можеше да го разбере. И все пак Манинг се държеше и говореше доста по-различно. Приказките му бяха общи и отвлечени, термините също — бърбеше за исторически сили, за глобални тенденции. Фактът, че „Систематикс“ е огромна и извънредно печеливша организация бе нещо между другото.

— Виж, шефе, ти никога не си си падал по мечтателите — му бе казал Гупта веднъж след дълъг разговор за стратегията на фирмата и сигурно бе прав.

— Извънредно ми е приятно, че всички сте успели да дойдете — каза Манинг на гостите си и се ръкува лично с всекиго.

Бе висок, строен и с добра фигура, черна и лъскава коса. Симпатяга, дори можеше да бъде наречен и небрежно красив, с квадратна челюст, широки рамене и безпогрешно аристократичен вид:

фини черти на лицето, гърбав и силен нос, гладка кожа без дефекти. Излъчваше сила, здраве и самоувереност, а Паркър трябваше да си признае — имаше и харизма. Бе със скъпа бяла риза с отворена яка и лек, кашмирен блейзер. Усмихна се приятно на присъстващите и показва здрави бели и перфектни по форма зъби.

— Не бих присъствал на днешната среща, ако нямах особено високо мнение за постиженията на „ИнфоМед“, а и вероятно и вие не бихте били тук... — гласът му заглъхна, усмивката се разшири.

— Ако не бяхме харесали четиридесетте процента горница, които плащате за акциите ни — довърши мисълта му шкембестият председател на директорския борд на „ИнфоМед“ Алекс Гарфийлд.

Гарфийлд бе инвестиционен капиталист без особено въображение, който обаче бе доставил значителни и много нужни средства през детските години на фирмата. Интересите му в нея не отиваха по-далеч от условията, при които би разменил или продал дяловете си. Адам Паркър нямаше високо мнение за Гарфийлд, но пък знаеше къде стои той.

Очите на Манинг заискриха.

— Ето, виждате, интересите ни съвпадат, нали?

— Г-н Манинг — обади се Паркър, — аз пък имам някои съмнения, те може би изглеждат дребни предвид финансовите условия, но бих желал да ги изразя тук, пред всички.

— Моля ви, заповядайте — покани го Манинг с широк жест на ръката.

— Когато получите „Инфомед“, вие не получавате само огромната ѝ медицинска база данни, пасивите и активите, на първо място вие наследявате, така да се каже, и седемстотин посветени на работата си служители. Бих искал да чуя какво ги очаква. „Систематикс“ е компания, за която хората знаят и всичко, и нищо. Всъщност нищо не знаят с точност. При вас контролът е строг, тайната е стриктно пазена и на пръв поглед по-голямата част от онова, което вършите, остава мистерия. А пък тази идея фикс около абсолютното запазване на служебната тайна ми изглежда малко нещо обезпокоителна, поне за човек, който гледа отвън, нали ме разбирате?

— Тайна ли? — Манинг наклони глава и усмивката му помръкна.

— Имам чувството, че вие поставяте нещата съвсем обратно. И

наистина бих съжалявал много, ако намирате нашите цели тук за мистериозни.

— Казвам, че според мен никой не разбира точно каква е схемата на вашата организация — рече Паркър и сам усети, че звучи заядливо.

Сетне се огледа, видя, че присъстващите гледат Манинг почти с благоговение, и разбра, че мненията му едва ли са добре дошли за тях. Но знаеше също, че тук и сега е последната възможност, която ще има да ги изрази.

Манинг задържа погледа си върху него — строго, но не и неприятелски.

— Приятелю мой, аз не вярвам в емблематиката на традиционната организация — величествено заяви той. — В онези разделения, поделения и подразделения, бариери и йерархии, които се изографисват на разни таблици, а връзките и зависимостите между едно или друго звено се маркират с пунктирани линии. Не вярвам! Мисля, че присъстващите тук напълно разбират това. Какъв е ключът към нашия успех в „Систематикс“? Нашият немалък успех, бих казал, да! И ще ви кажа не без гордост, не без известна гордост! Ключът е в това, че ние изхвърлихме старите методи, остарелите начини, по които се вършеха нещата!

— Но във всяка корпоративна структура си има логика, без нея не може — тихо възрази Паркър, макар че усети върху себе си неприязнените погледи на някои в залата.

Дори Тони Гупта леко подръпна крайчеца на сакото му под масата. Но Паркър не бе човек, свикнал да държи езика си зад зъбите, и бе готов да върви по дяволите, но не и да премълчава онова, което мисли.

— Може да ви е неприятно, но аз виждам много смисъл в една прегледна таблица на клоновете и тем подобните структури — упорито продължи той. — Но в дадения случай просто поисках да знам как ще интегрирате нашата фирма във вашата организация.

Сега Манинг заговори, като че обясняваше елементарна истина на бавнозагриващ ученик.

— Кой изобрети съвременната корпорация? Хора като Джон Д. Рокфелер от „Стандарт ойл“, Алфред Слоун от „Дженеръл мотърс“. В следвоенния период на икономическа експанзия имаме фигури като Робърт Макнамара от „Форд“ и Харълд Джинийн от Ай Ти Ти,

Реджиналд Джоунс от „Дженеръл електрик“. В онези години бе модно да се управлява с мениджърски екипи на няколко нива — с главни директори, подпомогнати от екипи планови специалисти, финансиста и оперативни стратегии. Недотам гъвкави структури управляваха и пазеха най-дефицитния ресурс тогава, всъщност и най-ценния капитал — информацията. Сега какво би станало, щом информацията стане безплатна и свободно достъпна както въздуха, който дишаме, или водата, която пием? Всичко онова, за което говорехме, става ненужно. И трябва да отстъпи.

Паркър внезапно си спомни една мисъл на Манинг, цитирана от „Барънс“ преди време. Бе нещо в смисъл, че целта на „Систематикс“ е „да подмени вратите с прозорци“. А и трябваше да си признае, че този човек има невероятно излъчване, дори обаяние, а и й говори сладко, убедително — в потвърждение на репутацията си. Все пак нещо в цялата логика куцаше и Паркър помръдна неспокойно на мястото си. „И трябва да отстъпи.“ Кое? Какво?

— На какво да отстъпи? — попита той на глас.

— Вижте, преди действаше вертикалната йерархия, а новото и прогресивното са хоризонталните мрежи, които излизат извън организационните граници. Ние строим мрежа от компании, с които да можем да сътрудним, а не да ръководим и насочваме от горе. Границите и ограниченията падат. Логиката на мрежовия подход извежда на предно място ударение върху самоконтрола, върху системи, които се задействат от самата информация. Непрекъснатият контрол от своя страна елиминира рисковите фактори в организационната структура и извън нея.

Залезващото слънце огря Манинг откъм гърба и около главата му се оформи нещо като ореол. По дяволите, помисли Паркър, този човек се прави на Бог.

— Вие сте инициативен, предприемчив бизнесмен. Огледайте се! Какво виждате пред себе си? Разпръснати капиталови пазари. Радикално разхвърлени трудови борси. Пирамидалният формат отстъпва пред флуидната, самоорганизираща се форма на сътрудничество. А всичко това налага да използваме взаимнообвързаност, да прилагаме принципа на съединителността не само вътрешно, но и външно. Това значи да постигаме общи стратегии с партньорите си, да изнесем контрола извън рамките на

собствеността. Информационните канали подлежат на рекомбиниране. На всички нива трябва да има прозрачност. Знаете ли какво правя в момента? Просто обличам в думи собствените си хрумвания, интуицията си, каквато вярвам, притежаваме всички ние тук.

На Паркър главата му бръмна от всички тези неясни думи.

— Така както говорите, излиза, че „Систематикс“ всъщност не е корпорация.

— Наречете я както си искате. Когато границите и ограниченията са преодолими, вече не съществува нищо така заковано на едно място, както традиционната фирма. Но мисля, че вече сме надживели ерата на мениджъриализма, където отговорността бе вертикална. Собствеността е фрагментарно понятие, а рискът подлежи на дезагрегиране^[1] — тоест той трябва да бъде разделен. Поетът Робърт Фрост каза навремето: „Добри огради, добри съседи.“ Но аз не съм съгласен. Не вярвам в неговата максима. Прозрачност, стени, през които можем да виждаме — ето от това се нуждае светът днес! За да успее, човек трябва да може да минава през стените — тук Манинг направи ефективна пауза и веднага добави: — Кое е много по-лесно, когато стени изобщо няма.

Алекс Гарфийлд се обърна към своя директор Паркър и каза:

— Не претендирам, че разбирам всичко казано дотук, но, Адам, виж сам — резултатите говорят сами по себе си. Грегсън Манинг не се нуждае от обяснения и защита. Мисля си за това, което иска да ни каже, а то е, че той просто не вярва в обединението на затворени звена. И има свое освободено, така да се каже, виждане за интеграцията.

— Стените трябва да паднат — заяви Манинг и се изправи на стола си още повече. — Това ни говори логиката на пресъздаването. Може би си мислите, че се връщам към принципите на Индустриалната революция? А какво бе тя? Тя бе разделение на труда в подходящи по цели задачи. Днес ние се опитваме да преминем от ниво „задача“ на ниво „процес“. И да осъществим това в атмосфера на отлична видимост.

Паркър не разбираше мисълта му съвсем, тя бе неясна и на места прекалено абстрактна. Затова, незадоволен от отговорите, продължи да пита:

— И все пак вие инвестирате в нови и нови технологии, мрежови, както ги наричате, а пък аз не разбирам мисленето зад тях...

ето и онзи ден в новините казаха, че „Систематикс“ ще изстрелва още цяла система от орбитални ниско-височинни спътници. Защо са ви? Налице е толкова много свободно трансмисионно пространство? Защо са ви сателити?

Манинг кимна, изгледа го и, изглежда, остана доволен от въпроса.

— Време е да издигнем малко нивото. Така да се каже — да вдигнем мерника.

Хората около масата се разсмяха, закимаха в знак на одобрение.

— Досега ви говорих за бизнес, но нека да погледнем и живота си, господа. Преди малко споменахте тайната, частната тайна. Ами да. Конвенциите в тази област представят приватната сфера като такава на личната свобода — той огледа лицата около себе си и изражението му стана съвсем загрижено. — Да, но за някои от нас тя може да се превърне в сфера на интимно насилие и злоупотреба, нали? Която не можем да наречем нито свободна, нито лична. Изнасилена от съпруга си съпруга, нали? Или по-типичният случай — влизат в дома ви и изнасилват съпругата ви с допрян в гърлото ѝ нож. Въоръжени мародери нахлуват в къщата ви — защо не питате тях за цената на приватността? Информацията в максималната си амплитуда означава свобода или освобождаване от насилието, освобождаване от малтретиране, злоупотреби, измами. И ако „Систематикс“ може да поведе нашето общество към тези цели, значи говорим за прецедент в човешката история — за нещо много близко до всеобща, тотална сигурност. До голяма степен огромна роля в живота ни играе следенето на престъпността — превантивно и в другите му форми. Ето — камерите в асансьори, паркове, подлези. Гордея се с нашата роля в това отношение. Но знаете, че има изключително модерни и софистицирани системи за наблюдения, т.нар. „паникбутони“ — а те са привилегия на много богатите хора. Вижте, аз казвам — хайде да ги демократизираме. Всичко да бъде поставено на общата маса. Всеки да го вижда. Някои автори писаха за „Очи на улицата“, за „Глобалното село“, но ние можем да направим още много други неща. Реториката си е реторика, но всичко това може да се превърне в реалност. Технологиите — нашите технологии — са в състояние да извършат това.

— Но то означава ужасно много власт, съсредоточена само в една организация.

— Да, но вие гледате на тези неща в най-стеснения им аспект. Тази власт няма да бъде дискретно локализирана, не! Тя ще се изрази в мрежа от санкции, които ще обхванат цялото общество. Да, виждам, че вие пристъпвате към въпроса съвсем тесногърдо. Когато истински гарантираната безопасност и мерките за сигурност станат всеобщи, всепроникващи, то всеки един от нас ще разполага с власт над собствения си живот...

На вратата се почука. Манинг обърна глава към нея, появи се асистентът му.

— Кажи, Даниел? — любезно го подкани домакинът.

— Търсят ви по телефона, сър.

— Не е подходящ моментът — извинително се усмихна Манинг.

Младият мъж се покашля дискретно.

— От Овалния кабинет, сър. Президентът казва, че въпросът е много спешен.

Манинг красноречиво разпери ръце и огледа присъстващите.

— Сами виждате, господа. Моля да ме извините. Ще се върна веднага.

Манинг влезе в огромния шестоъгълен кабинет, залян от късните слънчеви лъчи и все пак приятно охладен, отпусна се в коженото кресло и взе телефонната слушалка.

— Заповядайте, господин президент.

— Слушай, Грег, знаеш, че не бих те безпокоил, ако не бе извънредно важно. Нуждаем се от една услуга. В тези терористични актове май има общ почерк, но ни се губи едно звено около инцидента в Лил, Франция. В тази трагедия загинаха и двајсетина американски бизнесмени. За беля никой от нашите спътници не е бил на подходящо място, когато е трябвало. Френското правителство отдавна ни чука сол по главите за сателитния трафик — нарушавали сме свободата на личността на французина, надничали сме били в личния му живот и прочие. Та се наложи да изключваме „очите“ за този сегмент от континента. Така поне ми казват експертите, аз особено от тези неща не разбирам. Същите твърдят, че вашите спътници — на „Систематикс“ — са били, където трябва и разполагат със съответен образ.

— Г-н президент, нали знаете, че ни бе отказан лиценз за фотонаблюдение. Нашите „птички“ са лицензирани само за телекомуникации, дигитална телефония.

— Зная, че това е, което твоите хора са казали на хората на Корели.

— Но именно вашето правителство реши да ограничи неправителствените проекти — отвърна Манинг и погледна снимката на дъщеря си на бюрото.

На фотографията бе русокосо момиче с пленителна, замечтана усмивка, сякаш се забавляваше по повод казана от някого смешка.

— Значи искаш да се унижаваме, така ли, Грег? Добре, аз не съм толкова горд човек и мога да се помоля. Но, по дяволите, тук става въпрос за сериозни неща. Имаме нужда от онова, което държиш ти. За Бога, дай ни го. Не съм забравил миналите ти услуги, ще запомня и тази.

Манинг замълча, изчака няколко секунди.

— Наредете на вашите специалисти от АНС да се обадят на моя човек Партови в нашия офис. Ще им предадат каквото имаме.

— Благодарен съм ти — хрипливо се обади президентът.

— И аз съм загрижен за проблема не по-малко от вас. И смятам, че трябва да обединим сили и да си помагаме взаимно.

Очите му отново се върнаха към образа на русокосата девойка. Със съпругата си я бяха нарекли Ариел^[2] и тя наистина се бе оказала сякаш създадено от магия същество.

— Разбрано, разбрано — рече президентът, съзнаващ неудобството в просбата си. — Знаех си, че ще помогнеш.

— В тези неща трябва да сме заедно, господин президент.

Смехът на Ариел бе звънял в ушите му като истинска музика. Спомняше си го съвсем отчетливо. И в съзнанието му, обикновено фокусирано върху даден проблем, изведнъж изплаваха множество далечни спомени.

— Дочуване, Грегсън. И благодаря.

Докато затваряше телефона, помисли, че никога не е усещал подобно напрежение в гласа на президента. Какво ли не прави нещастieto...

[1] Коренът е агрегат, не сегрегация. — Бел.прев. ↑

[2] В „Бурята“ на Шекспир Ариел е въздушен дух, който трябва да използва магията си в помощ на Просперо. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Пансионът бе в краен квартал на Брюксел на име Маролс — убежище на бедни и низвергнати. Повечето от сградите там са от XVII век, неугледни, разрушаващи се бавно и сигурно. В Маролс живеят повече емигранти от Средиземноморието, най-вече мароканци, алжирци.

Пансионът „Ла Самаритен“ държеше едра, подозрителна по нрав мароканка. Сега бе седнала зад бюрото си в полутъмното и миризливо помещение, което служеше за хотелско фоайе. Обичайните й клиенти бяха проходящи, дребни престъпници и безимотни скитници. Елегантно облеченият и напълно почтен на вид мъж, който се появи в полунощ и почти без багаж, бе съвсем не на място тук, а следователно и силно подозрителен.

Брайсън бе пристигнал с влак на Северната гара и в един снекбар едвам бе успял да преглътне смотана порция пържени картофи и миди с помощта на чаша разреждана бира.

Попита за стаята на приятелката си, която би трябвало да е дошла по-рано. Киселата собственичка повдигна вежди и гадничко се захили, но му съобщи номера.

Лейла бе пристигнала преди няколко часа с полет на „Са-бена“. Едвам бе успяла да си купи билет за него. Ник предполагаше, че е ужасно уморена, както бе и самият той, и вече си е легнала. Но тънката ивица светлина под вратата говореше за друго. Почука и влезе. Стаята й бе пълна скръб, също както и неговата.

Лейла наля по чашка скоч — от бутилката, която бе купила на летището.

— Е, казвай кой е този „почтен“ човек от Вашингтон, когото трябва да видиш тук?

Сетне се засмя дяволито и добави:

— Няма начин да е от ЦРУ — едва ли в Лангли е останал някой почтен американец.

По лицето й още личаха синините от разменените с Вансина удари.

Брайсън отпи глътка, седна на разнебитен стол.

— Не е от ЦРУ.

— Е, и?

— Засега не — поклати глава той.

— Какво засега не?

— Ще ти разкажа всичко подробно, когато му дойде времето. Сега е рано.

Лейла седеше на еднакво разнебитен, но различен по модел стол срещу него — зад масичка, чийто фурнир се лющеше и падаше. Остави чашата си и горчиво каза:

— Пак задържаш информация. Всъщност продължаваш да го правиш, след като обеща да... Не беше такава уговорката.

— Не сме правили уговорка, Лейла.

— Да не си мислиш, че искам да вървя с теб съвсем на сляпо, за мисия, която не разбирам?

Вече бе ядосана и то не се дължеше на алкохола или на умората.

— Не, разбира се, че не — уморено отвърна Ник. — Точно обратното, Лейла. Не само че не съм търсил помощта ти, а се опитах да те разубедя, да те накарам да си тръгнеш. Не защото те намирам за лош помощник, напротив — ти беше забележителна, безценна, а защото не мога да поема отговорност за твоя живот... така както съм поставил на карта моя. Битката си е моя, мисията си е моя, рисковете също. Ако има някаква странична полза за теб, ако научим нещо, което да ти послужи, толкова по-добре.

— Ама ти си много студенокръвно копеле, знаеш ли?

— Може би, може би. Може би ми се налага да бъда такава.

— Мисля си, че имаш и друга страна — по-мила, по-нежна.

Почти я чувствам.

Брайсън премълча.

— Мисля още, че си бил женен.

— Така ли? И защо така мислиш?

— Ама си бил, нали?

— Да, бях — призна той. — Но защо го казваш?

— Усещам нещо, знаеш — женска интуиция. Заради начина, по който се държиш с мен, изобщо с жените. Ти си внимателен, да... пък не ме и познаваш достатъчно в края на краищата. И въпреки това с мен ти е комфортно, нали?

Брайсън се усмихна. Ставаше забавно, пък и тя казваше истината. Но пак си премълча.

Тя продължи да говори, без да го гледа в очите.

— Повечето мъже в нашия бизнес не знаят как да се държат с колежките. Не са сигурни някак си. Все пак жени, а пък агентки. По-добре да се отнесем към тях като към същества от среден род, безполови същества. Разбира се, това е единият подход. Другият е потенциално романтично завоевание. Ти, изглежда, разбираш, че нещата са далеч по-сложни, че една жена, също както и един мъж, си е определена индивидуалност...

— Хайде сега, започваш да философстваш.

— Не, нямам такова намерение. Просто си мисля, казвам си... добре де, нали сме един мъж и една жена... — тя се усмихна и вдигна чаша във въздуха в някакъв си странен поздрав или наздравица.

Брайсън разбираше какво намеква Лейла, но се правеше, че не разбира. Тя бе изключителен човек, и като жена, и иначе. Истината бе, че тя го привличаше ужасно много, фактически все повече и повече. Но да се пусне по това увлечение бе направо егоистично — щеше да събуди у нея надежди, каквито не възнамеряваше да осъществява. И не можеше да осъществи, поне не и преди да е установил истината за себе си и за Елена. Физическото удоволствие сигурно щеше да е изключително, но мимолетно, временно и накрая щеше да ги обърка, да промени отношенията им, вероятно да ги противопостави, най-малкото да ги дестабилизира.

— Ти, изглежда, говориш от собствен опит — рече Ник. — За това как някои мъже не разбират жените, които работят същата работа, каквато и те самите. А твоят съпруг — ти нали ми разказа, че си била омъжена за израелски войник — той същият човек ли беше? От онези, които не разбират?

— Аз самата бях тогава много по-различен човек. Не бях дори и жена, а направо момиче, полудете.

— Неговата смърт ли те промени?

— Може би, но и смъртта на баща ми също, а аз него дори и не го помня — тя наведе глава и отпи от скоча.

Брайсън кимна и също сведе глава.

— Знаеш ли, Брайсън — изведнъж заговори тя с все така наведена глава, — частта на Ярон, така се казваше съпругът ми, бе

разквартирувана в Кирят Шмона по време на интифадата, за да защитава това село. Един ден израелските ВВС нападнаха с ракетен огън база на терористи от „Хизбула“ в долината Бекаа — недалеч от мястото, където бях живяла като дете — и случайно убиха едно семейство — майка с пет деца. Кошмар истински, ти казвам. „Хизбула“ веднага организира ответен удар — обстреляха Кирят Шмона с катюши. Случило се, че Ярон помагал на възрастните селяни да се придвижват към бомбените убежища и така го убиха. Тялото му бе изгорено, просто бе станало неразпознаваемо.

Тя вдигна глава и Брайсън видя пълните ѝ със сълзи очи.

— Е, кажи ми, кой беше прав и кой крив? Дали „Хизбула“, чиито мисии винаги целят да избият колкото се може повече израелци, или израелските ВВС, решени на всяка цена да унищожат базата, без значение дали ще пострадат и невинни цивилни?

— Мисля, че си познавала убитата жена с децата. Нали така беше? — мрачно попита Ник.

Лейла кимна, в следващия миг самоконтролът ѝ рухна и тя зариде.

— Беше ми сестра... по-голямата ми сестра с дечицата си — мои племенници...

Опита се да се овладее и след малко успя.

— Виж, невинаги най-виновни са хората, които дърпат спусъка. Струва ми се, че много често истинските виновници са онези, които доставят оръжието. Или други, които седят в дълбоки бункери с карти, модерни технически съоръжения и планират атаките. Човек като Жак Арно, който държи в джоба си половината от френското Народно събрание и богатее, защото продава на терористи, на разни манияци, смахнати и фанатици. Искях да ти го кажа — да го знаеш, когато накрая благоволиш да ми кажеш защо си рискуваш живота и какво се надяваш да откриеш... искам да знаеш на кого ще го кажеш. А сега искам да поспя.

Сетне се изправи и го целуна по бузата.

Брайсън се върна в своята стая с тежки мисли. Не можеше да ги извади от съзнанието си. Бе жизненоважно да се добере до Ричард Ланкастър колкото се може по-бързо. Реши да започне да го търси по

телефона рано сутринта, като отлично си даваше сметка, че информацията му е доста ограничена, че има много малко време. Сега, след мистериозното изчезване на Хари Дън — каквато и да бе причината — Ланкастър бе единственият човек във властта, който имаше достатъчно сила и независимост да направи нещо за озаптяване на Управлението. Брайсън не се бе запознавал с президентския съветник, но знаеше основното в биографията му. Ланкастър бе спечелил милиони на „Уолстрийт“, но навършвайки четиридесетте, се бе отказал от бизнеса, за да се посвети на политиката. Бе организиран предизборната кампания на приятеля си Малкълм Дейвис и за награда последният го бе направил свой съветник по въпросите на националната сигурност — област, в която той много бързо се бе отличил. И както е обичайно за висшите коридори на властта, почтеността и интелигентността му бяха голяма рядкост сред корупцията и мегаломанията там. Ланкастър бързо бе станал известен със справедливостта и скромността си, както и с останалите си брилянтни качества.

Според вестникарските информации сега Ланкастър бе на посещение в брюкселската главна квартира на съюзниците в Европа за консултации с генералния секретар на НАТО.

Никак няма да е лесно да стигне лично до Ланкастър, особено в контекста на сигурността около натовския щаб.

Но може би имаше начин...

Събуди се около пет часа след неспокоен сън, прекъсван от безкрайната какофония на трафика и виковете на нощни гуляйджии. Взе студен душ, тъй като топла вода нямаше, и седна да състави план.

Сетне се облече и напусна хотела, за да си купи пресата. Намери денонощно работеща будка с почти всички важни международни вестници и списания, които излизат в Европа. Както и трябваше да се очаква, повечето от тях се занимаваха с атентата в Лил — от международния „Интърнешънъл хералд трибюн“ до лондонския „Таймс“, от „Монд“ и „Фигаро“ до „Ди Велт“. Всички до един цитираха официалните изявления на Ланкастър, дори почти едни и същи акценти от тях, а някои поместваха и дадени за съответното издание интервюта. Брайсън си накупи доста от тях и влезе в кафене,

където си поръча няколко големи чаши силно кафе. Сетне се зачете в статиите, като маркираше нужните му редове и параграфи.

Някои източници цитираха не само Ланкастър, но и говорителя му — всъщност представител на Съвета за национална сигурност — на име Хауард Луин. Луин бе също в Брюксел, включен в екипа на шефа си и делегацията на Белия дом за срещата в НАТО.

Човекът на тази длъжност би трябвало винаги да е поддръка за спешни журналистически запитвания. Брайсън се върна в хотела и извади голям късмет. Свърза се с Луин още на първото обаждане.

— Г-н Луин, мисля, че не сме се срещали лично досега — започна Брайсън с тон на стар и печен репортер, който е на голям зор. — Обажда ви се Джим Годар, аз съм шеф на европейското бюро на „Вашингтон пост“. Ужасно съжалявам, че ви безпокоя дяволски рано сутринта, но държим тлееща бомба, знаете, истинска сензация и спешно се нуждаем от вашата помощ. Информацията направо пари, просто ви казвам.

Това бе достатъчно да запали интереса на Луин.

— Разбира се, Джим — абсолютно. За какво става дума?

— Смятах, че е коректно да ви предупредя — значи броят тръгва след малко с големи заглавия, едър шрифт, снимки, всичко, както се полага на голяма новина. Най-вече се опасявам, че вашите хора няма да останат очаровани. Фактически, нека бъда напълно искрен с вас — материалът може да се окаже и край на кариерата на г-н Ланкастър. Унищожително съдържание, зашеметяващ финал на тримесечно разследване...

— БОЖЕ МОЙ! За какво, по дяволите, говорим?

— Хм, вижте, г-н Луин, длъжен съм да ви кажа и това — отгоре ме натискат ужасно — давай веднага, публикувай и нито дума преди излизане от печат! Но аз не съм свикнал да работя така, хм, знаете... старата школа, етика и прочие. Освен това за мен материалът ще бъде удар не само по Ланкастър, а и по националната сигурност и виждате ли... аз... — Брайсън се запъна нарочно с надеждата онзи да реагира, както той очаква от него.

И след няколко секунди подаде репликата, за която Луин нямаше начин да не се хване като удавник за сламка.

— Би ми се искало да дам на вашия шеф възможността да реагира — право на отговор, знаете, такива работи... може би дори

малко да забавя топката тук — технически причини, нали... Същевременно се опитвам да не позволя да надделеят личните ми чувства, хм, възхищението ми от вашия шеф, защото това пък е, хм, в разрез с отговорностите ми като ръководител на бюро тук. И може би дори не биваше да ви се обаждам по телефона, но ако мога да говоря с г-н Ланкастър веднага, може би ще омекотим нещата, да...

— Знаете ли колко е часът в Брюксел сега? — запелтечи Луин. — Тази новина, това предупреждение в последната минута, дори последната секунда... сега, това е направо изнудване! Ужасно некоректно, направо безотговорно от страна на вашия вестник...

— Вижте, г-н Луин, нека се разберем така — оставям ви вие да вземете решението сега, но искам да сме абсолютно наясно за едно — а именно, че съм ви дал възможността да изгасите този пожар, заедно да го изгасим, така да се каже, и следователно оттук нататък нещата си падат на вашата глава... извинявайте за секунда — търсят ме... — и Брайсън отдели уста от мембраната, за да извика силно на въображаем колега — Не тази снимка, не тази, казвам ти — Ланкастър в анфас, цялата глава, да, бе, идиот, да — тази същата!

И отново заговори в слушалката на Луин:

— Но нека се разберем така: вие предайте на шефа си, че бих желал да го чуя на този номер до десет минути, десет, да. После пускам броя и край, включително и с подзаглавие „Г-н Ланкастър отказа да коментира“, нали сме наясно? И още — кажете на Ланкастър, съветвам ви да предадете точно моите думи: че в основата на материала са връзките му с руски деятел на име Геннадий Росовски, записахте ли точно?

— Геннадий... кой, за Бога?

— Р-О-С-О-В-С-К-И, Геннадий — повтори Брайсън и отново продиктува номера на вашингтонския си клетъчен телефон — така щеше да бъде много по-убедително. — Десет минути, нали? Десет!

Телефонът зазвъня нервно само след деветдесет секунди.

Брайсън мигом разпозна интелигентния глас с култивиран акцент.

— На телефона Ричард Ланкастър — рече президентският съветник тежко, но в гласа му потрепна нервна нотка. — Какво, по дяволите, става тук?

— Предполагам, че вашият говорител ви е информирал за материала, който се каним да публикуваме.

— Той спомена някакво си руско име, което никога не съм чувал — Генадий някой си... Кажете ми, г-н Годар, за какво точно става дума?

— Вие отлично знаете, че истинското име е Тед Уолър, г-н Ланкастър...

— Кой, по дяволите, пък е Тед Уолър? Какво става?

— Вижте, трябва да говорим лично, и то веднага, г-н Ланкастър. Веднага.

— Добре, говорете! Слушам ви внимателно. Що за секира ми готви сега вашият вестник? Годар, не ви познавам, но съм дяволски сигурен, че разбирате — аз разполагам с номера на вашата шефка. Виждаме се с нея по приеми и обществени мероприятия насам-натам и няма да се поколебая и за миг да ѝ се обадя!

— Трябва незабавно да разговаряме лично, ви казвам, не по телефона — аз съм в Брюксел, мога да дойда в сградата на НАТО до един час най-късно. Настоявам да се обадите на службата за сигурност и на пропуска, за да ме пуснат. За да разговаряме лице в лице. Много е важно! И спешно!

— В Брюксел ли сте? Но аз останах с впечатлението, че сте във Вашингтон! Какво, по дяволите...?

— Един час, г-н Ланкастър. И бих ви предложил да не звъните никому през това време. Докато пристигна.

Почука тихичко на вратата на Лейла. Тя почти веднага отвори — вече бе се изкъпала и облякла, приятно ухаеше на хубав шампоан и сапун.

— Минах покрай вратата ти преди няколко минути — усмихна му се тя. — Говореше по телефона. Не, не ми обяснявай — не питам нищо, зная какво ще кажеш — „когато му дойде времето“.

Той се отпусна на същия разнебитен стол, на който бе седял предния ден.

— Е, мисля, че времето дойде, Лейла — рече той и сякаш огромен товар се свлече от гърба му.

Усети го в цялото му физическо измерение, с цялото си същество. Огромно облекчение! Сякаш след дълго лишаване от кислород му бяха позволили да напълни дробовите си до насита.

— Казвам ти го, защото ще се нуждаеш от помощта ти. Сто на сто съм сигурен, че ще се опитат да ме ликвидират.

— Да се опитат? Те... — докосна ръката му кратко. — Какво се опитваш да ми кажеш?

Брайсън започна да подбира думите си много внимателно. Сподели доста неща, които не бе споменавал никому, а бе обсъждал само с междувременно изчезналият заместник-директор на ЦРУ Хари Дън. Довери й за мисията си — да проникне в Управлението и сетне да го унищожи. Разказа й накратко за тази тайнствена организация, известна само на малцина. И накрая й предаде разговора с Ланкастър и отчаяната си надежда да осигури помощта му.

Тя го слушаше внимателно, с широко отворени очи. Сетне се изправи и започна да крачи из стаята.

— Виж, изглежда, нещо не разбирам. Това не е американска централа, така ли — може би международна, създадена на многостранен принцип?

— Да, може и така да се каже. Когато работих в нея, централата бе във Вашингтон, макар че сега главната квартира е преместена. Къде — не зная.

— Значи просто са изчезнали от повърхността?

— Нещо подобно.

— Невъзможно! Всяка разузнавателна организация си има и чисто бюрократичната страна — телефони, номера, факсове и компютри, да не споменавам обикновените чиновници, без които не може. Нали има един типичен английски израз — „Я се опитай да скриеш слон по средата на стаята!“.

— Виж, Лейла, когато работех в Управлението, то се обслужваше от основен екип, много подвижен, гъвкав, малоброен и отлично обучен на всякакви видове камуфлаж. Както ЦРУ прикрива безбройните си клонове под формата на обикновени компании или пък в Съветския съюз навремето бяха създали потьомкиновски села с фалшиви прикрития и прочие, дори и мощности за производство на биологически оръжия, маскирани като заводи за сапун, институти или учебни заведения.

Лейла недоверчиво поклати глава.

— Да не искаш да кажеш, че те са съперници на ЦРУ, на МИ-6, на Мосад? И последните знаят за тях?

— Не, изобщо не е такъв номерът. Служителите смятат, че извършваните от тях операции са от особен тип, какъвто официалните централи нямат право да провеждат. И работят по правителствена поръчка или нещо подобно.

Тя кимна с глава и лицето ѝ се помрачи.

— А как успяват в същото време да запазят съществуването си в тайна? Как става така? Хората говорят, секретарките клюкарстват, служителите имат близки, приятели... ами конгресните комисии, които наблюдават разузнавателните институции?

Лейла стана и отиде при огледалото. Разсеяно забърка в черната си чанта и по едно време извади червило. Намаза устни, разтри ги със салфетка и прибра червилото.

— Е, точно в това се крие и гениалният подход. Организацията е разделена на нива и клетки — те почти нищо не знаят едни за други — научават само онова, което им е нужно за определена задача, онова, което ръководството сметне за нужно. Агентите и другите служители се подбират извънредно внимателно от цял свят, като целта е да отговарят на определени критерии. Образование, психика, нагласа на мислене, умения — всичко това се взема предвид и винаги служи на интересите на организацията. Принципът е агентите да не се познават — те само рядко могат да се засекат при изпълнение на дадена задача; никой не работи с повече от една връзка. Една връзка, един „оператор“ — т.е. ръководител. Моят бе истинска легенда в Управлението — един от основателите на име Тед Уолър. Човек, когото боготворях — рече Ник и в гласа му прозвуча съжаление.

— Но поне президентът трябва да знае!

— Честно да ти кажа, нямам си и идея. Сега, забележи — чак сега!, си мисля, че Управлението е било държано в тайна от човека в Овалния кабинет. Отчасти с цел президентът да не бъде товарен с информацията за мокрите дела и другите черни операции, а и за да може убедително да отрича съществуването на централата в случаи на провали. Подходът е стандартна процедура в цял свят. Може да не засяга цяла организация, а само нейни тайни отдели например. Има още една причина: постоянната разузнавателна общност винаги е

смятала президента за временна и конюнктурна фигура, следователно по-добре е тя да не знае много. Кой всъщност е президентът от гледна точка на разузнаването? Един чиновник за четири, в най-добрия случай осем години, който се нанася в Белия дом, прави основен ремонт, купува си нови порцеланови сервизи, уволнява скъпо платените чиновници, назначава свои хора на техните места, произнася помпозни речи и си отива. Осем години в дълбокото разузнаване е нещо като миг, ти самата го знаеш това. А шпионите са вечни. Те са истинският Вашингтон, те са наследниците на всичко трайно в него.

— Значи затова смяташ, че единственият, който знае всичко, е президентският съветник по въпросите на националната сигурност? Той, доколкото зная, отговаря и за консултативния борд по въпросите на външното разузнаване. Така ли е?

— Точно така.

— А той е Ричард Ланкастър? С него ли искаш да говориш?

— Правилно.

— Но какво смяташ да му кажеш?

— Всичко, което зная за Управлението и за сегашните му намерения. Искам да говорим за основния проблем: кой го контролира сега и с какви цели? Това е големият въпрос — заради него ме извадиха от пенсия.

— И си мислиш, че разполагаш с отговорите? — тонът ѝ бе враждебен, тя изведнъж се антагонизира.

— Не, разбира се, че не. Имам си теории, хипотези, но до голяма степен подкрепени с факти.

— Какви факти? Нищо нямаш!

— Ти на чия страна си, Лейла? Какво ти стана изведнъж?

— На твоята страна съм! — почти извика тя. — Искам да ти помогна, да те защитя, защото смятам, че правиш огромна грешка!

— Грешка ли?

— Тръгнал си на среща с този Ланкастър с... а не разполагаш с нищо сериозно. Нищо съществено. Някакви си висящи обвинения... та той незабавно ще те изрита. Той и помощниците му ще те обявят за луд!

— Напълно възможно е — съгласи се Брайсън. — Но съм длъжен да се опитам да го убедя и мисля, че ще успея.

— А защo си мислиш, че можеш да му се довериш?

— Имам ли друг избор?

— Ами че той може да е един от основните ти противници! Един от най-големите лъжци! Откъде си сигурен, че не е, а?

— Вече не съм сигурен в нищо, Лейла. Имам чувството, че съм попаднал в лабиринт без изход, че съм се изгубил. Не зная къде се намирам, кой съм. Да! Дори не мога да съм сигурен кой съм аз самият!

— Но пък си сигурен, че можеш да вярваш на онзи тип от ЦРУ, нали? Ами ако и той е един от онези лъжци и хамелеони?

— Наистина не съм сигурен, вече ти казах. В нашата игра никога не разполагаме със сигурни величини, само можем да се досещаме, да залагаме на една или друга карта и да рискуваме.

— Ами родителите ти? Защо тогава си повярвал, че са ги убили?

— Говорих ти за втората си майка. Тя ми бе нещо като настойница... именно тя го потвърди така или иначе, макар и да е болна и мозъкът ѝ да се разпада — страда от Алцхаймер или нещо много сродно. Факт е, че търся именно хората, които знаят истината — Тед Уолър и Елена.

— Елена е бившата ти съпруга, нали?

— Официално погледнато, не е и бивша. Ние не сме се развеждали. Тя просто изчезна. Хайде да кажем, че сме разделени.

— Но тя те е зарязала!

Брайсън въздъхна и замълча. След малко каза:

— Наистина не зная какво е станало. Ужасно ми се иска да разбера. Ужасно!

— Значи тя просто изчезна и повече не ти се обади, така ли? Вчера била тук, днес я няма, а?

— Точно така.

— А ти още я обичаш... — неодобрително поклати глава Лейла.

— Виж, просто ми е трудно да мисля по нормален начин за нея... всъщност не зная какво да мисля. Дали ме е обичала или просто са ѝ дали задача да живее с мен? После — защo избяга — дали от отчаяние, от страх или защото са я принудили? Коя е истината? Къде е истината?

Дали пък не се бе провалил в онази операция в Букурещ? Когато бе разговарял с шефа на Секуритате? Може би онези изверги се бяха добрали до нея или до родителите ѝ по някакъв начин? И са я заставили да играе по тяхната свирка? Но ако е било така, тя досега все

щеше да намери начин да се свърже с него, да изпрати някакво съобщение, обяснение. Имаше и друга възможност: тя да е разкрила лъжата му за онзи уикенд в Букурещ. Да е разбрала, че не е бил в Барселона. И да се е почувствала предадена, излъгана. Но пък това би ли я довело до толкова крайна стъпка, без дори да поиска обяснение?

— А ти защо си мислиш, че ще научиш истината, като се буташ навсякъде и търсиш стари агенти на това Управление? Та твоето е истинска лудост!

— Лейла, нужно ми е едно: осите да ме отведат до гнездото. Попадна ли на него и край! Свършено е с онези, защото аз им знам цаката. Помня операции отпреди години, много операции — разполагам с фактите. Управлението е нарушавало систематично всички американски и международни закони.

— И като разкажеш това на Ланкастър, той ще ги хване за гушата и ще ги постави на мястото им? Така ли си мислиш? Че ти си ужасен наивник, Брайсън!

— Ако е такъв, за какъвто го мисля, точно така ще стане.

— Ами ако не е такъв?

Брайсън замълча.

— Поне носиш ли оръжие?

— Естествено.

— Само че къде ти е пистолетът? В теб няма нищо.

Той се стресна. Вярно бе, Лейла бе извънредно наблюдателна.

— В багажа ми е. Разглобих го, за да мога да го прекарам през проверката на жп гарата. Навсякъде имаше проверки след инцидента в Лил...

— Е, добре тогава — рече тя и извади своя.

Бе „Хеклер и Кох“, 45-и калибър.

— Благодаря, Лейла, ще си взема беретата. А ти нямаше ли още един...

— Не, Ник, съжалявам.

— Ник... — повтори той след нея и веднага усети, че нещо не е наред.

Замръзна в стола си. Никога не й бе съобщавал малкото си име. Само секунда му бе нужна, за да разбере какво става. Тя не бе извадила пистолета, за да му го даде, а го държеше насочен срещу него. Боже мой, какво още знаеше?

Погледна я — изглеждаше тъжна и мрачна.

— Съжалявам, Ник, не мога да те пусна да ходиш при Ланкастър. Искрено съжалявам, но това е положението.

— Какво, по дяволите, правиш? Какво става?

— Върша си работата. Ти ни остави без избор. Мислех си, че никога няма да стигнем до тук.

Стори му се, че в стаята се е свършил въздухът. Тялото му се вцепени, стана му студено, стомахът го присви.

— Не! — извика и се почувства на хиляди мили оттук. — Не и ти. Значи и теб са те... и кога?

Сетне, без да мисли, напълно автоматично се хвърли върху нея. Беше самоубийствено, но и светкавично — старите умения се изявиха напълно инстинктивно. Тя не очакваше тази реакция и се отдръпна назад, помести крака, загуби концентрация за няколко секунди. Сетне, изгубила равновесие, залитна и стреля на сляпо, гърмежът изпълни помещението.

Брайсън почувства куршума на милиметри от бузата си, барутът почти опърли кожата му, чу как гилзата тупна на пода и почти в същия миг я удари с тяло и крак. Лейла падна, пистолетът ѝ отхвъркна встрани.

Но това не бе краят, старата Лейла се преобрази в тигрица, в свиреп хищник от джунглата с блеснали в разчекната паст зъби и кръвожадни очи. Тя се извъртя и скочи, дясната ѝ ръка се превърна в твърда плоскост, която полетя към гърлото му, а левият ѝ лакът потъна в слънчевия му сплит и го остави без въздух.

Все пак Брайсън успя да се изправи и да замахне с юмрук. Тя ловко приклепна и заби дясно рамо в подмишницата му, сетне с лявата обгърна врата му и, събрала ръце, се опита да го задуши.

Брайсън бе попадал на най-свирепи и опасни, отлично обучени убийци, но тази жена бе от изцяло друго тесто. Брутално силна, неуморима като машина, тя се биеше с хъс, какъвто могат да имат само фанатиците. Брайсън излезе от хватката благодарение на стария си опит и отново замахна. Тя отскочи, отблъсна удара с длан, сетне приклепна и го удари в стомаха.

Ник рискува и се притисна в нея, за да я залови за мекото в основата на шията, но получи ритник в дясната колянна капачка, кракът му поддаде и той загуби равновесие. Лейла успя да го удари и в

тила — бе по-бърза и от тигър, по дяволите — и почти го свали на земята. Брайсън трябваше да съсредоточи цялата си воля, за да забрави за болката и да събере цялата си — все пак немалка — сила, за да излезе от капана. Добре че старите бойни умения и техника се събудиха с автоматиката на древни, предавани поколения наред рефлексии.

Сега успя да я блъсне с цяло тяло и заби юмрук в десния ѝ бъбрек. Тя изпищя гърлено, но то не бе от болка, а от ярост, скочи, завъртя се във въздуха и го трясна с все сила с крак в корема. Брайсън изрева, тя почти падна върху него, като го удари с обратната част на ръката. Стори му се, че са го блъснали с дирек. А Лейла заби коляно в слабините му, той се сви на две, десният ѝ лакът го намери точно в гръбнака. Болката бе поразителна, но тя не спря, а го хвърли на пода и хвана главата му с две ръце за смъртоносно извиване и...

Брайсън губеше. Със сетни сили, слепешката намери краката ѝ и с ръба на дланта клъвна нервния център над лявото коляно. Сега Лейла залитна назад, той я удари с коляно в корема, с лакът странично по врата. Тя извика и залитна, но това бе номер! Ник го предусети — тя падаше нарочно, за да се добере до пистолета си. Не, само това не! Отчаяно се хвърли като плувец напред и с лакът намери гръкляна ѝ. Тя се задави и инстинктивно постави ръце на гърлото си, това му даде възможност да сграбчи оръжието и да я удари силно в главата. Опитва се да прецени замаха — не искаше да я убива, не искаше да я осакатява. Успя.

Лейла се изпъна на пода с полуотворени очи, виждаше се само бялото. Ник опипа шията ѝ и намери вените — пулс имаше. Бе жива, но щеше да остане в безсъзнание, и то може би немалко време. Която и да беше, каквато и задача да изпълняваше, тя го бе пожалила в началото, когато имаше пълната възможност да го убие, и той не можеше да го забрави. И след това множество пъти бе имала същата възможност. Не бе искала или не бе могла да го направи. И тя, както и той, бе нечия пионка, манипулирана и вероятно мотивирана с лъжи и фалшиви идеали, вербувана за задача, която най-вероятно не разбираше изцяло. В даден смисъл и тя бе жертва, както и той.

Жертва на Управлението ли?

Не бе далеч от логиката, дори бе доста вероятно.

Налагаше се да я разпита, да научи всичко, което тя знае. Но не и сега. Сега нямаше време. Дали щеше да проговори? В момента не можеше да мисли за това.

Набързо претърси стаята. Трябваше му въже или нещо, което да свърши същата работа. Отвори тесния стенен шкаф — там висяха няколко нейни дрехи, два чифта обувки. Клекна и опипа пода в шкафа и пръстите му опряха до нещо странно. Бе острият ток на сивите обувки, които тя носеше в женевската банка. Той бе паднал — може би разхлабен, при това почти поряза показалеца му, толкова бе остър. Ник примига и внимателно го вдигна, за да го поднесе към очите си. Бе острие като на бръснач, само че по-дълго и с винторез в основата — там, където можеше да се завие в самата обувка. Ток с острие на винт — малък кинжал с дръжка, остроумно и находчиво направено оръжие. Опитва и другата обувка — и там имаше същото.

Погледна Лейла. Тя лежеше все така, в същото състояние.

Завинти тока и отново го огледа внимателно. Който знае за него, може да го развие и без помощта на ръцете при внимателно изпълнена поредица от движения. Чудесен малък трик! Ник бе слушал и чел за подобни изпълнения, но никога не му се бе случвало лично да използва подобни джеймс-бондовски номера.

Нещо се мярна и завъртя в съзнанието му, нещо, което напираше да изплава... някакъв образ. Ами да!

Лейла в стенния шкаф в банкерския кабинет. Завързана с въжета, здрави полиуретанови въжета. От типа, с който професионалните полицаи завързват престъпници, когато се налага да ги прехвърлят от едно на друго място. Ян Вансина, човек на Управлението, я бе завързал с яки въжета, които тя би могла да пререже, ако е искала!

Значи случилото се в Женева Е ПОСТАНОВКА!

Лейла е действала координирано с Вансина. И двамата са хора на Управлението. Проста сметка. И ударите по лицето ѝ са били постановка — с нейно съгласие, за по-голяма убедителност. Иначе тя би могла да се освободи, когато намери за необходимо.

КАКВО ОЗНАЧАВА ВСИЧКО ТОВА?

Брайсън отвори вратата на стаята и огледа коридора отвън. Нямаше никой. В дъното имаше малък асансьор, побиращ не повече от двама души. Беше съвсем тихо. След като никой не се бе появил при

вдигнатата при боя олелия, значи на етажа едва ли има някой. Единствените заети стаи са, изглежда, техните.

Взе Лейла на ръце. Сега — в безсъзнание — тя тежеше като олово, макар и да не бе едра жена. Метна я на рамо, хвана я за краката и я понесе, както се носи пиян човек. Бе си приготвил реплика за това, как съпругата му редовно се усмъртява с къркане, но не се наложи да я използва.

Спря асансьора в мазето, което смърдеше на стари канали и гнило и я положи на бетонния под. Поогледа се наоколо и намери малко помещение, пълно с метли, кофи и парцали. Извади ги и я внесе там, след като грижливо и здраво завърза китките и краката ѝ с въже за пране. Нави въжето около тялото ѝ и направи още няколко допълнителни възела. Опита ги — бяха достатъчно здрави. Въжето бе добро, Лейла бе боса — нямаше опасност да се освободи.

Но взе и още една предохранителна мярка — напъха в устата ѝ парцал и го овърза около врата ѝ — да не вика в случай, че дойде в съзнание. Все пак много внимателно провери дали може да диша и си тръгна чак когато се увери, че няма да се задуши.

Излезе и превъртя обикновения ключ на вратата. Това единствено можеше да попречи на случайно минаващ човек да зърне тялото на Лейла, иначе едва ли щеше да спре някого.

Сетне се върна в стаята, за да се подготви за срещата с Ричард Ланкастър.

* * *

В затъмнена стая някъде много далеч от Брайсън — почти в другия край на света — трима души бяха събрали глави пред работещ монитор, осветил лицата им в зелено.

— Сигналът е цифров, директно от „Ментор“, един от спътниците ни в групата „Интелсат“ — съобщи единият.

Гласът бе уморен, говореше за многочасово напрежение.

— Каква степен на сигурност има гласово-разпознавателният модул? — попита вторият. — Може ли да се разчита на „Войскаст“?

— Изключително висока — около 99,9997 на сто — дойде незабавният отговор.

— Имаме потвърждение — прекъсна ги третият. — Връзката е установена с клетъчен джиесем и е наземна. Координатите са засечени — Брюксел, Белгия. Адресантът е в Монс — НАТО.

Същият човек се пресегна и докосна още няколко плъзгача. Чу се глас — беше удивително чист и ясен.

— ... Тед Уолър? Какво става?

— Вижте, трябва да говорим лично, и то веднага, г-н Ланкастър. Веднага.

— Добре, говорете! Слушам ви внимателно. Що за секира ми готви сега вашият вестник? Годар, не ви познавам, но съм дяволски сигурен, че разбирате — аз разполагам с номера на вашата шефка. Виждаме се с нея по приеми и обществени мероприятия насам-натам и няма да се поколебая и за миг да ѝ се обадя!

— Трябва незабавно да разговаряме лично, ви казвам, не по телефона — аз съм в Брюксел, мога да дойда в сградата на НАТО до един час най-късно. Настоявам да се обадите на службата за сигурност и на пропуска, за да ме пуснат. За да разговаряме лице в лице. Много е важно! И спешно!

— В Брюксел ли сте? Но аз останах с впечатлението, че сте във Вашингтон! Какво, по дяволите...?

— Един час, г-н Ланкастър. И бих ви предложил да не звъните никому през това време. Докато пристигна...

— Да се намесим, а? — обади се вторият.

— Такова решение може да се вземе само на по-високо ниво — отвърна първият, видимо най-старши от тримата. — Прометей вероятно предпочита да продължи наблюдението, за да набере повече информация за обекта, да уточни колко и какво точно знае той.

— Но ако се срещнат в „стерилно помещение“? Как ще ги прихванем?

— Хайде стига, бе, Макгейб! Имало ли е случай да не прихванем обект, а? Хайде, кажи ми! Ти предай аудиофайла, а в Прометей ще си вземат решението.

ТРЕТА ЧАСТ

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Президентският съветник седеше на махагоновата маса срещу Брайсън. Бе присвил очи, изглеждаше напрегнат. Вече повече от двайсетина минути внимателно слушаше разказа му, кимаше, водеше си бележки, от време на време уточняваше по нещо. Всеки зададен от него въпрос бе на място, изключително точен: изясняваше нещата с цел да избегне двусмислия и объркване. Брайсън бе впечатлен от този човек, от интелекта му и бързите реакции. Ланкастър схващаше светкавично, възприемаше всичко и видимо умееше да се съсредоточава стопроцентово. Разговорът им вървеше така, както Ник би докладвал на професионален офицер от разузнаването: спокойно, обективно, аналитично — с трезви преценки за вероятностите и прогнози, които имат здрава връзка с реалностите. Брайсън се опитваше да предаде целия контекст на случая, за да може събеседникът му да схване всичко в дълбочина. А то бе много трудно. Трябваше да му предаде хиляди факти за много кратко време.

Двамата наистина се бяха настанили в „стерилно“ помещение, устроено специално за поверителни разговори и съвещания и всячески подсигурено против подслушване и външно наблюдение. Стаята бе акустично изолирана и по електронен, и по механичен път — бе превърната в „мехур“, както го наричат на професионален език. Стените, подът и таванът бяха един непрекъснат, единен модул, отделен от околните бетонни стени с каучукови блокове с дебелина около 30 сантиметра. Те не допускаха никакви звукови вибрации във външна посока. Освен това ежедневно се правеха проверки от специалисти за поддържане на „стерилността“, за евентуални подслушвателни устройства или пробив в сигурността. Офицери от специалните служби на НАТО отделно дублираха проверките на „мехура“ и околните помещения по два пъти на ден. Прозорци нямаше, така се елиминира вероятността от поставяне на лазерни или микровълнови устройства, които разчитат човешките гласови вибрации. Имаше и извънредно сложна допълнителна предпазна система: спектрален корелатор функционираше постоянно, за да

предотврати евентуално наблюдение чрез спектърен анализатор; отделно акустичен корелатор, действащ на принципа на пасивно сравняване на звукови модели, можеше незабавно да улови и дори да класифицира типа на евентуално подслушвателно устройство. Накрая „мехурът“ разполагаше и с акустичен шумов генератор, създаващ изкуствена аудио завеса, която да заглушава внесени по някакъв начин микрофони с предавателни модули, контактни микрофони и всеки друг евентуално поставен в електрическите контакти аудио предавател.

Ланкастър бе настоял двамата да разговарят именно в това помещение и този му жест бе достатъчно доказателство за добронамереността и сериозността, с които се бе отнесъл към спешната молба на Брайсън.

След повече от трийсетина минути внимателно слушане съветникът поклати глава, видимо смутен от чутото.

— Това, което ми разказахте, е невероятно и абсурдно, но все пак в него ми звучат достатъчно много истини. Казвам го, защото различни аспекти на съобщеното от вас съвпадат с малкото, което зная отпреди.

— Но вие би трябвало да знаете за съществуването на Управлението. Вие сте и председател на борда за външното разузнаване. Мислех, че са ви известни всичките подробности.

Ланкастър свали скъпите си очила, извади носна кърпа и внимателно започна да ги бърше.

— Управлението е една от най-грижливо пазените правителствени тайни. Скоро след като поех председателството, ме информираха за него и отначало помислих, че човекът, който го направи, си е загубил ума. Той бе един от онези безлични и незабележими, анонимни и безименни офицери — постоянно присъствие по вашингтонските коридори — човек, знаете, винаги се разминава с тези хора, а и бързо забравя лицата им. Та когато ме информира, си помислих, че чувам нещо от областта на научната фантастика, абсурдно и невероятно до крайност. Таен разузнавателен екип, действащ абсолютно подмолно, невидимо и най-важното — без постоянен контрол, без видими отговорности и отчетност! Просто невероятно! Ако бях отишъл при президента, вероятно и той на своя ръка щеше да ме вземе за душевно болен и да нареди незабавно да ме отведа в психиатрията. И с пълно право, ви казвам.

— Тогава защо приемате сегашния ми разказ за абсурден? Става дума за истинската същност на Управлението. Измама в измамата.

— Всъщност почакайте. Преди няколко месеца Хари Дън ме информира — вероятно когато бе разкрил част от фактите. Каза ми, че според него основателите и шефовете на Управлението са съветски офицери от ГРУ, че Тед Уолър е всъщност Геннадий Росовски. Докладът му бе силно обезпокоителен, още повече удивителен и стопроцентово трябваше да бъде запазен в дълбока тайна — веднага го засекретихме. Рискувахме много — правителството да бъде дестабилизирано, всички уязвими точки на националната сигурност — разкрити, цялата същност на държавата — разклатена. Затова когато споменахте онова име, пред очите ми незабавно светна червена лампичка.

— Не приехте ли доста скептично казаното от Дън?

— О, да, с много скептицизъм. Не твърдя, че съм се опитвал да омаловажавам твърденията му — Дън има огромен авторитет като стар и извънредно опитен професионалист. Но, честно казано, наистина е трудно човек да приеме за чиста монета изявления за подобна гигантска измама. Обаче вашата преценка за сегашните действия на Управлението... е, това е най-тревожната новина.

— Дън би трябвало да ви държи в течение непрекъснато.

Ланкастър бавно поклати глава.

— Не сме се виждали вече седмици наред. Ако е събирал новопостъпваща информация в определено досие... вижте, той е длъжен да ме информира периодично. Може би е изчаквал, изчаква да събере повече и по-убедителни факти? Нещо твърдо и убедително, неопровержимо.

— Но вие имате начини да се свържете с него, да го повикате на доклад.

— Вижте, нищо не крия от вас. Незабавно ще се обадя, където трябва, ще видя какво може да се направи, но... от седмия етаж на ЦРУ хората не изчезват току-така. Ако е бил отвлечен или убит, ще съумея да разбера. Вижте, уверен съм, че ще успея да направя нужното.

— Когато разговаряхме за последен път, той бе обезпокоен относно възможно проникване в ЦРУ. Напълно е реално Управлението да е поставило свои хора там.

Ланкастър кимна.

— Бих казал, че взетият от вас документ от онзи човек в Шантили говори достатъчно красноречиво. Но винаги е възможно той да е бил откраднат или човекът подкупен на местна почва, извън САЩ. Така или иначе съм съгласен и с вас, и с Дън. Не можем да изключим възможността, че в ЦРУ са поставени къртици. След няколко часа се връщам във Вашингтон и още на път ще се обадя в Лангли и ще говоря с директора. Но нека бъда откровен с вас, Ник. Брутално откровен, бих казал. Погледнете само в цялост онова, което ми разказахте. Поставете се на мястото на страничен съдия. Подслушан разговор в замъка на френски оръжеен търговец, говорещ за възможен съюз между него и Анатолий Пришников, за това, че двамата са планирали атентата в Лил. Лично аз не се съмнявам в достоверността на тези факти, но с какво разполагаме в края на краищата?

— С честната дума на разузнавач и оперативен работник със стаж близо двайсет години — тихо отвърна Брайсън.

— Да, но агент на същата странна централа, за която предполагахме, че е вражеска сила, действаща на американска почва и против интересите на САЩ. Съжалявам, че ви говоря така, Ник, но така стоят нещата. Или поне така изглеждат. Практически вие сте предател, нека кажем дезертьор от известна гледна точка. Лично аз нито за миг не се съмнявам в честната ви дума, в почтеността ви, но нали знаете как в Америка се отнасят към дезертьорите? С най-висока степен на недоверие. За Бога, само си припомнете как самите ние се отнесохме с онзи беден невъзвращенец Носенко, който избяга от КГБ, за да ни предупреди, че зад убийството на Кенеди стоят руснаците. Че в нашето собствено ЦРУ действа къртица, и то на най-високо равнище. Затворихме го в единичка, хвърлихме го в най-дълбокия зандан и години наред го разпитвахме. Джеймс Джизъс Енгълтън, тогавашният шеф на контраразузнаването в ЦРУ, бе убеден, че цялата работа е съветска игра, клопка, капан някакъв, целящ да ни манипулира, да ни обърка и прати за зелен хайвер. И затова бе решен да разобличи Носенко. И не само че не му повярва — при положение, че Носенко бе най-ценният преминал на наша страна офицер от КГБ, — ами продължи да го подлага на какво ли не. Особено след като руснакът бе минал през десетки разпити с детектора на лъжата. Мъчиха го и накрая го пречупиха. А Носенко знаеше куп имена — на агенти, факти

за операции, контроли. Сега вие какво ми предлагате? Само слухове, дочути неща, предположения...

— Давам ви предостатъчно материал, за да можете да действате незабавно — отрязва Брайсън.

— Ник, Ник, чуйте ме. Чуйте ме и се опитайте да разберете. Да речем, че отида при президента и му кажа, че е налице „октопод“ — неясна, лишена от лице, мъглива организация, чието съществуване не мога да докажа определено, не мога и да го конкретизирам дори, за чиито цели разполагам само с предположения. В Овалния кабинет ще ми се изсмеят, а може дори да стане и по-лошо.

— Не и с вашия авторитет, с цялото доверие, което имат във вас.

— Моят авторитет, както го наричате, се базира на нежеланието ми да бъда паникьор или пораженец. На волята ми да действам решително само когато разполагам с твърди факти. Боже мой, само като си помисля, че самият аз бих побеснял, ако някой друг изнесе същия тип факти и обвинения без доказателства пред Съвета за национална сигурност или в Овалния кабинет.

— Но нали знаете...

— Нищо не зная. Нищо твърдо. Подозрения, намеци, предположения, от които съдим, че разбираме нещо. Представяме си, Ник, представяме си, че виждаме нещо. То не е факт. Не е определена информация. Според международното право то дори не е доказателствен материал. Напълно недостатъчно и като...

— Значи предпочитате да останете пасивен. И нищо няма да направите?

— Не съм казал такова нещо. Слушайте ме, Ник, аз съм човек, който вярва в правилата. Някои хора ме считат за педант. Но това не означава, че ще си седя на задника и ще кротувам, докато онези фанатици поставят нашия свят на колене. Казвам ви само, че имам нужда от повече неща. От доказателства. Ще мобилизирам всяка държавна институция, над която имам власт, и ще направя нужното, само ми донесете нещо определено.

— По дяволите, нямаме никакво време!

— Брайсън, чуйте ме! — Ланкастър бе станал нетърпелив. — Трябват ми повече неща. И да са точни! Научете какво планират! Разчитам на вас. Всички ще разчитаме на вас!

— ... разчитам на вас. Всички ще разчитаме на вас! — долетя гласът на президентския съветник от монитора в тъмната стая на хиляди мили разстояние от Брюксел. — Сега кажете ми с какво мога пък аз да помогна? Какви ресурси са ви нужни?

Човекът пред екрана набра номер на вградения в сателитната връзка телефон. След малко заговори с приглушен глас:

— Да, направиха контакт. Както очаквахме. Точно както в направения портрет, сър. Търси връзка направо на върха. Учудвам се само, че не опита с изнудване или заплахи.

— Проучете точно с кого работи и конспиративните му връзки. Зад него може да стои някой друг — много дълбоко скрит.

— Слушам, сър. За съжаление не знаем каква ще бъде следващата му стъпка.

— Няма проблем в това отношение. Днес светът е много малък, направо тесен. Няма къде да се скрие. Къде толкова ще отиде?

Брайсън остави взетата под наем кола на няколко пресечки от Маролс и тръгна към пансиона пеша. Оглеждаше терена изключително внимателно. Нещо да се е променило? Нечие нежелано присъствие?

Не забеляза нищо необичайно, но отвътре нещо го гложеше. Прекалено често го бяха манипулирали, много пъти го бяха лъгали. Ето и сега — Ричард Ланкастър не го бе отблъснал с лека ръка, но не се бе и ангажирал с непосредствени и незабавни мерки. Дайте конкретни неща! По дяволите, откъде да ги вземе? Но това не говореше ли, че е възможно и самият президентски съветник да е замесен в голямата игра? Но не, параноята е нещо обичайно в битието на разузнавача — Брайсън отлично знаеше, че постоянните съмнения, лъжи и капани водят само към едно — тихата лудост. Не, ще приеме Ланкастър на доверие, като човек, искрено ангажиран с доброто на нацията и действително нуждаещ се от твърди факти, за да може да направи нещо сериозно. Все пак бе направил крачка напред в правилната посока, бе си осигурил мощен съюзник. И ако не действащ съюзник, то поне симпатизант.

Мина покрай жената в преддверието, зави в коридора и тихо пое по стълбата към мазето. Отдалече видя, че вратата е затворена. Това бе

добре, но той вече познаваше способностите и изобретателността на Лейла. Затова извади пистолета от кобура на колана, застана встрани от вратата я рязко я отвори.

Никой не изскочи отвътре, посрещна го само тишина.

Надникна под ъгъл, малкото помещение бе празно. Въжето за пране бе разрязано на няколко места и захвърлено на пода.

Нямаше я Лейла.

Не би могла да избяга без нечия помощ, това бе пределно ясно. Как сама ще пререже въжетата и развърже възлите? Нали бе проверил по нея да няма нищо остро, никаква спомагателна вещ.

Сега вече бе сигурен: тя работи в екип с други хора.

Вероятно те са някъде наоколо. И ако навремето Лейла се бе колебала дали да дръпне спусъка, те едва ли ще постъпят по същия начин. Следователно бе прекалено рисковано да се връща в стаята си.

Наум прехвърли вещите в куфара си. Години наред бе пътувал само с минимално необходимото, винаги бе допускал най-лошото и очаквал някой да претърси багажа му в поредния хотел. И редовно подреждаше нещата си така, че незабавно да разбере дали чужда ръка ги е пипала. Често подобна информация се бе оказвала безценна. И именно по тази причина се бе научил никога да не оставя в багажа си нещо, което сетне няма да може да замени. Също бе обучен да разделя ценното в две категории: с финансова и стратегическа стойност. Първата бе най-уязвима спрямо случайни крадци, нечестни прислужници и тем подобни; втората — паспорти, истински и подправени документи за самоличност, шофьорски книжки, фотофилми, видеоленти или компютърни компакт и други дискове — най-често не интересуваше крадците, но веднъж взети, трудно се възстановяваха.

По тази причина Брайсън предпочиташе нарочно да остави известно количество пари в джобовете на дрехите, но документите, особено фалшивите, винаги носеше със себе си. И сега бе постъпил така. Бе взел документите, оръжието и копираните от телефона на Арно данни. Те се съдържаха в микрочип, който той носеше у себе си вече доста време. Така че не зависеше от нищо, оставено в хотелската стая. Понякога бе оставал без пари, но това се уреждаше много лесно.

Какво да предприеме сега? Проникване в Управлението по вече опитания начин бе напълно абсурдно. Те бяха предупредени, щяха да го чакат на всеки ъгъл. Оставаше една стратегия обаче и тя бе фронтална: да се опита да намери Елена. Като за целта използва за прикритие гражданското си статукво на неин бивш/настоящ съпруг. Нали не се бяха развели?

Противникът не знае какво евентуално е научил той от нея. Какво му е казала. Какво е споделила.

Независимо дали е била подставена с цел да го следи или манипулира, да го заблуждава и дезориентира. Така или иначе Елена би могла случайно или нарочно да изпусне доста важни неща. Той бе неин съпруг, колкото и неестествен да се бе оказал този брак. Или така си мислеше той самият? Не можеше да забрави интимните мигове на споделена любов...

Трябваше да използва цялата тази измама и да я обърне срещу самите тях. Срещу онези, които го бяха използвали като пионка. И защо не? Ами ако пусне приказки там, където трябва, че е научил доста неудобни факти от Елена? Факти, които в неговите ръце ще са опасни за тях? Информация, която, скрита на сигурно място, би могъл да използва като инструмент за натиск, за изнудване, за сделка? Например при сигурен адвокат и в завещание: да бъде използвана само в случай на неговата смърт.

Ето това бе идея. Всеки съпруг или съпруга знае разни интимни неща за брачния си партньор, които друг човек обикновено не знае. Така и той самият. Ще играе, като залага на несигурността им, на двойствеността и може би ще успее да ги прилъже.

Точно как да постъпи бе нещо, което трябва внимателно да обмисли. Налагаше се да изготви подробен план с допуски за грешки и непредвидени фактори. Все още имаше доста агенти, с които преди време бе имал кратки контакти. В Амстердам и Копенхаген, Берлин и Лондон, Сиера Леоне и Пхенянь. Трябва да поднови връзката, а това бе болезнено бавен и много опасен процес. Някои от тях може да са излезли от играта, да са загинали, да са пенсионирани като него. Но напълно възможно бе да намери човек, който да предаде посланието на Тед Уолър.

За целта трябваше да намери пари. Повече пари. Но това не бе толкова трудно. Имаше скрити сметки в Люксембург и Каймановите

острови. Не ги бе докосвал от много време. Закон за оперативните работници на Управлението бе да имат пари за спешни, крайни случаи. Те са много често най-важният фактор на оцеляването. Нямаше да е трудно да направи спешни трансфери, за да може да пътува спокойно — сега, когато вече не можеше да вярва на ЦРУ.

Сетне ще потърси връзки към стари колеги, ще предаде посланието по веригата и ще настоява за среща с Елена. Ще го постави като условие — ако не изпълнят желанието му, той ще разгласи неудобна за тях информация — да си носят последиците. Чиста проба изнудване — владееше го отлично. Нали лично Тед Уолър го бе обучавал.

Затвори вратата и се огледа. Откъде да излезе? Не биваше отново да минава покрай жената. След известно време откри ръждясалата врата на стар сервизен изход. Поигра си, за да я отвори без шум, и излезе на тясна, осеяна с боклуци задна уличка, очевидно рядко използвана.

След малко се озова на неугледен паркинг, използван от обитателите на съседните порутени постройки, а оттам и на главна улица, където потъна в тълната пешеходци. Първата му спирка бе неголям универсален магазин, където си купи нови дрехи, преоблече се в кабинките за проба и за голямо учудване на продавача там остави старите. Избра си и раничка, бельо, други леки неофициални дрехи. Купи и голям сак.

Тръгна да търси клон на някоя от големите международни банки и по пътя мина покрай магазин за електроника. На витрините имаше цял ред работещи телевизори, настроени на едно и също предаване. Образът незабавно привлече вниманието му, защото разпозна Женева. На пръв поглед му се стори, че предават рекламен туристически материал, но след секунди разбра, че са новини, и краката му омекнаха при онова, което последва.

Показаха вътрешността на женевската болница „Кантонал“. Камерата вървеше по коридори и операционни, претъпкани с хора на носилки и тела в найлонови чували. Сцената бе кошмарна — имаше ужасно много готови за изнасяне трупове. На постоянния надпис на екрана прочете: „Женева — вчера“.

Вчера ли? Че кога точно се е случило това нещастие?

Пое по улицата и на една будка си купи вестниците. Веднага го привлякоха основните думи в големите заглавия: Женева — антракс — епидемия — жертви.

Взе „Интърнешънъл хералд трибюн“. На първа страница с едри почернени букви пишеше:

„Избухва антраксна епидемия. Женевските болници едвам побират болните. Компетентните международни органи търсят отговори на нещастиято. Очаква се смъртоносното заболяване да покоси най-малко хиляда души.“

Следваше текстът на голяма информация. Брайсън се зачете с ужас:

ЖЕНЕВА — Напълно внезапно тук пламна антракс и от единични случаи заболяването придоби формата на епидемия. Градските болници и клиники са препълнени със заразени хора. Според неокончателни данни болни от смъртоносния антракс са поне 3000 души, досега починали са около 650 души. Болничните власти вземат извънредни мерки, за да увеличат капацитета на своите заведения. През следващите 48 часа се очакват безпрецедентен брой новопостъпващи пациенти. Градските власти затвориха училищата, магазините и правителствените учреждения и настояха пристигащите туристи и бизнесмени да напуснат Женева поне докато бъде локализиран източникът на инфекцията. Кметът г-н Ален Присе изрази огромната си скръб и призова гражданите и гостите да запазят спокойствие.

В болниците от вчера рано сутринта непрекъснато постъпват нови заболели. Симптомите на болестта са подобни на тези при остър грип. Диагнозата на първите двайсетина постъпили бе поставена вчера в пет часа на разсъмване в болница „Кантонал“, а до ранния следобед пациентите вече бяха хиляди.

Компетентните градски и медицински органи работят денонощно, за да установят източника на епидемията. Различни източници отказаха коментар по повод слухове, че смъртоносната инфекция е причинена от минал през града камион с аерозолно устройство, което изпускало облаци неизвестно газообразно вещество.

Смъртността при антракса е 90 на сто. При заразяване жертвата развива остри смущения на дихателните пътища, бързо настъпва общ шок и евентуална смърт след около 36 часа.

Макар че уловеният по въздушен път антракс може да се лекува с ударни дози пеницилин, медицинските власти непрекъснато напомнят за огромния риск, на който е поставен болничният персонал и незабавните мерки, които трябва да бъдат взети за неговите членове. Спорите на причинителя остават активни десетилетия наред.

Швейцарските власти продължават разследванията за причината на заболяването, а болнични източници изчисляват, че до края на седмицата болни ще бъдат вероятно десетки хиляди.

Мнозина тук си задават въпроса: защо? Защо именно Женева е била избрана за мишена? Повечето запитани отговарят, че според тях причината е в тукашното присъствие на централите и щабквартирите на редица могъщи транснационални организации, като например Световната здравна организация. Кметът отказа коментар по повод широко разпространеното твърдение, че епидемията е причинена от биологично оръжие, употребено от неназована терористична организация, планирала нападението от седмици, а може би и от месеци.

Брайсън дочете информацията и въздъхна. Лицето му бе съвсем побеляло, сякаш обезкървено. Ако фактите отговарят на истината, а нямаше причина да смята, че не е така, сигурно в Женева наистина е било употребено бойно биологично средство, и то докато самият той е бил още там. Или непосредствено след заминаването му.

Американски пътнически самолет взривен... експресът „Евростар“ жертва на атентат... бомба избухва във вашингтонското метро по време на сутрешните пикови часове...

Тук съвсем ясно личеше почеркът на терористи — подготвени, планирани акции, със скъсяващ се интервал помежду отделните атентати. Всеки един целящ да предизвика хаос, максимален брой жертви и да събуди страх в общественото пространство. Класически терористични формули. С изключение на една характеристика.

Досега никой не се бе обадил, за да поеме отговорността.

Терористите обичайно, макар и невинаги, държат да поемат отговорност за делата си, както и да изтъкнат причините. Иначе всеки атентат губи смисъла си, като изключим деморализиращия ефект върху населението.

Брайсън бе уверен, че зад инцидента в Лил стои Управлението. Бе съвсем логично то да е авторът и на нещастиято в Женева. Фактически направо би трябвало да е то.

Но защо?

Каква бе крайната цел? Какво очакваше да постигне тази централа? Защо бе образувана тази конспирация на изключително богати и могъщи частни лица? За да развихри терористични вълни в различни големи световни градове? Но защо и с каква цел?

Брайсън се бе вече отказал от хипотезата, че търговците на оръжие се опитват да увеличат търсенето на стоката си по изкуствен път. Срещу антракса са безпомощни всякакви узита. Тук има друго нещо, друга логика, друга мотивация и схема. Но какви са те?

Току-що бе дошъл от Женева, бе се намирал съвсем близо до Лил. И в двата случая се бе движил в обсега на атентатите или недалеч от тях. Вярно, бе отишъл в Женева, защото бе дочул, че неговият стар познат и агент на Управлението Ян Вансина се подвизава там. Бе посетил Шантили — а не Лил, — за да проследи действията на Жак Арно.

Беше ли възможно и той да е бил превърнат в мишена? Или в оръдие с някаква определена цел? Терористични акции на места, където се движи той? Може ли да се върже едното с другото?

Помисли за Хари Дън и предложението му да отиде в Женева и да се срещне с Вансина. В случая Дън бе наистина настоявал той да бъде там. Възможно ли бе и Дън да има пръст в цялата работа? Ами

Шантили? Не е възможно Дън да е знаел предварително какво ще стане в Шантили, още повече какво ще бъде намерено в джоба на онзи убиец. Или и това е възможно?

Но чакай, чакай... ами Лейла? Тя бе насочила мислите му към замъка на Арно в Шантили. Ужким не бе искала да го води там, но... Може би се е преструвала, разигравала го е, за да донагласи постановката. Да, определено тя е ключът към Шантили. Всъщност тя е дразнила бика с червеното флагче, нали?

Хари Дън го подтиква към Женева, Лейла внимателно го насочва и към Шантили. И на двете места веднага след това терористите нанасят удари. Възможно ли е Лейла и Дън да са работили заедно? И двамата в служба на Управлението с цел да го манипулират, да го използват и подхвърлят на нечие внимание като жертвен агнец или автор на поредица унищожителни атентати?

Боже мой, къде е истината?

Тъкмо сгъваше вестника, за да го вземе със себе си, когато зърна снимката и кратката информация под нея. Нямахше начин да не му направи впечатление. На фотографията бе червендалестото лице на човека, разговарял с Жак Арно в Шантили — Анатолий Пришников, президент и върховен шеф на гигантския руски конгломерат „Нортек“.

„Арно обявява създаването на смесено предприятие“ бе надписът под снимката. А в текста по-долу се обясняваше, че огромната империя на французина току-що е влязла в тясно сътрудничество с руснаците, чийто конгломерат сам по себе си обхваща доста промишлени клонове, функционирали по-рано под егидата на съветската армия.

Никъде не бе уточнен предметът на сътрудничеството, но пък бе подчертано все по-разширяващото се присъствие на „Нортек“ на европейските пазари, както и ролята му в смесени предприятия от областта на електрониката. Тук вече се оформяше определена тенденция, но Брайсън все още не можеше да различи ясно основната й същност. Сближаване на огромни световни корпорации, допирни точки, сътрудничество... Всяка една от тях би могла да бъде (или вече беше) оръжеен доставчик на която и да е от световните сили. Тоест на което и да е от големите правителства.

И то под контрола на Управлението, ако досегашната информация и логически обосноваването във връзка с нея догадки са

точни. Дали пък Управлението не се опитва да поеме контрола над отбранителните институции на големите световни сили? Не бе ли именно тази възможност причина за опасенията на Хари Дън?

А може би Дън се бе опитал да го подведе и да го постави в ролята на изкупителна жертва? Или самият Дън (ако е още жив) бе попаднал в нея?

Сега вече поне се досещаше къде трябва да търси отговорите...

Тръгна към центъра, където знаеше магазин за театрални материали — нужни му бяха няколко неща. Сетне намери подходяща банка и уреди поредица от трансфери от сметката в Люксембург. Някъде в ранния следобед вече разполагаше с над 100 000 щатски долара, част от които превърна в европейски валути.

Отби се и в едно пътническо бюро, където успя да се присъедини към екскурзионна обиколка. После потърси и магазин за спортни стоки и там си купи още няколко вещи.

На следващия ден се озова на летище „Завентем“, където хвана самолет на „Аерофлот“. Въпросната екскурзия обещавахе „незабравими преживявания в Москва, нощен живот и посещение на центъра на руското дворянство“. Групата бе доста шарена, цените на билетите и нощувките — прекалено изгодни: три нощи и четири дни в Москва и околностите, пътуване с влак до Петербург и още две нощи и три дни там. Обслужването и хотелите щели да бъдат непретенциозни, му бяха казали в бюрото, а то си беше евфемизъм за мизерни, но пък храната бе осигурена и това вече бе голям плюс.

Спътниците му бяха шумни, подпийнали веселяци — почти всички без сериозен багаж, но пък с раници. И ето го сред тях — мъж на средна възраст със зелени какви панталони и блуза, бейзболна шапка и рошава кестенява брада. Пътуваше сам, но бързо се присъедини към всеобщия висок дух. На новите си приятели се представи като Мич Боровски — счетоводител от Квебек, обиколил целия свят с раница, чартърни полети и максимално евтин туризъм. Затова и го бе привлякла изгодната оферта. Бе извадил късмет в последния момент и бе успял да си купи единствения непродаден билет. Но пък в живота на

Мич Боровски нещата са се подреждали все така — в последния момент, обясни той на околните в самолета.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Стенният часовник в приземния етаж на Белия дом удари 10,00 часа. За извънредно, импровизирано съвещание пристигаха шефовете на важни институции и някои от заместниците им. Такива заседания обикновено се правят, когато е налице извънредна ситуация и някъде по света трябва да се палят или гасят пожари. Именно така се раждат и важните политически решения и държавни доктрини.

Скоротечните събития изискват мигновена реакция. Необходимият консенсус се ражда най-леко в свободната атмосфера на спешно свикани форуми на високо държавно ниво, невъзпрепятствани от охлювна бюрокрация, правителствено политиканстване и безкрайното философстване и подсигуряване на плашливи експерти по това и онова. Успехът при високопоставените чиновници се мери и изразява само с едно умение: не е номерът пред шефа — било президента, било негов заместник — да изложиш проблемите, номерът е бързо да предложиш решение. И така: на подобни импровизирани срещи в Белия дом или околната сграда, където са кабинетите на изпълнителните екипи, светкавично се раждат и коват най-добрите решения.

Около махагоновата маса бяха подредени осем стола, пред всеки бе поставен бележник. Отляво до стената бе голямото канапе в розова дамаска, над него красива маслена картина, вдясно — последната използвана от президента Рузвелт ситуационна карта. Оттук Рузвелт бе ръководил американската политика и следил военните действия по време на Втората световна война. Отдолу на картата бе написана датата: 3 април 1945 година. Само седмица по-късно президентът бе починал. През последвалите години служилото доста време като таен команден център на правителството помещение бе затворено и превърнато в нещо като склад. Обаче по време на сегашния президентски мандат тази голяма стая без прозорци бе отново отворена, основно почистена и използвана най-активно. Атмосферата тук безсъмнено създаваше усещане за важни исторически моменти и решения и бе някак тържествена.

На единия край на масата бе седнал Ричард Ланкастър и внимателно оглеждаше присъстващите. След малко се обърна към тях:

— Не съм запознат с дневния ред. Както предполагам и вие, получих спешна покана, зная, че е налице важна информация, която поставя сериозни проблеми за решаване, само че не разполагам с много факти.

Директорът на АНС Корели се обади пръв, като гледаше Ланкастър право в очите.

— Мисля си, че именно вие сте в най-добрата позиция да прецените важността на случилото се. Той е осъществил контакта с вас.

Ланкастър спокойно издържа на погледа.

— Той ли? Извинете ме, не разбирам.

Бе пътувал през нощта от Брюксел за Вашингтон, бе доста изморен и това си личеше по лицето му, макар и да се бе избърснал набързо.

Мортон Кълър, първият помощник на Корели, размени погледи с шефа си. Косата му бе сресана право назад, зализана с гел, сиво-сините му очи гледаха пронизително иззад очилата с дебели стъкла.

— Говорим за Никълъс Брайсън, сър. За срещата, която сте имали с него в Брюксел.

— Брайсън, да — повтори името Ланкастър с безизразно лице.
— Знаете ли кой е той?

— Естествено — отвърна Кълър. — Точно както и очаквахме. Типично в неговия стил, знаете. Отговаря на служебния му портрет. Винаги търси връзка на върха. Опита ли се да ви изнудва? Употребил ли заплахи?

— Съвсем не бе така — възрази Ланкастър.

— Но въпреки всичко вие се съгласихте да се срещнете с него.

— Вижте, всеки участник в обществения живот си изработва защитни рефлексии, средства, подходи. Налице са цели преториански гвардии от чиновници, пресаташета и други функционери. Той премина през този вид инстанции с помощта на измама. Но ми привлече вниманието с информацията, която имаше. За нещо, за което малцина от нас изобщо са чували.

— Но разбрахте ли какво иска от нас?

Ланкастър замълча, помисли и каза:

— Той ми говори за Управлението.

— На което би трябвало да е лоялен — обади се директорът на ЦРУ Джеймс Ексъм.

— Точно обратното. Описа ми Управлението като глобална заплаха. Бе удивен, че не вземаме ефикасни мерки срещу тази институция. Говореше за различните ѝ измамнически прийоми, за тайнствената ѝ наднационална структура. Вярно е, че тези му твърдения прозвучаха доста не на място, поне повечето от тях. И все пак...

— Какво все пак? — подкани го Ексъм.

— Честно казано, известна част от казаното бе доста смислено. И до голяма степен ме разтревожи.

— Вижте, сър, той е истински майстор в тази насока — обади се Кълър отново. — Обучаван е специално. Голям майстор и истински гений в областта на манипулацията.

— Вие, изглежда, знаете доста за него — заядливо подхвърли Ланкастър. — Защо тогава не ме информирате както се полага?

— Нали точно това целим — добави Корели и кимна към две непознати лица в стаята. — Това са господата Терънс Мартин и Гордън Уолънстайн от специалната смесена разузнавателна група, която съставихме по повод създалата се ситуация. Поканих ги тук, за да информират всички присъстващи.

Терънс Мартин бе висок и видимо въздържан човек на около 35 години. Приличаше много на бивш военен, издаваше го стегнатата, изпружена стойка, в акцента му личеше типичният за Мейн изговор.

— Никълъс Брайсън е син на Джордж Брайсън, покойник, генерал от армията на САЩ. Генералът служи в 42-ри мотострелкови батальон в Северна Корея, по-късно — във Виетнам, по време на първата фаза на войната. Има множество най-високи бойни отличия. Служебните доклади в личното му досие са пълни с похвали последователно през цялата му кариера. Никълъс е единственият наследник, 42-годишен е. На млади години Джордж Брайсън пътува много и служи на ротационен принцип в задграничните ни гарнизони. Съпругата му Нина Брайсън е свършена пианистка, преподавател по музика. По характер — тиха, неконфликтна. Навсякъде пътува със съпруга си. Младият Никълъс е живял в повече от дваисет различни страни; за даден период само в течение на четири години семейството

живее в осем държави. Най-дълги са престоите във Висбаден, Банкок, Маракеш, Мадрид, Рияд, Тайпе, отново Мадрид и Окинава.

— Звучи ми като рецепта за изолация от родината — подхвърли Ланкастър. — Човек лесно може да се изгуби в подобен калейдоскоп от култури. И да се затвори в себе си, в някаква си черупка, да се отчужди от хората...

— Само че именно тук нещата стават много интересни учтиво се намеси Гордън Уолънстайн.

Бе червенокос, с леко румено и набръчкано лице и недотам елегантни дрехи. Външният вид често лъже, така бе и при него. Академичен преподавател с докторат в Бъркли и огромен опит в най-новите поколения техники на психологическо профилиране — тази бе причината Уолънстайн да привлече вниманието на кадровиците от американската разузнавателна общност.

— Става дума за дете, което непрекъснато е трябвало да се приспособява към нова обстановка. Веднъж установен някъде, той трябва да изкоренява всичко старо, с което е свикнал до този момент, и да гради отново. И така безспирно през най-крехките години на човешкия живот, именно когато се създава характерът. И въпреки всичко при всяко ново назначение на бащата малкият Никълъс за кратко време и по най-съвършен начин усвоява поредната култура, обичаите, езика. Извън армейската база, отделно от американското присъствие. Може би най-вече от контакта с домашната прислуга. Четири месеца след пристигането в Банкок осемгодишният Никълъс вече говори чудесен тайландски без акцент. Малко след преместването на семейството в Ханوفر никой от немските му съученици не може вече да познае, че той е американец. Същото става в Италия. В Китай, арабските страни, дори и с езика на баските, за Бога. И не само официалния език, който чува по радиото, но и местни диалекти — онова, което се говори на улицата, на игрищата. Сякаш е роден там и никога не е напуснал даденото място. Той е като сюнгер, човек хамелеон със забележителната дарба да се слива с местното обкръжение.

— Проверили сме успеха му през тези години. Почти навсякъде е бил пръв или сред първите в класа — намеси се Терънс Мартин и раздаде направената справка на хората около масата. — Изключителна

интелигентност, отличен атлет. Няма нищо ненормално в развитието му, но постиженията във всички области са просто невероятни.

Мартин кимна към Уолънстайн да продължи.

— Приспособимостта е много чудноват феномен — започна почна последният. — Специалистите употребяват особен термин, нарича се „кодово превключване“ — когато индивидът е многоезичен и без усилие минава от един на друг език, мисли и говори на него, сякаш му е роден. Но далеч по-трудно се създава качеството да приемеш дадена стойностна система, след това да я „складираш“, така да се каже, в съзнанието си, да приемеш нова и така нататък. Трудното идва, когато ги превключваш и тогава нека зададем въпроса: къде е границата между приспособимостта и загубата на идентичността? Ние сме убедени, че след смъртта на родителите си Брайсън се променя — тогава той е на 15 години. Веднъж, щом като по насилствен път са прекъснати здравите връзки с ценностната система на родителите, синът остава податлив на всякакви чужди влияния. Типичната за възрастта бунтарщина, направлявана и манипулирана от чужди на нашите интереси, го превръща в особено опасна личност. Говорим за човек с хиляди лица. За индивид, може би култивирал в себе си ненавист към институциите, които до този момент са управлявали живота му. Бащата е прекарал целия си живот в служба на родината. И на известно надрационално ниво, може би дори подсъзнателно, Никълъс хвърля вината върху най-авторитетната от тези институции — правителството на САЩ. Говорим за човек, когото не бихме искали да имаме за неприятел.

— За съжаление, не разполагаме с лукса да избираме неприятелите си — сухо се намеси Мартин.

— Но в дадения случай той избира нас — продължи Уолънстайн, сякаш не бе чул забележката на колегата си. — И пред нас застава индивид, чиято изключителна адаптивност спрямо всякакви обстоятелства може би граничи с нещо като мултиплено разстройство на личността. Честно казано, в момента направо спекулирам с термина. Но лично аз и моите помощници от екипа все повече се уверяваме, че именно множествеността е ключът към Никълъс Брайсън. Имаме си работа не с човек със стабилни навици и постоянни личностни характеристики. Нека се опитам да ви дам един по-образен

термин, като например „едночленен консорциум“. Това може би ще даде известна представа какво имам предвид...

— Изключително важно е, господа, да разберете какво иска да каже г-н Уолънстайн — намеси се Мартин. — Цялата получена и обработена информация говори само за едно: че Брайсън е превърнат в особено опасен инструмент. Знаем за службата му в организация, която някои източници наричат Управлението. Знаем един от оперативните му псевдоними — Колридж. Знаем, че е бил обучаван в специална програма...

Ланкастър го прекъсна нетърпеливо:

— Вече ви казах, той самият ми говори за въпросното Управление и твърдеше, че се опитва да го унищожи.

— Класически дезинформационен подход — обади се Корели. — При всички случаи именно той е от Управлението.

Терънс Мартин отвори голям жълт плик, извади комплект снимки и ги раздаде на присъстващите.

— Сателитни снимки: някои не са особено качествени, но други са. Нека ви насоча вниманието към снимката с номер 34-12-А.

На нея ясно се виждаше Брайсън, застанал на борда на огромен контейнеровоз.

— С помощта на спектроскопия сме установили, че Брайсън държи кварцов контейнер, съдържащ т.нар. червен живак. Тази субстанция е изключително силен и опасен експлозив. Руска разработка. Страшна поразителна сила.

— Горките жертви — подметна Корели. — Именно този експлозив е използван в множество терористични атентати.

— Снимка 34-12-Б е по-мътна, но мисля, че ще различите съдържанието. Образът е от камера за външно наблюдение на жп гарата в Лил. И на кадъра пак е Брайсън.

Мартин показва още една въздушна снимка, която показваше разрушения влак някъде на десет мили от Лил. Сцената бе тягостна — разкъсани, разкривени релси, преобърнати вагони — като разхвърлени и изпочупени детски играчки.

— Нашите анализи отново доказват причинителя — червен живак.

На следващата фотография Брайсън бе в Женева.

— При внимателно оглеждане забелязвате същия човек в тълпата, ето тук — обясни Мартин, като размаха снимката, на която главата на Ник бе оградена в червено кръгче.

— Предполагаме, че в някои от женевските банки има скрити средства — рече Мортън Кълър. — Но се оказа, че той е целял нещо съвсем друго. Съобщиха ни само преди няколко часа.

— И когато бе съобщено за употребата на боен антракс... Именно в района на старите квартали, където е сниман. Вероятно е имал и съучастници, но е твърде възможно те да не са знаели какво съдържат контейнерите. Брайсън е организаторът, това поне е ясно.

Ланкастър се облегна на стола. Изглеждаше загрижен.

— Е, какво искате да докажете?

— Както и да го сучем и да го въртим, нещата са повече от ясни. Вашият човек Брайсън е инструмент на глобалния тероризъм — изтърси Корели.

— Това са общи приказки. Кой стои зад Брайсън, питам? — настоятелно попита Ланкастър и огледа лицата около масата.

— Труден въпрос, а? — обади се Ексъм с измамния си мек южняшки говор. — По този въпрос с Джон сме на различни мнения.

Джон Корели погледна към Мартин и кратко кимна с глава.

— Лично аз съм тук в качеството на извършил различни проверки следовател — каза Мартин. — Но не бих се въздържал да дам и препоръка, ако не възразявате. Колкото и страшен да е Брайсън, той едва ли действа сам. Затова препоръчвам да бъде проследен с всичките ни налични ресурси. Той ще ни отведе при другите. Схемата е да проследим стършела до гнездото, тогава да го ударим и унищожим. Стършелово гнездо се гори най-лесно с бензинова лампа, ако се досещате за какво намерявам — и лицето на Мартин се разкриви в нещо като усмивка.

— Хората на Джон предлагат да изчакаме, за да научим повече — с любезен глас каза Ексъм, взе в ръка снимката на взривения „Евростар“ и я размаха около себе си. — Ето го моят отговор! Изключително опасно е да се туткаме още и още!

Сега гласът му стана рязък, гневен и той извика:

— Извинете ме, но тук да не е научен семинар! Не можем да си позволяваме повече кланици на невинни хора, докато момчетата от

АНС решават кръстословици. И ви казвам, че по този въпрос с президента сме на едно и също мнение!

— Но вижте, при всички случаи Брайсън ще ни отведе до истинската конспирация... — започна Корели.

— Хайде стига, бе! — ядно изпуктя Ексъм. — Десет отвесно, дванайсет водоравно. Пет букви, започва с Е... Вижте, колеги, високо уважавам компетентността и работата ви, но вие и вашите експертни екипи забравяте едно много просто нещо. Време няма! Няма!

Ланкастър се обърна към Кълър.

— А вие какво ще препоръчате?

— Ексъм е прав — рече последният тежко. — Но нека да уточня. Трябва незабавно да заловим Брайсън. И ако задържането му представлява някаква трудност — ще го отстраним. Нека изпратим групата „Алфа“ и я инструктираме както подобава. Не ги изпращаме да задържат човек, който дължи книги на местната библиотека, а човек, отговорен за масови убийства, убиец, който сто на сто крои още и по-големи игри. Докато той е жив и на свобода, никой от нас няма право да почива.

Ланкастър се помести на стола, изкашля се с неудобство.

— Групата „Алфа“, казвате, а? Нали такава ужким не съществуваше?

— Вярно, не съществува — отвърна Кълър. — Но само официално...

Ланкастър постави ръце на масата, пак огледа присъстващите.

— Чуйте ме сега мен. Искам да знам доколко сте сигурни в анализа си. Защото в тази стая аз съм единственият, който лично се е срещал и говорил с Брайсън. Лице в лице. И трябва да ви кажа, че впечатленията ми са съвсем различни от вашите. Не така го усетих аз този човек, не така... Направи ми впечатление на личност с чувство за чест.

Ланкастър замълча, другите също. Сетне добави:

— Но пък трябва да си призная, че в миналото са успявали да ме заблудят...

— Да изпратим „Алфа“ незабавно — настоя Кълър и се огледа.

Околните закимаха с глава един по един. Всеки си бе казал думата, оформяше се консенсус. Всички отлично разбираха за какво става дума. „Алфа“ бе екип от убийци, еднакво добри и като

снайперисти, и в ръкопашен бой, просто непобедими като колектив. Веднъж изпратени по следите на някой, това означаваше сигурна смъртна присъда.

— Боже мой — въздъхна Ланкастър. — Жив или мъртъв. Все едно се намираме в някогашния Див запад.

— Отлично разбираме чувствата ви, сър — подхвърли Кълър и в гласа му пролича ирония. — Но няма друг начин... На карта е заложен животът на прекалено много хора. Ще ви кажа и още нещо, сър. Ако бе сметнал за нужно, сега вие щяхте да бъдете мъртъв. Такъв човек е Брайсън, да. И ако питате мен, още не е късно да се опита.

Ланкастър го погледна, кимна замислено.

— Подобно решение не бива да се взема по лековат начин. Възможно е моята преценка да е неточна поради личната ми среща с този човек. И все пак ми е трудно...

— Правилно постъпвате, сър — бързо рече Кълър. — Много правилно. Дори се моля дано не сме закъснели...

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

Нощният бар бе скътан в малка пресечка — руската дума е „переулок“ — перпендикулярна на „Тверская“, недалеч от московското околоръстно шосе. Входът бе обикновен, небиещ на очи, както при онези американски заведения от времето на сухия режим. Името на клуба бе „Косът“ и той бе скрит не от пиещите трудови маси, а от държавните чиновници, които раздават разрешенията за продажба на спиртни напитки — алкохолните лицензи. Всъщност това вече отдавна не бе нужно: посещаваха го не толкова обикновени граждани, колкото избрани люде — от престъпния и богат елит, мъже с дебели пачки в зелено, пищни красавици, тежковъоръжени юначаги. Да, „Косът“ бе частен оазис на богатството и пороците.

Намираше се в мазето на стара дореволюционна тухлена постройка с вид на фабрика. И наистина някога си тук са били произвеждани шевни машини „Сингер“. Прозорците бяха зазидани, имаше една-единствена врата от дебело и боядисано в черно дърво, същевременно укрепено с яки стоманени шини. А на нея със старовремски букви на кирилица бе написано „Шевни машини“. Единственият знак, че тук може би наистина има нещо интересно, бе дългата опашка от паркирани в тясната пресечка черни мерцедеси — напълно не на място и не в тон с околната атмосфера на бедност и упадък.

Скоро след като пристигна на летище „Шереметиево-2“, групата бе настанена в хотел „Интурист“. Като внимаваше да не направи впечатление на все така развеселените си спътници, Брайсън побърза да попълни хотелския формуляр и веднага след това потърси телефон, за да се обади на стар приятел. Трийсет минути по-късно пред „Интурист“ спря тъмносин мерцедес, чийто униформен шофьор учтиво отвори задната врата. Ник се настани на луксозното място, където го очакваше запечатан плик.

Вече притъмняваше, а трафикът по „Тверская“ бе доста тежък. Тукашните водачи караха лудешки, сменяха платната рязко и без да дават мигач, не се съобразяваха с елементарните правила на

движението. Някои дори се качваха по тротоарите, за да задминат по-бавно движещите се автомобили. Русия се бе изменила много, откакто Брайсън бе идвал тук за последен път; сега му се стори, че хората са обхванати от всеобща лудост, хаос и гняв. Все така доминираше старата архитектура, типичните сталинистки сгради и магазини, но имаше и невероятни промени. По някогашните неугледни улици сега блестяха нови и скъпи здания, елегантни магазини. На „Тверская“ Брайсън направо ахна, като видя редящите се една след друга прочути фирми: „Versace“, „Van Cleef & Arpels“, „Vacheron Contantin“, „Tiffany“. И навсякъде, наред с крещящата демонстрация на плутократия и разкош, се ширеха ужасяваща бедност и мизерия, както и всякакви други доказателства за разпадналия се обществен строй. Брайсън се удиви най-много на просещите войници. Възрастни жени продаваха контрабандна водка, плодове и зеленчуци. По-млади жени със забрадки предлагаха услугите си да му гледат на ръка. По ъглите се въртяха изрусени проститутки.

Брайсън излезе от автомобила с извадената от плика пластмасова карта в ръка. Огледа се и я вкара в цепката на монтираното в тежката врата заключващо устройство, като внимаваше магнетизираната ивица да е отгоре. Нещо изписука тихо и вратата се отвори. Той влезе и потъна в пълен мрак. Сега трябваше да има втора врата — така му бе казал шофьорът на едва разбираем английски. Опипа пред себе си с ръце и намери металната топка.

Не бе подготвен за неземно ослепителния новобогаташки свят, който го очакваше вътре.

Невероятно! В очите го блъснаха мощни светлини, които играеха дивашки танц по лицата на присъстващите — пурпурни, червени, сини; облаци бял декоративен дим, примесен с тютюнев; отляво и отдясно алабастрови колони в древногръцки стил, около тях римски тип статуи, в дъното мътно лъщящ дълъг тезгях от черен мрамор, пред него високи столчета от искряща хромирана стомана, издута до последно рокмузика, каквато Брайсън досега не бе чувал — нещо като руски техно поп, Боже мой! Основната миризма бе смесена: марихуана, най-скъпи френски парфюми и евтин руски одеколон.

Плати си още на вратата — кувертът бе около 250 долара в рубли. Сетне бавно си запробива път сред гъстата тъмна танцуващи, пиещи и някак си успяващи при цялата тази невъобразима дандания да

говорят по клетъчните си телефони мутри. Прекрасна колекция от мъже със златни вериги и огромни, шарени часовници (Брайсън забеляза, че преобладават ролексите); красиви жени с ниско изрязани горнища и невероятно къси полички, които не оставят нищо за въображението; едри, остригани нула номер бодигардове с елечета; разположената по периферията охрана на заведението — облечени като нинджи здрави мъже в черно с лъскави палки.

А високо над цялата тази скотовъдна лъщеше дебел прозрачен таван. Втори етаж с под от стомана и армирано стъкло, откъдето отбрана публика можеше да наблюдава веселбата долу като някакво екзотично зрелище от извънземен терариум.

Брайсън се изкачи по извита стълба и попадна в съвсем друг свят. Тук главната атракция бяха стриптийзьорките, главно ослепителни блондинки, но и някои по-смугли тела с едри бюстове, недвусмислено подсказващи употреба на силикон. Повечето танцуваха, облени в подходяща прожекторна светлина.

Спря го облечено в прозрачни дрехи момиче с комплект слушалки и микрофон на главата. Каза му няколко бързи изречения на руски. Брайсън поклати глава, отговори безсловесно, като ѝ подаде няколко зелени двайсетачки, и тя незабавно го отведе до масичка и тапициран с кожа стол.

Още не седнал, един келнер донесе няколко подноса с мезета: апетитно нарязан варен език със сос от репички и някакви дъхави подправки, червен и черен хайвер, блини, гъби в подходящи сосове, зеленчукова туршия, херинга. Брайсън бе гладен, но не желаше да експериментира. Появи се и бутилка „Дом Периньон“, с „поздрави от вашия домакин“, както се изрази келнерът. Брайсън кимна и се загледа в присъстващите. Минаха няколко минути, преди изневиделица да се появи елегантната, висока фигура на Юрий Тарнаполский, крачеща към него с разтворени в гостоприемнен жест ръце. Сякаш се бе материализирал от нищото, но Брайсън се досети, че бившият служител на КГБ и негов добър познат от минали години бе дошъл не от друго място, а от кухнята.

— О, мой драги Колридж, добре дошъл в Русия! — театрално се поклони Тарнаполский, но Ник знаеше, че е напълно искрен.

Затова стана и двамата се прегърнаха. Руснакът бе избрал доста странно място за среща, но иначе бе човек със скъпи и изискани

вкусове. И сега, както и винаги, бе облечен в шит по поръчка английски костюм и фуларна вратовръзка. За последен път бяха работили заедно преди седем години и макар че Тарнаполский бе преминал петдесетте, лицето му бе все така гладко и загоряло, без нито една бръчка. Винаги се бе грижил добре за себе си, но бе и напълно възможно да си бе правил скъпа пластична операция — лицева козметика.

— Ти не остаряваш ли бе, човек!? — усмихна се Брайсън.

— Е, да, но с пари се купува всичко — сардонично отвърна Тарнаполский и се ухили.

Кимна на келнера да налее от виното, в същото време до тях застана висока, ослепително хубава стриптийзърка. Юрий вмъкна няколко банкноти в оскъдните черни бикини и с поглед я отпрати към маса с няколко бизнесмени в официални костюми.

Заедно с Брайсън бяха участвали в няколко извънредно деликатни операции, оказали се извънредно доходни за руснака. Последната от тях бе свързана с „Вектор“. Никакви международни експертни проверки не бяха успели да открият доказателства, че Москва тайно и незаконно произвежда биологическо оръжие. Инспектори от различни групи и по различно време бяха правили множество „внезапни“ и „изненадващи“ проверки в лабораториите на „Вектор“, но нищо не бе излязло от тях. Защото „изненадващите“ проверки не бяха изненада за никого. Затова и шефовете на Брайсън от Управлението бяха настояли той лично да проникне в централната лаборатория на „Вектор“ в Новосибирск.

Но колкото изобретателен и печен да бе Ник, влизането в онези инсталации се бе оказало прекалено трудно, макар че двамата братя Николо и Паоло бяха свършили не лоша работа. Трябваше да си търси и друга помощ и тогава се бе сетил за Юрий. Тарнаполский бе току-що пенсиониран и посредством професионалните канали бе дал да се разбере, че се оглежда за частна работа. Което означаваше, че е готов да си продаде услугите на онзи, който плати най-добре.

Така и се бяха свързали. Оказа се, че Юрий заслужава всеки долар от немалкия хонорар, който си бе поискал. Бе снабдил Брайсън с архитектурните планове на лабораторните сгради, дори бе уредил един от външните постове да отсъства за известно време от обекта, за да разследва „току-що докладвана кражба“. С помощта на старите си

документи и огромния си опит бе успял да сплаши вътрешната охрана и да въведе Брайсън чак до третото ниво на специализираните охладителни инсталации, където пък Ник бе открил търсените ампули. Сетне бе помогнал и за изнасянето им от Русия, което се бе оказало удивително трудно. Но руснакът много изобретателно ги бе скрил в партида замразено месо за Куба.

С въпросната операция Брайсън, респективно Управлението, бяха доказали онова, което международните инспекционни мисии не бяха успели — а именно, че „Вектор“ и съответно Русия наистина произвеждат биологично оръжие. Така се бе появило неопровержимото доказателство — седем ампули боен антракс — изключително рядък щам.

По онова време Брайсън наистина се бе гордял с работата си, а и бе сериозно похвален от Тед Уолър. Сегашните новини от Женева обаче го бяха потресли. Навсякъде в съобщенията се твърдеше, че става дума за особено рядък щам. От това направо му бе прилошало — как само го бяха изманипулирали! Почти не се съмняваше, че откраднатият от него преди години от руската лаборатория антракс е същият, използван в Женева.

— Да ти доведе една от черните танцьорки, а? От Камерун е! — попита Тарнаполский, широко усмихнат.

— Слушай, Юрий, изключително ми е важно никой да не научава за сегашното ми идване! — тихо отвърна Ник.

Руснакът сви рамене, това се подразбираще от само себе си. Така е било винаги в тяхната професия.

— Слушай, приятелю, всеки с тайните си. И аз си имам, ти да не мислиш! Но щом така или иначе си дошъл в Москва, защо да не се изкефиш? Или имаш спешна работа?

Брайсън побърза да обясни естеството на деликатната задача, за която искаше да наеме услугите му. Но още щом спомена името на Пришников, изражението на руснака се промени доста и той го погледна изпитателно, дори слисано.

— Драги ми Колридж, зная онази точна приказка — на харизан кон в устата се не гледа. Пък и винаги ми е харесвало да работим заедно. Но знаеш ли кой е този човек? Министър-председателят е нищо в сравнение с него. Ама наистина ли нищо не си чувал?

Брайсън веднага усети, че Юрий избягва да произнесе името на Пришников.

— Този тип не ти е като американските бизнесмени, това трябва да го разбереш. Нарочи ли те той, свършено е с тебе. Няма уволнение, пенсия, бойкот, такива работи. Не — ти просто изчезваш, превръщаш се в някой от продуктите, които произвеждат безбройните му предприятия. Я в лепило, я в сапун, може и в червило, знаеш ли? За него има виц, само че никой не смее да го разказва: как се нарича гангстер, който чрез подкупи, изнудване и насилие е станал собственик на огромни сектори от националното богатство и промишлеността? Нарича се... П.В. Загря ли?

Брайсън кимна разбиращо.

— Зная, Юрий, зная. Но колкото е по-трудна мишената, толкова и възнаграждението е по-прилично. Говорим за наистина големи пари.

Тарнаполский въздъхна и се наведе към него.

— Колридж, приятелю мой, този тип е изключително опасен, безмилостен и отмъстителен. Убеден съм, че дори сега, тук има негови хора. Слушалки и всякакви други. Може дори и заведението да се окаже негово.

— Разбрах, Юрий. Но пък ти не си човек, който бяга от сериозното предизвикателство. Познавам те добре. Може би ще успеем да се спогодим така, че и двамата да останем доволни, а?

През следващите няколко часа двамата говориха надълго и нашироко, но първо се преместиха в огромния апартамент на Тарнаполский на „Садово-Самотехная“, където уточниха най-вече финансовите подробности и извънредно сложните условия на операцията. Разбраха се, че ще са необходими поне още двама души и Юрий се нае да намери подходящи хора.

— Трудно се стига до П.В., приятелю мой — предупреждаваше руснакът и загрижено клатеше глава, — много трудно. Кръв ще се лее, то е повече от сигурно. И кой може да твърди със сигурност, че няма да е и нашата собствена?

Някъде на разсъмване вече бяха съставили план.

От прекия подход се отказаха почти веднага. Пришников сто на сто е отлично и професионално защитен. Прекалено трудна мишена.

Тарнаполский говори дълго и дискретно по телефона с разни свои бивши колеги и по едно време реши, че е открил нужната им уязвима точка: най-старшия помощник на Пришников — дребен, болнав човек на име Дмитрий Лабов. Дългогодишен негов сътрудник с различни нужни на покровителя му умения, той между другото бе и човек, който умее да пази тайна.

Но дори и самият той бе достатъчно трудна мишена. Тарнаполский бе научил, че Лабов пътува всеки ден между строго охраняваната резиденция, където живее, и още по-здраво пазените офиси на „Нортек“ в московските предградия недалеч от старата „Изложба на постиженията на народното стопанство“ на проспект „Мир“.

Возеха го с тежко бронирано бентли, практически почти танк — с общо два тона стоманени брони, непробиваемо от куршуми, неуязвимо от бомби. Но пък абсолютно неуязвимо превозно средство просто не съществува — това Ник го знаеше от дългогодишната си оперативна работа. Бронирано средство ниво IV — това означава най-високата категория защитеност, която съществува в оръжейното производство. Тя издържа и на близка стрелба с извънредно мощните 7,62-милиметрови патрони от натовската номенклатура.

По време на операции в Мексико Сити и Южна Америка Брайсън бе попадал на подобни автомобили. Броните им често са многопластови: алуминий тип 2024-T3 и синтетични сплави на базата на арамид и полиетилени. В кухините на стоманените врати пък се слагат подсилени с непробиваем плексиглас листа от пластмасови сплави. Такава врата не можеш да пробиеш със съвременна карабина дори да стреляш от разстояние два метра. Стъклата са също свръхздрави, обикновено правени с космически и самолетни технологии, бензиновият резервоар се самозапечатва дори при пряко попадение, аварийен сух акумулатор осигурява ход на колата дори и при тежки повреди на двигателя. Гумите са дебели и при пробив осигуряват около 70-километров пробег.

Бентлито на Лабов сто на сто бе съобразено с московските условия, където мафиотските структури бяха въоръжени най-вече с всички модификации на „Калашников“. Вероятно издържа на ръчни гранати и всички видове скорострелно стрелково оръжие, помисли Брайсън.

Но всяко нещо си има уязвимите места.

На първо място това е шофьорът, който вероятно не бе професионалист. Руските мафиотски босове са известни най-вече с това: няма никога да наемат истински шофьор, ако не е от собственото им обкръжение. Иначе ги возят близки хора, за предпочитане многогодишни съучастници, на които имат най-голямо доверие.

А имаше още един аспект, около който Брайсън бе построил плана си.

Дмитрий Лабов излизаше от апартамента си точно в седем часа сутринта. Резиденцията бе на „Арбат“ — стара, от XIX в., но модернизирана и подобрена, всъщност комплекс жилища на бивши високопоставени партийни функционери от ЦК и Политбюро на КПСС. Сега те бяха собственост на новобогаташите, най-вече мафиоти, и пак така строго охранявани.

Но пък постоянството в дневния режим на Лабов бе един пример за пропуски в сигурността, съчетани с показни демонстративни охранителни мерки, типични за мащабните мафиотски синдикати. Брайсън бе научил тези подробности от Тарнаполский, последният пък — от бившите си колеги от КГБ. Непредсказуемостта в движението на охранявания обект е един от най-важните фактори, които осигуряват неговата безопасност. Това би трябвало да го знаят всички професионалисти от областта на сигурността.

И тази сутрин, точно както бе казал Юрий, бентлитото с Лабов излезе от подземния гараж и бързо измина краткото разстояние до проспекта „Калинин“. Брайсън и Тарнаполский го следяха с обикновена волга. Минаха по обичайния маршрут, покрай величествено устремения в небесата паметник „Спутник“, свиха вляво в „Айзенщайн“ и постепенно стигнаха в преустроения дворянски палат, където бе централата на „Нортек“. Там бентлитото влезе в друг подземен гараж.

Където щеше да остане до края на деня.

Непредсказуем елемент оставаше само часът на завръщането на Лабов у дома. Той имаше жена и три деца, бе известен като домошар и почти никога не отсъстваше от домашната вечеря. Вечер излизаше само при непредвидени случаи или когато Пришников го извикаше по спешност. Но така или иначе най-често лимузината го връщаше у дома в промеждутъка между седем и седем и петнайсет.

Тази вечер Лабов побърза да се прибере при семейството. Колата му излезе от гаража в седем и пет. Тарнаполский и Брайсън чакаха в готовност в паркиран от отсрещната страна на улицата камион за доставки по жилищата. Юрий веднага се свърза с другия техен човек: по това време трафикът бе извънредно тежък, но щяха да се справят — организацията им бе добра.

През ранните години на кариерата си Тарнаполский бе душил по следите на предполагаеми дисиденти и дребни престъпници и познаваше Москва като петте си пръста. Сега се движеше на дискретно разстояние от бентлитото — отпред или отзад — и скъсяваше дистанцията само когато гъстотата на движението се засилваше и бе безопасно да бъдат по-близо.

Влязоха в „Калинин“ и попаднаха в сериозно задръстване. Голям камион бе ударил кола, след което се бе извъртял и застанал напърно на платната. Милиция още нямаше и повечето шофьори гневно натискаха клаксоните или крещяха обидни думи от отворените си прозорци, като че това щеше да отпусне движението.

Малко по-рано Юрий бе извел камиона пред бентлитото и сега то се намираще непосредствено зад него, отвсякъде притиснато от спрели автомобили. Третият им човек бе излязъл от виновния за задръстването камион с прибрани в джоба ключове и бе тръгнал ужким да търси помощ. Нямаше никаква вероятност положението да се оправи скоро.

Облечен в черно — джинси, поло пуловер и ръкавици — Брайсън бе клекнал на пода в каросерията на техния камион и отваряше направения там люк. Сетне се хлъзна надолу — същинска змиорка — и пролази разстоянието до бентлитото. Нямаше начин някоя кола да мръдне; дори и това да станеше, бентлитото нямаше да може да тръгне напред, защото бе подпряно от камиона, на чийто волан бе Тарнаполский.

Ник пролази още малко назад с биещо до пръсване сърце и като влезе под шасито на бронираната машина, започна да търси нужното му място. Отдолу колата бе непрекъснат масивен блок от сплав — стомана, алуминий, полиетилен; имаше само един-единствен отвор — за въздушен филтър. Това бе друг уязвим пункт на бронираните автомобили: затворените херметически пътници трябва да дишат. Сега Брайсън извади изпод полото алуминиева филтърна пластина с леплив

гръб и внимателно я притисна към отвора за въздух. Предметът бе специално построено миниатюризирано контейнерно устройство с дистанционно радиозадвижване, което Тарнаполский бе поръчал на познати специалисти. Ник опипа пластината, увери се, че е залепнала здраво, и внимателно тръгна назад.

Безпрепятствено стигна до люка и се вмъкна в камиона.

— Ну, хорошо? — ухили му се Тарнаполский и посегна към телефона.

— Окей — кратко отвърна Брайсън.

Юрий се обади на третия човек и му нареди да започне изтеглянето на камиона. Междувременно в далечината завиха полицейски сирени.

След няколко минути, макар и тежко и тромаво, автомобилите се размърдаха, ругатните спряха, шофьорите махнаха ръце от клаксоните. Колоната потегли, водачът на бентлитото свирна на камиона пред него, набра скорост и отфуча напред по „Калинин“. Сетне направи редовния си завои и влезе в тихата улица, връщайки се по сутрешния път.

Тогава Брайсън натисна бутона на дистанционното управление, което държеше в ръка, а Тарнаполский последва бентлитото. След няколко секунди ефектът бе очевиден. Кабината на лимузината се напълни с бял дим, тя видимо загуби управление и се качи на бордюра, спирачките остро изсвириха, едновременно се отвориха две врати и Лабов и шофьорът изскочиха като тапи на улицата. И двамата кашляха, кихаха и отчаяно триеха очи, а водачът безсилно държеше пистолет в едната ръка. Тарнаполский рязко изви волана и спря. Двамата изскочиха от кабината, Юрий изстреля нещо в шофьора и той рухна на земята. Бе стреличка с упойка, която щеше да държи поне час и щеше да замъти съзнанието му достатъчно, че да не си спомня добре какво му се е случило. Брайсън се втурна към Лабов, който бе седнал на бордюра и продължаваше да се дави, изправи го на крака и силно го поведе към камиона. Тарнаполский пък вдигна спящия шофьор и го намести на седалката в бентлитото, извади от джоба си бутилка евтина водка и като разчекна устата му, изля там колкото можеше от нея, изля и по дрехите му, изтръгна стреличката, остави шишето до него и взе куфарчето от задната седалка.

Всичко стана за по-малко от минута. Междувременно Брайсън вече бе качил слабоватия Лабов в мръснобелия камион със зацапани от

калта номера. Такива като него колкото си искате по московските улици...

Някъде около осем часа вечерта здраво овързаният Лабов седеше на твърд метален стол в голям изоставен склад някъде в район Черьомушки, недалеч от пазара за плодове и зеленчуци на едро. Неотдавна кметството бе иззело въпросния склад от местна мафиотска групичка, която продаваше на ресторантите по цени на черно и не си правеше труда да плаща полагащия се подкуп на съответните чиновници.

Лабов не изглеждаше добре — дребен и очилат, започнал да оплешивява сламенокос мъж, с кръгло, леко подпухнало лице. Брайсън стоеше прав пред него и му говореше на великолепен руски с петроградски акцент — наследство от учителя му по руски в Управлението.

— Вижте, вечерята ви вероятно вече е изстинала... Ние самите не бихме желали нищо повече от това час по-скоро да ви върнем у дома, преди съпругата ви да е полудяла от безпокойство. Фактически, ако си изиграете картите добре, никой изобщо няма да разбере, че сте били отвлечен.

— Хайде бе! — упорито възрази Лабов. — Въобразявате си. Ами шофьорът... Всички вече са научили.

— Шофьорът ви е пиан като дърво и спи на седалката в автомобила, който е качен на бордюра. Всеки минаващ катаджия ще си каже, че този юнак се е натряскал здраво и си отспива, както между впрочем и половин Москва по това време. И правилно — защо да го закача?

— Ако мислите да ме дрогирате, хайде, давайте — упорито продължи Лабов, едновременно уплашено и предизвикателно. — Ако мислите да ме мъчите, мъчете ме! Или ме убийте! Ако посмеете! Защото знаете ли кой съм аз?

— Естествено — любезно отвърна Брайсън. — Нали затова сте тук.

— Давате ли си сметка какви ще бъдат за вас последиците? Знаете ли кого ще разгневите най-много?

Брайсън кимна мълком, без да сваля очи от лицето му.

— Гневът на Анатолий Пришников е вездесъщ! За него дори и национални граници не съществуват! Ще ви намери, които и да сте!

— Г-н Лабов, моля ви, разберете ме. Нямам намерение да свалям и косъм от главата ви. Нито на съпругата ви Маша, Нито на децата. И защо пък аз да го правя? То от тях нищо няма да остане, след като с вашето семейство се заеме самият Пришников...

— Какво говорите, дяволът дано да ви отнесе! — изрева Лабов, внезапно силно почервенял.

— Нека да ви обясня — търпеливо рече Брайсън. — Утре сутрин лично аз ще ви откарам в „Нортек“. Може би ще бъдете малко зашеметен от преживяното, но ще ви помогна да влезете в сградата. Сетне ще си замина. Всичко това ще го запишат камерите на охраната и незабавно ще го докладват на вашия шеф, който ще избухне и ще ви пита кой, по дяволите, е онзи човек, т.е. аз, и защо сте били с мен. Вие ще твърдите, че не сте ми казали нищо.

Брайсън направи ефектна пауза и добави:

— А той дали ще ви повярва, как мислите?

Побеснял и уплашен, Лабов закрещя:

— Аз съм му бил верен като куче цели двайсет години! Верен до гроб, верен!

— Изобщо не се съмнявам в думите ви. Но може ли Пришников да си позволи лукса да ви вярва? Питам ви пак — вие го познавате най-добре. Знаете какъв човек е, колко е подозрителен и отмъстителен. И най-вече гневлив.

Лабов се разтрепери силно. Цялото му тяло се затресе неистово. Гледката бе поразителна и тъжна.

— Само за секунда да си помисли, че може да сте предали нещо от тайните му... колко минути мислите, че ще живеете след това?

Лабов се тресеше безмълвен, с разширени от ужас очи.

— Нека сам да си отговоря на въпроса. Ще ви остави жив толкова време, колкото да научите начините, по които са били унищожени най-близките ви хора. Достатъчно колкото вие лично и другите отговорни служители във фирмата да разберат цената на предателството. И на човешката слабост...

Юрий Тарнаполский, който отегчено седеше встрани, се изправи и вметна:

— Сигурно помните бедния Максимов...

— Максимов беше предател!

— Не и според самия Максимов — възрази Тарнаполский, извади пистолет и започна да го лъска с бяла кърпа.

— Помните ли — той и Олга си имаха бебе? Човек би рекъл, че Пришников ще пожали поне бедното невръстно създание, а то...

— Чакайте! Спрете! — запелтечи Лабов, бял като платно и силно задъхан. — Аз не зная чак толкова много неща, колкото си мислите. Има много тайни, които не са ми известни, да...

— Моля ви — укорно рече Брайсън. — Този номер само усложнява нещата и удължава времето, през което отсъствате от дома и от всеобщата картинка, така да се изразя. Нали трябва да се дава отчет къде сте били от еди-колко си часа до еди-колко си часа? Интересува ме връзката Пришников-Жак Арно.

— Но там нещата са сложни, има прекалено много сделки, уговорки. Те непрекъснато се умножават. Дори и в настоящия момент.

— Защо?

— Мисля, че се готви нещо.

— Какво?

— Веднъж го чух да говори по стерилния телефон с Арно. Споменаваше нещо за група на име Прометей.

Името бе познато... незабавно в съзнанието му изплаваха думите на Вансина в Женева. „Ти от колко време си с Прометеевците?“

— Каква е тази група? — попита Брайсън.

— Прометей ли? Нямам си представа. Никой не знае. Знае се само, че тези хора са ужасно могъщи, всъщност всесилни. И не ми е съвсем ясно дали Пришников ги ръководи или самият той получава нареждания от тях.

— И какви са те?

— Много важни, всемогъщи...

— Това вече го чух. С какво се занимават?

— Те са навсякъде и никъде. Имената им са неизвестни — не можете да ги намерите по документи, реклами или брошури, но Толя... т.е. Пришников е един от тях, в това поне съм сигурен.

— И Арно също, така ли?

— Да.

— За кой още знаеш?

Лабов примирено поклати глава.

— Ако ме убие, Пришников няма да закача семейството ми. Ще го остави на мира, дори ще се погрижи за него. Защо не ме убие?

Юрий и Ник се спогледаха. В думите му имаше логика. Сетне Тарнаполский се изкашля и рече:

— Помниш ли в какво състояние намериха детето на Максимов, а, Лабов?

Приблѝжи се до него и отново затърка блестящия пистолет с бялата си кърпа.

Лабов рязко отдръпна глава и я завъртя, сякаш не искаше да слуша. Ако ръцете му бяха свободни, вероятно щеше да притисне уши с тях. В очите му се мярна див ужас.

— Чакайте, чакайте... сетих се! Ювелира! Да, Ювелира — с него се договаряха за нещо. С онзи, когото наричат Ювелира!

Брайсън и Тарнаполский отново се спогледаха. Отлично знаеха кого наричат така. Генерал Дзай от китайската народна освободителна армия — могъща фигура сред китайските военни. Главната му квартира бе в Шенжен и оттам ръководеше какви ли не далавери. Корумпиран до мозъка на костите си, той бе помогнал на редица международни концерни да стъпят на китайския пазар — разбира се, срещу солидно възнаграждение. И в света на разузнаването бе прочут с готовността си да сътрудничи, когато хонорарът е достатъчно висок. Имаше едно хоби: събираше нефритени украшения — китайски имперски нефрит, — истински произведения на изкуството и понякога приемаше заплащане под формата на нефритена резба, естествено ако предметът е достатъчно ценен.

Сега Лабов забеляза, че двамата се гледат.

— Нищо няма да постигнете — обади се той предизвикателно. — Нищо! Всичко е на път да се промени радикално и вие не сте в състояние да го спрете.

Брайсън рязко се извърна:

— Какво трябва да се разбира под този израз? Всичко е на път да се промени радикално?

— Дни, само дни остават... — загадъчно рече Лабов. — Броени дни ми бяха дадени за подготовка.

— За подготовка на какво?

— Целият механизъм е вече в ход. Властта ще бъде изцяло поета. Всичко ще си дойде на мястото.

Още по-загадъчни приказки. Тарнаполский захвърли кърпата и допря пистолета до слепоочието на Лабов.

— Хайде, казвай! За преврат ли говориш?

Овързаният мъж завъртя глава презрително.

— Преврат, ха! Нищо не знаете! Вие сте хора тесногръди! Ние, руснаците, винаги сме били готови да се откажем от свободата си в името на сигурността. И вие ще постъпите така, всички ще последват нашия пример. Защото балансът на силите е вече в наша полза. Механизмите действат. Всичко ще си дойде на мястото!

— Какво дрънка този идиот? — внезапно избухна Брайсън. — Като че е дрогиран. Говори! Какво целят Пришников и колегите му? Вече се присягат към властта на ниво правителства, така ли? Не са доволни от собственото си богатство и сила?

Тарнаполский свали пистолета. Вече бе излишен, човекът изглеждаше като хипнотизиран. Затова се наведе над помощника на Пришников и рече с усмивка:

— Защо не ни открехнеш малко повече, а, Лабов?

— Правителства ли? Те са анахронизъм! Погледнете Русия — каква власт има нейното правителство? Никаква. Правителството е най-обикновена марионетка. Големият бизнес, корпорациите, конгломератите — днес те създават правилата, те ръководят игрите! Може би в края на краищата Ленин се окажа прав: именно капиталистите управляват света!

Тогава внезапно, с огромно усилие и мълниеносна бързина Лабов посегна към пистолета на Юрий. Бе успял да охлаби въжетата, колкото да протегне ръка на десетина сантиметра. Но те се оказаха достатъчни да грабне оръжието. В последвалата борба Лабов прояви невероятната сила на обезумял от страх или фанатизъм човек. Пистолетът се завъртя на няколко пъти — ту към единия, ту към другия и в един миг Лабов се загледа в дулото с безумна гримаса, която бавно премина в щастлива, благочестива усмивка, сетне допря оръжието до собственото си чело и успя да натисне спусъка...

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Това внезапно самоубийство се превръщаше в сериозна пречка за плановите на Брайсън. От друга страна, въпреки връзките си с Пришников самият Лабов не бе убиец, а бизнесмен, може би корумпиран и безчестен, безмилостен към противниците си, но неговите оръжия бяха само телефонът и факсът. Затова не бе нужно да се пролива и неговата кръв. На всичкото отгоре видно бе, че нещата ще се усложнят и времето за изпълнение неминуемо ще се удължи.

Шофьорът ще дойде в съзнание вероятно до час, час и нещо. Едва ли ще си спомни точно какво е станало, по-скоро ще е като болен, със замъглено съзнание, влошено зрение. Ще усети водката по дрехите си, ще намери бутилката на седалката и най-важното — ще констатира липсата на поверения му пътник. Тогава ще изпадне в паника и най-вероятно ще се обади по телефона в дома на Лабов. Значи трябва да направят нещо спешно преди това. Така разсъждаваше Брайсън, а Тарнаполски се съгласи с него.

В портфейла на Лабов намериха домашния му телефон; Юрий взе неговия мобифон и се обади на съпругата му.

— Госпожа Лабова, извинете ме за безпокойството — рече той с угодническият тон на подчинен служител. — Обажда ви се Саша от офиса на г-н Лабов. Той нареди да ви уведомя, че му се налага малко да закъснее, в момента разговаря по спешност с Франция и няма как да ви се обади лично, но ви изпраща извиненията си.

И като премина почти в шепот, Тарнаполски изобретателно въздъхна и добави:

— А да ви кажа и нещо, което много моля да си остане само между нас: така сигурно е по-добре, защото пък неговият шофьор отново посяга към бутилката, знаете. Тази вечер ще трябва да го отстраня и да премина към резервния вариант. Ох, такива работи, знаете. Приятна вечер и отново моля да ме извините.

И веднага затвори, за да не даде възможност на съпругата да зададе въпроси. Обяснението бе добро — подобни закъснения бяха част от ежедневието на Лабов. Когато (и ако) шофьорът се обади с

уплашен и развълнуван глас, госпожата ще реагира с гняв и възмущение и ще побърза да му натрие сол на главата.

Този аспект бе уреден, но самоубийството бе неприятност, за която тутакси трябваше да вземат мерки. А нямаха голям избор. Юрий категорично отказа да се обади в офисите на „Нортек“ — всички разговори се записваха автоматично, а той не искаше гласът му да фигурира като веществен доказателство в нечия архива. Трябваше да импровизират и отново Тарнаполский поднесе добра идея. Да подхвърлят изобличителни предмети по джобовете и куфарчето на Лабов: кутийка скъпи презервативи, купче членски карти за московски нощни заведения, където за богати клиенти се осигуряват всякакви сексуални удоволствия, и още нещо, което надминаваше всичко по изобретателност: полупразна туба с лекарство за по-безобидните венерически заболявания. Както винаги Тарнаполский разполагаше с нужните за целта неща или пък бе в състояние да ги осигури достатъчно бързо след съответен телефонен разговор. Е, мнозина ще кажат, че подобни забежки не са типични за почтения, трудолюбив Лабов, но пък именно хората като него биха прибягнали до крайност като самоубийство при положение, че са затънали в някаква свързана със сексуални удоволствия беля. А в Москва, както каза Тарнаполский, къркането и сексът са напълно нормални пороци.

Сега започваше битка срещу времето. Срещу времето и срещу вероятността по един или друг начин Пришников да разбере, че в „Нортек“ има проникване. Брайсън знаеше, че стане ли това, нещата ще се усложнят неимоверно, може би дори ще станат спасяеми. Някой по-съвестен милиционер може да огледа по-внимателно колата с упоения шофьор и да се обади в централата на „Нортек“; съпругата на Лабов може по един или друг повод да позвъни в офисите. Рисковете бяха огромни, а Пришников бе достатъчно могъщ, за да реагира мълниеносно. На всяка цена Брайсън трябваше да изчезне от Русия час по-скоро.

Тарнаполский го откара с аудито си на летище Внуково, на около 30 км югозападно от Москва. Караше бясно, стигнаха за кратко време. Летището обслужва вътрешни линии до всички краища на страната, но най-вече южните. Юрий бе успял да му уреди незабавен частен

чартърен полет за Баку с легендата, че приятелят му — бизнесмен — има спешни финансови интереси в Азербайджан. Не бе обяснявал кой знае колко подробно, но бе намекнал, че в една фабрика има профсъюзни вълнения, а директорът е взет като заложник. Естествено всичко експресно се заплаща на по-високи тарифи, но Брайсън разполагаше с пари. Трябваше да се плати подкуп и на митническите власти, за да не забавят полета с дежурните си бюрокрастични трикове. Още една кръгла сума.

— Юрий — попита Брайсън още в колата, — какво според теб може да цели Пришников?

— Питаш във връзка с Ювелира, нали, приятелю?

— Да. Помня, че беше много наясно с китайските игри, нали си работил и в отдела за Китай на КГБ? Какво може да спечели Пришников от съюз с генерал Дзай?

— Къде ли не съм работил... но нали чу какво каза самият Лабов? Правителствата вече не важат. Големият бизнес определя правилата. Ако си на мястото на амбициозен титан като Пришников и желаеш да контролираш половината от световните пазари, едва ли ще намериш по-точен партньор от човек като Ювелира. Той е член на армейския генерален щаб, всъщност именно той превърна армията в мощен икономически механизъм, дори в нещо като групировка. Именно той движи всички икономически игри.

— Като например?

— Китайските военни контролират учудващо огромна мрежа от предприятия, с взаимно преплитащ се бизнес, при това интегрирани на вертикален принцип. Като започнем от автомобилни фабрики до авиолинии, от областта на фармацевтиката до телекомуникациите. Освен това разполагат с огромни недвижими имоти — хотели в цяла Азия, сред които и една истинска перла — пекиния „Палс“. Притежават и повечето от китайските летища.

— Аз пък защо съм чувал, че правителството посегнало върху военните и се опитвало да ограничи властта им? Световните агенции бяха съобшили, че китайският премиер издал указ, с който нарежда военните да предадат имотите си на държавата.

— Е, да, Пекин се опита да направи това, но закъсна — изпуснаха духа от бутилката, както казвате вие, американците. Или по-добре да употребим класиката, а? Кутията на Пандора, приятелю мой,

да — Пандора! Много закъсна правителството в Китай — армията е вече най-могъщата сила в страната.

— Защо се говореше тогава за непрекъснати съкращения на военните бюджети?

— Ами да, така е — презрително изпुфтя Тарнаполский. — Орязват им парите, а военните продават няколкостотин броя оръжия за масово унищожение на този-онзи из Третия свят, вземат си милиончетата и това е. Гаражна разпродажба, както казвате вие в Америка. Сетне си набавят продаденото и в текущия арсенал няма никакъв проблем. Драги ми Колридж, така наречената Китайска народна освободителна армия е толкова могъща в икономическо отношение, че просто си нямаш представа. Вече са усетили и огромната стратегическа важност на телекомуникациите. Те си правят и си пускат спътници, владеят най-голямата телекомуникационна компания, работят в сътрудничество със западните гиганти — „Моторола“, „Куолком“, „Систематикс“, „Нортел“ и другите: развиват и създават огромни телекомни мрежи и информационни системи. И кой е истинският господар на всичко това, нека да не го наричаме собственик, макар че практически си е именно такъв? Кой? Ювелира. Нашият стар познат.

Спряха направо на пистата. Там вече ги чакаше малка машина — „Як-112“, с един двигател, четириместна. Наистина малък самолет, може би най-малкият в бизнеса. Тарнаполский забеляза изненадата по лицето на Брайсън и веднага каза:

— Повярвай, приятелю, за толкова кратко време само това успях да осигуря. Имат и доста по-големи машини — якове, антонов, но всичко е в разход.

— Ще ми свърши работа, Юрий. Благодаря. Задължен съм ти.

— Хайде сега, нека го наречем бизнесменски жест...

В същия миг се чу писък на форсиран докрай двигател и свистене на гуми. Извърнали изненадани физиономии в посока на шума, двамата зърнаха бързо приближаващ се джип, черен, лъскав. Летеше към тях стремително, закова недалеч, а от него изскочиха трима в черни маски, черни кевларени бронежилетки с автомати. Командоси!

— Кой са тези, по дяволите? — изпъшка Юрий.

— Прикрий се! — викна Брайсън и приклепна зад аудито. — Мамка му! Не сме въоръжени!

Тарнаполский вече трескаво бъркаше под шофьорската седалка, откъдето изтегли метално чекмедже с няколко оръжия и резервни пълнители. Подаде на Брайсън деветмилиметров автоматичен „Макаров“, извади още автомат „Калашников“, тип „Бизон“, оръжието на Спецназ — бившите съветски части със специално предназначение.

По предното стъкло на аудито вече чаткаха куршуми, то побеля, но издържа — беше поне частично бронирано.

— Колата бронирана ли е? — викна Ник на Юрий.

— Лекият вариант — ниво първо. Стой зад вратите.

Брайсън разбра и кимна. Многопластова броня, вероятно сплави плус плексиглас — добра защита.

Куршумите отново засвириха над главите им. През стъклото се виждаха застаналите в поза за стрелба командоси.

— Ето ти специален подарък от Пришников — процеди Тарнаполский през стиснати зъби.

— Вероятно съпругата се е обадила? — подхвърли Брайсън и веднага се замисли.

А откъде знаеха къде да изпратят командосите? Може би отговорът бе съвсем прост: най-бързият път извън Русия е въздушният. Значи трябва да се покрият летищата. Всеки, дръзнал да убие първия помощник на Пришников, незабавно ще хукне към някое от тях. Сигурно имаха екипи на всяко възможно летище. Такива има няколко около Москва, но само две са лицензирани за частни самолети. Къде са ангажирани частни самолети за незабавно излитане? Еди-къде си... не бе трудно да се проверят подобни неща, особено за човек с огромните ресурси на Пришников.

Тарнаполский се подаде иззад вратата за секунда и пусна дълъг откос.

— Йоб твою мать! — изрева към хората в черно и пак се прикри. Единият се свлече на земята.

— Не си забравил занаята, Юрий — усмихна се Брайсън.

В същия миг предното стъкло се пръсна, за трети път обстреляно от командосите. Брайсън се надигна и стреля няколко пъти, Юрий последва примера му, като се възползва от прикритието. Още един рухна на земята, но третият внезапно изчезна. Къде бе отишъл?

Двамата внимателно огледаха терена пред себе си. Осветено бе само черното покритие на пистата, но не и околните поля с рядка растителност, където вероятно в засада бе залегнал третият командос.

Така започна тази игра на котка и мишка, на живот и смърт и тя се оказа последната за Юрий Иванович Тарнаполский, бивш офицер от КГБ и другар по съдба на Брайсън.

Хората на Пришников очевидно бяха отлично обучени да се прикриват и стрелят из засада въпреки първоначалното им самоубийствено позъорство. На няколко пъти Брайсън и Тарнаполский стреляха по мяркащи се сенки, но все неуспешно и когато Ник забеляза червеното кръгче да лази по главата на приятеля му, бе вече прекалено късно. Все пак извика силно:

— Залегни, Юрий!

В следващата десета от секундата излезлият изневиделица иззад колесника на самолета командос пръсна главата на Юрий. Това донякъде даде възможност на самия Ник да стреля няколко пъти бързо и да повали неприятеля, но другарят му бе вече мъртъв.

Така или иначе нямаше време за друго, освен да притича до самолета. Вероятно други хора бяха вече алармирани и на път за Внуково. Единственият шанс за спасение бе да излети сам, без пилота, който междувременно бе изчезнал някъде.

Скочи на крилото, оттам влезе в пилотската кабинка, бързо закопча коланите, дръпна плексигласовия капак, затвори очи. Сега какво?

Да вдигне машината във въздуха не бе проблем, имаше достатъчно опит и умения за това от миналото. Но как щеше да се справи с навигацията в руското въздушно пространство, след като нямаше разрешение за излитане, не знаеше дали бива да се обади на кулата, какво да поиска от диспечерите? Но пък имаше ли избор? Да остане на земята означаваше само едно: да попадне в ръцете на Пришников.

Дълбоко пое въздух, сложи шлемофона и включи запалването. Двигателят мигновено завъртя. Прегледа уредите пред себе си, бавно потегли към края на пистата.

Но не можеше да мине без контролната кула. Излитане без разрешение на диспечера не бе само рисковано или да кажем фатално, то би било прието от компетентните власти като провокация и

съответно санкционирано. Бог само знае какви мерки имаха руснаците за подобни случаи.

Включи микрофона и заговори на английски — езика, използван от въздушните диспечери в цял свят.

— Внуково-кула, Яковлев-112 Рос-Тран три девет девет, еф като фокстрот моли разрешение за излитане. Номер едно за писта номер три, незабавно излитане. Дестинация Баку. Повтарям — Баку.

Отговорът прозвуча след две секунди, с леки пукания, но иначе кристално ясен:

— Что? Не разбрах. Моля, повторете. Моля, повторете.

— Рос-Тран три девет девет еф като фокстрот моли разрешение за излитане за Баку. Готов за излитане от Внуково три.

— Рос-Тран три девет девет, нямате депозиран летателен план! Чувате ли ме, Рос-Тран три девет девет?

Боже мой, няма никакво време! Брайсън продължи да импровизира:

— Внуково-кула, Рос-Тран три девет девет еф рулира. Моля, разрешете излитане, таван десет хиляди. Моля, осигурете коридор двеста и петдесет десет минути след излитане...

— Рос-Тран, повтарям, задръжте на място. Останете на място! Нямайте разрешение за излитане.

— Внуково-кула, слушайте, дявол ви взел: полетът е спешен, обстановката критична — вода високопоставени лица от „Нортек“ на крайно необходимо посещение в Баку! — заговори Брайсън и сега гласът му придоби нужната арогантност и настойчивост.

— Летателният план е при вас, къде гледате! Получили сте го преди часове. Имате серийния ми номер, обадете се на Дмитрий Лабов, той ще ви потвърди и не ме бавете повече!

— Рос-Тран, повтарям, незабавно...

— Г-н Пришников лично ли да ви се обади, задници такива! Това ли искате, а? Пречите му да си свърши спешната работа и не знам какво ще стане, ако... Я слушай, кой си ти там, другарю диспечер, я веднага си кажи името и номера?

Нужният ефект бе мигновено постигнат. След кратка пауза гласът неохотно склони:

— Добре, добре, летете. Но на ваша си отговорност.

Брайсън освободи спирачките, продължи към края на пистата и малко по-късно самолетът излетя.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Монсеньор Лоренцо Баталя, човек с няколко висши образования и старши уредник на музея „Chiarmoni“, една от многото специализирани колекции в рамките на ватиканските музеи — „Monumenti Musei e Gallerie Pontifice“, не бе виждал Джайлс Хескът-Хейуд от много години и сега съвсем не бе очарован от посещението му.

Срещнаха се в разкошна зала с облечени в дамаска стени — една от приемните на галерия „Лапидария“. Монсеньорът бе уредник в музеите на Ватикана вече повече от двацет години и в света на изкуството високо тачеха огромната му ерудиция.

Винаги бе смятал Джайлс за леко абсурдна, някак си упадъчна, дори комична фигура. И как не! Как да харесаш този върлинест англичанин с несъразмерно големите му очила с рамки от черупка на костенурка, винаги със светли копринени вратовръзки с малък и стегнат възел, с карираните му сана и златни копчета за ръкавели във формата на подкова, с превзетия му акцент и с вечната му лула от бяло дърво, небрежно натикана във вътрешния джоб на самото, винаги смърдящ на кавендиш^[1].

Хескът-Хейуд претендираше да е шармантен мъж, но успяваше да бъде само доволно мазен. В крайна сметка бе сноб и перко от най-висшите кръгове на английската аристокрация — ужжжжжасно бррррритански, ако съдим по произношението му, но всъщност занаятът му си бе от най-мръсните. Представяше се за агент по продажбите на антики, а не бе нищо друго, освен претенциозен на външност търговец на крадени вещи.

Разбираше от изкуство, но си бе мошеник до мозъка на костите, една от онези нечистоплътни личности, които изневиделица изчезват безследно години наред, а след това ги зърнеш на яхтата на някой баснословно богат арабски петролен шейх.

Не обичаше да говори за миналото си, но монсеньорът бе чувал слуховете: стар род с благородно потекло, обеднял в следвоенните години на лейбъристките правителства. Хескът-Хейуд бе получил

образованието си в най-добрите британски училища, но когато привършил с него, семейството му вече не притежавало нищо друго, освен планини от дългове.

Джайлс си бил хаймана още от момче, хитрец или, нека го наречем забавно, безскрупулен тарикат, направил в началото на „кариерата“ си малко пари с контрабанден износ на антики от Италия. Познаващ игрите, отлично знаещ кой чиновник трябва да бъде подкупен, как и с каква сума, с лекота витаещ из черните пазари, но винаги успяващ да остане в сферата на сивия сенчест бизнес. Баталя знаеше като факт, че през ръцете му наистина са минали немалко изключителни вещи, истински оригинали, ценни исторически образци.

Но пък никога не е здравословно човек да пита откъде са взети подобни неща, а Джайлс най-често бе работещ за висока комисиона посредник.

В истинския свят на изкуството го търпяха, защото понякога — макар и рядко — вършеше незаменими услуги. Всъщност веднъж бе помогнал на монсеньора да извърши една „трансакция“, от която последният се срамуваше и до ден-дневен.

И сега го гледаше с неприязън, трудно прикрита зад фалшива сърдечност. На всичкото отгоре Хескът-Хейуд му искаше невероятна по естеството си услуга. Самата мисъл за нея ужасяваше преподобния Лоренцо Баталя. Затова за миг затвори очи, помисли и рече на посетителя си:

— Това, което искате, Джайлс, е невъзможно. И дума не може да става. Не е никаква „шега“, както го наричате, а си е направо скандално.

Баталя никога не бе виждал Хескът-Хейуд да се колебае, нямаше да го види и сега. С неколkokратно уголемените си от големия диоптър очи англичанинът го гледаше като бухал, без да мига и някак си весел.

— Скандал ли казвате, монсеньор? Скандално, а? Но какво значи скандал? Има толкова много видове скандали, нали? Например новината, че високопоставен ватикански свещеник, световноизвестен познавач в областта на изкуствата и древността, си има метреса... да, този благороден господин поддържа любовница — взел ѝ е къща на улица „Себастиано Вениеро“, нали? Уви, монсеньор, някои хора не са така свободомислещи и просветени като нас двамата, нали?

Англичанинът се облегна на елегантния стар стол и размаха пръст във въздуха.

— Обаче не жените, а именно ПАРИТЕ са онзи фактор, който най-много възмущава и шокира хората. Да, парите! А сладката малка Алесандра живее в такъв разкош, такъв лукс, нали? Удобствата, ах, удобствата — някои биха ги нарекли прекалени... особено като се имат предвид скромните доходи на един ватикански свещенослужител и музеен уредник.

Джайлс въздъхна и поклати глава.

Но пък аз обичам да си мисля, че съм дал своя принос за тази богоугодна кауза.

Монсеньор Баталя усети, че лицето му почервява, и за нищо на света не можеше да спре тази до голяма степен химическа реакция. На всичкото отгоре вените на слепоочията му затупаха диво.

— Може би ще успеем да стигнем до някакъв компромис — рече той с наведена глава след известно време.

От тези очила с дебелите лещи вече започваше сериозно да го боли глава, но пък бе успял в онова, заради което идваше в Рим. Брайсън бе съумял да кацне на малко летище извън Киев, безопасно извън руското въздушно пространство, бе уредил въпроса набързо с местен чиновник — пари бяха разменили джобове, а Ник бе хванал пряк полет за италианската столица. Още първото обаждане се бе оказало удачно: лично монсеньорът бе вдигнал слушалката, а той никога не би могъл да откаже на предложение, отправено от лице на име Джайлс Хескът-Хейуд, нали?

Джайлс Хескът-Хейуд — абсурдният на вид англичанин — бе една от многото му грижливо разработени и поддържани легенди, често оказвали се незаменими в предишната му кариера.

Като познавач на старото и новото изкуство и човек, търгуващ с антики, той бе имал стотици напълно естествени поводи да пътува и посещава области и държави като Сицилия, Египет, Судан и Либия. Неутрализираше подозренията с помощта на отличен прием — просто ги подбуждаше и насърчаваше, — елементарно упражнение в изкуството да объркваш. Тъй като множество официални лица, полицаи и всякакви други виновници отдавна го смятаха за

контрабандист, те никога не се бяха досетили, че всъщност той е шпионин. И повечето от тях с удоволствие приемаха щедро раздаваните от него подкупи. Защото всеки знае какво става: ако ти не вземеш парите, ще ги вземе някой друг — много често твой началник.

На следващата утрин малка информация се появи в „Обсерваторе Романо“ — официалния вестник на Ватикана, продаван в тираж от около пет милиона копия в цял свят. Заглавието бе „OGGETTO SPARITO DAI MUSEI VATICANI?“ — „ОТКРАДНАТА ЛИ Е ЦЕННА ВЕЩ ОТ ВАТИКАНСКИТЕ МУЗЕЙНИ КОЛЕКЦИИ?“

Според материала по време на редовните годишни инвентаризации компетентните органи разкрили, че липсва рядък комплект древни шахматни фигури, ръчна изработка от нефрит от времето на династията Сун. Изключително красивите и изящни фигури са донесени от Марко Поло в началото на XIV в. и подарени на някой от венецианските дожи. През 1549 г. папа Павел III играл с тези фигури срещу легендарния шахматен майстор Пауло Бои и естествено загубил. По-късно комплектът попаднал в ръцете на Чезаре Борджия, а още по-късно бил подарен на папа Лъв X от Медичите, който го ценял много и го пазел като очите си — има го и нарисуван на един от известните му портрети.

Вестникът цитираше говорител на ватиканските музеи: последният най-категорично отхвърляше твърдението, но в същото време отказваше да даде доказателства, че въпросната вещ се намира на мястото си. Бе поместено кратко, изпълнено с негодувание, изявление на монсеньор Лоренцо Баталя. Главното в него бе, че Ватиканът притежава хиляди безценни антики, до една описани в каталози, и по време на кратка проверка е напълно възможно някои предмети временно да са променили местата си в хранилищата. И няма никакви основания световното обществено мнение прибързано да заключава, че е налице кражба.

На чашка кафе в апартамента си в хотел „Хаслер“ Ник Брайсън четеше написаното с професионално задоволство. Той не бе искал нещо подобно от монсеньора, а опроверженията си бяха чистата истина. Легендарният шахматен комплект си бе в безопасност в някое от стотиците хранилища и както повечето от огромните ватикански съкровища не бе излаган на показ вече много години. Всъщност поне

от 40 години насам. Съвсем не бе откраднат, но всеки, прочел вестника, човек би заключил именно това.

А Брайсън бе сигурен, че нужните му хора ще го прочетат.

Вдигна телефона и се обади на стар познат в Пекин: високопоставен цивилен чиновник на име Ян Иншао, понастоящем на важен пост във външното министерство. Преди десетина години Джайлс Хескът-Хейуд и въпросният Сао си бяха имали работа и сега китаецът незабавно разпозна превзетия акцент на англичанина.

— Мой скъпи английски приятелю — неискрено го приветства Иншао, — изключително щастие е да ви чуя след толкова дълго време.

— Знаете, че не обичам да злоупотребявам с приятелството — направо премина на темата Брайсън, — но се надявам, че последната ни транзакция се оказа... в помощ на кариерата ви. О, не че сте имали нужда от нея, разбира се, но израстването ви в дипломатическата йерархия е направо впечатляващо.

Нямаше нужда да напомня на китаеца за времето, когато се бяха запознали в Бон — в китайското посолство, където Иншао тогава бе най-обикновено културно аташе и на най-нисък пост. На един по-късен обед Джайлс му бе направил незаменима услуга: бе го снабдил с изключително ценен древнокитайски предмет на изкуството на цена, далеч по-ниска от тази, която би могла да се вземе на нормалните пазари. Въпросната вещ бе керамична миниатюра от рядка червена глина — кон от времето на династията Хан. Тя бе отишла право в ръцете на тогавашния посланик — подарък от Иншао за началника, безсъмнено осигурил повишения и бърз напредък в кариерата. През следващите години Хескът-Хейуд бе правил и други подобни услуги на Иншао, включително и под формата на древни бронзови предмети и порцеланови вази.

— Къде се загубихте толкова време? — още по-учтиво запита китаецът.

Брайсън въздъхна дълго, жаловито.

— Това е дълга история, но да ви питам — четохте ли една много интересна статийка във ватиканския вестник?

— О, не! В кой брой?

— О, Боже мой, просто забравете, че съм го споменавал. Както и да е, но си мислех за нещо изключително и се сетих, че сериозен човек и познавач като вас, който се интересува от... хм, истинските неща...

да. Всъщност списъкът от потенциалните клиенти би бил доста дълъг, но поради старото приятелство реших първо на вас да се обадя.

Сетне Брайсън понечи да опише комплекта, но Иншао рязко го прекъсна:

— Аз ще ви се обадя, само ми дайте номера си.

Мина половин час, преди китаецът да се обади на дадения му стерилен номер. Брайсън не се съмняваше и за миг, че той първо е потърсил течение на ватиканския вестник, запознал се е с материала, а сетне е завъртял и някои други телефони.

Отлично разбирате, приятелю, че подобни неща не стават всеки ден, но пък ми прави ужасно впечатление колко небрежни са някои от големите институции относно опазването на подобни съкровища, нали? Направо удивително небрежни!

— Да, да — нетърпеливо го прекъсна Иншао. — Убеден съм, че има голямо търсене. Но ако говорим за същото нещо за комплекта от династията Сун...

— Драги ми Иншао, аз ви го споменах така, чисто хипотетично. Мисля, че напълно ме разбирате. Аз ви казвам, че ако ми попадне подобна прекрасна вещ, то вероятно вие бихте поискали да сондирате някои по-специални, заинтересовани хора, познавачи, хм... ценители, така, нали? Напълно дискретно при това, хм...

Тези усукваници само подразниха Иншао, както червеното флагче действа на бика.

— Да, да, познавам едного, да — много подходящ. Има един генерал, той колекционира подобни вещи, много обича династията Сун. Всъщност при него то не е хоби, а направо страст. Възможно е да знаете прозвището му. Наричат го Ювелира...

— Хм... тц, не знам. Не съм убеден, че съм го чувал. Но мислите, че той ще бъде заинтересуван?

— Генерал Дзай е истински патриот и най-много обича да връща в родината откраднатите от империалистите национални богатства, забележете — най-вече тези с историческа стойност! Пламенен патриот и националист.

— Сигурно, сигурно, щом вие казвате. Е, добре, ще трябва да имам стопроцентово потвърждение, за да уведомя хотелската управа да задържа разговорите ми — знаете, тези ужасни петролни шейхове —

те просто не ме оставят на мира. Да, най-вече онези от Оман и Кувейт...

Не, не! — изломоти Иншао. — Само ми дайте два часа не повече! Този шедьовър трябва да се върне в отечеството!

Не се наложи Брайсън да чака толкова дълго. Не мина и един час и Иншао отново бе на телефона. Да, генералът определено се интересувал.

— Като се има предвид изключителният произход на тази вещ — твърдо настоя Брайсън, — желая да се срещна лично с клиента.

Нещата бяха навлезли в етап, където бе вече сигурен, че може да диктува условията си за среща с генерал Дзай.

— Но, разбира се! — зарадва се Иншао, който се опасяваше, че Хескът-Хейуд може вече да е продал комплекта. — Клиентът няма да има нищо против. Но желае да получи доказателства за автентичността на стоката.

— Естествено. Ще получи всички необходими сертификати.

— Да, да, благодаря много.

— Срещата ни трябва да стане веднага. Всяко забавяне усложнява моето положение.

— Няма проблем. Генералът се намира в Шенжен и с нетърпение ви очаква.

— Добре. Ще хвана първия възможен полет за Шенжен за предварителния ни разговор...

— Чакайте, чакайте! Какъв предварителен разговор?

— Аз така работя, драги ми Иншао. Ще поговорим, ще пием кафе, ще му покажа снимки на комплекта и ако усетя, че постигаме нужното ми комфортно ниво, ще преминем на следващото.

— Значи няма да го носите със себе си, така ли? Комплекта искам да кажа...

— О, Боже мой, Иншао, разбира се, че няма да го нося. Не разбирате ли, че подобен клиент може да ме постави в неудобно положение? Да ме разобличи, така да се каже, а пък да задържи стоката. Настъпило е едно време, човек не може да бъде сигурен в нищо. Пък и вие знаете принципите ми. И мотото: „Не прави бизнес с непознати!“

Хескът-Хейуд се изкикоти.

— След като се запозная с този джентълмен, ние вече няма да сме непознати. Нали така? Ако всичко е наред... хм, ако интуицията ми подсказе, че всичко е наред... е, добре, тогава ще обсъдим начините за внасяне на стоката и така нататък и така нататък. Всичките останали скучни подробности.

— Генералът настоява лично да провери комплекта, Джайлс — загрижено каза китаецът.

— Разбира се, напълно естествено. Но не от първия път. О, не. Китай е за мен *terra incognita*, така да се каже. Не познавам момчетата, които ръководят игрите. И съответно ще се чувствам много уязвим. Не ми се иска генералът... как му беше името, моля да ме извините... да конфискува тази безценна вещ и да ме предаде на някакви си противни власти. Или пък да ме изпрати в някоя от вашите зеленчукови градини да работя като маймуна до края на живота си. Вие нали държахте дисидентите си в някакви си там зеленчукови градини? Или това беше в друга азиатска държава?

— Генералът е човек на думата си — с потиснат гняв възрази Иншао.

— Да, но през последните двайсетина години ужасно много разчитам на усет и интуиция, драги ми приятелю. Да, ужасно много разчитам. Не ми се иска да се отказвам от тях сега, когато приближава зрялата възраст, така да се каже, нали ме разбирате? Човек трябва много да внимава, особено пък с хора като вас, нали? Наричат ви енигматичните азиатци. Ориент, знаете, да, много тайнствен, неразбираем за европейца свят...

Пак се изкикоти, онзи отсреща сигурно поскръцваше със зъби.

— А пък на мен — вие ме познавате, скъпи ми приятелю, колко ми е? Чашка оризова ракия и съм ваш, така де!

Облечен в крещящи дрехи — жълто елече от специално обработена козя кожа, копринена риза и отгоре дежурното карирано сако — Джайлс Хескът-Хейуд горделиво слезе от самолета на шенженското летище „Хуантян“. Посрещна го представител на генерал Дзай без отличителни знаци и в тъмнозелената униформа на Китайската народоосвободителна армия. Отпред на маоисткия тип шапка грееше редовната червена петолъчка.

С каменно изражение на лицето, офицерът, който не благоволи да си каже името, го преведе през граничния контрол митницата, без каквито и да е формалности. Никой не каза дума: летищният персонал направо раболепстваше пред придружителя му.

Да, но същото едва ли важеше за хората на генерал Дзай. Щом минаха през една немаркирана врата и влязоха в тясна стаичка, двама униформени китайци безцеремонно го претърсиха извънредно умело, обърнаха наопаки целия му багаж, не оставиха абсолютно нищо непроверено. Разрязаха дори и подметките на извънредно скъпите му английски кожени обувки. Вътрешно Брайсън не се учуди, нито се удиви, макар че на глас ги засипа с възражения и негодуващи реплики, на няколко пъти призова името Божие и това на кралицата и прочие типични за английския аристократ възклицания.

Но в интерес на истината съвсем не бе дошъл невъоръжен. Отлично знаеше, че преди срещата с генерала ще го обискират по всички професионални правила на изкуството. Затова се отказа от всякакви пистолети и прочие оръжия, които не биха отговаряли на духа на легендата Хескът-Хейуд. Прекалено голям бе рискът сам да саботира собствената си легенда, че и непосредствената си цел.

Скрил бе обаче оръжие в мекия и ужасно скъп кожен колан. Така добре бе прикрито, че си заслужаваше риска.

Между два пласта от най-фина обработена кожа бе поставил извънредно гъвкаво метално острие с дължина около 30 и ширина два сантиметра от алумин-ванадиева сплав. Вадеше се много лесно с натискане на скрито лостче и рязко издърпване. Бе трудно да се ползва, без човек да се самонарани, но при подходяща употреба можеше да разреже човешка плът до костта без почти никакво усилие. И ако то се окажеше недостатъчно, Брайсън знаеше, че винаги може да импровизира, да открие оръжие в околната обстановка, да използва нещо, което в очите на другите не би било опасно.

Униформеният го накара да свали колана и внимателно прокара пръсти по цялата дължина, но не откри нищо. Все пак Брайсън се надяваше, че изобщо няма да има нужда от оръжие.

Пред летищната сграда ги очакваше даймлер със запален двигател. Лимузината бе последен модел, на волана също бе униформен без отличителни белези с безизразно лице, смирено свел глава.

Намръщеният посрещач го побутна към задната врата, постави куфара му в багажника и сам се намести до шофьора веднага след това последният потегли, без да бъде казана и дума.

Брайсън бе идвал в Шенжен преди около двацет години. Сега се оглеждаше с интерес, но не можа да познае околността. Помнеше малко, притихнало рибарско селце и граничен град, а днес те се бяха превърнали в шумен център с набързо павирани пътища, неугледни жилищни комплекси и множество димящи фабрики. Индустриализацията е стъпила здраво на мястото на оризищата и някогашната девствена земя на Южен Китай, помисли Ник.

Назъбеният неравен контур на високите сгради, десетките кулокранове и електростанции в индустриализираните сектори на фона на сивото и замътено от пушеци небе не бе оптимистична гледка. По бреговете на замърсената шенженска река, наречена в миналото Перлена, живееше близо четиримилионно население — предимно селяни, привлечени от дълбоките провинции с обещания за работа и заплати, колкото да преживяват.

Шенжен набързо се бе превърнал в мегаполис, динамично разрастваща се, но и задъхваща се в денонощен труд структура, захранвана с невероятни ресурси в опит да бъде построен капитализмът — тоест онова, което години наред в Китай бе произнасяно като мръсна дума.

Във всички случаи тукашният капитализъм бе в начален стадий, примитивен, груб и жесток, приел формата на опасна истерия, както в някогашните погранични градове, натоварени с язвите на проституцията и тежка престъпност, която не можеше да остане скрита. И тук имаше бляскави витрини, огромни светещи надписи и движещи се реклами, неонова парвенющина и консумативна показност, и тук привличаха окото пълни с разкошни стоки магазини на „Диор“ и „Гучи“, но Брайсън знаеше добре, че всичко това е само фалшиво лустро. Зад него отчаяно стенеше главозамайваща и отчайваща бедност, безнадеждността на живот ден за ден, огромните райони без водоснабдяване и канализация, металните бараки, прикрили отзад пълни с кльошави кокошки кокошарници и претъпкани с мигриращи селяни, потърсили „по-добро“ бъдеще в града.

Трафикът бе извънредно натоварен. Движеха се предимно напълно съвременни автомобили и яркочервени таксита. Повечето от

големите сгради бяха нови, високи, модернистични. Навсякъде по улиците мигаха реклами — почти всички на китайски, но тук-там се виждаше и някоя латинска буква, като „М“ за „Макдоналдс“ или Кей Еф Си. Преобладаваха ярките цветове — по пищни витрини, бляскави ресторанти и множество натъпкани със стоки за масова консумация магазини — за компютри, телевизори, видеокасетофони, компактдиск и DVD плейъри, цифрови видеокамери и какво ли още не. Навън улични продавачи предлагаха димящо свинско печено, пилета и живи раци.

Пешеходците също бяха хиляди, улиците претъпкани, хората по тях рамо до рамо и почти всеки имаше мобилен телефон. За разлика от Хонконг, само на двайсет мили на юг, тук възрастни хора и паркове не се виждаха. Максималният срок за престой в Специалната икономическа зона е 15 години и тук добре дошли са само работоспособни хора на подходяща възраст и в добро физическо състояние.

Внезапно посрещачът се обърна и попита:

— Ni laiguo Shenzhen ma?

— Моля — озадачи се Брайсън.

— Ni budong Zhongguo hua ma?

— Съжалявам, не говоря езика — отговори Брайсън-Хескът-Хейуд.

Офицерът бе запитал дали говори китайски, дали е идвал преди тук и Ник се озадачи. Дали това пък не е някакъв тест или провокация? Изпитват ли го?

— Английски?

— Естествено, че говоря английски, нали съм англичанин — усмихна се Брайсън.

— За пръв път ли сте тук?

— Да. Прекрасно място, съжалявам, че чак сега го откривам!

— Защо искате среща с генерала? — изведнъж напълно враждебно запита китаецът.

— Бизнес — кратко обясни Ник. — Защо? Нали генералът се занимава с бизнес?

— Генералът отговаря за армейския сектор на Гуадонг.

— Е, не зная, но което и да е това място, тук видимо правите добър бизнес.

Неочаквано шофьорът бързо каза нещо на китайски и посрещачът замълча.

Даймлерът навлезе в поредица задръстени улички, насипни със страхотна какофония, писъци на остри гласове и клаксони. Пред хотел „Шангри Ла“ се наложи да спрат. Тогава шофьорът извади червен полицейски буркан и през прозореца го сложи на колата, пусна сирената с все сила и се качи на бордюра. Уплашените пешеходци се разбягаха като подгонени от лисица пилци, а колата задмина спрялата на червен светофар колона и продължи напред по празната улица.

След няколко минути стигнаха бариера с някакъв контролно-пропускателен пункт. Видимо бяха на пропуска на силно индустриализиран сектор, вероятно под прекия контрол на военните.

Брайсън реши, че може би резиденцията или щабът на генерал Дзай се намират някъде наблизо. До колата се приближи военен с дебел тефтер в ръка и гневно викна нещо на посрещача. Последният бързо излезе от колата, бариерата се вдигна и продължиха напред. Минаха покрай подобни на жилища остарели сгради, сетне навлязоха в промишлен район, където преобладаваха складовете.

Брайсън започна да се тревожи. Едва ли по този път се отива при генерала. Къде ли го водеха? Внезапно реши да експериментира и заговори на китайски, при това нарочно с тежък акцент:

— Къде ме водите?

Водачът не отговори.

Брайсън повиши глас и сега заговори с отличен акцент и граматика:

— Едва ли генералът живее тук!

Генералът не приема посетители в резиденцията си и изобщо не обича да вдига шум около себе си — шофьорът говореше прекалено свободно за обикновен военен, дори с известно неуважение към такава важна личност като генерал Дзай.

Брайсън бе учуден и се замисли. Не, тук имаше нещо особено.

— Генерал Дзай е известен с това, че обича заповедите му да се изпълняват — рече натъртено той. — Съветвам ви да изоставите каквото сте замислили и да обърнете колата, докато има още време.

— Генералът е на мнение, че истинската власт се упражнява невидимо — спокойно отвърна водачът и спря пред голяма складова

сграда, където имаше паркирани доста джипове и транспортъори. — Чували ли сте за великия император Шънцзун от XI век? Той вярвал, че е много важно управляващият да има преки контакти с управляваните, при това без те да знаят това. Затова пътувал из Китай преоблечен като обикновен човек — продължи шофьорът, без да се обръща назад.

Чак сега Ник разбра кой точно седи пред него и мислено се прокле за недосетливостта си. Шофьорът бе самият генерал Дзай! Защо ли не загря още в началото?

Внезапно отнякъде дотичаха войници и заобиколиха колата, а генералът даде няколко остри команди на непознат за Брайсън диалект. Отвориха вратите и не много деликатно го изтеглиха навън. Двама войници го хванаха за ръцете, трети насочи оръжие в гърдите му и изграчи нещо, което Ник успя да си преведе горе-долу така:

— Застани мирно! И внимавай, иначе незабавно ще умреш!

Междувременно Дзай свали прозореца на шофьорската врата и усмихнато подхвърли:

— Интересно ми бе да поприказвам с вас, г-н Брайсън. Още по-забавно ми бе да видя как вашите знания по китайски постепенно се подобриха, за да заговорите почти перфектно. Питам се какво ли друго криете така сполучливо? Сега приеете неизбежната си смърт с подobaващо търпение и достойнство.

Боже мой! Китаецът го бе разпознал — сякаш бе прозрачен!

Напрегна се мислено. Някой го бе предал. Друга възможност нямаше. Но кой! Кой го бе предал? И още по-точно казано: кой знаеше за легендата Хескът-Хейуд? Кой знаеше също, че ще идва в Шенжен? Не и Юрий Тарнаполский. Тогава кой?

Очевидно някой бе разпратил негови снимки насам-натам... И пак не ставаше достатъчно ясно. Някой приближен на генерала би трябвало да го познава по лице — лично; или той или негов агент. Друга възможност просто нямаше.

Генерал Дзай потегли с колата, а войниците заблъскаха Брайсън към склада. В гърба си усещаше дулото на нечие оръжие. Огледа се. Не, шансовете му не бяха никак добри. Би трябвало да освободи едната ръка — за предпочитане дясната, сетне да извади острието. За да стане това, трябваше първо да отвлече вниманието на охраняващите. Нуждаеше се от страничен разсейващ фактор. Защото

нарежданията на генерала бяха достатъчно ясни: „неизбежна смърт“. Ако се опита да избяга, ще го застрелят на място. Нямаше смисъл да поставя на изпитание бързината и стрелковите умения на китайските войници.

Но защо пък го водеха в този склад? Когато влязоха, се огледа отново. Постройката бе голяма, висока, очевидно пригодена за съхраняване на моторизирани оръжия, бронетранспортъри, танкове. В дъното на огромното помещение се извисяваше голям подвижен кран, до него имаше асансьорна платформа, достатъчна да побере тежък танк. Миришеше на бензин, дизелово гориво, на моторни масла и грес. В отсрещния край бяха подредени камиони и танкети. Опасаният на няколко нива с вътрешни балкони и висящи пътеки склад бе наистина внушителна инсталация, подобаваща на богат търговец на специализирана оръжейна продукция.

Какво става? Защо го водят тук? Спокойно можеха да го разстрелят още отвън.

След секунда разбра.

Пред него застана въоръжен до зъбите човек, когото познаваше отдавна.

Името му бе Анг У.

Един от малцината срещани в миналото противници, от които му бяха останали мрачни спомени. Мъж със страховита физика, от пръв поглед внушаващ страх и неприятни мисли. Анг У бе ренегат — разжалван офицер от Китайската народна освободителна армия, изпратен да служи в „Бомтек“ — търговската организация на армията. Преди време Анг У бе работил под прикритие в Шри Ланка — китайците снабдяваха с оръжие и двете враждуващи групировки там, сееха разкол и подозрения, наливаха масло в огъня и практически максимално разпалваха конфликта. В околностите на Коломбо Брайсън и набързо събрана от него група местни командоси бяха влезли в кръвопролитно сражение с охраната на пренасящ боеприпаси и оръжие конвой под командването на Анг У. В битката Ник бе ранил китаеца в корема, но последният бе успял да се измъкне от полесражението с хеликоптер и сигурно се бе прибрал в Пекин. Поне така бяха донесли по-късно на Брайсън.

Но там бяха станали и други неща, които така или иначе по-късно Брайсън не бе могъл да си обясни. Дали и тогава отново не го бяха използвали като пионка в безчестните си игри?

Какво всъщност се бе случило?

Сега Анг У седеше пред него и нагло го гледаше в очите, окачил китайски калашник на ремък през врата. Отляво и отдясно на колана му висяха тежки пистолети и сумки за резервни пълнители. От множеството външни джобове по панталоните стърчаха дръжки на ножове, по облеклото му на куки висяха бомби.

Войниците все така държаха и двете му ръце — нямаше начин да се освободи и да посегне към ножа, без междувременно да го застрелят. Боже мой!

Старият му враг се ухили.

— Всички пътища водят към смъртта — рече той, видимо доволен. — Винаги съм знаел, че пак ще се срещнем. Толкова години все за това съм си мислил. Как ще се видим, какво ще си кажем...

Анг У ловко измъкна единия от пистолетите — китайски, полуавтоматичен — и го подхвърли на длан.

— Тази среща ми е подарък от генерал Дзай — за добрата ми служба при него. Прост дар, но пък много сладък лично да те ликвидирам. Сега сме си само двамата. Лично и отблизо, а? Какво ще кажеш?

Анг У се захили още по-зловещо, като разкри равни и блестящи бели зъби.

— Преди десетина години в Коломбо ти ми отне далака. Може би не знаеш, а? Сега аз ще ти взема същото. Далака...

В съзнанието на Брайсън огромният склад се превърна в тесен тунел, в който един срещу друг бяха застанали той и Анг У. И сега не виждаше нищо друго, освен този едър противник. Пое дълбоко въздух и рече с изкуствено наложено спокойствие:

— Тази работа не ми се вижда много честна. Такъв голям мъжага като теб, а мен ме държат твоите войници...

Китаецът го погледна и лицето му се изкриви в още по-злокобна гримаса. Насочи пистолета към слабините на Брайсън и бавно свали предпазителя. Когато лостчето изщрака, Ник напрегна всички сили, за да се освободи от ръцете на двамата военни, и тогава...

Нещо като че изкиха тихо, съвсем тихо, по-скоро се чу слаб пукот, мъничка червена дупка се появи на челото на Анг У и той бавно се свлече на пода.

Единият от войниците пусна Брайсън и рязко се извъртя с насочен автомат, а на челото му се яви подобна дупка. Другият изрева, опита се да реагира, но падна възник с отнесена почти наполовина глава.

Внезапно освободен, Ник се хвърли на пода и бързо се превъртя няколко пъти. От висяща метална пътека, иззад дебела бетонна колона на балкон на разстояние около десетина метра, го гледаше едър, пълен мъж в тъмен официален костюм. Държеше „Магнум 357“ с дълъг перфориран заглушител, от който все още излизаше тъничка струйка дим. Лицето му бе в сянка, но Брайсън би познал този човек навсякъде, винаги.

Мъжът подхвърли магнума високо във въздуха и оръжието полетя към него.

— Дръж! — викна той и изненаданият Ник затича напред, за да го хване.

— Радвам се да видя, че не си излязъл съвсем от форма — рече Тед Уолър и тръгна странично по балкона. — Защото мъчното тепърва предстои... — гледаше го весело, но, изглежда, се бе задъхал.

[1] Вид тъмен тютюн. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Сенатор Джеймс Касиди бе видял заглавията във „Вашингтон таймс“ рано сутринта, ставаше дума за съпругата му, за ареста, имаше намеци, че правосъдието е било манипулирано. Не пожела да чете по-нататък. Значи най-сетне я бяха изровили и извадили на бял свят — тази стара негова мъка, тази тайна, която така отчаяно се бе опитал да запази от жадните за нечия кръв и сензации медии. Нещо отдавна потопено в дълбините на миналото, сега отново изплавало на повърхността. Но как?

Отиде на работа в шест часа сутринта — часове по-рано от нормалното, — за да намери целия си екип вече събран. И помощниците му изглеждаха бледи и изнервени, както бе и самият той. Роджър Фрай заговори без предисловия:

— „Вашингтон таймс“ ви дебне вече години наред. Да не говорим, че досега имаме повече от стотина обаждания от всякакви други медии, които се опитват да говорят и със съпругата ви. Това е вече масирано нападение, сър, общо и изглежда координирано.

И мина на ти, като огледа лицата на другите в стаята:

— Не мога да контролирам тази атака, Джим, нямам такава сила. И никой от другите не може да помогне.

— Вярно ли е? — попита пресаташето Манди Грийн.

Тя бе секретар по печата вече шест години, дейна и симпатична жена на около 40 години, вече изглеждаща преждевременно състарена. Касиди не помнеше някога Манди да е губила самообладанието си. Но тази сутрин очите ѝ бяха силно зачервени.

Сенаторът изгледа личния си съветник, сетне и другите от екипа — ясно бе, че Роджър не е говорил пред тях.

— Какво точно пишат?

Манди взе вестника, погледна в него и гневно го захвърли на пода.

— Твърдят, че преди четири години съпругата ви е била арестувана при опит да си купи хероин. Обаждали сте се на разни хора, настоявали сте да ви услужат и обвиненията срещу нея били

свалени, фактите около задържането ѝ били изтрити от полицейските компютри. Сега журналистите размахват две фрази: „възпрепятстване на правосъдието“ и „злоупотреба със служебното положение“.

Сенатор Касиди кимна безмълвно. Седна на големия стол зад бюрото си, извърна глава встрани и се загледа през прозореца. Навън бе сива и облачна вашингтонска сутрин. Вчера същият репортер бе опитал да се свърже и с него, и със съпругата му Клер. Но той бе отказал разговора, сетне бе спал лошо, бе сънувал разни глупости, чувстваше се зле.

Клер бе в къщата им в Уейланд, Масачузетс. Тя си имаше проблеми, но и много от жените на другите политици бяха в подобно положение. Във всеки случай Касиди отлично помнеше началото на неприятностите: падане по време на ски, удар в гърба, наложителна операция. Правиха ѝ нещо на прешлените и след това тя известно време вземаше „Перкодан“ болките в кръста. И така привикна — пристрасти се и започна да търси лекарството дори и когато нямаше болки. Лекуващият лекар отказа да ѝ поднови рецептата и я насочи към една група за „овладяване на болката“, която помагаше на пациенти с нейните проблеми. Но наркотикът бе вече разкрил на Клер друга страна в живота на една сенаторска съпруга: сладката забрава, лекия начин да се измъкнеш от напрежението и стреса на обществения живот, утехата на изкуствено предизвикания сън. И сега Касиди повече винеше себе си — затова че навремето не намери нито време, нито сили да бъде повече с нея и при нея, за да ѝ помогне, когато бе имала нужда от него. За съжаление късно е разбрал колко труден за Клер е собственият му свят. В политическите среди, където той бе като риба във вода, тя е изтласквана в периферията, натоварвана със задачи, които разбираше и които ѝ тежаха. Красивата, образована и очарователна Клер просто не бе създадена да бъде второто му аз. Касиди непрекъснато бе имал служебни задължения, сред които, разбира се, многобройни коктейли и приеми, красиви колежки, с които да побъбри, редица други ангажименти, които отнемаха значителна част от времето му. Но Клер не бе успяла да се приспособи към този начин на живот — бе се чувствала самотна и излишна, бе изпитвала болка, която не бе непременно физическа. Касиди така и не разбра коя е истинската причина — дали физическото нараняване или другото страдание на жената, която не принадлежеше към неговата среда. Но

пък бе усетил, че възходящата спирала на депресията бе стимулирана от инцидента и постъпването на Клер в болницата.

След като достъпът до лекарството ѝ бе отказан, на практика тя бе лишена от единствената форма на спокойствие. Макар и да съзнаваше, че то е илюзорно и краткотрайно, наркотикът все пак правеше нещата доста по-поносими. И така един ден Клер се бе отзовала в едно вашингтонско паркче между Осма и „Н“, където се опита да открие улични търговци на хероин. Докато се оглеждаше несигурно, към нея се бе приближил мъж — усмихнат, приветлив, изпълнен със симпатия. Бе ѝ предложил две целофанови пакетчета и тя му бе платила с току-що изтеглени от уличен банкомат новички банкноти.

Сетне той неочаквано бе извадил полицейска значка и я бе отвел в участъка. Когато разбраха коя е, полицейският капитан незабавно се бе обадил на помощник окръжния прокурор Хенри Каминър. Каминър на свой ред позвъни на своя състудент Джим Касиди, който пък точно тогава бе председател на Сенатската съдебна комисия. Така се бяха развили нещата. Касиди още помнеше телефонния звън, колебливите и внимателно подбрани думи на Каминър. Онова бе един от най-тежките мигове в живота му.

И сега в съзнанието му отново изплава многострадалното, изпито лице на съпругата му и един стих от стара поема: „мъчително да потъваш, бавно да се давиш...“. Как се бе оказал такъв слепец? Да не забележи какво става под носа му — в собствения му дом, със собствения му брак! Може ли до такава степен обществените задължения да изместят личните? И въпреки всичко така бе станало — Клер бе затънала бавно, мъчително, а той просто не бе забелязал.

Сега Касиди отново обърна лице към помощниците си и каза твърдо:

— Вижте какво, хора, тя не е престъпник, а просто човек, нуждаещ се от помощ, дявол го взел. Нуждаеше се от лечение. И го получи. Шест месеца в специализирана клиника. Дискретно, тихо. Нямаше нужда да се разчува. Тогава тя най-много се плашеше от съжалителни погледи, от тихи думи зад гърба си, нали разбирате? И от отношението към съпругата на един сенатор.

— Но вашата кариера... — започна Грийн.

— Знаете ли, че именно шибаната ми кариера я докара до това състояние! Тя мечтаеше за друго! Искаше да имаме деца, истинско семейство, съпруг, който си е по-често у дома, човек, за когото приоритетите са свързани със съпругата и децата му. Така, както си е в нормалния живот. НОРМАЛЕН ЖИВОТ, по дяволите! Тя искаше дом, разбирате ли — ДОМ! А се отказа от мечтите си, за да мога аз да стана... такъв, какъвто ме нарече „Уолстрийт Джърнъл“ миналата година... някакъв си „Полоний^[1] от Потомак“ — горчиво възкликна Касиди.

— Все пак тя е компрометирила всичко, за което вие сте работили, всъщност, за което и двамата сте работили — настоя Манди Грийн и в гласа ѝ прозвуча и съжаление, и гняв.

Касиди бавно поклати глава.

— И това окончателно я довърши. Тя страдаше двойко, защото съзнаваше, че околните я критикуват именно заради моята кариера. Жената на сенатор разрушава кариерата на съпруга си! Мислите си, че не си го е повтаряла хиляди пъти ли? Страдаше неимоверно, премина през истински ад... всъщност то до известна степен важи и за мен. Но именно това се опитвам да ви кажа: ние успяхме, ние победихме — случилото се остана зад гърба ни! Бе зад гърба ни до днес, до този момент... — и Касиди посочи вестника с ръка. — Как стана това, Роджър? Как са научили?

— Не съм съвсем сигурен, сър — отвърна Роджър и с неудобство хвърли поглед към непрекъснато звънящия телефон — но са научили удивителни подробности. Разполагат с компютърните данни за ареста ѝ, макар че те са били изтрити. Имат извлечение от сметката ѝ — въпросните пари, които изтеглила преди покупката. Информация за водените между вас и Хенри Каминър телефонни разговори. Вие у дома — той от службата. И още — разговори между полицейския капитан и офиса на Каминър. Дори и електронна информация за паричните преводи, които сте направили до онази клиника, където се е състояло лечението.

Касиди се ядоса, но успя да си наложи да се усмихне, та макар и кисело.

— Всичко това не би могло да дойде от един-единствен източник. Тук е имало надничане в най-лични и строго секретни частни и други архиви. Става дума именно за онова, за което бях

апелирал и предупреждавал нашата общественост... За личната тайна, за священото право на личността да има частен живот. За подложеното на безогледно наблюдение и шпиониране общество!

— Е, за съжаление те се опитват да изкористят именно това — Манди бе успяла да потисне раздразнението и да си върне професионалния тон. — Да покажат нещата ужким, че вие апелирате за лични права, за свещени човешки свободи, за да прикриете собствените си безобразия, така да се каже. Мисля, че вие го разбирате отлично, нали?

Роджър Фрай се изправи и закрачи из кабинета.

— Лошо се е получило, Джим, много лошо. Няма да се опитвам да омаловажавам нещата. И все пак смятам, че ще надживеем и тази буря и ще победим. Сигурно ще има тежки мигове, но ще се справим, защото хората в Масачузетс те познават. Знаят, че си честен човек, както го знаят и твоите колеги. Нищо, че някои от тях не те харесват, те пак знаят, че си почтен политик. А времето лекува всичко, както в други области, така и в политиката.

— Не зная, Родж, не зная... — тъжно поклати глава Касиди и отново извърна очи към прозореца.

— Да, зная, че ти е тежко — продължи Фрай. — Ще се опитат да те разпънат на кръст. Но ти си силен човек. Ще го надживееш.

— Но ти май не разбираш, чуваш ли? — почти извика Касиди и веднага смекчи тона. — Не става дума за мен, а за Клер. Във всеки вестникарски материал първото изречение ще е за Клер Касиди, съпругата на сенатора Джеймс Касиди. Това може да продължи дни наред, седмици, кой знае, дявол го вземе? Не мога, нямам право да я подлагам на всичко това. Тя просто няма да го преживее. Физически няма да оцелее. А има само един-единствен начин да се отървем от тази неприятност. Само един начин да спрат тези ужасни статии по първите страници, по скандалните колони на списанията, по телевизионните екрани и радионовините.

Касиди се изкашля и заговори с добре имитиран тържествен глас на поднасящ горещи новини радиоговорител:

— „Сенатор Касиди изправен пред новоназначената специална комисия, която ще разследва злоупотребите с властта“; „Сенатор Касиди прави всичко възможно да запази поста си“; „Касиди отрича обвиненията“; „Какво ще каже пред комисията Касиди за

злоупотребата със служебното положение и доверието на електората, за възпрепятстването на закона“? „Съпругата на Касиди — наркоманка години наред“!

За миг замълча и продължи:

— Ето, за това ви говоря..., всеки ден до безкрай. По-добре е следното: „Сенатор Касиди подава оставка предвид унищожителните обвинения“. Също гореща новина, но за ден-два. Сетне всички я забравят, а ние с Клер се превръщаме в обикновени, редови граждани. Историята на нашия живот и дела отива на 15-а страница, дори след най-скучните новини от Свазиланд. Преди пет години най-тържествено обещах на жена си, че ще загърбим неприятностите, каквото и да ни струва това. Сега е дошло време да си изпълня обещанието и ще го направя.

— Джим, Джим... — Фрай отчаяно се опитваше гласът му да звучи нормално, — евентуалните усложнения са прекалено големи за прибързани решения. Има редица неясни, несигурни фактори, които могат да усложнят картината! Моля те да не прибързваш.

— Несигурни фактори казваш, а? — усмихна се горчиво сенаторът. — Никога преди в живота си не съм бил толкова сигурен в дадено нещо.

Обърна се към Манди и рече:

— Манди, време е да си изкараш последната заплата. Хайде да съставим текста на съобщение за печата. Че подавам оставка. Сега. Веднага.

[1] Човек, прочут със сентенции и достойнство — бащата на Офелия и Лаерт в Шекспировия „Хамлет“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Брайсън замръзна, затаил дъх. Съзнанието му притъпено, сякаш най-неочаквано мълния го бе поразила и изтрила мислите от главата му, за да го лиши от всякакъв разум. Боже мой! Лудост някаква, лишена от логика. С мъка потисна желанието си да изреве с все сила.

Тед Уолър!

Генадий Росовски!

Големият манипулатор, великият господар на черната магия, превърнал целия му живот в безкрайна и немислима измама.

Стисна подхвърления му пистолет, усети грапавата дръжка и тя сякаш се превърна в част от ръката му. Първата му реакция бе да го насочи към човека, който току-що му бе дал оръжието и с един изстрел да убие Тед Уолър... Но това съвсем няма да бъде достатъчна отплата!

Такова решение няма да отговори на въпросите, които го измъчваха най-много, нито ще уталожат жаждата му за мъст, за кърваво отмъщение срещу използвачите и манипулаторите, които бяха превърнали в лъжа дори и живота му. И все пак се прицели в Уолър, в лицето на стария си ментор и началник, обзет от дива ярост, същевременно тръпнещ да получи отговор на въпросите си. А те бяха толкова много!

Автоматично от устата му се изплъзна една-единствена реплика, измъчена и напрегната:

— Кой си ти?

С палеца спусна предпазителя и натисна спусъка, с което пистолетът превключи на автоматична стрелба. Сега може да пусне десетина бързи куршума в главата на Уолър и да свали този лъжец от високия балкон. Но пък Уолър — блестящият стрелец Уолър — не бе насочил към него собственото си оръжие, а просто си стоеше там — загадъчно усмихнат пълен мъж, който неочаквано предложи:

— Хайде да поиграем на старата игра „Истина-лъжа“, а?

— Да ти го начукам — извика яростно Брайсън и гласът му просто се разтрепера от гняв. — Истинското ти име е Генадий Росовски!

- Истина — отвърна Уолър с безизразно лице.
- Учил си в Московския институт за чужди езици.
- Истина — сега старият му учител се усмихна. — Правилно.

Отлично.

- Ти си от ГРУ.
- Хм, истина, но не съвсем. Времето е погрешно. Бях.
- Без да се усети, Брайсън се развика:

— Минало! Майната ти! И всичко е било измами и лъжи! Глупости и небивалици за това как ще спасим света! А ти през цялото време си работил за противника!

- Лъжа — високо и ясно отвърна Уолър.
- Ти пак лъжеш, копеле гадно! Стига с тези лъжи!
- Истина.
- Да те отнесат мътните, Росовски, защо си тук?
- С риск да прозвуча в стила на генерал Дзай ще кажа: когато ученикът е готов и узрял, тогава се появява и учителят.
- Я стига с тази будистка алабалистика-софистика!

Тогава и двамата чуха приближаващите се стъпки, металния звън на оръжие. В склада влязоха двойка войници с насочени автоматични карабини. Брайсън стреля незабавно и ясно чу, че и Уолър стреля отгоре и встрани. Дватама китайци захлупиха лица на бетонния под. Брайсън пусна на пода подхвърления преди малко от Уолър пистолет и откачи автомата от мъртвото тяло на Анг У, за да го насочи към вратата. Очакваше още войници, но никой не се появи.

Тогава взе и пистолета от ръката на китаеца и го набута в джоба на смешното си сако. Откачи два от ножовете заедно с каниите и ги натика в колана на панталона — там, където бе скрито алуминиванадиевото острие. Но сега имаше далеч по-ефективно оръжие.

— Ела насам! — извика му отгоре Уолър, сетне тръгна по опасващия склада балкон. — Давай, защото сградата е обкръжена!

— Къде отиваш? — извика след него Брайсън.

— Някои хора са си направили домашното — отвърна бившият му началник. — Хайде, Ник, последвай ме!

Какъв избор имаше? Който и да бе Уолър, каквато и роля да играеше, складът сигурно наистина бе заобиколен. Навън стопроцентово имаше доста войници. Дори и да имаше друг изход, той пак щеше да го отведе при тях. Закатери се по висящата на стената

метална стълба и тъкмо навреме да забележи как пълният Уолър-Росовски се хвана за водеща нагоре вътрешна стълба. Все пак от двамата по-бързият бе Брайсън и той скъси разстоянието по балкона, но пълният и вече възрастен Уолър го удиви — тичаше нагоре със скорост и някаква особена грация, която Ник бе забелязвал и в миналото.

— Оттук и на покрива — посочи с глава Уолър. — Единственият изход.

— На покрива?

— Нямаме друга възможност. Те всеки момент ще влязат с цялата си стрелкова сила. Още една свързваща стълба, сетне товарния асансьор, който е ужасно бавен.

Вече стигаха третото ниво, Уолър дишаше тежко, а отдолу долитаха гласове, кънтяха стъпките на тичащи хора.

— Дявол да го вземе. Да не бях ял толкова много снощи — изпъшка Уолър. — Ти мини напред.

Брайсън го задмина и скоро се изкачи до най-горния етаж, прекоси късо коридорче и се озова на обширно открито пространство — всъщност паркинг — високо на покрива на сградата. Вече бе тъмно, но отлично виждаше цялата площ, джип до джип, десетки и десетки бронетранспортъори и танкове.

Какво да прави сега? Какво имаше предвид Уолър? Да скачат от тук ли? Или да прескочат широката няколко метра бездна между този и следващия склад?

— Изгори мостовете, мостовете... — пъхтеше тежко Уолър, който се появи десетина секунди след него.

Брайсън незабавно разбра какво иска да каже бившият му началник и ментор. Да спре преследвачите им, да им блокира пътя. Но как? С какво?

Тук имаше бойни превозни средства колкото си искаш, стотици, може би дори хиляди. Изтича до най-близкия джип, опита вратата — беше заключена. Мамка му! Следващата! Също! Нямаше време за експерименти... Огледа се отново, сетне извади единия от взетите ножове и бързо разпра брезентовия покрив на най-близката машина, провря ръка в дупката и отвори вратата. Ключът за запалване си бе на мястото и как не! Би било отчаяна логистична дивотия да скриеш ключовете на стотиците машини в подобен паркинг. Влезе, запали

двигателя и рязко потегли към входа на стълбището. Даде газ и насочи предницата в отвора. Чу се звън на счупени фарове, радиаторът протече, но колата слезе до първата площадка и там вече се заклеши в тясното пространство, а предните гуми със свистене започнаха да изпускат въздуха. Не бе кой знае колко сериозно препятствие, но все пак... Излезе от задната врата и се огледа. Трябваше да измисли нещо по-трудно за преодоляване. Хвърли поглед към Уолър — седеше встрани с напрегнат израз на лицето и бързо говореше с мобилния си телефон.

Брайсън огледа задниците на транспортъорите. Ами да! Петдесетгалонен варел, качен на специални повдигачи. Натисна ръчката — нямаше ток, по дяволите! Сетне забеляза ръчното задвижване — малко кормило с ръчка. Завъртя го бързо и тясната платформа свали варела до нивото на покрива. Брайсън го събори и затъркаля помежду бойните машини — към стълбището, като в движение развиваше металната тапа. Бензинът мигом потече, като мокреше бетонния терен и гумите на околните джипове... но и надолу по стълбището, в чието подножие вече кънтяха стъпките на тичащите към покрива войници.

Няма време! Бензиновите изпарения ужасно смърдяха. Дръпна рязко вратовръзката си и я свали. Потопи я в локвата бензин под варела и напъха края в отвора на тапата. Големият метален съд се бе вече изпразнил, но бензиновите пари във вътрешността му бяха предостатъчни за онова, което бе намислил. Пропорцията въздух-изпарения едва ли бе идеалната, но от стар опит знаеше, че ще свърши работа.

Щракна златната запалка на Джайлс Хескът-Хейуд и импровизираният фитил пламна. Сетне с все сила тласна варела по наклона на стълбите към задницата на заклещения джип, извърна се и хукна, колкото му държат краката.

Експлозията зад гърба му бе оглушителна. Стълбището се превърна в пламтящ, смъртоносен капан.

Проследил действията му от разстояние, Уолър също затича след него. След няколко секунди се чу втора, още по-мощна експлозия — бе се възпламенил бензиновият резервоар на джипа. Лумнаха високи, ослепителни пламъци, примесени с гъст, черен дим. Двамата се спряха

на безопасно разстояние и се извърнаха, потни и мръсни, с оцветени в медночервено от огъня лица.

— Добра работа — рече Уолър и погледна към небето.

Откъм стълбището долитаха писъците на обгорените китайски войници, но след секунда ги заглуши силен, виещ шум. Някъде наблизо ревеше мощният двигател на хеликоптер — скоро се появи и бойната машина — с броня, зелена на жълтокафеникави петна.

Откъде бе дошла? Хеликоптерът увисна точно над тях, сетне бавно се спусна, след като пилотът избра празно място сред наредените на покрива джипове.

— Какво става, по дяволите? — тревожно попита Брайсън.

Хеликоптерът се оказа „Ей Ейч-64 Апачи“ с ярки маркировки на армията на САЩ и официални кодови номера на опашката.

Уолър не отговори, но затича към него, а Ник след кратко колебание го последва. Пилотът бе облечен в армейски комбинезон, типичната дреха на американските летци. По дяволите, какво ставаше тук? Ако Управлението е оръдие на ГРУ, как Уолър бе успял да осигури американски боен хеликоптер? Но защо пък не? Нали централата бе действала в САЩ години наред...

В същия миг стигналият кабината Уолър се извърна. Брайсън ясно видя изписаната в очите му тревога. Извика нещо, но Ник не можа да го чуе. Когато се обърна, от платформата на товарния асансьор вече излизаха рояк войници. Бяха на не повече от трийсетина метра, откъм тяхната страна на покрива и далеч от горящото стълбище. Ник се хвърли нагоре и се хвана за дръжките на вратата, вече влизаше, когато куршумът го парна в гърба отдясно и в гръдния кош. Болката бе силна, изгаряща. Ник изрева, краката му поддадоха, но Уолър го сграбчи с двете ръце и го вкара в кабината, а пилотът вдигна машината. Бързо набраха височина, а роякът хора долу постепенно заприлича на групичка оловни войничета на фона на червеникавите пламъци и черния пушек.

Болеше адски неприятно — сигурно бе засегнат нерв. Усещаше, че губи кръв, виеше му се свят и нещата някак си се отдалечиха. Някъде от разстояние чуваше думите на Уолър:

— ... боен хеликоптер... няма да се осмелят да ни свалят... международен инцидент... генерал Дзай не е толкова наивен...

Гласът на Уолър се засилваше и губеше, сякаш го чуваше при лоша радиовръзка, а Брайсън чувстваше ужасен студ, след което го заливаха горещи вълни и отново замръзваше...

Чу незавършени, откъслечни фрази:

— ... си Ники?... първа помощ... комплект... болница на летището в Хонконг... доста време до там... не искам да рискуваме...

Сетне гласът стана по-ясен:

— ... през XVIII век лекарите определено са попаднали на нещо много точно. Кръвопускането върши работа, ако, разбира се, не се злоупотребява с него...

Брайсън припаднаше и идваше на себе си, потънал в унес сред безкрайна галерия от образи и звуци... много звуци и истински калейдоскоп от цветове. Сетне усети, че хеликоптерът каца, нечий ръце го понесоха нанякъде, стори му се, че е на носилка.

Носеха го към висока, модерна сграда, влязоха в дълъг, хладен коридор. Сетне над него се наведоха фигури в бели престилки, някаква жена в бяло започна да го съблича, обърнаха го по гръб и се заеха с раната. Отново усети остра болка, пред очите му проблясна гореща бяла светлина, сетне бавно, много бавно започна да се губи в настъпващата тъма. Упойка, спасителна упойка и сън.

* * *

— Истината ли да ти кажа? Добре де — искам този тип да си плати, разбираш ли ме — да го осъдим!

Адам Паркър се бе възбудил, запалил и пет пари не даваше какво ще каже дългогодишният му адвокат Джоъл Таненбоум. Бяха се срещнали за обед в „Патрун“ — моден и скъп ресторант на „Изток-47“. Тук готвеха вкусни гозби с телешко, а бордото бе превъзходно. Стените бяха облечени в тъмна тапицерия, а по нея висяха скъпи картини и гравюри. Паркър бе резервирал отделна стая, поръчал хавански пури и коктейли на конвейер. Обичайно се гордееше с прекрасната си физическа форма, но дойдеше ли в Манхатън, веднага се насочваше към този тип места — остатъци от отминали епохи със склонност към угаждане и излишък — където ядеше на корем.

Таненбоум се мръщеше над чифт котлети и го слушаше внимателно. Бе завършил право в Колумбийския университет, сега завеждаше отдела за свързаните с тъжби и жалби дела в корпоративната фирма „Суорт & Бартелм“, но под изисканата му външност, елегантните костюми, принадлежността към правния хайлайф и скъпите клубове си оставаше старият уличен боец от Бронкс — същото бедно, търпяло лишения и заредено с амбиции мършащо момче от еврейския квартал.

— Слушай, Адам, хора като въпросния никога не си плащат, тях не можеш ги осъди. Те винаги са в състояние да схрускат някой като теб на закуска. Извинявай, но не виждам смисъл да се заблуждаваме. Нали знаеш вица за мишока, дето искал да изчука слоницата? Повярвай ми, едва ли ще ти е приятно да се катериш по слонски гръб...

— Не, ти слушай, Джоъл! Забрави ги тези номера. Двамата сме правили и по-големи работи. Какво толкова искам от теб? Да задвижиш няколко процедури, да осигуриш съдебните разпореждания. И толкова. Останалото само ще си дойде.

— Моля, използвай точни думи!

— Значи искам да им се забрани да смесват данните на „ИнфоМед“ с получените от други информационни ресурси. Това е клауза от подписаните конфиденциални споразумения и те трябва да се спазват — нали затова сме ги съставяли?

Онзи тип нарушава тези документи и ние имаме доказателства за това. Искам да си получи наказанието. По съдебен път. А как ще го формулираш там в правните документи ти си знаеш по-добре от мен. Ето това искам!

— Адам, ти си голям наивник.

— Знам, знам, искам само да заведаш дело. Това е. От къде на къде ще си затварям очите за неговите безобразия и с мълчанието си ще го улеснявам, а? Кажи ми защо? Той и неговите копои си мислят, че могат да ме глътнат ей така — хам!, ама така ще се задавят, че ще ме помнят дълго време.

— Слушай, Адам, слоницата дори няма да те забележи, толкова си дребен. Онзи човек си има цели армии от адвокати, юристи, юридически съветници, каквото си поискаш! За пет минути ще ликвидират цялата дандания.

— Не могат за пет минути да заобиколят законите на страната. Намираме се в САЩ.

— Добре тогава — ще го направят за десет.

— Каквото и да стане, аз съм насреща. Но не съм съгласен да си мълча и да им се подлагам!

— Ти сега какво мислиш — че ще ме трогнеш ли с тази наивна поетика?

— Като се има предвид размерът на хонорара ти, защо не? — засмя се Паркър.

— Адам, Адам, познаваме се от... кажи откога се познаваме? Има най-малко петнайсет години, нали? Ти ми беше кум...

— Вашият брак и осем месеца не издържа. Трябваше да ми върнеш подаръка.

— О, ти какво си мислиш? — на свой ред се засмя Таненбоум. — Някои хора наистина си поискаха подаръците.

— Да се върнем на темата, Джоъл.

— Добре тогава. Адам, ти си задник, досадник — арогантно, нафукано копеле, всезнайко. Без капка разсъдливост, скромност и реализъм относно собствените си възможности. Човек, който не се учи от грешките. Може би затова си напреднал в твоя бизнес. Обаче сега няма да ти се размине. С това, дето си го намислил, ти просто излизаш от твоята състезателна група и влизаш в далеч по-горна лига.

— Да ти го начукам.

— Добре. Само че не забравяй: аз съм адвокатът, онзи, който обикновено го начуква на хората. Затова ти казвам — движи се в твоята категория, Адам. Съревновавай се с равните на теб.

— Това ли са те учили в Колумбийския университет, а, Джоъл? В правния факултет?

— Де да ме бяха учили. Виж сега, за това, което си намислил, ти нямаш нужда от мен. Поканил си ме тук, защото имаш нужда от правен съвет. Затова чуй какво ще ти кажа. Всяка юридическа фирма, която има поне малко авторитет в САЩ, е свързана по някакъв начин със „Систематикс“ или с някой от клоновете ѝ. Огледай се. Какво ще видиш? Навсякъде са хората на „Систематикс“, те получават пай от всяка голяма сделка, от всеки голям бизнес, от всяко голямо начинание. Това е положението, Адам.

— Те да не си мислят, че са нещо като „Стандарт ойл“ в областта на информацията, а? — разпени се Паркър.

— Изобщо не се и опитвай да правиш някакви исторически аналогии, Адам, ще сбъркаш. В сравнение със „Систематикс“ „Стандарт ойл“ е като мишката пред слона. Някой да се опитва да им се репчи? Никой! Само ти. Прав си обаче за друго — животът не е почтена игра. Дори и шибаното министерство на правосъдието е като някакъв филиал на „Систематикс“. Компанията, която си намразил, си има пипала абсолютно навсякъде.

— Будалкаш ме.

— Кълна се в майчината си памет.

— Майка ти няма памет.

— Няма защо да си играем на думи, Адам. Аз съм прав, каквото и да казваш, каквото и да мислиш. Те нали купиха твоята компания? Ти си получи парите. Сега се правиш на три и половина. Само се чуй!

— Тц, ти ме чуй! Те ще съжаляват, че се ебават с Адам Паркър! Ще се каят! Щом като не желаш да уредиш формалностите, ще си намеря друг. Вярно е, че им взех парите, но така или иначе друг избор нямах. Те ме принудиха. И съвсем не по арабийския начин.

— Адам, моля те! Не бива да се опълчваш на тези хора.

Ти поне ме познаваш отлично. Не съм човек, който лесно се плаши. Но тази корпорация... тя не действа по определените правила. Тя си има свои собствени. И това ме стряска, чуваш ли, Адам?

Паркър допи мартинито и махна на келнера да донесе следващото.

— Виж какво, Джоъл, може да съм задник и всезнайко, но не съм и дупедавец — самонадеяно заяви той. — Запомни сега какво ти казвам: тези мухльовци от „Систематикс“ ще ме запомнят. Ще ги науча аз тях...

— Заповядайте, г-н Паркър. Подредили сме ви обичайния апартамент — любезно рече администраторът, когато привечер Адам Паркър се появи в хотела „Сейнт Мориц“.

Познаваше си човека. Паркър много обичаше да му помнят вкусовете и предпочитанията. А си имаше и необичайни такива и дойдеше ли в Манхатън, обичаше да ги задоволява. Още рано тази

сутрин се бе обадил на мадам Севиню, а тя му бе обещала „две от най-младите, най-новите и най-хубавите ни момичета“. Мадам не рекламираше стоката си никъде. Клиенти ѝ бяха най-богати и влиятелни мъже, обикновено от по-далечни краища на САЩ. А неин клиент можеше да стане само специално представен от проверени хора човек. Тя гарантираше пълна дискретност, очакваше същото и от онези, които посещават заведението ѝ. Момичетата знаеха отлично, че всяка недискретна проява може да им струва много, че дори и живота. Знаеха и още нещо — а то бе още по-силен стимул, — че при перфектно спазване на поставените от мадам условия за не повече от две години могат да си спестят значителна сума пари и да се оттеглят от занаята. Мадам разполагаше и с личен лекар на постоянна заплата, които редовно преглеждаше момичетата и им правеше задължителните кръвни и други изследвания, за да гарантира перфектно здраве и хигиена. Момичетата спортуваха задължително, изпълняваха определени програми упражнения и спазваха най-стриктна диета, с което поддържаха тела и физика, на които биха могли да завидят и най-елитните гимнастички. Освен това, преди да изпрати което и да е момиче при клиента, мадам Севиню го проверяваше лично. И ако сметнеше за нужно, нареждаше да се промени гримът, цветът на пудрата, бельото или нещо друго, да се лакират ноктите, да се употребят специални парфюми на най-интимни места и прочие приумици и професионални трикове, които мадам бе усъвършенствала през дългогодишната си кариера.

— Наистина е много трудно една жена да бъде естествено красива — дълбокомислено казваше тя. — Истинската красота се придобива с труд и умения.

Точно в 10 часа от фойето на „Сейнт Мориц“ се обади на Паркър, че има посещение. Облечен в бяла роба и приятно възбуден, той си бе полегнал в луксозния апартамент и с нетърпение очакваше момичетата. Напълно си бе заслужил удоволствието — след цялото това напрежение около некоректността на „Систематикс“. Отдавна не бе идвал в Ню Йорк, отдавна не бе ползвал услугите на мадам С. С нея го бе запознал колега в бизнеса — стар и много богат производител на полупроводници, който му бе дал и първите инструкции как да се държи.

— Мадам обича да ѝ кажеш направо какво точно искаш — няма никакъв смисъл да увърташ и да говориш по заобиколен начин. Тя си разбира от работата и ще ти прати курви по вкус — да правят всичко, което си пожелаеш.

А Паркър имаше богато въображение и ламтеше за най-различни удоволствия, които по-възрастната му и недодялана в сексуално отношение жена едва ли би могла да разбере, още повече да оцени.

Ето, на вратата се почука.

— Казвам се Ивет, на ваши услуги — игриво заяви високата, прекрасна като статуя брюнетка и го изгледа многообещаващо.

— Аз съм Ева — обади се гъвкавата блондинка и затвори вратата. — Вие харесва?

— Много ви харесвам и двете — задъхано рече Паркър и жадно преглътна. — Но мадам С. ми каза, че праща Ивет и Ерика?

— Ерика се разболее — отвърна Ева — и изпраща мен с много съжаление. Ние като сестри. Аз мисли, че вие няма разочарова.

— Няма, няма — отново преглътна възбуденият Паркър и с нетърпение се загледа в плоското сиво куфарче в ръката Ивет. — Да ви поръчам нещо?

Двете се спогледаха и поклатиха глави.

— Ние готови да започва — отвърна Ивет.

— Моля! — плясна с ръце Паркър.

Не след дълго се видя завързан за огромното хотелско легло с черни копринени превръзки, гол и стенещ от удоволствие, докато двете момичета галеха и пляскаха настръхналата му от приятни предчувствия зачервена плът. И двете бяха извънредно опитни — наближеше ли апогеят, те незабавно променяха мястото на ласките, а пръстите им бяха едновременно галювни и меки като коприна, но и твърди като стомана. Масажираха поред ръцете и гърдите му, Ивет ловко го възсядаше и триеше влажен чатал в корема му, галеше лицето му с гърдата си, а Ева го докосваше така, че той високо ахкаше, подвикиваше, стенеше и се дърпаше, жаден да улови женската плът с ръце.

Сега Ева подготвяше сгорещения до стапяне восък. Той ухаеше невероятно възбуждащо, а когато горещите капки западаха по тялото на Паркър, последният се присви в болка, но и в незабравимо еротично усещане, вече възбуден до крайност.

— Да, да — мучеше Паркър почти обезумял. — Дааааа!

Тогава Ивет седна отгоре му разкратена и пое пулсиращия му член в себе си. Момичетата поразхлабиха копринените връзки, Паркър успя да се изправи до седнало положение и здраво да се притисне в Ивет, докато Ева се намести зад него, започна да масажира раменете му и особено врата.

— Ето и върховното удоволствие — прошепна тя, изведнъж заговорила напълно правилен английски.

Паркър не успя и да зърне бляскавата, остра като бръснач тънка стоманена жица, която неочаквано се уви около шията му.

— Боже мой! — ахна той, а стоманата мигом преряза сухожилия, ларинкс, мускули, трахея.

Облян в кръв, Паркър рухна върху Ивет и не каза нищо повече.

Със затворени очи и увлечена в собствената си наслада, последната не разбра нищо в първите секунди. Когато отвори очи и усети, че нещо не е както трябва, видя момичето, което се бе нарекло Ева, да държи в ръце блестяща примка. Това е някоя нова играчка, но защо ли не я знам? — помисли Ивет и това бе последното нещо, което направи в живота си.

— Ти си наред, миличка — тихо прошепна Ева.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Дойде в съзнание бавно, мъчително, болеше го цялото тяло, главата особено. Бяха го настанили в удобна седалка със свалено облегалo, завит с одеяло, мека възглавница под тила. Намираха се във видимо луксозен реактивен самолет. Прозорците бяха затъмнени, слабият шум и вибрациите говореха, че са във въздуха. Освен него в кабината имаше още двама. Късо подстриган русокос мъж около четирийсетте в синя униформа на стюард дремеше на една от задните седалки. Срещу Брайсън, от другата страна на пътеката, се бе настанил Уолър и четеше ярко осветено от лампата над него подвързано в черна кожа томче.

— Ну, вот, товариш Росовски, добъръй вечер — обади се Ник с надебелен език и замаяна глава. — Что вы читаете?

Уолър се усмихна, повдигна глава от книгата, затвори я и го погледна.

— Аз наистина не съм говорил този странен език вече години наред, Ники. Убеден съм, че съм го позабравил. Но да ти отговоря на въпроса — чета Достоевски. „Братя Карамазови“. Просто да потвърдя ранните си впечатления, че той наистина е досаден писател. Тежка проза, още по-съсипващо морализиране, а темата — направо от „Полицейски вестник“.

— Къде се намираме?

— Над Франция, ако не се лъжа.

— Сигурно сте ме работили с химически препарати. Дано сте научили каквото ви е било нужно.

— Е, Ник, зная, че според теб няма никаква причина да ми вярваш — въздъхна Уолър, — но единствените химикали, които си получил, са обезболяващите. За твое щастие в Чек Лап Кок има съвсем нелoша, всъщност доста добре обзаведена клиника за спешни случаи. Обслужва пътниците. Там ти обработиха раната. Разбрах, че е втората поред някъде в разстояние на седмици. За късмет винаги си имал отлична физика и огромна издръжливост — организмът ти понася много на болка, а раните зарастват сравнително бързо. Но пък не си

вече същият младеж, а тази игра е за млади хора — също като американския футбол. Казах ти го още преди пет години, когато те изтеглих от обръщение.

— Как ме намерихте?

— Имаме си източници — и електронни, и човешки ресурси. Нали сам знаеш.

— Много грубо играете — американски боен хеликоптер в китайското въздушно пространство... — заядливо подхвърли Брайсън.

Уолър сви рамене, облегна се на удобната седалка.

— Не е чак толкова грубо. Освен ако вярваш на измислиците на Хари Дън, че сме някакви си „вражески войнолюбци“. Нали така ти каза?

— Значи твърдиш, че не е вярно?

— Нищо не твърдя, Ник.

— Нали вече призна, че си роден във Владивосток, СССР. Че името ти е Генадий Росовски, обучен си в ГРУ за дълбоко внедряване — паминятчик, както казват руснаците, от най-добрите съветски специалисти по английски език, култура и начин на живот. Не е ли така? А си бил и гениален шахматист. Юрий Тарнаполский ми направи справка, чуваш ли? А на млади години си имал и псевдоним — наричали са те Вълшебника.

— Ласкаеш ме.

Извил глава, Ник се взря в стария си ментор, който усмихнато го гледаше, удобно протегнал крака и поставил ръце на тила си. Не личеше да е променил навиците си — бе същият, както го помнеше, както го познаваше, ако изобщо можеше да се каже, че го познава.

— Винаги съм си мислил, че има далечна, почти теоретична възможност старото ми досие в ГРУ да излезе на бял свят от дълбоките сейфове и да попадне там, където не бива. Също както при големи наводнения водата отмива разни стари трупове, разкрива отдавна прикрити престъпления. Но кой да ти го прогнозира, при това с точност, а? Дори и ние не сме толкова добри. Виж, всеки се подиграва на ЦРУ, че не можаха дори да прогнозират внезапното разпадане на Съветския съюз и аз едва ли съм техен защитник, но винаги съм си давал сметка, че подобно отношение е несправедливо. Че той самият Горбачов не можа да го предрече с точност, за Бога!

— Стига си усуквал, Уолър! Защо не отговориш на големия въпрос?

— А ти защо не го зададеш?

— Добре — ти паминятчик ли си? Дълбоко законспириран агент?

— Чакай сега. Какво питаш — дали съм сега, или дали съм бил — както казваше любимият на целия американски народ сенатор Маккарти? Бил съм. Сега не съм. Това не е ли само по себе си достатъчно неясно и двусмислено?

— Хем е двусмислено, хем не отговаря на въпроса.

— Добре, преминах на другата страна.

— На нашата ли?

— Естествено. В САЩ бях нелегално. Потърсих начин да се легализирам.

— И кога?

— През 1956 година. През 1949 г. ме прехвърлиха — бях още момче на 14 години. Тогава в Съветския съюз легенди колкото си искаш. Идеализъм, вяра в светлото бъдеще на комунизма, такива работи. Лесно те обработват, когато си млад и нямаш възможност да правиш сравнения. През средата на петдесетте години вече бях прогледнал — бях проумял доста истини и реших да прекратя връзките си с Москва. По това време вече знаех такива неща за другаря Сталин, че каквито и младежки илюзии да съм имал, всичко отиде по дяволите. Освен това след кризата със съветските ракети в Куба едва ли само аз съм разбирал цялата идиотщина, дивотиите и съществените слабости на ЦРУ. Именно тогава заедно с Джим Ангълтън основахме Управлението.

Брайсън поклати глава и се замисли.

— Когато дълбоко законспириран агент премине на другата страна, винаги има реакции и последствия. Независимо дали става, двоен или не. Вярно, можеш да будалкаш шефовете в центъра известно време, но рано или късно те загреват и ти издават присъда. Толкова много време минало и теб не те разкриха, а? Пък и сам говориш, че истинската ти същност останала скрита десетилетия наред. Трудно е за вярване Росовски, трудно.

— Напълно разбираемо — така си е. Но ти пък да не мислиш, че съм стоял със скръстени ръце в очакване да ме разобличат или съм им

изпратил писмо: „Вижте, дорогие товариши, аз проумях истината... и не ми пращайте повече пари, защото преминавам на другата страна.“ Моята връзка, офицерът в центъра, когото на английски наричаме контролер, беше извънредно алчно копеле и непрекъснато бъркаше в сметката за специално предназначение. Ужасно обичаше лукса, затова шмекеруваше и често крадеше, при това накрая стана и невнимателен.

— Злоупотреби със служебни пари, така ли?

— Не само служебни — съветски, партийни — на другарите и прочие. То си е доста по-сложно — ще те съди не само службата, а и партията. За такова нещо навремето в СССР незабавно получаваш куршум в тила в двора на „Лубянка“, а в най-добрия случай в Гулаг. Затова сключихме сделка, в резултат на което той ме отписа от книгите и край. Аз „изчезнах“ по време на изпълнение на служебните задължения, той остана жив. И двамата спечелихме.

— Значи приказките на Хари Дън не били фабрикации, а? Измислици, както ги нарече.

— Не, разбира се, че не. Не и стопроцентово. Но пък изобретателно примесване на истини с неистини, полуистини и натъкмени измислици. Докарани в стила на най-добрата лъжа.

— Е, кажи ми тогава кое е истина и кое не!

— Какво точно ти каза той?

Сърцето на Брайсън заби силно, в слепоочията му вените затупаха.

— С две думи: Управлението било основано в началото на 60-те години от малка и фанатизирана група в ГРУ или може би ВКР, брилянтни стратегии, известни като Шахматистите, вдъхновени от класическа операция за измама на име „Доверие“ през 20-те години. Проникване на американска почва — най-дръзката разузнавателна операция през XX век, надминала всичко подобно преди нея. Контролирана от малка група директори, извън която всички останали вярвали, че работят за извънредно строго засекретена американска разузнавателна централа.

Уолър се усмихна, затвори очи.

— И според Дън никой не би разкрил истинския произход на Управлението дори и в Москва, ако не е било разпадането на Съветския съюз? Всичко станало благодарение на появили се на бял свят строго секретни документи, неизменно разкриващи кодови имена

и операции, които не съвпадат с известните структури, похвати и методика на КГБ или ГРУ, сетне някое и друго име, подадено от контакти тук и там. И всичко това потвърдено от дезертьори, пенсионери и преминали на страната на „врага“ действащи офицери, нали?

Усмивката на Уолър се разшири, той отвори очи.

— Почти ме убеди, Ник. Уви, Хари Дън обаче не си знае истинското призвание. Той би трябвало да седне да пише книги — има развинуто въображение.

— Е, ти кажи кое е въображение и кое не е!

— Откъде да започна? — въздъхна Уолър.

— Започни с шибаната истина! От нея започни! — почти извика Брайсън, който вече почти не се владееше. — Или сега не знаеш кое е истина? Защо не започнеш с родителите ми!

— Какво за тях?

— Говорих с Фелиша Мънро, Тед! Родителите ми са били ликвидирани от вашите фанатици! За да ме наместите под контрола на Пийт Мънро. И да ме набутате в Управлението.

— И затова са убити родителите ти? Хайде стига бе, Ники!

— Отказваш значи, че и Пийт Мънро е руснак и роден СССР — също като тебе, така ли? Фелиша потвърди тезата на Хари Дън за „случайната катастрофа“, макар и не направо, но достатъчно красноречиво. Катастрофата, в която умират те...

— Която какво?

— Че чичо Пийт я е организирал, а впоследствие имал непрекъснати угризения на съвестта.

— Бедната старица е сенилна, Ники. Какво точно ти каза и защо мислиш, че е имала предвид катастрофа?

— Няма да се отървеш така лесно, Тед. Тя каза, че Пийт непрекъснато говорел на руски в съня си. А Дън ми съобщи, че истинското му име е Пьотър Аксионов.

— Това е вярно.

— Боже мой!

— Да, и той е руснак, роден е в Съветския съюз. Аз го вербувах. Но той е фанатичен антикомунист. Цялото му семейство е изтребено — води се за „безследно изчезнало“ по време на чистките през

трийсетте години. Но той не е убивал родителите ти, Ники. Гарантирам ти го.

— Тогава кой ги уби?

— Но те не са убити, за Бога! Я ме слушай внимателно. Вярно е, има неща, които не съм ти казвал. По разбираеми причини — според служебните правила не е имало необходимост да ги научаваш. Тогава съм смятал, че лично за теб е по-добре да не ги знаеш. Но вече си разбрал поне основните контури на повечето от тях. Управлението беше и е наднационална институция, създадена от малка група елитни и непредубедени членове на британската и американската разузнавателна общност, както и неколцина бивши съветски разузнавачи на много високо ниво, чиято лоялност бе доказана с множество проверки. Моя милост включително.

— Кога става това?

— През 1963 г., малко след кубинската криза около Залива на прасетата. Тогава продължително дебатирахме и решихме повече да не допускаме подобни безобразия. Всъщност ако ми разрешиш известна нескромност, идеята бе моя, но приятелят ми от ЦРУ Джеймс Джизъс Ангълтън бе практически най-ранният й и най-авторитетен поддръжник. Мненията ни по най-важните въпроси съвпадаха: на първо място за това, че американското разузнаване търпи непрекъснати провали поради действията на аматьори и некадърници — т.нар. Стара гвардия. Знаеш за кого говоря — вечната групичка свръхпривилегировани богаташки синчета получили най-доброто възможно образование и може би наистина патриотично настроени, но смешно наивни и арогантни, винаги убедени, че знаят какво вършат. Типичната Уолстрийтска клика, която на практика предаде Източна Европа на Сталин. От едното политическо невежество, а може би и поради слаби нерви. Тумба елитарни юристи, които нямаха куража и доблестта да свършат нещата така, както трябваше. А за съжаление им липсваше и нужната доза безмилостност. Пък и не разбираха Москва така, както я разбирах аз.

Ако си спомняш, скоро след десанта в Залива на прасетата в САЩ избяга офицер от КГБ на име Анатолий Голицин, който разкри на Ангълтън редица факти за множеството внедрени в ЦРУ съветски къртици, за корупцията и причините за провалите. И по-добре да не ти споменавам за англичаните като Ким Филби и тем подобните, защото

ти сам знаеш фактологията. Е, това бе началото. Поне за Ангълтън. Той не само осигури главните средства за създаването на Управлението и финансите за по-нататъшната му работа, но и нахвърли основната клетъчна структура и принципите на действие. По-късно ми помогна да развия стратегията на „кутия в кутията“, заедно осъществихме децентрализацията и вътрешната сегментираност като гаранция за постигане на максимална сигурност. Негова е тезата да останем строго засекретени, като докладваме само на правителствените глави на страните, чиито цели обслужваме. Само по този начин успяхме да избегнем проникване или да станем жертва на дезинформиране и политиканстване, от които страдат всички разузнавателни централи и от двете страни на желязната завеса.

— Ти да не искаш да ти повярвам, че Хари Дън е бил такъв левак, та дори не е знаел истинския произход на Управлението?

— Абсолютно не. Дън не бе дезинформиран. Той си имаше мисия. Сламен човек. Играеше роля — абсолютна карикатура, източник на полуистини, звучащи логично и убедително, примесени с частици от „истинската“ истина, така да се каже. Както казва Луис Карол — „въображаема градина, пълна с истински жаби“.

— И с каква цел?

— Да те насочи към нас, да те подтиква и насърчава да ни разкриеш и по възможност да ни унищожиш.

— Но защо?

Уолър въздъхна и понечи да каже нещо, но Брайсън го изпревари:

— Ама ти ме гледаш в очите и се опитваш да ми кажеш, че не сте правили опит да ме ликвидирате?

Уолър поклати глава бавно, почти с тъга.

— Други бих се опитал да измамя, Ники. Но ти си прекалено умен.

— Я си спомни вашингтонския паркинг, след като ходих на „К“ и установих, че сте се изнесли оттам. Зад онзи убиец бяхте вие!

— Да, вярно е — ние го наехме. Не е лесно днес да намериш добри професионалисти. А ти ми кажи защо не се учудих, че ти се оказа по-добрият?

Обаче Брайсън не бе склонен да го подхлъзнат така лесно и още повече се ожесточи:

— Наредил си да ме „санкционират“, защото си се страхувал, че ще разкажа истината!

— Всъщност не аз. Наистина бяхме разтревожени от поведението ти. Налице бяха всички признаци за „заболяване“, за съюзяване с Дън и обръщане против нас. Кой може истински да проникне в нечия душа, сърце или мозък, кажи ми? Дали си бил огорчен, дори повече от огорчен, че те утежихме толкова рано? Или Дън ти завъртя главата с лъжите си? Не знаехме как точно стоят нещата и затова взехме някои контрамерки. Ти знаеш прекалено много за нас, въпреки вътрешните мерки, знаеш извънредно много. Чак недопустимо. Да, така е, пусната бе заповед, че си „неизлечим“, налага се...

— Боже мили, значи си признаваш?

— Виж, не е така. През цялото време бях повече от скептичен. Познавам те много по-добре от всеки друг и не бях съгласен да приема санкциите, нито пък оценките на психолозите и другите специалисти. Поне не и без допълнително потвърждение. Затова ти изпратих един от най-новите ни оперативни работници на борда на кораба на Калаканис. Да следи действията ти. Лично съм я избрал и инструктирал — да следи и да ми докладва.

— Лейла, а?

Уолър кимна.

— И я изпратихте да ми се прикачи, слушалка, а?

— Точно така.

— Това са глупости! Пак ме лъжеш — в Брюксел тя се опита да ме убие!

Почти изкрещя последните думи и се загледа в очите на Уолър — очакваше да разпознае фалша и предателството в тях. Но лицето на бившия му шеф си остана непроницаемо както винаги.

— Действала е на своя глава, в нарушение на изричните ми заповеди. Не отричам факта, Ник. Но би трябвало да се взреш в хронологията на събитията...

— Каква хронология! Ставаш патетичен в опитите си да въртиш и усукваш напред и назад, за да попълниш дупките и алогизмите в собствените си измислици.

— Моля те, Ники, изслушай ме. Дай поне тази възможност на човека, който ти спаси живота. Част от инструкцията ѝ беше също да

те пази, да следи за евентуални промени в намеренията ти. Тръгна с презумпцията, поне така ѝ наредих, че си невинен. Но знаеш принципа: невинен до доказване на противното. На кораба на Калаканис те е предупредила...

— Ти ми обясни действията ѝ в Брюксел! — остро го прекъсна Брайсън.

— Импулсивна стъпка от нейна страна. Основните ѝ намерения са били протективни. Да, на първо място протекция на Управлението и на нашата мисия. Когато разбрала, че отиваш на среща с Ричард Ланкастър с намерение да навредиш на Управлението, се е опитала да те разубеди. Останал си непоклатим, тя се панирала и сменила тактиката. Приела е, че няма време да търси връзка с мен и нови инструкции. Погрешно решение, не е преценила нещата достатъчно точно. Стават тези работи, Ники, ти най-добре знаеш това.

Понякога агентът взима самоинициативата. И тя решила да вземе нещата в свои ръце, да действа незабавно. За нещастие импулсивен ход, но тя си е такава. Никой не е безпогрешен и съвършен. Много добър работник, един от най-добрите от Тел Авив, пък и много красива. Рядка комбинация на качества. На добри работници човек винаги е склонен да прощава. А пък сега е вече много добре, благодаря ти, че се сети да попиташ.

Брайсън пропусна сарказма.

— Чакай пак да питам — тя не е имала за задача да ме убива, така ли?

— Както вече ти казах, мисията ѝ бе да наблюдава и докладва — протекция, а не терминация, както се изразяват някои хора. Но в Сантяго де Компостела става ясно, че срещу теб вече има такава санкция, но не от нас, а от друго място. Убит е Калаканис, неговата служба за сигурност е сериозно пострадала, но заповедта за терминиране не идва от него. Сигурен съм, прекалено бързо са се развили нещата и не е имал време да я издаде. Стигам до заключението, че са те използвали като инструмент на чужди интереси, въпросът е чии?

— Тед, нали видях някои от изпратените срещу мен хора, разпознах ги, по дяволите! Рус агент, знаей го от Хартум, двамата братя — селяни от Сивидале, които използвах в операцията срещу „Вектор“. До един наемници на Управлението!

— Не е така, Ник. Убийците от Сантяго са наистина наемници, но на свободна практика. Приели са поръчката на онзи, който плаща най-много. Не сме ние. Потърсили са ги по разбираеми причини — затова, че те познават по лице.

Най-вероятно са им казали, че веднъж станал предател, ти ще предадеш и продадеш и тях. Няма по-силен стимул от самозащитата.

— Това плюс два милиона и половина за главата ми.

— Разбирам. Но виж какво — ти пътуваш по цял свят със старите си легенди от Управлението. Лично аз бих могъл да те разоблича за секунда. Ти какво си мислиш, че в компютрите на заинтересованите хора не съществува името Джон Т. Колридж, нито твои снимки и Бог само знае какво още? Легенда от преди толкова години?

— Тогава кой ги е наел?

— О, възможности колкото искаш. Ти си се свързвал с кой ли не, правил си сондажи, проверявал си имена с помощта на стари източници от КГБ, дори си проверявал и моя милост. И си мислиш, че тези хора мълчат? Че само на теб продават информация? Щом на теб са продали, ще продадат и на друг. Наемни копелета, до един! Ти ли не знаещ, учудваш ме, Ники...

— Надявам се сега да не се опиташ да прехвърлиш топката в ЦРУ, Уолър. Едва ли Хари Дън ме е пратил да му върша мръсната работа, а в същото време е уреждал и да ме ликвидират.

— Съгласен съм с теб. Но да допуснем, че нечий екип следи действията на „Испанска армада“ и когато корабът експлодира, се взема решение, че ти си неприятел.

— Кой взема това решение? Дън твърди, че за операцията никъде няма информация черно на бяло. Само устни уговорки, а в компютрите на ЦРУ фигурира само един мой псевдоним — Джонас Барет.

— А може би някоя и друга сума от разноските ти.

— И да има такова нещо, то е внесено със специални кодове, без имена плюс това е с най-високия възможен гриф за секретност. Да се отвори само при крайна нужда и пак няма да ме засекат със сигурност.

— Стига бе, Ники. От ЦРУ информация изтича като от цедка. Винаги си е било така. Нали именно затова съществуваме ние.

— Виж, Росовски, още щом ти споменах името и Ричард Ланкастър незабавно прие да разговаряме. И даде да се разбере, че знае за Управлението — може би така, както го е информирал Хари Дън. Или ти ще ми кажеш, че и Ланкастър лъже?

— Той безсъмнено е брилянтен мозък, но е и много суетен, а суетните хора ги лъжат лесно. Дън може да го е изработил така изкусно, както и самия теб.

— Във всеки случай Ланкастър поиска повече факти, проверка в дълбочина.

— Естествено. Както би постъпил и ти на негово място. Вероятно се е изплашил.

Брайсън замълча, чувстваше слабост и лек световъртеж. Прекалено много неща не си идваха по местата, оставаха необяснени и противоречиви.

— Просперо — Ян Вансина — на няколко пъти попита дали Елена „знае нещо“. Какво е искал да каже?

— Опасявам се, че и върху нея паднаха немалко съмнения — по същото време, когато ти се зае със задачата да ни ликвидираш. Вансина имаше заповеди да провери дали и тя е в играта. Аз държах на тезата, че теб са те изиграли и са те изпратили за зелен хайвер. И се оказах прав.

— Слушай, я ми кажи как ще обясниш цяла поредица разработени от теб операции — в Шри Ланка, Перу, Либия, Ирак? Според Дън те са изцяло против американските интереси в чужбина — но така умело изработени, че дори и участниците не са схванали шахматните ходове. Били са прекалено близо до шахматното табло.

— Тра-ла-ла.

— Ами в Тунис? Абу не е ли бил човек на ЦРУ?

— Не мога да знам абсолютно всичко, Ники.

— Излиза, че грижливо изработената ти операция за проникване и проваляне на подготвяния преврат е целяла да демаскира и неутрализира извънредно ценен и ключов агент на ЦРУ. И по този начин да елиминира внедрен в системата на ислямския тероризъм техен човек. С едната ръка вършиш работа, с другата я разваляш. Така излиза.

— Ала-бала портокала, Ники.

— А на Коморските острови през 1978 г., когато ни изпрати да провалим опитите на наемниците да вземат властта според Дън те били подготвена от ЦРУ група, прехвърлена там, за да освободи американски и английски заложници. Коя е истината? Къде е истината, Уолър?

— Провери архивата, историческите събития. Въпросните заложници бяха освободени именно в резултат на нашата операция. Непосредствено след нея. Провери въпросната документация, ако можеш да се добереш до нея. А също и хронологията. Точно така — виж къде и точно кога стават нещата. Онези не са никаква група на ЦРУ, а хора на националистите. Прави си домашното, моето момче. Както съм те учил.

— Да вървиш по дяволите! Аз нали бях там, какво ме правиш на идиот! И на борда на „Испанска армада“ бях лично с прикритието, че нося чертежите на ново поколение антитанково оръжие, за да имам разменна монета. Калаканис веднага доведе заинтересования купувач и той беше твоят човек. Агент на управлението — Ванс Гифърд ли му беше името или как там, вече не съм сигурен! Самият Калаканис потвърди, че във Вашингтон имало голям интерес към подобни оръжия, а и засилено купуване.

— Ние вече не сме във Вашингтон, Ники, сам знаеш това. Трябваше да се преместим — проникнаха в нашата структура.

— А защо тогава твоят агент беше толкова мераклия да купи чертежите? За личната ви колекция, така ли?

— Ники...

— И защо същият човек пристигна на кораба в компанията на човека на Жак Арно — Жан-Люк Бертран? И ти ме лъжеш, че не купувате оръжия, а?

— Гифърд си е вършил работата, Ник. Неговата работа!

— И каква е неговата работа, Уолър? Каква точно? Според Калаканис човекът похарчил добри пари и възнамерявал да похарчи още.

— В нашата игра човек не може просто да отиде, да огледа оръжията, да каже мерси и да си върви. Трябва и да купи. Онези, които само надничат, бързо ги разкриват и ги отстраняват.

— А Просперо — Ян Вансина — в Женева? По същия начин изпрал пет милиарда долара с цел да не го заподозрат, а? Прикритие!

Браво на теб, Уолър!

— Кой ти каза това последното — Дън ли?

Брайсън не отговори, само загледа бившия си ментор в лицето, като усещаше силните удари на сърцето си. Раната отново го заболя, очевидно минаваше ефектът на обезболяващите.

Тед Уолър заговори с все по-нарастващ сарказъм:

— И ти го е казал някъде извън стените на офиса си, нали? Там не желаше да говори, а? Подхвърли ти, че се опасява от подслушвателни устройства?

Брайсън продължи да мълчи, а Уолър добави:

— Заместник-директорът на главната разузнавателна институция на САЩ няма власт да нареди да му изчистят кабинета, а?

— Днес ще му го изчистят, утре маймунките ще се появят пак — възрази Брайсън. — Тази техника е вече усъвършенствана до непознати висини. Ще му ги пуснат в кафето, ако си искат...

Уолър изпуфтя презрително.

— Изработил те е, Ники. Чисто шоу. Истински театър. Опитал се е — и то с пълен успех, както виждам — да те убеди, че той е от добрите. Опълчил се срещу тъмните сили. И забележи — в този случай тъмните сили са в самото ЦРУ. Цялото ЦРУ, Ники, нали така? В което той е номер две.

Уолър заклати укорно глава.

— За Бога, Ники. И ти му се върза. Браво.

— Дадох му служебната карта, която взех от агента — онзи, който се опита да ме убие при Шантили.

— Чакай да позная! Той я провери и ти каза, че е фалшива.

— Тц.

— Тогава ти е казал, че лицето не фигурира в служебните досиета, че го няма в документите, в компютрите и прочие. Правил е всички приоритетни проверки — код „Сигма“ и така нататък, и се е оказало, че онзи е работил под прикритие, при извънредни обстоятелства и в чужбина. И край на следата.

— Е, и какво? Така беше, но не е ли логично? Изпратени под прикритие — при екстремна ситуация — агенти не оставят следи, това го знае всеки работник от разузнаването. Освен това Дън призна, че едва ли е най-подходящо ЦРУ да разследва Управлението.

— И ти се разнежи и му повярва още повече, а, Ники? Повярва му лично? С живота си?

— Ти продължаваш да намекваш, че той ми е уреждал терминиране, а в същото време ме е изпращал да разследвам дейността на Управлението? Това не е просто алогизъм, то си е направо дивотия, Уолър! Лудост някаква.

— Да направляваш важна операция в движение е винаги извънредно сложна задача, свързана с много променливи и налагаща непрекъснати изчисления и преизчисления на оперативните стойности. Да ти кажа ли какво мисля? Веднъж като си надживял първите им опити да те отстранят, Дън е видял в теб потенциала. Съзнал е големите ти възможности и е решил да те оползотвори по друг начин — да те репрограмира и да те прати по друга следа и с друга цел. Но е време вече да поставим нещата на мястото им, както се казва. Тогава ще видим...

На Брайсън му се стори, че Уолър говори все по-тихо и по-тихо. Гласът му се отдалечаваше, заглъхваше, Ник вече не разбираше какво му казва. Постепенно всичко потъна в мрак и сякаш се разтопи, околните форми и звуци се загубиха в обща мъгла.

Когато отвори очи, видя, че се намира в бяла стая сред множество блестящи стоманени предмети, под ослепителна светлина на тавана. Лежеше на легло, покрит със стегнати завивки, очите го боляха от яркото осветление, гърлото му бе пресъхнало, устните му бяха сухи и напукани.

Срещу светлината изпъкваха две фигури — едната безпогрешно тази на Уолър, другата — по-дребна и значително по-слаба, може би на медицинска сестра. Чу плътния баритон на Уолър:

— ... вече идва на себе и сигурно ни чува. Как си, Ники?

Брайсън изхъмка, опита се да преглътне.

— Вероятно е жаден — обади се женски глас.

Съвсем познат женски глас.

— Да му дадем вода?

Не може да бъде! Брайсън примига, присви очи и се напегна да фокусира предметите и фигурите в стаята.

Сега видя лицето на Уолър. И нейното.

Сърцето му заби бясно. Пак се напегна, вероятно му се привиждат разни неща. Присви очи и отново погледна. Този път вече

бе сигурен.

— Ти ли си, Елена? — само това рече.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

— Никълъс — отвърна тя и се приближи.

Сега я виждаше великолепно. Да, беше Елена, все така зашеметяващо красива, макар и променена. Лицето ѝ бе отслабнало, някак си по-ъгловато, а от това очите ѝ ставаха по-големи. Изглеждаше загрижена, дори уплашена за нещо, но гласът ѝ бе съвсем делови и прям.

— Толкова време мина. Остарял си.

Брайсън кимна и успя да изхърхори:

— Да, сигурно е така.

Някой му подаде пластмасова чашка вода. Бе сестрата. Той я пое, глътна съдържанието ѝ наведнъж и я върна. Сестрата я напълни отново и пак му я подаде. Той пи дълго, жадно благодарно. Елена седна до леглото, съвсем близо до него.

— Трябва да говорим — рече тя и в гласа ѝ сякаш прозвуча неотложна нужда.

— Да — отвърна Ник.

Гърлото го болеше, трудно му бе да говори.

— Има за какво... много неща, Елена... не зная откъде да започна...

— Но време няма — каза тя отсечено и напълно делово. „Време няма“ — отекна в съзнанието му. Няма ли време? Цели пет години бе имал прекалено много време да мисли, да страда, да агонизира. Отново и отново.

Тя продължи:

— Трябва да ни кажеш всичко, което си научил, всичко, абсолютно всичко. Всичко по пътя към Прометей. Всичко, което ще послужи да разгадаем криптографските параметри.

Той я изгледа удивено, изумено. Добре ли чуваше? Тя направо го разпитваше, при това със служебен тон, за кодове и криптография, за някой или нещо на име Прометей... А бе изчезнала от живота му без дума обяснение още преди пет години и оттогава я виждаше за първи път. Криптография, за Бога!

— Искам да зная защо ме напусна и къде отиде — дрезгаво настоя той. — Защо?

— Никълъс — продължи тя делово, — казал си на Тед, че си копирал чипа на кодовия телефон на Жак Арно. Къде се намира копие?

— Така ли... това ли съм казал? И кога съм...

— В самолета — обади се самият Уолър. — Забрави ли вече? Каза, че го имаш на диск или на някакво друго копие, или нещо друго подобно. Бил си в кабинета на Арно — не беше много ясен, но каза нещо в този смисъл. И не, недей да ме гледаш така — не си бил под въздействието на химикали или серум. Макар че от време на време бълнуваше и говореше несвързано.

— А сега къде съм?

— В болнична инсталация на Управлението в Дордона, Франция. Системата ти е поставена, защото си обезводнен, а в нея има и антибиотици с цел предотвратяване инфекция на раните ти.

— На Управлението, а?

— Да, сега нашата централа е тук. Трябваше да се преместим от съображения за сигурност. Във Вашингтон имяхме провали, наложи се да предприемем някои маневри, да напуснем страната, за да можем да си вършим работата.

— Какво искате от мен?

— Онова, което имаш, и то незабавно — намеси се Елена. — Ако предположенията ни са верни, разполагаме само с няколко дни, може би дори не дни, а часове.

— Преди какво?

— Преди Прометей да овладее положението — отвърна Уолър.

— Кой е Прометей?

— По-точно би било да попиташ какво е Прометей, но за съжаление не можем да ти отговорим. И затова имаме нужда от преснетия чип.

— Аз пък искам да знам какво става! — избухна Брайсън и се задъха, а гърлото остро го заболя. — И за теб, Елена! Къде си била толкова време и защо!

По упоритото ѝ изражение разбра, че тя не възнамерява да му отговори, а настоява да продължи разпита.

— Ник, нека сега не си говорим за лични неща. Друг път... Времето изтича...

— Искам да знам какво съм означавал за теб? — викна той. — Какво е означавал нашият брак, съвместният ни живот, всичките тези години... ако те просто са минало, ако всичко между нас е свършено, пак ми дължиш поне обяснение — какво се случи и защо ме напусна!

— Но, Ник...

— Усещам, че има нещо общо с Букурещ!

Долната ѝ устна трепна, цялата ѝ брадичка затрепери, а очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Ето, знаех си... — въздъхна той и продължи с по-мек глас:

— Ако си научила нещо, то би трябвало и да си разбрала, че каквото съм направил, все е било заради теб!

— Ник, моля те — рече тя с отчаян глас. — Моля те! Опитвам се да се събера, а ти ме измъчваш...

— Какво според теб е станало в Букурещ? Какви лъжи са ти изговорили?

— Лъжи ли? — избухна тя изведнъж. — Не смей да ми говориш за лъжи! Ти ме излъга, ти! Гледаше ме в лицето и ми говореше фалшиви думи!

— Моля да ме извините — обади се Уолър. — Това е разговор за четири очи.

Извърна се и побутна пред себе си сестрата; двамата излязоха от стаята.

Брайсън не бе съвсем на себе си — цепеше го главата, гърлото му бе като раздрано, сякаш наранено до кръв. Но събра сили и заговори. Страдаше ужасно и бе готов на всичко, само и само да стигне до истината.

— Вярно, излъгах те — внезапно призна той. — Сигурно и това е най-голямата ми грешка. Когато ме попита за онзи уикенд в Барселона, аз те излъгах. А ти го усети, знам, че го усети. Още тогава си го знаела, нали?

Тя кимна и сълзите потекоха по бузите ѝ.

— Но щом си знаела, че лъжа, би трябвало да разбереш защо! Трябваше да проумееш, че отидох в Букурещ, защото те обичах.

— Но аз не знаех какво си направил, Ник!

Сърцето чак го заболя от жал за нея, а и за себе си. Боже, как бе обичал тази жена! Искаше да стане и да я притисне в обятията си, а в същото време нещо в него крещеше, че е редно да я разтърси за яката и да я принуди да му каже цялата истина.

— Но сега вече знаеш, нали?

— Не знам какво зная вече, Ник! Бях ужасена, така ти бях обидена, чувствах се предадена — да, предадена от теб. Страхувах се за живота си, за родителите си... и просто знаех, че трябва да изчезна, да се скрия. Знаех, че ти си много добър в проследяването на хора и затова се опитах да изчезна безследно.

— Но Уолър е знаел къде си отишла!

Тя погледна в тавана, той проследи погледа ѝ — горе просветваше мъничка червена точка. Да, камера за наблюдение! Без съмнение, щом са в Управлението, има нещо такова. И какво означаваше това — че Уолър продължава да го следи, да го подслушва, какво ли? Ами да прави каквото си иска и да върви по дяволите!

Погледна Елена — тя свиваше пръсти в юмруци и ги разтваряше.

— То се случи само няколко дни след като ти ми каза, че отиваш в Барселона за уикенда. Аз си вършех рутинните задължения и преглеждах докладите, докато попаднах на следното: агент на Управлението се появил неочаквано и не по служебна задача в Букурещ!

— О, Боже!

— Ти разбираш, нали? Аз просто си вършех работата проследих сигнала и разбрах, че става дума за теб самия! Направо бях като ударена от гръм, бях съсипана, знаех, че би трябвало да си на друго място! Служебният доклад едва ли бе прикритие, при това ти толкова рядко използваше почивен уикенд, за да отидеш някъде без мен... а се оказа, че си организирай всичко тайно и потайно — аз да не разбера! Е, знаеш ме — аз съм много емоционална. Приемам нещата много навътре и това ме раздруса направо нечовешки. Отидох при Тед и му казах, че съм разбрала за теб. Разказах му направо цялата работа. И настоях, направо поставих нещата ребром — да ми каже какво става и защо ме лъжеш! Той веднага усети, че насреща си има една обидена и подозрително настроена съпруга — какво ти — направо ревнива... и не се опита да те прикрива. Онова, което ми каза, бе успокоително, но в същото време и не съвсем успокоително. Ако се бе опитал да те

скрие, сигурно щях да съм много ядосана, но именно тогава усетих, че твоите действия са изненадващи дори и за самия него. Същата информация бе дошла като изневиделица и за него. И тогава се уплаших и разтревожих още повече. Щом и самият Тед Уолър не знае какво правиш в Букурещ! Само си помисли...

Брайсън затвори очи и се разтрепери. Боже мой — още тогава са го следили! Непрекъснато е бил под наблюдение! Елитен агент, най-доверено лице... А пък в същото време бе взел всички необходими мерки, бе абсолютно сигурен, че подире му нямаше опашки. Как се е случило? И какво би могло да означава?

— Той не разследва ли постъпката ми? Ти не направи ли опит да провериш защо съм отишъл?

— О, и едното, и другото, разбира се. Използвах цялата налична техника, спътниковите връзки, външното наблюдение и те видях черно на бяло на снимка в Букурещ. И ми стана още по-мъчно, още по-болно. Малко по-късно един от независимите източници — с кодово название Титан, потвърди нашата информация и добави нови факти. И именно неговите сведения почти ме довършиха. Титан докладва, че си имал среща с генерал Раду Драган. С шефа на бившето Секуритате, моля ти се! Моят съпруг! С шефа на онези убийци, които търсеха отмъщение... Само се опитай да се поставиш на мое място!

— Боже мой, не! — наведе глава Брайсън. — Ти си помислила, че върша нещо зад гърба ти, тайно и сигурно се опитвам...

— Още повече че от Уолър разбрах: срещал си се с Драган без знанието на Управлението! Значи си търсел някаква сделка — нещо, с което едва ли би се гордял, щом като толкова се криеш... Но аз все пак ти дадох шанс. Попитах те направо в очите — къде беше през онзи уикенд?

— Но преди това никога не си ме разпитвала къде съм ходил и какво съм правил по време на отсъствията ми от дома!

— Ти тогава не може да не си усетил колко важен за мен бе твоят отговор. И продължи да ме лъжеш в очите. Нагло!

— Елена, мила, та аз се опитвах да те предпазя! И не желяех да те плаша, сигурен бях, че ако ти бях казал къде отивам, ти щеше да се възпротивиш. А пък ако ти бях признал впоследствие, ти пак щеше да се безпокоиш и да се сърдиш. Не е ли така?

— Е, сега го зная. Но тогава Титан информира, че е имало сделка с Драган — ти си му разкрил скривалището на моите родители в замяна на голяма услуга от негова страна...

— Но това е безсрамна лъжа!

— А аз откъде да знам по онова време?

— Но как си могла да повярваш, че съм в състояние да те предам — теб или родителите ти? Как си могла да го приемеш?

— Ами именно защото ме излъга, Никълъс! — кресна Елена гневно. — Ти даде ли ми някаква възможност да си помисля нещо друго? Ти излъга...

— Боже мили, Боже... какво ли си мислила за мен тогава...

— Веднага отидох при Тед и настоях незабавно да ме изведат от страната. Да ме скрият, и то на сигурно място! Някъде, където ти никога няма да ме намериш! Настоях да преместят и родителите ми. А това означаваше невероятни разноси, като се има предвид нивото на сигурност. Само помисли! Но Тед се съгласи и каза, че може би така ще бъде най-добре за всички. Аз бях така наранена, така съкрушена от твоето предателство, отчаяно се опитвах да защита и родителите си. Тогава Уолър ме прехвърли във Франция — мен тук, а майка и татко — на около час разстояние с кола оттук.

— А Уолър повярва, че съм направил подобно нещо?

— Какво Уолър? Той знаеше само, че и него си излъгал. Че действаш по собствено усмотрение и направо в разрез с всички служебни правила.

— Да, но той никога не ми поиска обяснение, дори не ми спомена каквото и да е!

— И това те изненадва, а? Ти не го ли познаваш? Действал е така по свои собствени причини, а и аз го помолих никога да не ти казва нищо, просто да не те предупреждава, че знае... А може би е искал да те предпази или да ти даде възможност...

— Но наистина ли не разбрахте какво точно съм говорил с Драган — сега бе ред на Брайсън да крещи. — Не разбрахте нищо, а? Че наистина съм направил сделка с убийците на онова копеле — но сделка в защита на родителите ти. Аз го заплаших онзи Драган, просто го изнудих по най-убедителния начин и подходът ми хвана дикиш, защото той е професионалист и повярва какво ще се случи на собственото му семейство... ако нещо стане с майка ти и баща ти. За

мен тази сделка бе лична! А и знаех, че единственият номер, който ще мине при него, е сицилианският тип заплаха.

Елена обаче вече не го слушаше, а ридаеше сгъната на две.

— ... ти не знаеш... нищо не знаеш колко съм мислила за теб и колко съм се питала защо стана така! Колко време мина в страшни мисли... татко почина преди две години, майка — миналата година. Тя просто нямаше волята да живее без него. О, боже, Никълъс! Смятала съм те за истинско чудовище!

Той протегна ръце да я прегърне, въпреки че нямаше сили да се изправи. Тя залитна напред и сама падна в ръцете му. И без да иска, докосна превързаната рана; изглежда, докосна нерв, защото болката се качи направо в главата му и го подлуди. Но Ник не посмя да я пусне, държеше я здраво в обятията си и я галеше по косата. Струваше му се така крехка и уязвима, красивите ѝ очи пълни със сълзи, зачервени.

— Боже, какво направих — хлипаше тя. — Какво направих, как съм могла да помисля, че ти...

— И аз имам вина — изпъшка Брайсън, — като се има предвид, че не бях честен към теб докрай. Но тук не става дума за случайно неразбирателство, а за нещо много сериозно. Кой е този агент с прозвище Титан? Защо е пуснал тази информация? С каква цел?

— Трябва да е част от Прометей. Те са знаели, че сме по следите им, че вече сме съвсем близо. И са се възползвали от обстоятелствата, за да създадат интрига, несигурност и противопоставяне сред нас. В дадения случай да изправят елитен агент срещу прекия шеф и съпругата му. И така вероятно са се появили фалшифицирани доклади с надежда да ни направят по-уязвими.

— Прометей... с Уолър споменавате това име прекалено често, а пък твърдите, че не знаете кой стои зад него. И все пак сигурно се досещате, имате някаква идея за лице или организация, за целите им...

Елена постави ръка на челото му, погледна го в очите.

— Боже, как само ми липсваше! Милият Ники...

Сетне му стисна ръката и рязко, възбудено се изправи, закрачи из стаята и заговори. Така постъпваше и навремето — винаги когато налице бе объркан и сложен проблем, сякаш самото движение и физическо натоварване стимулират мисловната ѝ дейност.

— За пръв път попаднахме на името Прометей преди около 20 месеца — каза тя бавно, замислена. — И решихме, че става дума за някакъв международен синдикат, централа или картел. Според данните, с които разполагахме, групата Прометей се очертаваше да е нещо като консорциум на технологични компании и държавни доставчици в областта на отбраната... и естествено техните агенти и подставени лица в правителствата на по-големите държави.

Брайсън внимателно слушаше и кимаше.

— Вертикално интегрираните компании на Жак Арно притежаваната от китайската армия организация начело с генерал Дзай, огромните холдинги на Анатолий Пришников по цялата територия на бившия Съветски съюз и в нова Русия. Корпоративни сдружения в глобален мащаб.

Елена извърна лице към него, смръщи вежди и спря за миг.

— Ами, да. В общи линии тези трите. Но, изглежда, има и още много по-дребни участници в глобален заговор, които действат съгласувано.

— Какво значи действат? Как? И в какво се изразява дейността им?

— Най-вече корпоративна дейност — сливания, консолидации, все с цел интегриране и уголемяване. Все по-бързо и по-бързо.

— Консолидация и сливания на базата на смесени фирми в отбранителната промишленост, така ли?

— Да. Но ударението все повече отива към телекомуникациите, спътниците и компютърната сфера. И говорим за нещо далеч по-крупно от просто създаване на корпоративна империя. Като в същото време напоследък се развихря истинска епидемия от терористични инциденти — от Вашингтон до Женева и Лил...

— Пришников и Арно знаеха за Лил предварително — каза Брайсън. — Лично ги чух няколко дни преди атентата да обсъждат нещо замислено да стане в Лил. Говореха, че въпросното събитие ще им разчисти пътя, че негодуванието ще бъде огромно...

— Да, безсъмнено ще им се открият нови възможности замисли се Елена. — В един всеобщ хаос ще нарасне търсенето в областта на оръжейното производство, ще скочат цените. Но не, не в това е нашият проблем с Прометей. Най-прекият път към увеличеното търсене е войната, а не изолираните терористични нападения. Кое доведе до

Втората световна война? Именно една от теориите, базирани на идеи за предизвикване на масово и масирано въоръжаване. Силите зад международните оръжейни картели създадоха младата нацистка Германия с надеждата, че глобалната война няма да закъснее. Както и стана.

— Но сега времената са коренно различни, Елена.

— Ник, само помисли: ключови играчи в Русия, Китай и Франция, а сто на сто има и други. Те са в състояние да създадат предпоставки за противопоставяне на държавите една срещу друга, да надуют бойните рогове, да призват за укрепване на националната отбрана. Това е начинът...

— Има много и най-различни начини да настройваш общественото мнение за въоръжаване и привеждане на националната отбрана във върхова готовност.

— Да, но ако ти държиш лостовите на властта? Изглежда, има някаква причина, която ги възпира. Не, тук не става дума за глобална надпревара във въоръжаването. Не е такъв почеркът. Наблюдатели сме на изолирани инциденти. Индивидуални терористични актове без поемане на отговорност, без позоваване на дадени организации. При една доста сгъстена програма. Защо?

— Тероризмът е друга форма на война — обади се Брайсън. — Война с други средства. Психологическа война, чиято цел е да деморализира и плаши хората.

— Но за война са нужни две страни, Ник.

— Ами да — терористите и тези, които са срещу тях.

Елена упорито завъртя глава.

— Не, нещата не се връзват така. Кои са онези, които са против тях? Доста мъгливо се изразяваш, Никълъс.

— Тероризмът е като театъра. Играе се от актьор или актьори пред публика.

— А търсеният краен резултат не е самото разрушение, а шумът, който ще се вдигне около него, така ли?

— Точно така.

— Сензацията винаги привлича вниманието към нещо си, към някаква кауза, група, личност. Обаче в нашия случай терористичната вълна остава без автори, без кауза, без групировка. Значи трябва да изследваме по-внимателно самата сензация, новините, за да видим

какво ги свързва, кое е обединителното звено. Какво е общото във всичките тези отделни инциденти?

— Че бе напълно възможно да бъдат предотвратени — остро рече Брайсън.

Елена го изглежда с любопитство и го попита:

— Защо се сещаш именно за това?

— Нека се върнем към вестникарските материали, към новините — телевизионни и по радиото. След всеки инцидент неизменно се появяваше и коментар — винаги приписан на анонимен правителствен източник: че ако са били взети нужните превантивни мерки, ако е било осигурено адекватно наблюдение във връзка с получени сигнали — трагедията щяла да бъде избегната.

— Наблюдение казваш, а? — замислено повтори тя.

— Да, и договорът. Международният договор за общи мерки за сигурност, превантивна дейност и координирано наблюдение. В него страни ще бъдат повечето държави в света.

— По силата на този договор трябва да бъде създадена международна централа за превантивно наблюдение, нали? Нещо като свръх-ФБР?

— Точно така.

— За което ще отидат милиарди и милиарди долари за нова сателитна техника, полицейско оборудване и какво ли още не. Много изгодно за гигантските компании... като тези на Арно, Пришников, Дзай. Да не би това да е целта? Международен договор, зад който те ще се скрият и ще призовават за нови отбранителни разходи и прочие. За въоръжаване и защита срещу терористите. И какво? Тероризмът се превръща в нова заплаха за мира непосредствено след ликвидирането на студената война. Какво казаха в последните новини? Че всички страни членки на Съвета за сигурност на ООН вече са парафирали и ратифицирали договора?

Всички, с изключение на Великобритания. Предполага се, че тя ще подпише в най-скоро време. Главният агитатор за това е лорд Майлс Пармуър. Той непрекъснато вдига много и силен шум.

Да, именно. Той е един от най-консервативните парламентаристи, но се оказа извънредно активен при организиране подкрепа за договора. Не бива да се подценяват амбициозни люде като него. Да си припомним подпалването на Райхстага през 1933 година.

Брайсън веднага възрази.

— Въпросните Прометеевци не действат по този начин.

Лорд Пармуър може би е изключително добър организатор, но едва ли е достатъчно умен. Не, мозъкът, който контролира голямата игра, е на друго място. Както казваше любимият ми бивш началник: „Върви по лая на кучетата, но търси ловеца.“

— Подмяташ, че в Лондон хора извън кадър дърпат конците на парламентарните дебати, така ли?

— Сто на сто.

— Но кои са те? Ако може да се доберем до някаква следа...

— Ще се наложи да отида лично, да поразпитам Пармуър. Изобщо да надникна максимално надълбоко.

— Но как ще отидеш? Не си добре, Ник.

— Свали ми тази проклета система и ще видиш.

Елена поклати глава и замълча. Сетне каза:

— Никълъс, при нормални обстоятелства бих се направила на загрижената ти съпруга, която ще настоява докрай да си останеш в леглото и да се лекуваш. Но ако наистина... честно твърдиш, че се чувстваш добре, е... какво да ти кажа? Истина е, че време няма никакво.

— Налага се да отида в Лондон. Пък и наистина ми се ходи. Тръгвам веднага щом се намери транспорт.

— Ще се обадя незабавно, ще помоля да подготвят нашия самолет. Дано не е нужен на Тед.

— Добре, давай. Тук наблизо има летище с писта, нали?

— Съвсем наблизо — кимна тя и пак се замисли. — Значи сега нещата около Касиди си идват на място.

— Касиди ли? Сенаторът?

— Същият.

— Какво за него? Него ли изхвърлиха от Сената? Всъщност заради какво беше? Съпругата му се оказа наркоманка, обвиниха я в притежание на наркотици... или нещо такова?

— Е, случаят е доста по-комплициран, но и така може да се каже. Преди много години, след тежка операция, тя се пристрастила към определен вид обезболяващи, а по-късно полицаи под прикритие я арестувал, когато купувала наркотици. Раздухаха случая: Касиди успял

да ѝ изтрие полицейското досие, но пък сетне я включил в програма за лечение, и то успешна.

— Той какво общо има с договора?

— В Сената той бе главният му опонент. Според него исканите мерки за тотално наблюдение ще означават потъпкване на човешките права на личен живот, персонална тайна и изобщо истинска приватност. Негов бе най-силният глас във Вашингтон против посегателствата върху личността в компютърния век. Много журналисти се заядоха с Касиди заради съдържащата се в оставката му ирония — бе принуден да излезе от властта заради скрити неща от миналото му и писаха, че затова бил толкова страстен привърженик на личната тайна и прочие.

— Е, нищо чудно да е било точно така.

— Ама номерът не е точно там. Интересното е, че през последните няколко месеца той е деветият поред конгресмен, който подава оставка или заявява, че повече няма да се кандидатира.

— Трудно нещо е да бъдеш политик, Елена.

— О, безсъмнено. Но ти ме познаваш — обучена съм да търся последователност, закономерности, еднакви характеристики, един и същи почерк или общ знаменател — там, където хората обикновено не ги търсят. Такава ми е работата. Ето например при конгресмените установих, че от общо девет души пет излизат от играта при неприятни за тях обстоятелства. Опозорени, компрометирани по един или друг начин. А и петимата са били открити противници на въпросния договор. Тук няма нищо случайно и едва ли е необходим аналитик или математик като мен, за да стигне до това заключение. Почти при всички случаи отнякъде изтича нещо много лично, частно и тайно и то е негативно, с тежки последствия. Единият имал старо психическо заболяване, втори навремето си използвал антидепресанти, трети гледал някой и друг порнофилм, на четвърти откриват чек, с който платил за нечий аборт. Такива неща.

— Значи тежко и горко на враговете на договора, а?

— Още по-лошо. Някой рови в най-личната им и частна документация и вади оттам неща, с които ги очерня.

— ФБР? Или някои бивши негови момчета?

— Но ФБР по принцип няма право да събира досиета от подобен характер, знаеш това, Ник. Поне не от времето след Едгар Хувър и до

наши дни. Естествено — те проучват в дълбочина всеки с изявена престъпна дейност, но нашият случай е съвсем друг.

— Тогава кой и защо?

— Започнах да търся по-надълбоко общото при тези хора. Кой би могъл да поръча подобни компрометиращи разкрития? Какво е същественото, което се повтаря и потрета при тях? Пуснах в Интернет специална търсеща програма, заредих всички налични данни в нашите компютри, най-вече най-подробни биографии, включително и финансови подробности, до които успях да се добера. Намират се и такива, знаеш, особено ако разполагаш с номерата на социалната осигуровка, а те не са толкова трудни за откриване. Излязоха любопитни факти — първо, че двамина имат вземане-даване с Първа вашингтонска банка. Като проверих и останалите трима — хоп! — до един се оказаха клиенти на същата.

— Значи или самата банка се оказва оръдие за изнудване, или пък някой си има сериозен достъп до нейните архиви.

— Точно така. Банкови досиета, чекове, парични трансфери... оттук стигаме и до здравните застраховки, сетне и до болнична и здравна документация, досиета и т.н.

— Хари Дън... — изтърси Ник.

— Ето ти и още един Прометеевец — заместник-директор на централното американско разузнаване.

— Ама чакай малко, Дън наистина ли...

— Така мислим, но само спекулативно — доказателства черно на бяло няма. Но я кажи ти какво знаеш за него?

— Ами лично той ме измъкна, и то силом, от кроткия ми пенсионерски живот на преподавател и ме принуди да тръгна по следите на Управлението. По онова време вие вече сигурно сте били по следите на Прометей и Дън вероятно е искал да разбере какво сте научили и как. Сигурно са решили да ви неутрализират. А може да си има и официална причина — ЦРУ да е зад договора. Централата отдавна настоява за специални права и засилено разузнавателно наблюдение в цял свят.

— Да, може и да е така. По различни причини и не на най-последно място заради необходимостта ЦРУ да си осигури официална мисия и повод да продължи съществуването си и сега, когато краят на студената война го изхвърли зад борда и го направи почти ненужно. А

ние сме си все така по следите на Прометей, но без сериозни успехи по отношение на истинската му същност. Натоварила съм с програми компютрите ни тук, обработваме всички сигнали и данни, които получаваме. Засекли сме доста подозрителни лица, като Арно, Пришников, Дзай и Дън, а между тях има редовна връзка. За съжаление съобщенията им са шифровани, можем да следим трафика и неговия формат, но не и съдържанието. От шифровъчна гледна точка те са нещо като принципа на холограмата, но ми липсват определени елементи и стойности, за да ги разчета, и досега всичките ми усилия са напразни. Но ако имаш кодовете...

Брайсън седна в леглото. Определено се почувства по-добре. Камък му бе паднал от сърцето, краката му вече не бяха изтръпнали и нещо в него сякаш крещеше да стане и да се разкърши. Е, болеше го и гърлото, и раните, но пък...

— Подай, ако обичаш, телефона — ето го там на масичката — помоли я той.

— Никълъс, излишно е — намираме се в подземен бункер и сигналят няма да...

— Дай го, дай го — широко се усмихна той и пое мобилния телефон.

Огледа го внимателно, сетне леко свали капачето над батериите, за да извади нещо продълговато и съвсем плоско.

— Ето, вземи... може би ще ти свърши работа.

Елена го взе, загледа се в него и възкликна:

— Но това е чип, силициев чип...

— По-точно казано, кодиращ чип — копие на онзи, който е в телефона на Жак Арно...

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Елена го поведе по дълъг подземен коридор, свързващ клиниката с друго крило на инсталацията. Подовете бяха каменни, полирани до блясък, стените — бели, ниските тавани звуконепроницаеми. Слънчева светлина не проникваше — нямаше прозорци. По интериора човек едва ли можеше да познае в коя част на света се намира.

— Този филиал е строен още преди десетина години — като европейски център на Управлението — обясни му тя.

— Работя тук, откакто... хм, откакто напуснах САЩ.

Пропусна онова, което първо й дойде на устата, помисли Ник — „откакто те напуснах...“.

— Скоро след това се разбра, че операциите ни в САЩ са компрометирани — имало е проникване, и то най-вероятно във връзка с разследването на Прометей. Тогава Уолър нареди пълна евакуация и от Вашингтон централата се премести тук. Наложил се някои части на сградата да се преустройват, нови да се добавят. Както сигурно си усетил, отвън нищо не се вижда. Само малка каменна сграда — всъщност построена в планинския скат стара вила, превърната в научноизследователски център.

— Казваш ми, че сме в Дордона, Франция. Вярвам ти, какво друго да направя — засмя се Ник.

Чувстваше се много по-добре, краката му възвръщаха силата си, но имаше още болки в раните и като вървеше, те изпращаха осезаеми сигнали в гърба и кръста.

— Е, сам ще видиш, когато излезем — обеща тя и също се усмихна. — Освен това ще се наложи да почакаме малко — докато обработят чипа.

Спряха пред метална врата. Елена бързо натрака кода на ключалковата клавиатура, постави палец на сензорния екран и вратата безшумно се разтвори по средата. Влязоха в просторно помещение, където въздухът бе хладен и сух.

По стенни рафтове бяха подредени множество компютри, телевизионни монитори и друга електронна апаратура.

— Смятаме, че нашият е сред най-мощните суперкомпютърни центрове в света — обърна се към него Елена. — Повечето от техниката е от семейство „Грей“ с огромна обработвателна мощ, извършваме квадрилиони операции в минута. Имаме Ай Би Ем тип Ес Пе, системи Ес Джи Ай „Оникс Риалити Енджин“, техника за компютърна архитектура, системи база данни и апаратури за съхраняване на данни с капацитет сто и дваисет гигабайта онлайн, роботно управление, невероятен сървър, свръхкомуникации.

— Хей, хей, спри — и така няма да разбере съвършенството на тукашната техника.

Но Елена бе видимо развълнувана и едвам се сдържаше. Бе в стихията си — бившата дребничка и много красива румънска студентка по математика, която в Букурещ бе писала на напукани черни дъски и работила на компютри производство 1970 година; тук тя бе стъпила направо в бъдещето. Брайсън я помнеше именно такава — абсолютна ентузиастка по отношение на работата си, обичаща я до полуда, сякаш омагьосана от техниката.

— Не забравяй да му кажеш и за седемдесет и петте мили оптично влакно, Елена — засмя се някой зад гърба им.

Брайсън разпозна гласа и изненадано се извърна. Бе Крис Еджкоумб, високият строен и зеленоок гвианец с матовата кожа.

— Хей, човече, много рядко започнахме да се виждаме — пошегува се Крис и здравата го прегърна. — Ето, че се върна, а!

Брайсън примига от болка, но и истински се зарадва.

— Не могат да ме разкарат, Крис, нали?

— Е, виждам, че съпругата наистина се зарадва — намигна Крис.

— Не зная дали „зарадва“ е точната дума — възрази Елена и извърна глава.

— Свети Кристъфър се е грижил за теб, както ти бях обещал рече младият мъж. — Пазил те е, където и да си ходил. Не, не питам къде. Ама ми е дяволски приятно, че отново си тук. Аз сега помагам на Елена, човече, тук разполагаме с желязна техника — най-доброто в Интернет, скоростни системи, изцяло цифрова техника, сателитни връзки с геосинхрон, оптични кабели и каквото си поискаш.

Междувременно Елена се наведе над една от цифровите машини „Алфа“.

— Те — Тук са кодираните комуникации на Прометеевците — телефонни и други — от последните пет месеца — обясни тя на Брайсън. — Подслушвали сме ги сателитно и сме ги записвали, но не можем да ги разчетем. Ако твоят чип е онова, което твърдиш, и не е заразен с вируси, скоро ще разполагаме с алгоритмите и...

— Колко скоро?

— Може би час, а може и повече — шест, седем. Зависи от различни фактори, най-вече на какво ниво е ключът. Фигуративно казано, помисли си за обикновен ключ за секретна брава: ако е шперц, ще отваря повечето брави, иначе ще си отваря само една — за която е направен. И тук принципът е същият. Ще разберем. Но каквото и да е, вече имаме начин да пробием кода.

— Аз ще ви се обадя веднага щом има резултати — обади се Крис и вдигна слушалката на звънящия телефон. — Защото ви вика Уолър.

Кабинетът на Тед Уолър бе почти точно копие на стария му от улица „К“. Само че тукашният бе малко по-просторен и без прозорци. И тук висяха старите картини с класическия ловен сюжет — кучета с простреляни от ловците птици в устата, на пода дебели килими от XVII век. Самият Уолър бе зад старото си масивно бюро от френски дъб.

— Седнете — покани ги той. — Имам малка, но приятна новина. Елена, струва ми се, че не познаваш един от най-талантливите ни и находчиви оперативни работници, който рядко ни зачита с посещение.

Поставеният пред бюрото му стол с висока облегалка се завъртя и двамата с изненада видяха седналата в него Лейла.

— О, да — хладно рече Елена и въздържано пое подадената й ръка. — Много съм слушала за вас.

— И аз също — с не по-топъл тон отвърна Лейла и добави: — Здравей, Ник.

Брайсън кимна.

— Здравсти, май не сме се виждали, откакто се опита да ме...

— О... хм, да — смути се Лейла. — Но знаеш, че не е било лично, нали разбираш?

— Естествено.

— Нося интересна новина, сто на сто ще ви заинтересува — изглежда, че Жак Арно се готви да изчезне от картинката — продължи Лейла самоуверено.

— Какво трябва да означава това? — попита Ник.

— Пристъпил е към ликвидация на холдингите. Прилича на действие на уплашен човек, защото не е организирано, няма прехвърляне на активи и авоари от един сектор в друг, няма строен бизнесменски подход, а мирише на бягство. Търговецът на смъртта се готви да се покрие някъде с парите си.

— Тук има нещо друго — подобни действия са безсмислени! — възрази Ник. — Не виждам логиката.

— Е, нали затова разполагаме с аналитици като Елена — усмихна се Лейла. — Те обработват онова, което агенти като теб и мен с толкова труд събират.

Елена мълчеше, замислена, с присвити устни. След малко попита:

— Какви са ви източниците, Лейла?

— Един от най-крупните съперници и конкуренти на Арно. Същият боклук като Арно — аморален и богат като Крез, абсолютно негово подобие, но го мрази до смърт. Като Каин и Авел са. Името му е Ален Поарие. Смятам, че сте чували за него — достатъчно е известен.

— С други думи, за ликвидацията на бизнеса на Арно сте научили от най-големия му съперник? — отново попита Елена.

— На прост език казано, точно така — отвърна Лейла. — На езика на алгоритмите сигурно ще звучи по-помпозно, вие си знаете. Сигурна съм, че методите ви са невъобразимо сложни.

Уолър наблюдаваше словесната фехтовка между двете жени с прикрита усмивка и удоволствието на намиращ се на Уимбълдън зрител.

— Знаете, моите методи почиват на изключително простичка аксиома: първо добре огледай източника. Например вие вярвате, че Поарие е враг на Арно. Естествено е да се предположи, че е така. Защото двамата са се представили в такава светлина. И са работили старателно върху тази представа.

— Какво се опитвате да кажете? — хладно подхвърли Лейла.

— Смятам, че ако огледате нещата по-внимателно, ще се окаже, че двамата са бизнеспартньори. Еднакви по ранг шефове взаимнообвързани холдингови компании с разклонения по цял свят. Съперничеството е трик — прост и елементарен.

— Значи съм донесла безполезна информация, така ли? — Лейла присви очи.

— Съвсем не — поправи я Елена. — Самият факт, че са ви разпознали и са ви подхвърлили фалшива информация, е сам по себе си достатъчно важен и полезен. Очевидно Арно се опитва да насочва нашето мислене в удобни за него насоки. Налага се да обърнем внимание не на самата лъжа, а на опита да ни се подхвърли такава.

Лейла се замисли и след минута се съгласи:

— Вероятно сте права.

— Щом Арно се опитва да заблуждава, вероятно това е част от общия им план — да ни объркат и да ни насочат в погрешна посока. Знаем, че предстои нещо важно, много важно за тях самите. Сега не можем да си позволим лукса да изпуснем каквото и да е. Изправени сме пред сили, обединили в себе си прекалено много власт, огромни ресурси и всеобхватна информация. Можем само да се надяваме да ни подценят. Това ще бъде най-добрият ни коз.

— Страхувам се само да не се окажат прави — подхвърли Лейла.

Веднага след това Уолър замина за Париж, където имаше важна среща. Тогава двамата излязоха на разходка из близката планина и по бреговете на река Дордона. Околността бе великолепна, типична френска природа, както и Брайсън успя да се убеди, щом излязоха от подземиято. Главният вход бе маскиран като стара каменна вила, построена направо в планинския скат. Случайният минувач би забелязал само вилата, достатъчно голяма, че да съдържа офисите на някакъв американски изследователски център, както пишеше на табелата отпред. И би допуснал, че въпросната американска институция използва сградата най-вече за курортни цели. Това би обяснило и малката писта недалеч, както и кацащите и излитащи от време на време леки самолети. Отвън нямаше начин човек да се досети за огромните помещения дълбоко под земята и в самата планина.

Брайсън вървеше внимателно по неравния терен — раните го наболяваха; от време на време извърщаше глава — Елена да не гледа гримасите му. Слязоха по тесен път помежду острите скали и попаднаха в разкошната долина, където искри древният воден път към Бордо — река Дордона. Накъдето и да се обърнеш, все има ферми с каменни и дървени постройки. Тук живеят предимно потомствени селяни, най-вече земеделци — солта на земята, както обичат да казват писателите. Мястото е прекрасно и Брайсън знаеше, че го посещават и множество чужденци — тези, които не могат да си позволят скъпите курорти в Южна Франция. Наоколо растат лозя, в далечината зеленеят осеяни с древни постройки склонове — в селцата и градчетата там има безброй кафенета и ресторанчета, където готвят изключително вкусно. Брайсън бе идвал по тези места преди години и сега поведе Елена между дебелиите стари дървета в гъстите гори, където са находищата на трюфелите — пазени в тайна, която се предава от поколение на поколение.

— Тед реши да се пренесем тук — обади се Елена. — Той нали обича деликатесите... та човек лесно може да разбере защо така си пада по тези места. Но идеята му си имаше и чисто практическа страна. Тук сме абсолютно анонимни, добре скрити. Околността е избрана след внимателен анализ — има гъста мрежа от отлични пътища във всяка посока: на север — към Париж, на изток — към Швейцария и Италия, на юг — към Средиземноморието, на запад — към Бордо и Атлантика. Мама и татко се влюбиха в това място. Липсваше им родината, естествено, но пък тук е толкова красиво...

Гласът ѝ потрепери леко и тя се извърна, а когато излязоха от гората, показва с ръка към далечни каменни къщици.

— Живеехме ето там — в каменните котежди.

— Ние, казваш?

— Ами аз се пренесох при тях, готвех им, домакинствах.

— Е, радвам се за теб. Те са спечелили онова, което аз загубих.

Тя се усмихна, леко го плясна по ръката.

— Е, старата поговорка си е вярна. Помниш ли я?

— Далеч от очите, далеч от сърцето — отвърна Брайсън и добави: — Има и друга поговорка: „Отсъствието изостря любовта, а присъствието я засилва.“ Мисля, че я знаеш.

— Никълъс, няма нужда от ирония. Много ми беше тежко. Изключително.

— И на мен също. Вероятно и по-тежко.

— Наложих ми се да си преустройвам живота. Но болката, чувството за загуба — те си останаха. Не можах да се отърся от тях. Ами ти?

— Нали ти казвам — беше ми много по-трудно. Най-вече заради несигурността. Все един и същи въпрос в главата ми — защо? Защо си отиде? Защо избяга от мен? Къде отиде? Какво си мисли?

— О, Ник, толкова те обичам! И двамата се оказахме жертви, заложници на професията, на недоверието и подозренията.

— Казаха ми, че са те натоварили да ме следиш и да докладваш.

— Натоварили, а? Глупости! Ние се влюбихме един в друг и то бе съвсем случайно. Но как да ти докажа, че не съм те наблюдавала по нечие указание? Аз те обичах, Никълъс. И още те обичам.

Брайсън разказа за лъжите на Хари Дън, за представената от шефа на ЦРУ версия на собствения му живот, за това как са го манипулирали и вербували, как са убили родителите му.

— О, хитро измислено. Те са умни — Прометеевците — замислено рече Елена. — В организация като нашата, където тайната е основно правило, никак не е трудно да посееш убедителни заблуждения. А при нас те представиха като изменник, който е тръгнал да ни унищожи. И така ни противопоставиха до такава степен, че не бяхме вече сигурни за нищо.

— А ти наистина ли не знаеше за Уолър?

— Какво за Уолър?

— Ами миналото му например... — запъна се Ник. — Къде е роден и как...

— За Русия ме питаш — кимна тя. — Зная, той сам ми разказа. Но не беше много отдавна. И сега си мисля, че го е направил, когато е решил да те върне в централата. Естествено — знаел е, че ще говорим.

Телефонът ѝ иззвъня.

— Да? Какво казваш... — лицето ѝ светна. — Идваме веднага. Благодаря ти, Крис.

— Късмет! — каза тя на Брайсън и го задърпа по обратния път.

Когато влязоха в помещението, Крис вече бе подготвил няколко дебели папки с разпечатки.

— Хей, хора, този код е костелив орех, но разчупихме ли го веднъж — потече и спиране няма. Принтерите запушиха от бачкане. Във всеки случай бе нужна доста компютърна мощ — добре че разполагаме с цялата тази техника — ухилено говореше младият мъж, видимо доволен от свършеното — И пак има още много, въпреки че процесорите ни са бързи. Изкуственият интелект губи доста време при превръщането на изговорена дума в информация за принтиране. Отначало реших да обработя разговорите по теми, но загреях, че ще забавя процеса, и оставих на теб да вземеш решение как да се действа.

— Благодаря, Крис — Елена пое папките и ги отнесе на голямата конферентна маса в съседната стая.

— Ще пратя да донесат много кафе — рече Крис. — Сигурно ще имате нужда от него.

Поделиха си папките и започнаха да четат. Най-ценен източник на информация се оказаха дешифрираните телефонни разговори между главните действащи в Прометей лица, но имаше и много други сведения, записи от съвещания и прочие. Участниците говореха напълно свободно, вероятно разчитайки на защитата на кода. Но някои от най-важните разговори — главно между Арно и Пришников — се оказаха доста неясни и заобиколни. Те говореха с видимо предварително уговорени условности, често употребяваха код, най-прост, но достатъчен да обърка слушателя. В този аспект огромният опит на Елена да разкрива скрити значения в сходни лингвистични единици се оказа извънредно ценен. Докато четеше, тя гъсто нашари с бележки разпечатките.

Брайсън пък повече познаваше самите хора, принципно разбираше спецификата на техните действия и операции. Това на свой ред му помогна да долови други нюанси и скрити значения.

И не след дълго Ник се обади:

— Виж, всъщност ние вече разполагаме с доста изобличаващ материал. Ето тук например Пришников ясно споменава уговорения атентат с антракса. При това три седмици по-рано. Вече не говорим за догадки, хипотези или чуто-недочуто. Ето го — черно на бяло.

— Но става ясно и друго — замислено възрази Елена. — Пришников и Арно не са главните фактори. Има други двама над тях... изглежда, че са американци.

— Нещо по-конкретно?

— Никъде не се споменават имена. На едно място става дума за западноамериканско време. Много е възможно единият да се намира или в Калифорния, или някъде по тихоокеанското крайбрежие на САЩ.

— Долови ли нещо за Лондон? Някаква идея за тамошния главен играч?

— Не...

Внезапно в стаята влезе Крис Еджкоумб с възбудена физиономия. Носеше няколко листа.

— Излезе още нещо — рече той и подаде на Елена покритите с колонки цифри разпечатки. — Подробни сведения за движение на големи пари в Първа вашингтонска банка — трансфери в нея и от нея. Мисля, че ще ви е интересно.

— Тази е същата банка, за която стана дума във връзка с подалите оставка сенатори, нали? — попита Брайсън. — Която подозирате в изнудване или пък от която изтича персонална информация за противниците на договора?

— Същата. При това виждам, че тук са посочени само фирмени трансфери — отбеляза Елена.

Еджкоумб кимна.

— Така е, ако съдим по цикличността на преводите, а също и от периодичността.

— Какво, какво? — заинтересува се Брайсън.

— Тук виждаме все една и съща кодова поредица, с която са оторизирани преводите, а това е типично само за напълно частна собственост.

— Пак не разбрах — въздъхна Ник.

— Изглежда, че тази вашингтонска банка е под контрола на друга, по-голяма финансова институция, а може би ѝ принадлежи.

— Че какво от това?

— Налице е опит нещата да се замъглят — тоест собственикът грижливо се крие.

— Е, нямате ли начин да проверите кой е тайният собственик?

Елена кимна, загледана в колонките цифри.

— Крис, повтарящият се номер трябва да е самият маршрутизиращ код. Я го пусни за проверка, то ще си излезе чий е той.

— Вече го направих, Елена — усмихна се Крис. — Принадлежи на нийоркската фирма на име „Меридит Уотърман“.

— Боже мой — възкликна тя. — Че тя е една от най-старите и уважавани инвестиционни банки на Уолстрийт. В сравнение с нея „Морган Стенли“ и „Браун Брадърс Хариман“ изглеждат като парвенюшки банчици. Изобщо не разбирам — защо „Меридит Уотърман“ ще изнудва конгресмени и сенатори и ще ги натиска да подкрепят онзи международен договор?

— Изглежда, „Меридит Уотърман“ е само параван — намеси се Брайсън.

— Не ми се вярва.

— Възможно да е холдингова компания и прикритие, използвано от друга институция или частно лице, може би група лица — като Прометеевците, — за да маскира истинските им холдинги. Възможно ли е да открием списъка на всички минали и настоящи партньори на „Меридит Уотърман“, може би също мажоритарните собственици...?

— Изобщо не е проблем — обади се Еджкоумб. — По силата на финансовите закони и банковия надзор всички частни фирми са длъжни да предоставят за справка този тип документация. Ще я извадим от Интернет.

— Но внимавай — зад неизвестно име може да се крие някой от Прометеевците, ако не и всичките.

Еджкоумб кимна и тръгна да изпълни поръчката.

— Чакай, чакай... една секунда! Сега се сещам, че партньор на „Меридит Уотърман“ е лично Ричард Ланкастър.

— Хайде бе!

— Преди да напусне Уолстрийт и да се захване с голямата политика, той е голяма клечка в инвестиционната банкова дейност. Златното момче на „Меридит Уотърман“. Нали така си прави и големите пари.

— Ланкастър, значи? Но той... нали ми каза, че ти симпатизирал, слушал те най-внимателно, помогнал ти...

— Вярно, че беше много любезен и ме изслуша най-внимателно, като изглеждаше искрено загрижен. Е, и какво? Изслуша ме и не направи нищо.

— Казал ти е да събереш още доказателства.

— Да, подобно на Хари Дън. За да използва събраната от мен информация. Пионка на чужда воля...

— Значи смяташ, че Ричард Ланкастър може да е член на Прометей?

— Не бих го изключил стопроцентово.

Елена отново се зачете в поредната разпечатка.

— Я виж тук какво е казано: „Поемането на властта ще бъде завършено 48 часа след като англичаните ратифицират договора...“

— Кого цитираш?

— Хм... не зная. Повикването е от Вашингтон, прекарано е през стерилни канали. Неизвестен за нас събеседник се обажда на Пришников.

— Не може ли да пуснете разговора на машината за гласова идентификация?

— Възможно е, но първо трябва да чуя оригиналния запис, да преценя дали изобщо е модифициран и ако е така, ще го процесиране, а това изисква време.

— Четиридесет и осем часа... поемане на властта... от кого и на кого? Как? Наистина трябва да отлетя за Лондон, и то веднага. За кога си поръчала самолета?

Елена си погледна часовника.

— Обещаха ми за след три часа и малко.

— Късно е. Ако тръгнем с кола...?

— Не, в никакъв случай. Разстоянието е голямо. Предлагам ти да отидем направо на летището, да ги натиснем, ако трябва да се позовем на Уолър и да ги накараме да побързат.

— Добре, да отидем. А нещата се развиват точно както каза и Дмитрий Лабов.

— Кой пък е Лабов?

— Заместникът на Пришников. Той се самоуби, но преди това успя да каже нещо в смисъл, че механизмите вече били в ход, задействани. Властта щяла да бъде изцяло поета. Всичко щяло да си дойде на мястото! И добави, че оставали броени дни.

— Знаеш ли, той сигурно е говорел за крайния срок! Боже мой, Ник, ти си прав — няма никакво време!

Елена рязко се изправи и в същия миг за частица от секундата светлините в стаята примигаха.

— Какво беше това? — стресна се тя.

— Имате ли аварийен генератор в сградата?

— Естествено. Как да нямаме.

— Е, току-що се включи той.

— Но той действа само когато токът спре централно — при повреда... нищо не се е случило, доколкото виждам...

— Давай! — изрева Ник и скочи на крака. — Незабавно трябва да излезем оттук!

— Какво?

— Да бягаме, Елена! Веднага! Нещо току-що стана с електромережата... къде е най-близкият изход?

Елена се обърна, посочи наляво.

— За Бога, давай! При насилствено проникване сигурно ключовите за сградата входи-изходи автоматично се запечатват! Сто на сто това е станало!

Брайсън отвори вратата и затича по коридора. Елена се поколеба, грабна няколко дискети от масата и хукна след него.

— Накъде? — извика той през рамо.

— Ето, оттук! — викна му тя, изпревари го и поведе.

Минаха по няколко къси коридора и внезапно се озоваха пред двойни врати с надпис „АВАРИЕН ИЗХОД“ и голям, боядисан в червено лост. Брайсън рязко го натисна, вратите се разтвориха и двамата излязоха в открит коридор. Посрещна ги тъмната нощ, лъхна студен въздух, а зад тях писна алармената инсталация.

На около два метра отпред отляво надясно се затваряше голяма и тежка решетка, която бавно пълзеше по релси. Бяха се включили автоматичните устройства.

— Давай, давай! — изкрещя Брайсън и скочи през останалия процеп, повлякъл Елена за ръка.

Успяха да се измъкнат просто последната секунда. Огледаха се — бяха на стръмния склон и недалеч от каменната вила. Самият аварийен изход бе скрит в гъст храсталак.

Затичаха надолу по склона, хванати за ръка, задъхани.

— Тук някъде да има автомобил? — викна Ник.

— Имаме един с повишена проходимост, винаги стои пред входа — отвърна Елена. — Ето го там!

Бе малък лендроувър модел „Дифендър 90“ с четворно задвижване, чиято боя мътно блестеше на лунната светлина. Брайсън се вмъкна в кабината и посегна към ключа. Нямаше го в контакта. За Бога, къде ли е?

Елена се качи от другата страна и посочи с ръка.

— Виж под гумената настилка.

Брайсън светкавично затърси по пода и наистина го намери подпъхнат под гумираното подово покритие. Колата запали с рев и Брайсън я подгони по тясната алея. Колкото се може по-далеч от подземната инсталация.

— Ник, какво става? — озърташе се Елена.

Преди Брайсън да успее да си отвори устата за отговор, зад тях се чу глух бумтеж, сетне лумна ослепителен блясък в бяло, изтрещя могъща експлозия, която разтърси вътрешностите на планината. Огромна маса земя и камъни полетя във въздуха. Взривът се движеше отдолу нагоре, ечаха титанични трясъци, цялата околност се разтресе няколко пъти, ехото отекна надалеч. Лендроувърът излезе от алеята и полетя през околните храсталаци, металът на каросерията се нагорещи, а Брайсън усети, че на гърба му облегалото почти пари.

Елена с мъка се задържаше на седалката, всеки удар на шасито в неравния терен я изхвърляше нагоре и изцяло ужасена, тя изпищя:

— Боже, Ник, Господи, помогни ни! Всичко е разрушено... компютрите... Крис... Боже, Ник, гледай, гледай!

Но Брайсън нямаше време да се обръща назад. С все сила стиснал волана, той натискаше газта и зъбите му скърцаха. Трябваше да изчезнат оттук максимално бързо, нямаше и секунда за губене. Добре че големите гуми с лекота преодоляваха всички препятствия на терена — джипът наистина бе с повишена проходимост. По-бързо и все по-бързо те летяха напред, а той си мислеше само едно нещо: „Спасих Елена! Спасих я и сега тя е с мен!“

Засега.

„Боже Господи, докога?“

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

Пристигнаха в Лондон някъде около десет часа вечерта — вече бе късно да вършат каквото и да е. Но за пръв път от пет години насам спаха в едно и също легло в хотел на „Ръсъл Скуеър“. Отначало бяха като непознати, а след известно време спонтанно изригнаха потискани чувства и телата им реагираха с цялата неведома сила на раздялата: любиха се страстно, дълго и отчаяно. Заспаха притиснати един в друг, с преплетени ръце и крака, изтощени от любовните усилия, но и от огромната отговорност, която ги бе довела тук.

На следващата утрин говориха за преживения кошмар, обсъдиха някои подробности, опитаха се да анализират случилото се.

— Когато се обади на дежурния на пистата, за да поръчаш самолета, стерилен телефон ли използва? — попита Ник.

Елена бавно поклати глава, лицето ѝ бе опънато от съмнения.

— Не, дежурният не разполага със скрамблър, затова нямаше как. Но всички разговори в рамките на тамошните ни инсталации бяха повече от сигурни. Комуникационният ни център бе осигурен срещу външна намеса. При разговори с Лондон, Париж или Мюнхен винаги сме употребявали стерилни канали, но единствено с цел да защитим отсрещната страна.

Но подобни разговори — на повече от 200 мили — вървят по наземните канали и се пренасочват от микровълновите новите кули, а именно те са уязвими от сателитно подслушване, нали?

— И наземните линии могат да се подслушват, но пряко, не сателитно. Трябва да се използват директно свързани с телефонната линия конвенционални средства, а това означава подслушвачът предварително да знае откъде идва повикването.

— Значи Прометеевците очевидно добре са познавали центъра в Дордона — констатира Брайсън. — И въпреки взетите от Уолър мерки движението на пистата трябва да е било постоянно наблюдавано. А тамошните инсталации са лека мишена за телефонно подслушване.

— Уолър, да! За Бога, добре че отлетя навреме. Но трябва да му се обадим...

— Убеден съм, че вече знае. Но Крис Еджкоумб...

Елена закри очи с ръка и изхлипа.

— И Крис... и Лейла...

— И още много други, мила. Повечето сигурно вече не познавам, но ти си имала приятели сред тях, нали?

Тя мълчаливо кимна и изтри избликналите сълзи. Ник я изглежда и замълча, но след минута продължи:

— Трябва да са се включили в електрозахранването, преди това са поставили експлозиви, най-вероятно пластични... из цялата инсталация, а сигурно и под нея. А това не би било възможно без вътрешни хора, значи е имало предатели. Управлението бе на път да разкрие играта на групата Прометей и затова се е налагало да бъде бързо неутрализирано. Опитаха се да ме използват, а сто на сто има и други като мен, и когато този номер не мина, са решили да прибегнат към крайни мерки. Значи плановите им са изключително важни и не търпят отлагане...

Оказваше се следователно, че евентуално прекият подход към лорд Майлс Пармуър е предварително обречен на неуспех. Той би предупредил неприятеля и едва ли би донесъл достатъчно важна информация, която те да използват. Хора като него са отлично охранявани и предварително подготвени и да заблуждават, и да объркват евентуалния противников разузнавач, разсъждаваше Брайсън. Още повече интуицията му подсказваше, че едва ли Пармуър е техният човек. Лордът бе прекалено известен, добре позната публична фигура, непрекъснато в общественото полезрение и едва ли би могъл да маневрира зад кадър. Не той бе контролиращата фигура тук. Може би някой друг, свързан с него, но не пряко. Но практически как?

Конспираторите на групата действаха точно, умно; те не биха позволили контактите да бъдат явни. Ако някъде е имало нещо черно на бяло — архиви, досиета, информация на хартия или в компютър, то отдавна вече е било изтрито, унищожено. Дори и най-доброто пряко наблюдение не би могло да разкрие скритите контроли, онези, които дърпат конците. Всъщност правилният подход на разузнавача в този случай би бил да се търси отсъстващото — онова, което го няма, било то изтрито или извадено, отстранено по някакъв начин. Но и той би бил все едно в купа сено да търсиш загубена шевна игла.

След дълги разсъждения Брайсън реши, че може би е най-добре да се поровят в миналото. По-надълбоко, по-внимателно. От опит знаеше, че често важна информация излиза от стари източници, стари компютърни досиета — архивни документи, до които рядко се прибягва, които са разпръснати на множество места и е много трудно да бъдат удачно заличени.

Това бе хипотеза, теория, но в нея хляб определено имаше. И цялата сутрин Ник прекара в библиотеката на Сейнт Панкрас, недалеч от „Юстън Роуд“ — грейнала под слънцето оранжева постройка на красива затревена площ, строена с ръчно правени тухли от истинска лестърска глина.

Брайсън и Елена пресякоха малкото площадче пред нея и минаха покрай Нютоновата статуя — дело на сър Едуардо Паолоци. Ник внимателно оглеждаше лицата на околните; професионален навик, който си бе абсолютно на място. Сигурен бе, че всички местни мрежи на Прометей са били предупредени да го търсят усилено, та макар и досега да не се бе случвало нищо подозрително.

Влязоха в самата библиотека — в главната читалня със старите масивни дъбови бюра с настолни лампи — и оттам се насочиха към по-малките дискретно скътани хранилища читални. Настаниха се в една от тях с красиви древни столове, пред покрити с кожа бюра, където цареше истинска клубна атмосфера.

За около час и нещо бяха натрупали на бюрата си почти всички планирани за проверка източници: дебели томове с официални протоколи на Парламента. Повечето от тях не бяха отваряни от години и издаваха типичния библиотечно-книжен мирис — на стара прах и мухъл. Ник и Елена седнаха и започнаха систематично и внимателно да ги прелистват. Интересуваха ги всички евентуално проведени дебати на тема заплахата за гражданското общество и човешките права, решения за мерки за наблюдение и следене на подозрителни елементи в рамките на обществото. Всеки си водеше бележки за онова, което намираше за интересно. Имаше достатъчно недобре обяснени референции, имена, места.

Първа заработи интуицията на Елена. Тя попадна на едно име: Рупърт Виър. Способен, тих и сдържан, отлично образован, организатор от класа, олицетворение на политическата умереност. При това майстор на процедурната тактика и видно добър парламентарен

игрaч. Възможно ли бе? И заслужаваше ли си да се проверява по-задълбочено?

Хм... Рупърт Виър, член на Парламента и народен представител от Челси, бе британският външен министър.

Брайсън грижливо проследи любопитните криволици на неговата кариера. Откри и се зачете в местните вестници на Челси, където имаше доста най-обикновени подробности — откъм чисто човешкия интерес и не толкова за официалната страна на събитията. Това бе досадна и тежка работа, невероятно трудоемка — налагаше се да сравнява и съпоставя хиляди факти от различни вестници, статии и други източници — пожълтели, почти готови да се разпаднат. От време на време го хващаха нервите: дали пък наистина си заслужаваше целият този труд и ровене? И какво толкова тайно можеше да се намери тук — в най-обикновената британска преса?

Но постоянстваше. И Елена също упорстваше, като непрестанно търсеше аналогии с другата си дейност: сред пороя от шумове и безполезна информация, някъде би могло да има сигнал, въпросът беше да внимават и да положат всички усилия да го интерпретират правилно. Виър бе завършил оксфордския колеж „Брейзнуоз“; там бе имал репутация на мързеливец — вероятно изкусно прикритие. Освен това Рупърт определено бе притежавал дарбата да култивира приятелства. А журналист от „Гардиън“ пък бе написал следното: „... влиянието му излиза далеч извън официалния периметър на службата му“. Постепенно се оформяше интересна картинка: години наред външният министър Рупърт Виър бе работил извън кадър и без да вдига излишен шум, за да подготви основите на въпросния договор. За тази цел се бе позовавал на стари услуги, бе изисквал политици да му върнат „неизплатени дългове“, бе примамвал или притискал приятели и съюзници. А публичните му изявления по темата винаги си оставаха напълно умерени и балансирани, никъде не личаха връзки с истинските радатели на договора.

А накрая вниманието на Брайсън привлече нещо на пръв поглед съвсем тривиално. На пожълтелите страници на брой на „Ивнинг стандарт“ от 1965 г. имаше информация за състезанията по академично гребане в Пангборн на Темза, където участват класираните се за целта студенти и ученици от националните университети, колежи и училища. Виър се бе състезавал от името на училище в Марлбъро като

шестокласник. Информацията бе напечатана със съвсем дребен шрифт и изглеждаше напълно безинтересна:

„На младежките състезания по академично гребане в Пангборн особено се отличиха екипажите на четворките и двойките скул. Най-добро време за деня даде номер 18 от училището на сър Уилям Борлѝс — 10 мин и 28 сек, следван непосредствено от бойките момчета от номер 16 от колежа «Сейнт Джордж»... при индивидуалните състезатели изпъкна Рупърт Виър (11 мин 50 сек) — само с 13 секунди пред съотборника си от Марлбъро Майлс Пармуър...“. И т.н. и т.н.

Брайсън препрочете текста и по-късно намери още няколко на същата тема. Рупърт Виър и Майлс Пармуър се бяха състезавали за Марлбъро — в един отбор: и индивидуално, и в един и същи екип.

Да. Английският външен министър и депутат — представител от Челси, ранен привърженик на договора, бе съотборник и отдавнашен приятел на лорд Майлс Пармуър.

Дали бяха намерили своя човек?

Новият уестминстърски дворец — много по-добре известен като сградата на Парламента — всъщност обединява древното с модерното и е най-британската от британските институции. В отдавна забравени времена — при господството на викингския крал Канют — тук се е издигал голям палат. Но настоящото си великолепие и блясък той придобива едва при Едуард Мъченика и Уилям Завоевателя през XI век. Историческата приемственост е налице, поне толкова, колкото и духът на Магна Харта, а разнообразят дори още по-впечатляващ. В средата на XIX век цялата сграда е престроена напълно в стила на късния готически Ренесанс, за да остави като трайно наследство не друго, а изобретателността на своите архитекти и визиите им за една изкуствена античност. На свой ред тя е преосмислена още веднъж след края на Втората световна война, когато блицкригът разрушава Камарата на общините за пореден път. И така — строят я отново, пак в

някаква (макар и по-кратка) интерпретация на късната готика, но вече като копие на копието.

Макар че почти се допира до един от най-натоварените с трафик лондонски центрове — Парламентарния площад, сградата или по-точно комплексът сгради на Парламента си остава дистанциран и изолиран благодарение на идилично устроената си близо осем акра площ с прилежащото празно пространство и градините. Практически с 1200-те си помещения и коридори с обща дължина някъде около две мили (3,2 км) тези сгради са истинско сборище на хиляди човешки мравки. Най-често използваните от парламентаристите части на сградите са същите, които редовно се показват и на туристите, но наред с тези внушителни паметници в Парламента има и други помещения и пространства. Техните планове са скрити и се държат в тайна по свързани със сигурността съображения. Но пък човек може да ги намери в историческите архиви.

Брайсън им посвети цели два часа от времето си, за да ги проучи и запамети. Трябваше да задържи в съзнанието си немалка поредица от несиметрично подредени архитектурни възли с най-различна форма, които Бог знае защо му напомняха на човешки вътрешности. Сега можеше да каже къде точно се пада „Библиотеката на Перовете“ спрямо „Залата на Престолонаследника“, отлично знаеше разстоянието от резиденцията на председателя на Камарата на общините до караулното, разстоянието между голямото фоайе в Камарата на общините и първата от министерските стаи.

В онези години без парно отопление е било много важно в самото сърце на сградата да има изолирани от външните стени места с един, че и два пласта други помещения. Вероятно е имало и други основания за това, като например охраната на височайшите особи, неизбежните ремонти на екстериора на важните за държавата сгради, съответно необходимостта от допълнителни помещения и коридори за движение на посетители и работници. Както и самото правителство, така и парламентарната институция си има своите нужди от комплексни пространства и невидима за обществеността и обикновения гражданин светая светих.

Междувременно Елена прегледа абсолютно всичко останало от наличните данни за живота на Рупърт Виър. Една подробност веднага привлече вниманието ѝ — още на 16 години Виър бе участвал в

конкурс на „Сънди таймс“ за решаване на кръстословици, който бе спечелил. Отрано е бил амбициозен и борбен; в това нямаше нищо лошо, макар и играта, която сега играеше, да не бе така безобидна.

В пет часа на разсъмване един мъж с раничка на гърба, кожено авиаторско яке и тъмни очила се разхождаше около Парламента. Приличаше на прекарал в пиянство нощта турист, който се опитва да си избие махмурлука. Или поне Брайсън се надяваше да го вземат за такъв. Поспря за миг пред черната статуя на Кромвел, прескочи до съседния вход прочете предупрежденията откъде трябва да се доставят пощенски и други пратки, по-големи от формат А-4, мина и покрай входа към „Библиотеката на Перовете“ и не пропусна да отбележи точното му разположение спрямо други важни части и места на Парламента. Прекоси градината и любопитно огледа дърветата, а целта бе да маркира разположението на камерите за сигурност, неизменно монтирани високо и под бели емайлени кожуси.

Вече бе научил, че столичната полиция разполага с цяла мрежа компютризирани трафик-камери — някъде около триста на брой, качени на стълбове или високи сгради из целия град. Всяка си има номер и може да бъде повикана с помощта на полицейския сървър. Всеки упълномощен служител има право да използва компютърния си терминал, за да огледа определен лондонски район. Камерите се въртят и фокусират, а използвана в последователната си цялост, мрежата дава добри възможности за полицейско проследяване. Не бива да седя прекалено дълго тук, рече си Ник и се упъти по-нататък.

Обикаляше главната сграда и сравняваше запаметеното, като „монтираше“ менталната картина върху физическата, обръщаше абстрактните измерения в конкретни дадености. Тук заедно действаха факт и интуиция, за да се получат определени данни, които мозъчният му „компютър“ може незабавно да повика за ползване, без наново да изчислява и съобразява. И тази техника бе един от ранните уроци на Уолър, може би и най-ценният. По време на акция единствената карта, която върши работа, е тази в главата ти — множество пъти бе повтарял Уолър.

Кулата на северния край на Парламента се нарича Сейнт Стивънс Тауър и има часовник. Висока е около триста и дваисет фута^[1]. Виктория Тауър пък е кулата, която е точно на обратния край на комплекса; тя е с еднаква височина, но по-широка, на места има

външни стълбища. Покривът помежду двете кули бе опасан с високо скеле — ремонтните работи тук практически не секват никога. Брайсън внимателно и търпеливо наблюдаваше, сравняваше, „налагаше“ и запаметяваше.

След малко се насочи към една от най-важните части — тази, която е обърната към реката и фактически опира на самата Темза. Там има тераса, при кулите стената пада право надолу — към водата, при това е доста височко. На отсрещния бряг забеляза няколко завързани моторници. Някои от тях принадлежаха на туристически фирми, други бяха на службата за поддръжка. На борда на едната бе написано: „Обслужване: гориво и смазочни материали“. Ник бавно огледа всичко повторно.

Планът бе съставен, графикът — уточнен. Върна се в хотела и се преоблече, сетне заедно с Елена преповториха и препотретиха всичките му точки и особености. И въпреки това опасенията на Ник не се разсейваха. Планът бе прекалено мобилен, доста неща щяха да се развият бързо, а той си знаеше: колкото повече променливи величини, толкова повече опасността да стане беля нараства в геометрична прогресия. Но избор вече нямаше, нямаше и връщане назад.

Облечен елегантно в двуреден, раиран костюм, с кръгли рогови очила, Брайсън (или Найджъл Хилбрет, както пишеше в пропуска му) се изкачи по стълбите от долното в горното фоайе на Камарата на общините и си намери място в галерията. Лицето му бе замръзнало в гримаса на абсолютно безразличие, русолявата му коса бе точно сресана в разделен по средата път, мустациите му — безупречно подстригани. Бе издокаран до мозъка на костите си като истински държавен чиновник на средно служебно ниво, дори одеколонът му бе подходяща марка — „Пеналигънс Бленъм“ — купен от „Уелингтън стрийт“. Подробеност, ще кажете, но важна, както и боядисаната коса, очилата и залепените мустаци. Навремето Уолър го бе въвел в тайните на дегизацията и пълното превъплъщаване — сериозни фактори на успеха. Брайсън отрано бе научил професионални трикове, като например поне няколко седмици да не докосва месо и млечни продукти, когато е на задача в Източна Азия: азиатците, които предпочитат рибата и соените продукти, с лекота подушват „месния“

дъх на западняка, чиито кожни протеини видоизменят поради богатата на месо храна. Подобно в това отношение бе поведението му винаги когато бе действал в арабския свят. Тези корекции на телесните миризми са пръв поглед дребна и досадна задача, но изключително важна за тънката страна на професионалната работа и успеха в нея.

С черно куфарче в краката, неподвижно и внимателно Найджъл Хилбрет следеше напрегнатите парламентарни дебати. Пред него и малко по-ниско депутатите седяха на облечени в кожа скамейки, необичайно осторожни и съсредоточени, вперили очи в поставените пред тях документи. Единственото осветление в парламентарната зала са малки капсулирани абажури, които висят на дълги жици от сводестия таван — индивидуални за всяко депутатско място. Едва ли е най-красивото решение на въпроса, но пък проблемът със светлината тук от години си е труден.

Министрите от сегашното правителство седяха на предната скамейка отдясно — опозицията бе отсреща, вляво.

Лакираните в тъмно дървени скамейки за публиката в галерията се извисяваха над тях, подредени като оперни балкони.

Брайсън бе пристигнал по средата на извънредното парламентарно заседание, но отлично знаеше обсъжданата тема. Тя бе същата, която вече дни наред бе в центъра на вниманието на парламентите и правителствата на почти всички държави в света: договорът за всеобща сигурност и превантивни мерки за наблюдение. А точно днес имаше и един конкретен повод — пореден терористичен акт, извършен от отцепническа фракция на „Шин Фейн“. Тези истински рецидивисти бяха взривили шрапнелно устройство в самия център на „Хародс“ в пиков час и ранените бяха стотици.

Дали тук не бе действала отново дългата ръка на групата Прометей? — питаше се Брайсън.

Сега за пръв път виждаше Рупърт Виър на живо. Външният министър имаше измамния вид на крехък и деликатен човек — съсухрен, сбръчкан, изглеждащ значително по-стар от истинската си възраст — 56 години, но бе жилав и динамичен, а острият му поглед и още по-острата мисъл рядко изпускаха нещо съществено. Брайсън си погледна часовника — още един чудесен щрих на превъплъщението — джобен, производство на „Маккалистър и син“.

Преди около час бе повикал един от парламентарните служители и по типичния за държавен чиновник начин надутото му бе наредил да предаде бележка за външния министър.

Вероятно вече бе стигнала до него или това щеше да стане всеки момент. Ник желаше да види реакцията му в мига, когато я прочете. Бележката бе прост, почти детински трик — съставен от любителката на кръстословици Елена — и оформен като кръстословичен пъзел. На нея пишеше:

„Между поддръжник и тях поставете кратка форма на лично местоимение, на края добавете крайната буква от името на гръцки герой и атински цар. Не се досещате? Хайде да се срещнем в кабинета ви през почивката.“

Елена бе имала вдъхновението в остроумния текст да заложи ключова дума, която Виър нямаше начин да пренебрегне.

И докато поредният член на опозицията сипеше нападки върху бъдещите заплахи на въпросния договор срещу човешките права и свободи, външният министър разпечата плика, извади бележката и внимателно я прочете. В следния миг огледа публиката в галерията и очите му незабавно се спряха върху Брайсън. Изражението му можеше да мине за напрегнато, но най-вече бе непроницаемо. Ник едвам успя да не трепне и да извърне глава. Минаха няколко доста дълги секунди, преди да стигне до логичното заключение, че Виър просто се бе загледал в далечината — нямаше начин да познава измисления Найджъл Хилбрет. Във всеки случай доста усилия на волята му струваше да запази имитираните по лицето безразличие и скука. Не, не бе лесно. По необходимост беше приел, че ако бъде забелязан с него и с плана им е свършено. Изпратените навсякъде агенти на Прометеевците безсъмнено бяха научили наизуст описанието му, а тукашната охрана сто на сто бе подкупена — едва ли имаше начин да не е така. Но налице бе и възможността те да не са били уведомени за Елена или пък да предполагат, че е загинала по време на взрива в Дордона.

Ето защо именно Елена щеше да осъществи прекия контакт. Заседанието трябваше да бъде спряно за почивка след десетина

минути. А онова, което трябваше да се случи тогава, щеше да предопредели всичко оттук напред.

Членовете на правителството обичайно имат кабинети на „Уайтхол“ или на съседни улици, този на външния министър е на „Кинг Чарлз“. Но Брайсън отлично знаеше, че поради неотложно свързаните му с Парламента и депутатите задачи и постоянни дела Виър имаше на разположение неголям апартамент и в самата парламентарна сграда. Той бе на разстояние пет минути път пеша от Камарата на общините, в странично крило, на дискретно и отдалечено място, където спокойно можеха да бъдат обсъдени деликатни и спешни въпроси.

Дали Виър ще откликне на срещата, или ще потърси друг начин да отговори? В това бе главният въпрос. Брайсън разчиташе, че първата му реакция ще бъде любопитството и той ще отскочи до кабинета си. Но в случай, че външният министър изпадне в паника или по някаква причина реши да иде на друго място, налагаше се да бъде проследен. Брайсън бе вещ в тези задачи и след като вече го познаваше по външност, едва ли щеше да се затрудни. И сега тръгна подир него. Виър слезе по каменното стълбище, мина покрай бюстовете на минали величия и премиери и тръгна към парламентарния си кабинет.

Тук някъде Брайсън трябваше да изостане — иначе непременно щеше да привлече нечие внимание.

Личната секретарка на министъра се казваше Белинда Хедлъм; бе едра жена на около 60 години с посивяла и завързана на кок коса.

— Тук има една дама. Твърди, че я очаквате — прошепна тя на Виър, когато той влезе в преддверието. — И че ви е изпратила бележка?

— Хм, да — отвърна той и в същия миг забеляза седналата на коженото канапе пред вратата на кабинета му Елена.

Беше се погрижила да направи подобаващото добро впечатление: скъпият тъмносин костюм бе с изискано деколте, не много високо, но не и неподходящо ниско, бляскавата и кестенява коса — прибрана назад, червилото — дискретно и скъпо. Изглеждаше великолепно, но и напълно професионално.

Виър повдигна вежди и се усмихна хищно:

— Мисля, че не се познаваме. Но, хм, бележката ви определено ме заинтригува. Тя е ваша, нали?

Махна с ръка и я покани да влезе в малкия, възтъмен, но елегантно и с много вкус обзаведен кабинет точно под наклонения покрив на парламентарната сграда. Настани се зад бюрото и ѝ посочи коженото кресло пред него.

Набързо прегледа оставената на бюрото кореспонденция. Но Елена усети, че той тайно я наблюдава и преценява. Стори ѝ се, че не я гледа като красива жена и евентуално мъжко завоевание, а по-скоро като противник.

— Изглежда, и вие обичате кръстословиците — като мен, нали? — обади се министърът след известно време. — Отговорът е Прометей, прав ли съм? Не е чак толкова трудно. Всъщност доста грубичко измислено. „Про“ — поддръжник, тях — „те“, по средата местоимението „ме“, накрая — „й“ от Тезей. Про-ме-те-й.

Замълча и я загледа право в лицето.

— На какво дължа удоволствието на вашето посещение, госпожице...?

— Голдони — подсказа тя.

През изминалите години Елена бе проговорила перфектен английски, но все пак ѝ бе останал известен акцент. Оттук и името. Сега и тя го гледаше внимателно, но лицето му бе непроницаемо. Веднага ѝ бе дал отговора: наистина грубичко маскираната дума, но все едно не разбираше за какво намеква тя. Поведението му не говореше нито за уплаха, нито за страх или каквото и да е опасение. Ако играеше, значи бе добър актьор и това хич не я изненадваше. Как иначе ще стигне до един от най-високите и ключови постове в Обединеното кралство?

— Предполагам, че телефонните ви връзки са стерилни, нали? — подхвърли Елена.

Той я изгледа, като че не разбра смисъла на думите.

— Знаете кой ме изпраща. Ще се наложи да извините подхода на този контакт, но пък причината за посещението е много спешна. Съществуващите канали за връзка вероятно са компрометирани.

— Моля да ме извините, не ви разбирам! — недоумяващо рече той.

— Не бива повече да използвате сегашните кодове — рече Елена, като внимателно го гледаше в лицето. — Това е изключително важно, особено сега, когато до влизането на плана в действие има толкова

малко време. Аз ще намеря начин да ви се обадя веднага след като нормализираме връзката.

Търпимостта в лицето на Виър внезапно се стопи. Недоумяващата усмивка изчезна, той се прокашля и се изправи.

— Вие май не сте с ума си. Сега обаче, ако ме извините...

— Недейте! — внезапно зашепна Елена. — Всички криптосистеми са компрометирани. На никого не можете да вярвате със сигурност! Променяме всички кодове. Изчакайте по-нататъшни указания!

Сега първоначално харизматичният външен министър се промени съвсем, лицето му стана зло, очите му засвяткаха. Той се изправи и завика:

— Вън! Моментално се махайте оттук! Незабавно се обаждам на охраната и в полицията. Ще направите много голяма грешка, ако отново ми се мернете пред очите или влезете в парламентарните сгради!

Но нямаше ли паника в гласа му? Дали зад цялото това възмущение не се опитваше да прикрие страха си?

И Виър посегна към бутона на бюрото, но в същия миг в кабинета неочаквано нахлу Саймън Доусън — заместник-външният министър и дългогодишен член на екипа му, в който отговаряше за вземането на най-важните решения и формулиране на политиката.

— Рупс — рече той усмихнато, — нямаше начин да не чуя виковете ти. Тази жена да не ти досажда?

Доусън бе светлокестеняв, бузест, но слабоват, изцяло приличаше на ученик. Държеше се съвсем свойски и току-що се бе обърнал към шефа си с употребяваното от съучениците преди години галено име. Министърът видимо се зарадва.

— Всъщност да, Саймън — рече той. — Бръщолеви ми дивотии за някакъв си Прометей, може би прозвище, за някакви си криптограми и прочие — за влизащи в действие планове! Напълно смахната! Обади се в МИ-5, ако обичаш — тази жена е направо заплаха за обществото!

Елена стана и отстъпи няколко крачки назад. Нещата съвсем не бяха наред. Доусън бе затворил дебелата дъбова врата след себе си и това изобщо не бе нормалното за подобни случаи поведение.

Но, естествено. Той сигурно беше...

И в същия миг Доусън извади от джоба на самото черен браунинг със заглушител.

— За Бога, Саймън, за какво ти е оръжие? — удиви се Виър. — Абсолютно ненужно, ти казвам! Убеден съм, че дамата ще има съзнанието незабавно да си тръгне, нали така?

И сега по лицето на Виър в бърза последователност се изписаха почуда, опасения, страх.

А ръката на Доусън се изтегна и пистолетът със заучено движение описа дъга. За да се насочи в Елена. Сърцето ѝ лудо затупа, очите ѝ пробягаха по стаята. Търсеше някакво решение, нечия помощ, възможност да избяга...

Сетне погледна заместник-министъра, които се взираше в лицето ѝ, сякаш искаше да прочете мислите ѝ. Тя дръзко отвърна на погледа и сякаш предизвикателно рече: „Хайде де, стреляй, ако смееш!“

И тогава той натисна спусъка, само че преди това ръката му се отмести. Оръжието сякаш кихна. Замръзнала от ужас, Елена видя как на челото на външния министър се появи малка червена дупка. По бялата риза цъфнаха едри капки кръв, Виър се свлече на килима зад бюрото.

Боже мой! Саймън Доусън! Той беше... да, неговото име бе прочела в старите вестникарски изрезки. Името на по-млад съученик, превърнал се в личен помощник и протеже.

Погрешно бе преценила.

Доусън бе по-високият в йерархията. Той бе контролерът.

Гледаше я с ледена усмивка.

— Беля, а? Направо неприятно! Не биваше да прекъсваме такава успешна кариера почти по средата. Но не ми оставихте избор. Прекалено много му казахте. Той е прекалено умен човек... хм, беше... и щеше бързо да улови изпуснатото. Тъц, така не можеше да стане... но вие не разбирате това, нали?

Приближи се до нея и се наведе, докато лицето му почти се допря до нейното и тя усети дъха му.

— Рупс бе може би малко нещо ленив, но не и лишен от интелект. Напротив! Какво си мислите, че направихте? Защо му надрънкахте тези неща за Прометей, а? Къде си пъхате носа! Но я сега да поговорим малко за вас самата!

Саймън Доусън. Защо не бяха прозрели в нещата. Лесно и логично бяха елиминирали Майлс Пармуър. Със същата логика би трябвало да отпадне и Рупърт Виър. Защото бе на прекалено видно място. Истинският контрол би трябвало да е в ръцете на някой на пръв поглед далеч по-безличен човек — някой от заместниците, от екипа, — лице, което използва нищо неподозиращия си началник и действа благодарение на неведението му.

— Значи той си е останал в неведение, а? — внезапно попита Елена и се усмихна.

— Рупс ли? Ами да. Защо да знае? Винаги е разчитал на съветите, на мнението ми. Но пък имаше чар и ми вършеше работа. Човек като мен има нужда именно от харизматична марионетка. Имаше — минало време.

Под погледа му Елена отстъпи назад, но той я последва.

— Говорите така, защото Англия вече подписа договора, нали?

— Точно така. Някъде преди пет минути. Но коя сте вие? Май не сме се запознавали официално? Или не е така?

Браунингът в ръката му не трепваше. От вътрешния джоб на самото извади плоска метална кутия, приличаше на цифрово устройство. Бе нещо доста сложно — май джобен компютър.

— Я да видим какво ще каже Мрежата — измърмори Доусън и насочи апаратчето към нея.

Удивително! Незабавно лицето ѝ се появи на малък екран течни кристали. Той заблестя, затрептя и замига — по него бяха стотици чужди лица. Докато се появи съвпадаш образ.

— Я, гледай ти. Елена Петреску — прочете той електронния надпис под снимката ѝ. — Родена през 1969 г. в Букурещ, Румъния. Единствена дъщеря на Андрей и Симона Петреску. А. Петреску е водещият експерт криптограф в страната. Интересно, много интересно...

Той четеше по-нататък, спираше се и я гледаше, като цъкаше и се усмихваше.

— ... изведена от Румъния с цялото си семейство точно преди преврата от 1989 г. от... Никълъс Брайсън. Я гледай ти! Омъжена за същия. Е, повече от ясно. И двамата сте служители на Управлението, нали? Били сте разделени пет години... я, тук има още по-интересни неща. Купували сте си овулационни стимуланти. Искали сте да

забременеете по-лесно, нали? Но не се е получило, както разбирам... хм, да. Редовни седмични посещения при психотерапевт... удивително. От какво сте страдали? Във връзка с политическото ви невъзвращенство или службата в свръхсекретното Управление? Или бракът не е вървял?

Може би насмешката, с която Доусън четеше справката, или специфичният му тон накара Елена да потръпне. В същото време забеляза, че вниманието му е в екрана и почти е забравил за оръжието.

— Има изтичане на информация около вашите планове — неочаквано се обади тя.

— Знаете ли, изобщо не ме интересува — весело ѝ отвърна Доусън.

— О, много се съмнявам. Вие се уплашихте и убихте Виър само защото той нареди да се обадите на МИ-5. А на тях трябва да се дадат обяснения — какво съм казала, как и прочие.

— Я гледай ти! Че ЦРУ и МИ-5, и МИ-6, и тем подобните трибуквени шпионски централки са вече неутрализирани. Само шибаното Управление ни отне повече време — може би заради параноичната ви структура. Макар че именно пословичната ви секретност ни улесни да ви парализираме. Странно е, като си помисли човек как вие толкова години не сте разбрали, че времето ви отдавна е минало, че сте извън него. Че сте анахронизъм. А онези глупаци от АНС са потъвали до шия в огромния по обем трафик — електронна поща, клетъчни телефони, целия Интернет. Боже мой, че всичко това е вече реликва от студената война. Все едно Съветският съюз не се е разпадал. Все едно, че червената заплаха отново ви дебне, а? А само като си помисля, че едно време АНС бе върхът на американското контраразузнаване, най-голямата централа, най-добрата. Е, мина това време, отдавна отлетя! Ами ЦРУ? Онези тъпанари, които ни подлъгаха да бомбардираме китайското посолство в Белград, а пък в същото време нямаха и идея, че Индия имала ядрено оръжие! За Бога! От всички некадърници те са най-големите! Колкото по-малко говорим за тях, толкова по-добре. Разузнавателните централи принадлежат към човешкото минало. И за това няма какво толкова да се чудим защо се опитвахте да спирате възхода на Прометей — вие сте си динозаври, които безсилно ръмжат срещу неизбежността на еволюцията! Но няма да мине и седмица и всички ще разберат за вашата гибел. На брега на

езерото ще бъде осигурен нов глобален ред, а добруването на човечеството ще бъде факт както никога преди!

Изведнъж Доусън спря помпозната си реч и погледна браунинга в ръката си.

— Понякога малцинството трябва да бъде пожертвано заради интереса на мнозинството. Представям си заглавията в „Телеграф“: „ВЪНШНИЯТ МИНИСТЪР ВИЪР УБИТ, УБИЙЦАТА СЕ САМОУБИВА“, и в „Сън“: „ЖЕНА ИЗДЕБВА МИНИСТЪР ВИЪР И ГО УБИВА, СЛЕДВА САМОУБИЙСТВО“. Вероятно ще има намеци и за сексуални отклонения или нещо подобно. А пистолетът и отпечатъците по него безсъмнено ще сочат именно към вас.

Сетне разви и свали заглушителя. Изглежда, бе много силен физически, макар че външно това не личеше. Силом постави браунинга в дланта ѝ, притисна пръстите около дръжката и изви ръката ѝ така, че оръжието допря дуло в слепоочието ѝ. И всичко стана за секунди. Елена се задърпа, изви се в ръцете му и се опита да се отскубне: ако не друго, поне няма да стои мирно като жертвен агнец. Сетне изкрещя колкото сила имаше. Мъчеше я усещането, че в собственото ѝ тяло е влязло някакво чуждо; опита се да претвори волята си в мускулни усилия и не успя. Блъсна Доусън и се опита да издере лицето му, той ѝ изви ръката и тогава тя чу глас, който сякаш идваше от много далеч.

Бе гласът на Ник Брайсън.

— Доусън, какво правиш, за Бога? Тя е от нашите!

Отвори се странична врата и през нея влезе облеченият като държавен чиновник Ник — с перуката, мустаците и очилата. Само при внимателен оглед от много близо можеше човек да познае, че това всъщност е Брайсън. Костюмът му бе измачкан и зацапан — личеше си, че е лазил някъде.

— Изпраща я лично Жак Арно! — укорно добави той.

— Кой, по дяволите, сте вие? — сопна се Доусън и рязко се извъртя, за да огледа по-добре новодошлия.

При това видимо се озадачи и обхванат от несигурност и съмнения, за миг пусна Елена. Тя се възползва от колебанието и се изскубна от ръцете му, като отстрани пистолета от главата си, а в следващия миг го подхвърли на Брайсън.

— Не мърдай и тихо! — остро предупреди последният, насочил оръжието в Доусън. — Или трупове ще станат два.

Доусън замръзна и загледа Ник с омраза, като от време на време извиваше очи и към Елена.

— Сега няколко въпроса — приближи Ник и почти допря пистолета в слепоочието на англичанина. — Ролите се сменят. Ще постъпиш разумно да отговаряш бързо, точно, правдиво.

Доусън заклати глава с омерзение и бавно отстъпи.

— Много се лъжеш, като си мислиш, че ще ме уплашиш. Прометей е всесилен! Прометей е планиран и задвижван вече повече от десетилетие. Никой не е по-силен от него, никоя държава, никой съюз!

— Млъквай! — прекъсна го Ник.

— Можеш да ме убиеш — безгрижно каза Доусън и продължи да се прокрадва към Елена, — но нищо няма да се промени, нито ще забави естествения ход на събитията. Ти държиш оръжието, с което бе убит скъпият ми приятел, който лежи там на пода. И ако убиеш и мен, ще трябва да отговаряш за две престъпления. И да ти кажа: този кабинет се подслушва електронно. Още щом като чух гласа на твоята приятелка и разбрах какви са й целите, незабавно позвъних на дежурния на подразделение „Алфа“ — на „Гросвенър Скуеър“. Мисля, че знаеш какво е това „Алфа“, а?

Брайсън го слушаше зяпнал.

— Всеки момент ще пристигнат! Всеки миг! Вече може би са в сградата, мръсно копеле такова!

Сетне Доусън се хвърли върху Елена и я сграбчи за гърлото. Лицето ѝ незабавно почервения, тя се задави, гласът ѝ захриптя и отправеният към Ник зов за помощ секна.

Нямаше избор — Брайсън стреля, стори му се, че е гръмнал топ. Доусън се преви, на челото му зейна кървава дупка, рухна като отсечено дърво.

— Бързо! — викна Брайсън. — Вземи му компютъра, портфейла и всичко останало от джобовете.

Извила лице с погнуса, Елена пребърка джобовете на убития и извади ключове, портфейл, разни документи. Сетне последва Брайсън през вратата. Намираха се в малко служебно помещение, на което Ник бе свалил задната дървена стена.

От дългогодишна служба във външно министерство Белинда Хедлъм бе научила, че дискретността е благодетел номер едно за всеки добър чиновник. Знаеше също, че шефът ѝ често води изключително важни и деликатни разговори в парламентарния си кабинет, а понякога се усамотява там с млади хубавици. Миналата година бе забелязала онази красива чиновничка от земеделското министерство, която се задържа повечко от обичайното време, а когато излизаше, бе притеснена и цялата пламтеше. Веднъж, при друг случай, си бе позволила да почука и веднага след това да влезе при Виър, но само защото по телефона спешно го търсеше самият премиер. Не бе заварила нищо особено, но шефът ѝ се нацупи и се муси няколко дена след това. Всичко това, разбира се, мина, но Белинда запомни урока. Във всеки случай познаваше мъжете — те до един са жертва на някоя слабост — кой залита по алкохола, кой по жените, кой с други прищевки.

Външният министър бе личен човек, един от най-изтъкнатите в кабинета и държавата, както постоянно напомняше „Експрес“ в уводните си статии. Затова Белинда се гордееше с работата си и с факта, че Виър бе избрал именно нея за личен секретар.

А ето сега — вътре ставаше нещо и тя нервно потриваше ръце и се чудеше как да постъпи. Не смееше да влезе направо — след онзи случай си бе научила мястото. Вратата бе дебела, звукоизолирана, но пък по едно време ѝ се стори, че чу нещо като изстрел. Не, така повече не можеше да продължава! Ами ако вътре наистина става нещо страшно и тя не направи нищо? Ако господин министърът е ранен и отчаяно се нуждае от помощ? Тогава какво, Белинда? При това в кабинета бе влязъл и Саймън Доусън, пръв помощник на шефа, а пък за него не бе типично да се задържа дълго. И още нещо... Никак, ама хич не ѝ хареса онази издокарана жена, която влезе първа. Вярно, че шефът я бе изгледал внимателно с онзи негов особен поглед, но пък Белинда бе сигурна, че посетителката не е от въпросния сорт жени. Познаваше ги от пръв поглед и интуицията никога не я бе лъгала, при това тази нямаше съответното излъчване.

Нещо не бе наред. Със сигурност не бе наред...

Е, повече така не може! Белинда решително потропа на вратата. Рязко — веднъж, дважд. Изчака малко и пак похлопа. Сетне високо извика:

— Много се извинявам — отсече и влезе.

Тогава изпищя с все сила. Толкова се изплаши от гледката, която си бе страшничка, че минаха няколко минути, докато си намери езика и се обади на охраната.

Сержант Роби Съливан от Уестминстърския отдел на столичната полиция бе висок, с гъвкаво и много силно тяло. Праволинеен, дълбоко религиозен, почтен. Редовно спортуваше, всяка сутрин тичаше по трудни маршрути поне час и винаги гледаше с чувство на превъзходство колегите, които се бяха занемарили и пълнееха, особено пък с напредването на годините. Човек би могъл да си помисли, че не гледат на работата си сериозно. Защото дебел полицаи не е истински полицаи, каквото и да си разправят разни хора. Роби служеше в Уестминстърския район вече седма година. Главен терен на действие, така да се каже, му бе Парламентът — с прилежащите територии. Обикновена полицейска работа — рутинна, при която често се налагаше принудително да извежда попаднали не на място хора и изобщо да поддържа реда. Инциденти рядко ставаха, годините на атентатите и акциите на ИРА го бяха научили на редица трикове, най-вече на бърза и точна реакция.

И въпреки всичко оказа се, че не е подготвен за сцената, която завариха с полицаи Ерик Белсън — неговия партньор — в кабинета на външния министър Виър. Слисаха се и двамата още с влизането и веднага се обадиха за помощ в Скотланд Ярд. Все пак успяха да направят изискваното от правилника в такива случаи. Разпитаха секретарката и събраха наличната полицейска сила, като разположиха по един полицаи на всяко важно стълбище. От показанията на Белинда стана ясно, че убиецът — най-вероятно жена — е на свобода и някъде из сградата. Макар че как е успяла да излезе от кабинета, без да мине покрай госпожа Хедлъм, си бе истинска мистерия. Съливан бе решен да не допусне онази жена да избяга. Не и по време на неговото дежурство! Малко ли курсове бе посещавал, колко години бе набивал пети по тротоарите — знаеше наизуст всички правила и указания за

действие при подобна ситуация. А сега бе попаднал на истински важен случай. Изключително важен. Адреналинът препускаше в кръвта му и непрекъснато му напомняше именно този факт.

Въздухът в дългия и тъмен коридор бе пращен, застоял, задушаващ. Очевидно тук с години не бе идвал никой. Брайсън и Елена се движеха максимално бързо, като се стараеха да пазят тишина. На места вървяха приведени, на други пълзяха по ръце и колене — както се случеше. Брайсън си носеше куфарчето, с което бе дошъл в Парламента. То му пречеше на движението, но съдържанието му можеше да се окаже важен фактор за оцеляване. Единствената светлина се прецеждаше през околните стени — дървени, зидани, всякакви, — зависеше от сектора и нивото. Движеха се в много стари работни и сервизни коридори. Зад стените от двете им страни се помещаваха офиси, отворени за свободно посещение помещения, складове, сервизни зали и т.н. Често чуваха далечни, приглушени гласове, малко по-високо на някои места, на други — по-ниско. По едно време Брайсън долови звуци, които го накараха да замръзне неподвижно. Очите им вече бяха привикнали с полумрака. Елена също спря и го погледна въпросително. Той сложи пръст на устните и се наведе към една пукнатина в стената.

От другата ѝ страна видя нещо познато: части от ботуши, маскировъчни халати и зелени униформи — военни, облечени като морски пехотинци. Изглежда, бяха пристигнали хората от групата за бързо реагиране „Алфа“ екип за специални задачи и поръчения, смъртоносен, действащ светкавично. Бяха тук и вече проверяваха сградата метър по метър. Брайсън знаеше, че част от екипа е придаден към охраняващите американското посолство в Лондон морски пехотинци. Злокобното присъствие на тези типове бе повече от тревожно — те бяха специално обучени убийци, ловци на хора. Пускаха ги в действие само в извънредни случаи — при поискване от най-високи места — правителството, Белия дом. Заповедите за целта идваха по особени канали, със строго секретен код и прочие. Изискваше се разрешение от Овалния кабинет — значи ставаше дума за държавни приоритети, когато нещо извънредно важно за нацията биваше поставено на карта. Значи ужасните планове на Прометей — Брайсън бе подочул част от приказките на Доусън, който явно намекна за някакво ново поколение правителствен шпионаж — влизаха в

действие с благословията и помощта на Белия дом. Съзнателно или несъзнателно — възможно бе да е употребена и заблуда. Един Бог само знае.

Лудост някаква! Едва ли става дума за бюрократични промени или правителствени размествания. Убийците на Прометей са вероятно преден отряд на официално санкционирана борба за власт, мислеше Ник, направо епохално разместване на пластовете и центровете ѝ. Но защо и как? И кой?

Точно пред тях имаше метална врата, а зад нея вероятно вентилационна шахта, като се съди по монтираните няколко въздушни филтъра. Брайсън опипа контурите им с пръсти и извади голяма отвертка. Сравнително бързо успя да откачи рамката на най-големия. С Елена се провряха през получения отвор и се плъзнаха по открилия се наклон на стоманената тръба отзад. Добре, че по нея имаше ребра — те задържаха хлъзгането. Но пък незабавно усетиха мощния полъх на студен въздух.

— Оттук ще излезем на разпределителния възел точно над „Канцлеровите порти“ — каза ѝ на ухото Брайсън. — Оттам пък ще се опитаме да стигнем до „Виктория Тауър“, но ще трябва много да внимаваме.

Колкото и голям да бе тукашният контингент на „Алфа“, едва ли хората му ще са достатъчни да претърсят огромния Уестминстърски дворец за кратко време. На около седем акра в него са разположени двете камари на Парламента с общо 1200 помещения, над стотина стълбища и три и нещо километра коридори. Но сто на сто ще им помагат и цивилни полицаи — помисли си Брайсън, вероятно до един подкупени от Прометеевците. Така че голямата площ съвсем не решаваше техния проблем. Можеха да срещнат преследвачите си всеки момент. В съзнанието на Ник като на кинолента се въртяха сложните планове на сградата. Трябваше някак си да ги опрости, да намери точния път в целия този хаос. Налагаше се да се довери на инстинкти, на интуиция, на огромния си оперативен опит от миналите години. Това му бе останало като ресурс. Иначе той и Елена просто няма да оцелеят...

Преследвачите безсъмнено щяха да проучат плановете и всички възможни изходи. Нямаше начин опитните ловци на хора да не открият онази хлабава дървена стена в малкото помещение до кабинета на

Виър. А оттам нямаше да е трудно да се ориентират накъде са тръгнали той и Елена.

При всички случаи ще пуснат компютърно задание и на базата на различни променливи ще получат отговор на въпроса: кои са най-добрите пътища за бягство? Една такава възможност бе прозорецът, но той е високо над земята, при това няма да открият следи от въжета или приспособления за изкачване и слизване. Секретарката ще твърди, че през нея не е минавал никой, макар че те ще допуснат възможностите тя да е излизала за известно време или да е помогнала на убиеца, затова няма да изключат този вариант, а ще проверяват и него.

Имаше и други пътища, но Брайсън бе сигурен, че хората от „Алфа“ няма да се затруднят и бързо ще открият дървената стена. А това означаваше, че може би вече няколко от тях са тръгнали право по следите им. Единствената надежда бе те да се забавят в истинския лабиринт от множеството пресичащи се коридори и проходи.

Но само след няколко секунди долови ечащи стъпки. И те идваха именно от мястото, откъдето бяха влезли в шахтата. Различи безпогрешно особената тоналност на ехото в метала и скърцането на дърво. Ами да! Вече бяха открили техния маршрут и ги преследваха.

Усети ръката на Елена да го стиска за рамото и да му сочи назад. Разчете устните ѝ: „Я чуй!“ Кимна ѝ с глава: „Знам!“

Замисли се за бърз изход. Браунингът на Доусън бе у него, но само с останалите в пачката патрони. В куфарчето имаше няколко инструмента, които в близък бой биха свършили работа, макар и да бяха далеч по-малко ефикасни. От друга страна, едва ли щеше да има близък бой. Засекат ли ги — свършено бе с тях. Ще има стрелба, независимо дали със заглушители или не.

Излязоха от шахтата и тръгнаха по тесен коридор. След завой вдясно в стената забелязаха тясна цепнатина и Брайсън веднага залепи очи в нея. Бе сервизно помещение, застлано със зелен линолеум, осветено с луминесцентни тела. Взя се още малко и на стелажите забеляза наредени различни препарати за чистене. Хора, изглежда, нямаше, макар че осветлението бе запалено. Ник внимателно опипа стената. Ниско долу имаше грубо направен дървен бордюрен кант, притискащ пластмасов панел, който се отваряше в стенен шкаф на същото помещение. Ето и решение! Оттук можеше да се влезе в помещението. Бързо извади нужните инструменти и започна да работи.

След секунди отмести канта и извади панела. Бе тясно, но успяха да се проврат. При скачането на пода Елена блъсна метална кофа и тя силно издрънча. Брайсън рязко вдигна ръка. И двамата замръзнаха на място, заслушани, с разтупани сърца.

Мина минута, Брайсън бе сигурен, че никой не е чул шума. Бавно, внимателно открянаха вратата на шкафа, помещението бе празно. Осветлението бе запалено, значи тук бе идвал някой, вероятно от чистачите, и този някой можеше да се върне всеки момент. Притичаха през стаята и се спряха на вратата. Ник надникна — отвън имаше слабо осветен коридор. И той бе напълно безлюден. Кимна на Елена и прошепна:

— Ти стой тук, докато ти дам сигнал, че е безопасно!

Излезе и тръгна вдясно. Скоро стигна до автомат за безалкохолни напитки, а до него кофа с парцал.

Тогава в дъното на коридора се появи човешка фигура. Брайсън измъкна напъхания в колана на панталона пистолет. Оказа се възрастна жена — чистачка, която вървеше бавно, с наведена глава, видимо уморена и задъхана, защото буташе пред себе си метална количка. Бързо прибра оръжието и тръгна към нея самоуверено, приготвяйки наум отговори на евентуални въпроси — какво търси тук? Все пак бе облечен в официални и скъпи дрехи, та макар и зацапани. Съзнаваше отлично, че от тази жена евентуално може да получи помощ, а двамата с Елена не бяха в състояние да подбират много.

— Извинете за секунда — подвижна той, когато приближи, и грижливо заизтърква изцапаното си сако.

— Загубихте ли се? — приветливо го попита тя. — Сигурно мога да помогна, а, миличък?

Имаше симпатично, макар старо и сбръчкано лице, от което се излъчваше добронамереност, бялата ѝ коса бе изтъняла и пожълтяла. Прекалено бе стара за подобна физическа работа и това, заедно с очевидната ѝ преумора, събуди съжаление и симпатия у Брайсън. Обаче очите ѝ бяха умни и интелигентни и грижливо го оглеждаха.

Загубен, а? Но пък при дадените обстоятелства въпросът си бе съвсем естествен. Каква работа можеше да има той в тази част на сградата, особено пък с тези дрехи? Дали персоналът не бе вече предупреден да внимава и информира за появата на непознати лица? Помисли бързо и реши да рискува.

— Аз съм от Скотланд Ярд — рече той с най-подходящия за целта английски акцент. — Имаме някои сигнали, знаете. Сигурността тук нещо куца... Може би вече сте чули...?

— Чух, чух — внимателно отвърна старицата. — Само че аз не смея да задавам въпроси. Ако много питаш, току-виж си си загубила работата.

Тя побутна количката и я спря до стената.

— Подочух разни слухове...

Извади стара, износена кърпичка и избърса лицето си, сетне се приведе и тихо попита:

— Може ли да ви питам нещо, хм, сър...?

Има нещо нередовно в тази жена, неспокойно помисли, по-скоро усети Брайсън, но какво точно? Изглежда я и рече:

— Да, кажете?

Старата зашляпа към него бавно, трудно и му се усмихна. Приблужи се съвсем и със същия тих глас каза:

— Чудя се как по дяволите все още си жив!

От гънките на старата рокля сякаш сам изхвъркна черен пистолет, тя го насочи и натисна спусъка.

Добре, че рефлексите му бяха на място. Бърз като светкавица, Ник успя само да вдигне кевлареното куфарче и да я блъсне в ръката. Куршумът рикошира в метала, ударът изби оръжието и то издрънча на пода.

Старицата изведнъж се преобрази — приклепна и с нечовешки рев скочи отгоре му — с разкривено лице и разперени като на вещица пръсти с остри нокти. Блъсна го и го повали тъкмо когато посягаше за взетия от Доусън пистолет. Усети остра болка в рамото — може би се бе отворила раната?

Боже, откъде тази сила в една старица? — наивно мина през съзнанието му, докато в следващия миг осъзна истината. Никаква старица не бе насреща му — беше далеч по-млада, далеч по-силна, отлично дегизирана жена, пък и актриса. Каква ти жена! Направо див звяр.

Удари го в лицето с права ръка и изпънати пръсти, единият попадна в окото му и го заслепи, ритна го в слабините. Брайсън изрева от болка и събра цялата си воля. Свали я с ножица и скочи отгоре ѝ, но мигом отскочи ужасен. От дясното му око течеше кръв, но не бе

загубил зрението си — това, което видя, бе наистина злокобно. Дълъг тънък стилет, по чието острие лъщеше нещо мазно. Токсичен алкалоид!

Познаваше тази смъртоносна субстанция; най-дребната драскотина, малко кръв и следва незабавна парализа, сетне смърт чрез задушаване.

Острието мина на милиметри от лицето му — дори подуши възкиселата алкалоидна миризма. Жената нападна отново и двамата заиграха странен, гротескен танц — тя замахва, той отскача. Нямаше време да посяга за пистолета — на два пъти върхът на стилета рязна дрехите му, но съдбата бе с него и той остана незасегнат. Издебна я третия път и направи контрахватка — лявата му ръка се стрелна като кобра направо към стилета и сграбчи китката ѝ. Това до голяма степен бе и психологически трик и тя очевидно се поддаде на изненадата.

Но само за миг. При нормални обстоятелства Брайсън би бил значително по-силен от нея, но не се бе възстановил от раните си. А тя владееше бойни изкуства, бе извънредно бърза и гъвкава. Размениха светкавични удари, без той да пуска китката, а тя отново го намери в чатала — този път с коляно. Болката бе изпепеляваща и за миг Брайсън реши, че е свършен. Зави му се свят, но преодоля замайването и я блъсна с все сила назад. Двамата паднаха заедно, перуката ѝ отхвъркна, отдолу се показва късо подстригана черна коса и контурите на плътно прилепнала лицева маска от латекс. Брайсън не пускаше китката със стилета.

Двубоят продължи с размяна на удари и лъжливи движения. Брайсън непрекъснато следеше очите ѝ — кървяхали, безумни. Тя бе силна и с невероятно добра координация. И така докато в един щастлив за него миг Ник използва собствения ѝ замах и силата зад него, за да го насочи в собствения ѝ врат. Очите ѝ се разшириха от ужас, острият връх просто лизна кожата, но ефектът бе прекалено бърз.

Тялото ѝ се разтресе, устните се разкривиха, потече слюнка, краката ѝ забарабаниха по пода и тя се замята като риба на сухо. Устата ѝ се отваряше отново и отново и тя безмълвно се давеше, търсейки въздуха, който не стигаше до дробовите ѝ. Сетне настъпи парализата и тя застина неподвижна, само някои мускулчета продължиха да потрепват.

Брайсън разтвори гънките на роклята ѝ и намери ножницата, за да я прибере заедно с острието във вътрешния джоб на сакото. Сетне се отпусна на земята и дълбоко пое дъх. Опипа раненото око и чу вика на Елена. Тя тичаше към него в паника.

— Какво стана? Какво ти е на окото? Не ми изглежда добре!

— Много бе силна, пистолет, стилет с отрова — късо отвърна задъханият Ник и посочи трупа. — Много силна и много, много добра в боя.

— От „Алфа“ ли е?

— Възможно е, но със сигурност човек от Прометей. „Алфа“ е съставена от подбрани бивши пехотинци и морски тюлени, а в тази имаше нещо необикновено, непознато за мен. Може да е от България или някоя друга от бившите соцстрани.

— Аз пък си седях там и бездействах! — укори се Елена.

— По-добре, защото можеше да пострадаш или тази вещица да те използва срещу мен — всичко можеше да стане. Радвам се, че остана в стаята — възрази Ник.

— О, Ник! Та аз съм безполезна и съм ти като куфар в ръцете. Не мога да се бия, не мога нищо...

— Хайде да изчезваме. Онези типове са решени на всяка цена да ни ликвидират. Но почакай... по-добре е да се разделим.

— Не мога, Ник!

— Елена, вече не може да не са разбрали, че сме двама — мъж и жена. Те са навсякъде, организацията им е великолепна — с какви ли не ресурси, щом могат да дегизират агенти като чистачки... Току-що бе убит английският външен министър. Всички сили на сигурността са вдигнати на крак, не само Прометей и „Алфа“.

— В тази сграда има хиляди хора, ще се скрием в самата тълпа.

— Тълпата е по-удобна за самите убийци, отколкото за жертвите, особено когато разполагат с описание на мишените. Тези хора няма да се спрат пред нищо.

— Не мога, Ник! Съжалявам, не ме изоставяй! Аз сама нищо не мога да направя! Ще ти помагам... моля ти се!

Брайсън помисли, кимна. Тя бе повече от ужасена. Нямаше право, просто не можеше да я изостави на произвола на съдбата, особено пък в това състояние.

— Добре. Ще трябва да търсим само задни или сервизни коридори, помощни помещения — където и както можем да ги намерим. Както знаеш, нужна ни е източната част на сградата — натам ни е пътят.

Надникна през най-близкия прозорец и разбра, че положението е доста неприятно. Долу в двора имаше поне шестима в маскировъчни костюми — хора от „Алфа“. Други по-надалеч проверяваха излизащите от изходите хора, неколцина оглеждаха покривите с бинокли.

— Няма да стане — обърна се той към Елена. — Ще обиколим и ще търсим товарен асансьор.

— Да слезем на приземния етаж ли?

— Не — там ще гъмжи от полиция и кой ли още не. Ще отидем на първия или втория етаж и ще търсим алтернативен изход. Ще намерим, не се бой — усмихна ѝ се той.

Тук видимо бяха в сервизен район, рядко употребяван, освен от чистачите. Но самият факт, че онази жена се въртеше именно на това място, говореше може би за две неща — че районът е ключов като местоположение в сградата — много пътища минават покрай него, и че наблизо има изходи. Жената е била оставена тук, за да следи минаващите и да сигнализира. Най-вероятно в съседство имаше и други.

Но нямаше как — трябваше да рискуват, не можеха да седят безкрайно на едно място. Брайсън реши да тръгнат по коридора вляво и интуицията не го излъга. След втория завой попаднаха на тъй нужния асансьор — старомоден, с малко ромбоидно прозорче и сгъваема решетка отвътре. Късмет! Това означаваше, че не се заключва и е вързан с общото хранване на сградата — за разлика от повечето модерни асансьори. Натисна бутона за повикване и кабинката със скърцане пристигна. Бе празна, мъждиво осветена. Влязоха, Ник натисна копчето за втория етаж. Затвори очи и мислено повика образа на плана на сградата. Асансьорът вероятно ще ги изведе в подобен сервизен район, но къде точно? Отвътре сградата не бе устроена еднородно — имаше толкова много разнообразни криволици и несиметрични решения, че Ник не би могъл да запомни всичките. Бе се постарал да усвои само най-главното.

Спряха на втория етаж. Брайсън откряна вратата и се огледа — изглеждаше чисто. Вдясно забеляза боядисана в зелено врата. Не бе заключена. Зад нея започваше коридор с дълга поредица махагонови врати с медни номера. Бяха прекалено обикновени — липсваха скъпите табели, титлите. Видимо канцеларии и офиси на чиновници, финансови служби, секретариат, въобще по-нископоставен персонал — парламентаристите бяха в друга част на зданието. Сремнаха двама-трима души, забързани по работата си — никой не ги загледа, нито спря, нищо в поведението им не подсказваше да са агенти или цивилни полицаи.

Отново инстинкт! Инстинкт и интуиция водеха Брайсън. В момента не разполагаше с нищо друго.

Спря по едно време, опита се да се ориентира. Източната част на сградата се падаше вдясно. Значи трябваше да вървят натам. Насреща им се появи добре облечена жена, високите ѝ токове кънтяха по мраморния под. Брайсън внимателно я огледа — тя отвърна на погледа му и отмина, видимо изненадана и любопитна. И как не. Ник представляваше неприятна гледка — елегантният костюм бе вече овалян и тук-таме скъсан, окото му бе покрито със засъхнала кръв, кожата наоколо посиняла. И дрехите на Елена не бяха в ред. Изглеждаха съвсем нередовни и мигом щяха да привлекат вниманието на първия полицаи или преследвач. Това бе много лошо, но какво да се прави? Време нямаше, къде ти възможности да се оправят пред огледалото на някоя тоалетна. Можеха да разчитат само на комбинация от късмет и бързина. Но Ник знаеше, че в такива случаи не бива да се залага на късмет. Последният винаги те изоставя точно когато най-много ти трябва.

Хвана Елена за ръката и я помъкна. По-нататък забеляза хора, застанали пред вратите — някои разговаряха, други може би чакаха реда си да влязат. Брайсън и Елена минаха покрай тях бързо, ниско навели лица с надеждата, че никой няма да им обърне внимание.

Внезапно Ник усети, че нещо не е наред. Космите на тила му настръхнаха, обхвана го безпокойство. Типичните сигнали на опасност. Околните шумове не бяха обичайните, нормалните за подобна обстановка. Или така му се струва? Защо телефоните звънят последователно, а не разбъркано?

Можеше да каже какво точно го безпокои, възможно бе да започва да си представя несъществуващи опасности. Но пък не го ли заглеждаха хората, покрай които минаваше?

Да, изравни ли се с тях, те замлъкват и извържат глави, за да го огледат. Това да не е някаква си параноя? Полудяваше ли?

След толкова години оперативни задачи като действащ разузнавач бе научил, че най-ценното му оръжие е инстинктът. Затова никога не подценяваше чувства и усещания, които други хора биха отхвърлили като измамни или параноични.

Да, някой ги наблюдава. Сигурен беше.

Но ако е така, защо нищо не се случва? Задърпа Елена след себе си още по-бързо. Вече не внимаваше дали привлича чуждото внимание или не — ситуацията бе излязла от този стадий.

На десетина метра пред тях зърна прозорец със стъклопис — подобен на катедралните. Тук прозорците трябваше да са точно над Темза. И повече или по-малко вече влизаха в официалната част на Парламента.

— Давай направо и веднага вляво — рече тихо на Елена.

Тя стисна ръката му в знак, че е разбрала. Стигнаха края на коридора и свиха вляво. Малко по-надолу зърнаха врата.

— Да се скрием там? — прошепна Елена.

— Добра идея — отвърна Ник и ускори крачките, без да се обръща назад.

Така или иначе вече бе доловил стъпките. Някой (или повече хора?) упорито вървеше след тях. Вратата бе от масивен дъб, сводеста, с матов прозорец, на който пишеше „Комисия 12“. Пъхнеха ли се вътре, може би щяха да заблудят преследвачите поне за малко.

Оказа се конферентна зала, голяма, разположена амфитеатрално. Светлините — два огромни полилея — бяха изключени. Кръгово разположените столове бяха с кожени седалки, украсени с медни пирони, централната площадка бе застлана с изящно оцветени плочки, а върху им бе поставена голяма старинна дървена маса, зад нея два реда скамейки за членовете на комисията. Светлина влизаше през два големи прозореца с оловни рамки точно срещу вратата. На тях някъде до средата висяха транспаранти, сигурно поставени с цел да омекотяват отразяващата се от Темза слънчева светлина. Атмосферата бе тържествена и приятна, таванът сводест, доста висок, стените —

облечени в тъмно на цвят дърво почти до половината височина, оттам нагоре имаше тапети с готически мотиви. На всяка стена висеше по една огромна картина — маслени бои, XIX век, тежки сюжети с батални сцени, крале начело на войските си пред открити водни площи, войнствено насочили напред мечове, Уестминстерското абатство по време на погребение. Единствените модерни щрихи в това тъй типично британско помещение бяха висящите на дълги жици от тавана микрофони и телевизионният монитор на едната стена. Под него пишеше: Камара на общините.

— Ник, едва ли ще успеем да се скрием тук — тревожно рече Елена. — Може би за мъничко... виждам, че гледаш към прозорците?

Той поклати глава, остави куфарчето на земята. Упорито го бе носил през цялото време.

— Високо сме — втория етаж и още половин етаж до приземния.

— Дали става за скок, как мислиш?

— Е, нека помисля — без риск няма да успеем. Би могло да бъде и много по-лошо.

— Ник, ще направя каквото кажеш, ако сметнеш, че друг изход няма. Но пък ако има...

Откъм вратата се чу шум, тя се отвори, нахлуха двама. Брайсън мигом залегна, дръпна Елена със себе си. След първите двама влязоха още двама. Ник забеляза сините им униформи. Столична полиция, англичани.

Бяха ги открили.

— Не мърдай! Полиция! — извика един.

Необичайно за английски полицаи всичките носеха оръжие.

— Не мърдайте! — извика и втори.

Елена не издържа и изпищя.

Брайсън изтегли браунинга от колана и се замисли. Четирима души — четири пистолета. Не бе чак толкова невъзможно да се пребори с тях, особено като използва за прикритие масивните дървени мебели.

Но дали наистина бяха полицаи? Откъде да знае? Изглеждаха истински, с решителни физиономии. Но защо не стрелят? Убийците от Прометей нямаше толкова да му мислят. Какво ли става?

— Ето ги там! — извика пак някой от тях. — Това са убийците!

— Хвърлете оръжието! — нареди друг, който сигурно бе старшият. — Веднага го хвърлете! Няма къде да се скриете!

Брайсън бързо се огледа. Наистина бяха в капан, а четиримата се разгънаха във верига и тръгнаха в обход покрай стените на голямата зала.

— Хвърли го, ти казвам, боклук такъв, хвърли пистолета! И станете! Ръцете високо! Давай!

Елена отчаяно погледна Брайсън — очите ѝ питаха: какво да правим? Мислите на Ник препускаха — да се предадат сега означаваше да попаднат в ръцете на неизвестни хора. Полицаи, които всъщност може да са просто преоблечени убийци на Прометей.

Ами ако наистина бяха полицаи? Не биваше да се ангажира с убийство на членове на лондонската полиция. От друга страна, всеки истински полицай би помислил, че задържа убийците на британския външен министър. Хайде сега! Ще ги отведат в някой участък и ще ги разпитват часове наред. С такова време не разполагаха. И с никаква гаранция, че може да ги освободят. Ако първо до тях не стигнат палачите на Прометей...

Не, не биваше да се предават! Но пък всичко друго бе лудост, самоубийство!

Той дълбоко пое дъх, затвори очи за миг и бавно се изправи с вдигнати ръце.

— Добре — рече уморено. — Ваши сме. Заловихте ни...

[1] фут = 30,48 см. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

Напред пристъпи този, който видимо бе най-старши. Висок, добре сложен мъж, на куртката му пишеше името: Съливан.

— О'кей, пусни пистолета бавно и дръж ръцете по-високо, ако не искаш да пострадаш! — рече той авторитетно, без злоба. — Ние сме четирима, вие — двама. Сигурно сте забелязали.

Брайсън държеше оръжието високо, за да го виждат. Не бе насочено срещу никого. Тези истински ли бяха или не? Това бе най-големият проблем сега.

— Съгласен — спокойно отвърна Брайсън. — Но първо искам да ви видя документите.

— Я си затваряй човката! — ревна един от хората и размаха пистолета. — Ето ми документа, боклук такъв! Защо не ме пробваш, а!

Но Съливан продължи:

— Добре. Веднага щом ви поставим белезници, незабавно ще можете да ни разгледате служебните карти.

— А, не — възрази Брайсън и леко наклони пистолета, без да го насочва към определен човек. — С удоволствие ще ви сътруднича, но само когато съм сигурен, че сте тези, за които се представяте. Защото тук е пълно с всякакви наемници и убийци, които шетат из Парламента в грубо нарушение поне на десетина английски закона. Веднага щом се уверя, че не сте от тях и пускам оръжието.

— Я да гръмнем този задник! — ревна същият полицаи.

— Ще стреляте само когато дам заповед за това, полицаи — рязко откликна Съливан и отново извърна глава към Брайсън. — Добре. Ще ти покажа картата, но предупреждавам — убил си външния министър, копеле такова, сигурно си готов да посегнеш и на нас! Значи — опита ли да стреляш, това ти е последното нещо в живота, ясен ли съм?

— Разбрано. Сега си извади картата с лявата ръка, бавно я разтвори на дланта и ми я покажи. Хайде, давай!

Съливан изпълни исканото от Ник.

— Сега я плъзни по пода към мен и без внезапни движения. Не се опитвай да ме стряскаш, защото ще стрелям в самозащита.

Съливан тласна картата с отмерено движение на китката и тя спря почти в краката на Брайсън. В момента, когато се наведе да я вземе, забеляза, че полицаят отляво тръгна към него. Бе същият, който се бе заканвал да стреля. Ник насочи пистолета в него и викна:

— Стоп на място, ненормалник такъв! Мислиш, че няма да стрелям ли? Пробвай ме! Щом си мислите, че съм убил министъра най-хладнокръвно, защо да не ви изпозастрелям и вас сега, я кажи?

Ченгето замръзна, но не свали пистолета.

Брайсън приклепна, взе документа, а пистолетът му остана насочен към полицаия. В кожената калъфка бе ламинираната карта със снимката на Съливан, двата номера, серията, подписа и чина — сержант, а отляво бе закачена сребристая значка с герба на столичната полиция. Всичко бе точно, съмнение нямаше. Името отговаряше на изписаното на куртката, номерата — също. На картата пишеше още, че Съливан е член на отдел „Специални операции“. Това обясняваше защо групата му носи оръжие. Естествено, оставаше възможността хората от Прометей да са подготвили за действие и мними английски ченгета. Какво толкова? И значката може да бъде копирана. И все пак, помисли Брайсън, всичко е изпитано прекалено точно. И за толкова кратко време. Откъде ще знаят предварително, че той ще се появи именно в Англия?

Но интуицията му подсказваше, че полицаите са истински. Преценката почиваше на десетки дребни, странични подробности. Как се държаха, произношението — лондонски акцент, кокни, най-вече говореше фактът, че задържаха огъня и дисциплинирано слушаха старшия на групата. Всъщност, ако бяха от „Алфа“, можеха лесно да го убият още в началото. След кратко премисляне Брайсън се примири — наведе се и остави пистолета на земята, изправи се с вдигнати ръце. Елена последва примера му.

— Добре, сега и двамата право на стената вдясно с опрени на нея ръце — нареди Съливан.

Изпълниха заповедта, а Ник непрекъснато се оглеждаше дали поведението им ще излезе от рамките на досегашното — типично за професионални униформени полицаи. Насочените пистолети бяха свалени и след малко прибрани — това бе добър знак. Двама

пристъпиха бързо и им поставиха белезници, сетне ги опипаха за скрито оръжие. Трети прибра пистолета от пода.

— Аз съм полицейски сержант Съливан. Арестувам ви във връзка с убийството на външния министър Рупърт Виър и заместника му Саймън Доусън. Имате право на... — изреди правата им старшият, сетне включи служебната радиостанция, съобщи на началството местонахождението си и поиска още хора с транспорт.

— Напълно разбирам, че сте длъжни да следвате определените служебни процедури — обади се Ник, — но държа да кажа, че една внимателна балистична експертиза ще разкрие истинския убиец на г-н Виър и той е Доусън.

— Заместникът убива началника си, а? Ех, как не се досетих сам — усмихна се Съливан.

— Вижте — трескаво заговори Ник, — Доусън бе агент на световна престъпна организация, която има интерес международният договор за сигурност и мерки за наблюдение да бъде приет възможно най-бързо. Предполагам, че трудно ще се намерят незабавни доказателства за това ми твърдение, но ако проверите лицата, с които Доусън се е срещал напоследък, телефонните му разговори, посетителите, ще разкриете редица интересни факти...

Внезапно отвън някой силно блъсна вратата. Нахлуха двама едри, мускулести мъже в униформи, с насочени за стрелба автомати.

— Министерство на отбраната — „Специални части“ — ревна единият.

Съливан го изглежда с учудване, спокойно.

— Не са ме уведомявали за вашето участие, сър — рече той хладно.

— Нито пък нас — за вашето. Оттук нататък ние поемаме операцията. Предайте арестуваните и сте свободни! — нареди вторият — висок, беловлас, със зли и студени очи.

Брайсън зърна автоматите в ръцете на новодошлите и изтръпна — бяха чешки. Откога британското военно ведомство екипира специалните си части с чешки збройовки? Изскърца със зъби и безсилно напрегна ръце в белезниците.

— Не вярвайте! — високо викна той. — Тези хора са самозванци!

Видимо съмняващ се, но не и сигурен, Съливан изгледа Брайсън, сетне двамата до вратата.

— Военно министерство, а? Специални части?

— Точно така — викна вторият гневно. — И поемаме случая, дръвник такъв!

— Залегнете, това са убийци! — с все сила изкрещя Ник.

Елена незабавно падна на колене, той след нея. Между тях и вратата имаше немалко дървени прегради — столове, скамейки.

Но за другите бе късно. Едрите мъже до вратата откриха огън без предупреждение. Куршуми засвириха из залата, тънко запищяха рикошети, разлетяха се дървени трески. Ченгетата се опитаха да извадят оръжието си, но не успяха. Рухнаха и четиримата, окървавени, надупчени от залповете на скорострелните автомати.

Елена не спираше да повтаря:

— Ох, Боже мой, Боже мой, о Боже, помогни...

Ужасен и потресен, Брайсън безплодно напрягаше китки в белезниците. Това бе краят...

Залата се изпълни с пушек, замириса на кордит и на кръв. Белокосият си погледна часовника и свали автомата. Повече от ясно бе какво става. Прометеевците не можеха да позволят Брайсън и Елена да попаднат в ръцете на официалните английски власти. Следствието безсъмнено щеше да извади на бял свят прекалено много факти... Най-добрият изход бе двамата да бъдат незабавно убити, а може би първо разпитани и сетне...

— Имаме няколко часа на разположение — обади се белокосият. — Може да си устроим кратко забавление: на серума не издържа никой, дори и този герой тук... Много е напреднала науката, да знаеш.

Убиецът се ухили злорадо и равните му бели зъби бляснаха. Ужким говореше английски като местен, но сега Ник усети, че акцентът му е типичен за холандец. Извъртя се по гръб, огледа се трескаво. За съжаление телата на мъртвите полицаи бяха далече — нямаше как да вземе ключ, нямаше и нищо подходящо под ръка. Но да стои тук бездеен и да чака да му инжектират серума на истината? Не, това нямаше да го бъде! По-добре да го застрелят. При това тези двамата грубияни тук като нищо можеха да сбъркат дозата и да го изпратят на онзи свят или пък завинаги да повредят мозъка му.

Не, не става — по-добре смърт, така и така след серума не оставаше нищо друго...

Роби Съливан лежеше на пода в полушок. Бе усетил нещо като конски ритник в гърдите, когато онези двамата откриха огън, по-късно се осъзна на пода. Куртката отпред бе подгизнала от кръв, дишаше с мъка и нещо в дробовите му свистеше. Имаше усещане, че се дави. Сигурно единият бял дроб е разкъсан, а дишането става все по-трудно и по-трудно — опитваше се да мисли — всъщност какво се случи? Двата с белезниците май залегнаха навреме, но не беше сигурен. Но пък всичките му колеги и другари — до един женени и с деца — лежаха мъртви около него. То човек отлично знае, че заложи ли си веднъж живота като полицаи, може да очаква и най-лошото, но пък през последните години работата им в Уестминстър се бе оказала мирна и спокойна. Защо се бе случило така? Защо бяха убити колегите му? А както изглежда и неговите часове са преброени... Но така и не разбра най-важното: тези въоръжени мъже защо дойдоха? Да освободят убийците на министъра ли или за друго? И защо онзи мъж на два пъти се бе опитал да го предупреди, а той така и не реагира навреме? Гледаше в тавана, очите му губеха фокус и отново го възстановяваха... колко ли време още ще остане в съзнание? Болка нямаше, това поне бе добре.

Изобщо не бе успял да извади пистолета, но кой за Бога би повярвал, че хора от военното министерство ще стрелят по полицаи? Ами да — те изобщо не са от Министерството на отбраната. Пък като помисли... то и униформите им едни такива странни... Онзи с белезниците е прав... може би и другите неща, които каза, са истина. И все пак... кой тогава уби министъра? Нещата ставаха прекалено сложни за мозъка на Роби, но пък мъжът се бе предал доброволно, и то именно след като видя картата му. Докато мъжете с автоматите са хладнокръвни убийци. Роби не бе служил толкова години в полицията, че да не може да познае поръчкови ексекutori.

Сега Съливан бе почти сигурен, че умира. Колко ли часа му остават? Или минути? Бог само знае... Но всемилостивият Господ Бог ще му помогне, ще му даде още един-единствен шанс да поправи нещата. Поне доколкото е възможно. Помогни ми, мили Боже! И бавно, несигурно, като насън, ръката му тръгна към кобура.

— Вас ви търсят по цял свят, както сигурно си знаете — надвеси се над Ник мъжът с холандския акцент.

Елена ридаеше, закрила очи със заключените си ръце и само повтаряше:

— Моля ви, недейте! Недейте... моля ви! Моля ви...

Вторият също се доближи, праметнал автомата през рамо. В ръка държеше спринцовка.

— Убийството на министър, при това външен, е много сериозно престъпление — рече той. — Но ние желаем само да разберем едно нещо: защо толкова упорствате да ни се бъркате, да ни създавате трудности?

Ушите на Брайсън внезапно го засърбяха. Наостри слух — наблизо ставаше нещо! Усещаше го с всичките си сетива. Извъртя очи, без да мърда глава, и забеляза, че Съливан бавно и мъчително вади пистолета... Незабавно върна очи към надвесения убиец. За нищо на света не бива да позволява този тип да види какво прави полицаят! Напъна се да кихне и успя, опита се да вдигне ръце към лицето си, но белезниците пречеха. Едрият мъж над него се ухили.

— Добре са те запечатали момчетата. Но слушай сега — Управлението вече не съществува, сигурен съм, че си научил. Няма откъде да дойде помощ. Ресурси няма, няма нищо. Сам си и сам ще си останеш да тичаш срещу вятърните мелници, както беше казал някой си там, нали?

Отвличай му вниманието! Отвличай го, не позволявай да се огледа — съскаше остър глас в съзнанието на Брайсън.

— Ами, сам! — самодоволно рече той. — Ти така си мислиш, защото толкова ти е акълът. И информацията. Още преди да вдигнете френската централа във въздуха, ние бяхме взели мерки. Следят ви! Цялата ви пасмина е под наблюдение, вие какво си мислите? Нищо няма да успеете да направите. Ще видиш!

Пръстите на полица стискаха дръжката на пистолета, измъкваха го от кобура и пак го изпускаха обратно! Отново го хванаха... ето сега!

Убиецът се направи, че не чува тези думи.

— Виж сега, няма никаква причина да се лее повече кръв — рече с равен глас. — Просто искаме да си поприказваме с теб откровено, честно. Това е всичко.

Брайсън повече не смееше да върти очи, но долови лек металически звук по плочките на пода. Трябваше да вдигне шум, да разсее този над него!

— Какво си мислите вие? — развика се с все сила Ник. — Каква е ползата от всичките ви разрушения, от дивия ви тероризъм? Ами бомбите? Защо е нужно да се взривява пътнически самолет във въздуха и да загиват стотици невинни жени и деца, а?

— Ние вярваме, че малцинството трябва да бъде пожертвано в името на мнозинството. Какво значи животът на няколкостотин души пред сигурността и благоденствието на милиарди...? — гласът на убиеца внезапно заглъхна и той се заслуша в нещо, извърна глава и само успя да викне: — Томас!

Изстрелите в притихналата зала бяха оглушителни, два поредни, незабавно един след друг. Съливан бе събрал остатъка от силата и волята си, за да надвие шока и постепенно обхващащата го апатия. Първият куршум влезе в челото на едрият мъж с холандския акцент и излезе през тила му заедно с облак кръв и раздробена материя. Физиономията му на смес от изненада и ярост замръзна и той тежко рухна. Вторият убиец падна на колене безмълвно, сетне захлупи лице на пода — куршумът бе минал ниско през врата му, засегнал главни артерии и гръбначния мозък.

Елена неистово се затръшка по пода, обезумяла от страх. Когато отново настъпи тишина, тя се послуша и леко надигна глава, но дори не успя да изпищи — бе занемяла от ужас. След малко притисна ръце към гърдите си и започна да се моли на тих глас, а от очите ѝ закапаха едри сълзи.

От устата на сержант Съливан излизаха хриптящи звуци предсмъртен вопъл може би. Гърдите му тихо свиреха — Раната бе наистина лоша. Брайсън погледна към него и реши, че едва ли му остават повече от две-три минути живот.

— Не зная... кои... сте вие — шепнеше Съливан. — Не сте онези... за които...

— Не сме убийци! — високо извика Елена, възвърнала си дар-слово. — Знаете това, нали?

И усетила, че човекът умира, побърза да добави:

— Вие току-що ни спасихте живота...

Нещо тупна близо до главата на Ник — бяха ключовете за белезници, подхвърлени от сержанта.

— Трябва да бързаме! Сигурно всеки миг ще дойдат още хора и Бог само знае кои ли ще са те!

С усилие протегна ръце и избра ключа, сетне отключи белезниците на Елена, а тя — неговите. Това стана за секунди, а в същия миг радиостанцията на един от полицаите запращя, обади се тъничък гласец, прекъсван от пукане:

— Какво правите вие там? Какво става?

— Тръгвайте — промълви Съливан със затихващ глас. — Спасявайте се...

Брайсън скочи на крака и затича към прозореца, Елена викна в гърба му:

— Не можем да оставим този човек в това състояние, Ник! След всичко, което направи за нас!

— Тръгвайте! — отново прошепна Съливан.

— Колегите му ще дойдат всеки момент и ще го откарат в болницата — излъга Брайсън, който с мъка отваряше прозореца.

Знаеше много добре, че за полия вече нищо не може да се направи. А в същия миг тялото на сержанта се изви, потрепери и замря. Този човек е истински герой — помисли Ник. Няма много като него... жалко наистина!

— Хайде, Елена, идвай! — остро викна Брайсън, вече успял да отвори.

Отвън повя хладен въздух. Бяха на източната стена на Парламента — точно над Темза. В подножието му има тераса със столове и маси — тук парламентаристите пият чай и приемат близки и неофициални гости. От двете ѝ страни се издигат дебели каменни стени, издадени напред като правоъгълни кули, под тях е каменната дига с ниска метална ограда и самата река. Брайсън се бе стремил към източната фасада именно заради достъпния и лесен излаз на Темза. Но съвсем не беше ниско. За огромно негово удивление внезапно Елена каза:

— Аз ще скоча първа. Ще си представя, че съм на най-високия трамплин на любимия ми букурещки басейн.

— При влизането във водата пази главата и врата с ръцете — посъветва я Ник и не можа да си сдържи усмивката. — И се отхвърли

колкото се може по-навън.

Тя кимна и прехапа устни.

— Ето я и лодката — посочи с ръка Ник и отново огледа пустата тераса.

— Ех, това поне не беше толкова трудно — усмихна се Елена. — Но докато обясня, че лордът иска да остане неназован, че е ексцентричен и желае да отведе най-новата си приятелка на специална разходка... все пак настояха за доста пари — в случай че поискаш отчет за тях, — да знаеш къде отиде голямата сума. А трябваше да дам и допълнителен подкуп, за да я докарат тук и да я оставят без човек.

Говореше за част от подробния план, който предвиждаше няколко предварително осигурени варианта за бягство. Елена бе отишла в една от речните компании за разходки и излети — „Темз ривър крузес“ — и бе наела лодка от името на парламентарист от Камарата на лордовете за разходка с любовницата му. Бе настоявала за пълна дискретност и неголяма моторница без екипаж, която да бъде завързана именно в подножието на въпросната тераса. Подмамен от големите пари, служителят се бе съгласил на условията. Сега лодката се люлееше във водата, вързана за метален стълб на оградата.

— Отлично си се справила — похвали я Брайсън и отново огледа съседните покриви, терасата и брега.

Никъде не забеляза мъже с униформи, нито подозрителни лица. Както и бе предположил, тази част на Парламента се смяташе за най-безопасна поради естественото препятствие на реката. Хората бяха нужни на другите места — при множеството входи и изходи, приземния и подземните етажи.

Елена се изправи на перваза, пое дълбоко дъх и се обърна към Брайсън. Стисна кратко подадената ѝ ръка и с все сила се отхвърли във въздуха, като се сви на кълбо. Височината бе някъде около 15–17 метра. След секунда-две цопна долу във водата. Загледан загрижено към повърхността, Ник видя, че тя изплава умело и вдигна ръка с опънат встрани палец. Без да чака повече, той се отхвърли с мощен тласък и скочи при нея. Водата бе дяволски студена и замърсена, течението силно. Огледа се и видя, че Елена бе вече почти до лодката. Бе добра плувкиня, свикнала с водата още от дете. Когато той се качи на борда, тя вече бе в кабината, запалила двигателя. След няколко

секунди моторницата полетя по Темза, Парламентът и екипите убийци в него останаха зад гърба им.

След няколко часа бяха в хотелската стая на „Ръсъл Скуеър“. Брайсън излезе на пазар с грижливо съставен от Елена списък на нужните им неща. Върна се с всичко както трябва: мощен лаптоп, бърз модем и цял набор най-различни кабели и допълнителни устройства.

Елена набързо сглоби отделните възли и свърза модема. Сетне седна и скоро влезе в Интернет. Отляво постави взетия от Доусън джобен компютър и започна да работи и с двата.

— Имам нужда да пийна нещо, мили — обади се тя.

Брайсън извади бутилка скоч от хотелското барче, наля и на себе си и попита:

— Теглиш ли нещо?

Тя кимна и с благодарност отпи от чашата.

— Защити, допълнителни трикове... Доусън си е взел необходимите предпазни мерки. Трябва да ги заобиколя някак си или няма да влезем в компютъра му. Но така или иначе без паролата не може. Без нея сме загубени. Опитвам разни номера, дано стане...

Ник взе портфейла на Доусън и започна да рови из него.

— Тук дали има нещо?

— Кредитни карти, пари, някои документи... вече гледах. Чакай малко... ето! Влязохме! В личния му дневник.

— Браво, Елена! Страхотна жена си! — похвали я Брайсън и отпи в чест на успеха.

— Това ми е призванието, Ник, обичам си работата. Страхотни хора са такива като теб... всъщност май никога не съм срещала човек точно като теб.

— Значи не си познавала много мъже, това е добре за мен.

— Откъде знаеш колко съм познавала и как? Срещала съм много, много мъже... ехе! Но никога такъв смел и... как да кажа... инат като теб! Като се хванеш за нещо, не го пускаш.

— Не зная дали е точно така. По едно време — когато ти избяга и се скри — се бях отчаял и бях започнал да пия като смок... сигурно тогава съм бил именно инат. Обиден, наранен, объркан и разгневен. Но не знаех, не бях сигурен...

— В какво не беше сигурен?
— Защо избяга. А трябваше да разбере. Човек не може да приеме подобно нещо, без да знае причините... сърцето ми се късаше тогава.
— Е, не попита ли Тед Уолър?
— Защо да го питам, като го познавам. Всъщност питах го, той направо отказа да ми каже. Той си е такъв, ако е сметнал за нужно...
— Чакай малко, тук има нещо — прекъсна го тя. — О, Боже...
— В дневника виждам име и бележка: „Да се обадя на Х. Дън.“
— Ха, Хари Дън, а? Има ли телефонен номер?
— Не, само този текст: „Да се обадя на Х. Дън.“
— От кога е бележката? Питам кога е въведена? Може ли да се провери?
— Може — от преди три дни.
— Какво? О, Господи, Дън си шета насам-натам и изобщо не е болен! Но общува само с когото си иска. В този дневник няма ли телефонен указател, адреси, такива неща?
— Има какво ли не — огромно количество най-различни данни. Тя натисна няколко клавиша и наведе глава.
— Всичко е кодирано. Шифър... И адресите, и телефоните, и още нещо, озаглавено като „Преводи“.
— По дяволите!
— Е, всяко зло за добро.
— Какво му е доброто?
— Човек кодира данни само когато те са му много ценни.
Значи тук са важните неща, тайните. Все едно заключената стая, в която искаш да влезеш.
— Е, и така може да се каже, но каква е ползата?
Проблемът е, че сегашните ни ресурси са ограничени. Този компютър е напълно съвременен, но няма голяма мощ, както свръхкомпютрите в Дордона. Кодиращите алгоритми не са чак толкова страшни, но пак представляват трудност.
— Можеш ли да се справиш? — нетърпеливо попита Ник.
— Евентуално.
— Колко часа са ти нужни?
— О, Ник, с този компютър дни или седмици, и то само защото познавам тънкостите, казано с други думи.
— Хей, та ние нямаме такова време.

Елена замълча и наведе глава, замислена.

— Виж — рече тя след минута, — мога да импровизирам и да се опитам да хитрувам. Да разпределя работата по разни хакерски адреси в мрежата, да им подхвърля задачи, така да се каже — да се опитат да разчетат отделни милиарди комбинации. Може да се получи, може и не. Вероятността е както при старата шега: на безброй маймуни даваш пишещи машини и чакаш да видиш коя ще надмине Шекспир.

— Звучи доста съмнително...

— Ами така си е — не мога да гарантирам нищо.

Три часа по-късно, когато Брайсън се върна с пакетирана за къщи китайска храна, Елена изглеждаше все така тъжна и уморена.

— Нямаме късмет, а? — попита я той.

Тя поклати глава. Бе запалила цигара — не я бе виждал да пуши, откакто бе напуснала Румъния. След малко извади от флопито една от дискетите, взети при бягството им от Дордона, хвърли я на масата и загаси цигарата. Влезе в банята, излезе с мокра кърпа на челото и се отпусна в едно кресло.

— Боли ме главата... напрежението е голямо.

— Почини си — рече Брайсън, пристъпи към нея и започна да масажира врата и раменете ѝ.

— Боже, Ник, как само го правиш! Чудесно е, благодаря ти... знаеш ли, трябва да се свържем с Уолър.

— Можем да опитаме някой от каналите за спешна връзка, но не знаем докъде са проникнали онези мерзавци. Не съм сигурен дали няма да се издъним самите ние.

— Налага се, Ник.

— Добре, но само при положение, че не компрометираме нашата сигурност. Иначе не съм съгласен, каква ще е ползата? Уолър ще ни разбере и дори ще одобри. Но ще опитам...

— Нашата сигурност — механично повтори тя. — Ами да, защо не?

— Какво каза?

— Думата „сигурност“ ме навежда на мисълта за пароли и кодиране.

— Напълно естествено.

— А човек като Доусън, внимателен, методичен, предпазлив... такъв човек непременно ще държи сметка на паролите. Защото сто на

сто използва повече от една — с една не е сигурно.

— Е, и какво?

— Някъде ще си ги е записал. На място, което смята за сигурно и удобно за достъп по всяко време. Сигурно има цял списък и ги сменя на ротационен принцип.

— Винаги съм си мислил, че най-слабото място в компютърната сигурност на една служба са паролите. Нали трябва да ги знае секретарката? И те стоят в бюрото ѝ записани на разни места. Глупост някаква.

— О, бъди сигурен, че Доусън е много по-предпазлив. Криптографският ключ е доста дълга поредица от цифри. Не става за наизустяване. Я подай тук ръчния му компютър.

Той бе най-новият модел на име „Палм Пайлът“ и сега Елена отново започна да се рови из него. По едно време се усмихна — за пръв път от доста часове — и рече:

— Оказах се права. Има списък в директория, наречена с мистериозното име „Tesserae“.

— На латински Tessera значи парола — замислено рече Ник. — Значи не е било толкова сложно.

— Ник, Ник — списъкът е кодиран, но кодът не е от най-трудните. Нарича се протекторен софтуер. Обикновена програма. Все едно си заключил вратата, а си забравил гаража отворен. Аз днес нали заредих цяла поредица програми за разчитане. Сега ще ги използвам всичките. Детска играчка...

Брайсън забеляза, че обичайната ѝ енергия и ентусиазъм за работа се бяха върнали. Тя си запя нещо тихичко и след десетина минути обяви, че е успяла.

— Само гледай тук! Във файла, наречен „Преводи“, са изредени парични трансфери в цял куп лондонски банкови сметки. Суми от порядъка на 50 000 до 100 000 лири, а в някои случаи и три пъти повече.

— Получателите?

— Има ги — списъкът им е като наръчника „Кой кой е в Парламента“ — членове на Камарата на общините от целия политически спектър: лейбъристи, либералдемократи, консерватори и даже ълстърски унионисти. Записал им е имената, датите на

връчването на сумите, даже часовете и местата, където се е срещал с тях. Документирал ги е като истински бюрократ!

Брайсън усети, че сърцето му забива.

— Подкупи, изнудване. Два кардинални елемента на подмолните политически игри. Стара съветска техника за изнудване на западни граждани. Веднъж като ти платят една напълно законна сума като консултантски хонорар и вече са те впримчили — имат черно на бяло документ за превод на пари от съветски източник на твое име. Така и Доусън — плащал, записвал. Има доказателства и винаги може да принуди и манипулира всеки, който се опитва да излезе от играта. Отличен инструмент за упражняване на власт. Вероятно по същия начин Доусън е контролирал и самия Виър. Сигурно и лорд Пармуър и още десетки влиятелни гласове в Парламента. Доусън е бил едновременно и контрол, и таен касиер на Прометеевците. Искаш ли да завъртиш определен политически дебат в своя полза, парите определено помагат. Подкупи или подаръци за безскрупулни политици, чиито гласове са за продан.

— Излиза, че повечето от най-влиятелните парламентаристи са били такива.

— О, не, Елена! Хващам се на бас, че не всички са започнали с най-обикновен подкуп. Ако се заровим по-внимателно в британската преса от последната година и малко повече, ще видим същия почерк на изнасяне на компрометиращи случаи от миналото, както при американските сенатори. И ще ти кажа със сигурност, че най-върлите противници на договора — тук в Англия — вероятно са били принудени да мълчат или да подадат оставки, както и сенатор Касиди в САЩ. Други са били предупредени, трети — компрометирани. Нали знаеш номера с магарето, тоягата и моркова?

— Прани пари — замисли се Елена. — Иди им хвани края...

— Хм, това ми напомня... можеш ли да откриеш източниците на парите?

Елена вкара една от донесените от Дордона дискети във флопито и отново започна да работи.

— Доусън така грижливо е документирал всичко, че има дори и банковите кодове на самите банки. Не имената — само кодовете.

— Сравни ли ги с обработеното от Крис Еджкоумб?

Като чу името на Крис, очите на Елена се навлажниха. Тя замълча, преглътна няколко пъти и затрака по клавишите.

— Ето ги тук... — рече кратко.

— Хайде да позная — „Меридит Уотърман“, нали?

— Точно така. Същата, която вероятно притежава „Първа вашингтонска“. Там, където твърдиш, че Ланкастър направил големите пари.

— Изглежда, така е станало, че една стара и уважавана банкова инвестиционна институция се е превърнала в канал за мръсни пари към Вашингтон и Лондон.

— Може би и към другите големи световни центрове — Париж, Москва, Берлин...

— Безсъмнено. Практически „Меридит Уотърман“ владее Конгреса и Парламента.

— Нали каза, че Ричард Ланкастър забогатял ужасно много именно там?

— Да, но според вестникарската фактология той е изоставил всичко, когато се насочил към политическата кариера във Вашингтон. Прекъснал бившите си връзки, всички финансови ангажименти.

— Още като дете са ме учили да не вярвам какво пише във вестниците. Официалната версия в тях винаги е манипулирана в нечия полза.

— Добре са те учили. Предполагаш, че Ланкастър все още има влияние там, така ли? И по този начин е успял да използва старата си банка като канал за масивни подкупи?

— „Меридит Уотърман“ е частна, с ограничено членство, поне от това, което съм чувала. Собственици са не повече от десет, дванайсет души. Може би той е сред тях?

— Не. Няма как. Веднъж започнал да работи в правителството, той е длъжен да се откаже от финансовата дейност. А може би си е подал оставката и оставил парите си там, но под чуждо име. Защото всеки служител на Белия дом е длъжен да бъде напълно финансово прозрачен.

— О, не, Ник, не си прав. Прозрачен, но за ФБР, а не за обществеността. На него не му се е налагало да минава през сенатска комисия, където не може да скрие истината. Помисли малко! Сигурно затова отказа на президента да поеме поста на държавен секретар^[1].

Сега разбирам, че не е ставало дума за политическа скромност, а за друго: той просто не иска да го подлагат на още проверки. Има си неща за криене човекът. Не мислиш ли така?

— Е, съгласен съм, че президентският съветник по въпросите на националната сигурност не го прекарват през такова сито както например държавния секретар — съгласи се Брайсън. — Обаче твърдя със сигурност, че всички служители в Белия дом са поставени под микроскоп, без значение кои са и колко са мощни — следят ги, проверяват всяко тяхно движение, а това най-вече важи за финансови машинации.

Елена стана нетърпелива — тя си бе математик, който борави най-вече с абстрактни теории, а Брайсън непрекъснато им намираще слабите места.

— Виж сега, хайде помисли пак! През последните няколко месеца извънредно внимателно съм наблюдавала развитията около международния договор за обща сигурност и мерки за наблюдение. В нашата работа това е от приоритетен интерес, нали?

Брайсън кимна.

— Е, добре, веднъж като бъде ратифициран договорът, следващата стъпка е да се създаде международна институция, която ще го прилага — нова глобална централа с огромна власт и пълномощия за налагане на международните закони и Бог знае какво още. А кой ще я оглави? Ако си следил пресата през последните няколко седмици, ще видиш, че се въртят все едни и същи имена. Те са няколко и се споменават като бъдещи директори тук-там, ужим случайно. А журналистите използват все една и съща фигуративна дума — руската „цар“, — предвид абсолютната власт, която съсредоточава в себе си. Ужасно ме нервира тази дума. Нали знаеш, че румънците са мразили руския цар много?

— Чувал съм от теб. А под цар имаш предвид Ланкастър, а?

— Ами пробутват му името... за сондаж на общественото мнение ли, знам ли?

— Нещо не се получава — той нали е противник на договора? В Белия дом той лобираше най-упорито срещу документа. Твърдеше, че една всесилна институция като въпросната ще злоупотребява с властта, ще смаже човешките права и прочие неща, които не са далеч от истината.

— А ти откъде си сигурен, че той наистина е противник на договора? Откъде, а, Ник? Чул си от вестникарите, от журналистите, от „източници, предпочели да останат анонимни“, и така нататък. Ти нали знаеш, че който шушне разни неща в ушите на репортерите, винаги има скрити мотиви. И най-често те са свързани с нагласата на общественото мнение, целят да му повлияят в една или друга насока. Може би Ланкастър най-умело прикрива истинските си амбиции, а на дело се стреми към този пост, който накрая ще приеме „неохотно“.

— Хм, възможно е и да е така. Напълно вероятно е той да прикрива истинските си амбиции. Повечето политици само това правят. По една или друга причина...

— Именно! Тази същата „причина“ може да е, че той е свързан с Прометей, дори и да е най-силната фигура зад тази групировка. Да оглавява конспирацията ѝ! В такъв случай той трябва да седи далеч от всякаква връзка с нея. Игра на криеница. Догадки и факти, а? Типичен похват за дезинформация, за димна завеса. Ние следим как парламентите и в обществото спорят за договора, докато истинската битка се води зад кадър. Битка с помощта на огромни пари и власт! Водят я богати и влиятелни частни граждани, които ще спечелят стократно повече пари и власт.

Брайсън скептично поклати глава. В думите ѝ имаше много логика и здрав разум. Ама не! Представи си само, мислеше Ник: съветник на президента, и то по най-важните въпроси, една от най-високопоставените фигури в Белия дом, човек със златни възможности, и то на най-високото място в САЩ... не, такъв човек не може да оркестрира подобна глобална конспирация. Огромни са рисковете, вероятността да се издъни — незаслужено голяма. Тъц, не става. Ами мотивите? Стремекът към още и още пари и абсолютна власт е стар като света и човешката цивилизация, ако не и по-стар. И все пак... просто да спечели още един пост... може би по-висок? Едва ли! Няма начин.

И въпреки всичко сега интуицията му подсказваше, че ключът към Прометей е именно Ричард Ланкастър. Или най-малкото той е жизненоважно звено във връзката с Прометей.

— Трябва да проникнем, да се внедрим някак си... — неволно каза на глас Ник.

— Къде да се внедрим? В „Меридит Уотърман“ ли?

Той кимна, дълбоко замислен.

— В Ню Йорк?

— Хм, да.

— И защо?

— Трябва бързо да се проверят основните неща. Те ще доведат до истината. Само на място ще разберем каква точно е връзката между Ланкастър и „Меридит Уотърман“, а оттам и с Прометей.

— Но ако си прав и „Меридит Уотърман“ наистина е основното финансово звено на конспирацията, тогава сигурността там ще е непробиваема. Охрана, защитени компютри, кодирани данни, всичко прикрито по най-съвършен начин.

— Е, именно затова мисля ти да отидеш.

— Никълъс, това е лудост! Аз!

Той прехапа устни.

— Нека да обмислим положението спокойно, рационално. Както обичаш да се изразяваш фигуративно: щом като вратата е заключена, ще влезем през прозореца. Така ме учеше Уолър.

— Какво разбираш под прозорец?

— Нали се опитваме да си обясним защо една уважавана и авторитетна стара търговска банка се е захванала да пере пари? Е, отговорът едва ли ще е на традиционните места. Напротив. Както казваш ти самата — сигурността ще е непробиваема. Цялата текуща документация ще бъде недосегаема. Затова ще трябва да надникнем не в текущата, а малко по-назад — в миналото. Във вчерашната, да речем. В старата „Меридит Уотърман“, престижната инвестиционна банка от онези славни и отминали дни.

— Какво точно искаш да кажеш?

— Ами виж — тя е била една от онези старомодни уолстрийтски партньорства: групичка досадни и стиснати дъртаци, до един от банкерски родове и семейства, вземат решенията, седнали около скъпа махагонова маса с формата на ковчег, а по стените висят маслените портрети на бащите и дядовците им. Хващаш идеята, нали? Е, кажи ми, защо тези традиционни и печеливши финансисти ще започнат да прехвърлят и пренасочват пари за подкупи? Как е станало? По чия воля? Кога и защо?

— И къде да търся въпросната информация? — сви рамене Елена.

— В архивите. Всяка стара банка има усещане за семейна история, за традиции, за чест и достойнство. И затова в архивите ѝ се пазят стари документи, купища хартии и извадки, вестникарски изрезки, снимки — при това подредени най-грижливо, документирани за благодарното потомство. Старците безсъмнено желаят поколенията да им отдадат нужното. Почит. Безсмъртие — такива неща. Новите собственици едва ли ще изхвърлят архивата, защото повечето са, както знаем, от същите семейства. Има и друг момент — никой не се опасява от старата документация — тя е от времето преди тайните финансови операции, следователно безвредна. Така разсъждават тези хора, зная го от опит. Ето кое е твоят прозорец. Лесното място, там сигурността ще е далеч по-хлабава. Е, защо не се обадиш да запазиш два самолетни билета?

— Добре. В Ню Йорк ли отиваме?

— Ами да.

— Утре ли?

— Тази вечер. При положение, че намериш две места, независимо дали са едно до друго, няма значение. Колкото по-бързо започнем, толкова по-добре.

Налагаше се да проникнат в Уолстрийтската централа на уважавана инвестиционна банка. Много почитана преди години, днес — жизнено важен инструмент на прометеевата измама.

[1] В САЩ — външен министър. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

Централният офис на прочутата инвестиционна банка „Меридит Уотърман“ се намира на „Мейдън Лейн“ в най-южната част на Манхатън, на няколко пресечки от Уолстрийт и съвсем близо до Световния търговски център. За разлика от мнимия ренесансов стил на издигащата се също недалеч „Федеръл ризърв банк ъв Ню Йорк“ — където в пет подземни етажа се съхранява златният резерв на нацията, — сградата на „Меридит Уотърман“ е построена непретенциозно, но с горда и въздържана елегантност. Красива, бихме могли дори да я наречем и грациозна, четириетажна структура в неокласически стил, с мансарден тип покрив и тухлена фасада, строена поне преди стотина години, тя сякаш принадлежи на друго географско място и друга епоха — може би Втората френска империя и Наполеоновия Париж, когато французите се осмеляват да мечтаят за световна хегемония.

Наоколо, в този финансов по предназначението си район, се издигат и няколко нови небостъргача, но „Меридит Уотърман“ излъчва хладната самоувереност на родения аристократ — защото тя е най-старата частна банка в САЩ. Слави се с репутация на изтънченост и благородство най-вече защото още от началото управлява парите на поколения и поколения най-богати американци. Най-старите от старите пари, както казват познавачите. Самото ѝ име незабавно напомня легендарната стая в червен махагон и старите банкери около масата, а в същото време е синоним на съвременна глобална мощ. В множество статии и портрети на финансиста във финансовите публикации — като се почне от „Форчън“, „Форбс“ и се стигне до „Уолстрийт джърнъл“ — неизменно се подчертават дълбоките корени на институцията, нейният затворен и недосегаем частен елит, типичен за клуб с ограничено членство, както и фактът, че 14-те семейства основатели са съвременници на раждането на Манхатън, а тяхната рожба е последната оцеляла частна финансова организация сред големите американски инвестиционни банки.

Брайсън и Елена проучиха каквото можаха за нея. Тя се порови в Интернет, като използва възможностите на Нюйоркската обществена

библиотека, но намерената финансова информация бе почти нищожна. Елена откри повече за съсобствениците, главно под формата на биографични справки, но Ричард Ланкастър не бе сред тях: бе напуснал почти веднага след назначаването му за президентски съветник и, изглежда, завинаги бе прекъснал връзките си със стария работодател.

Интересно бе да научат факти за връзките на тези хора — лични, обществени, за приятели и близки още от ученическите години, за семействата им. Елена търси и търси и така и не намери почти нищо. Обществените кръгове, в които се движеше Ланкастър, не съвпадаха с тези на старите му партньори, нито пък бе завършил същите училища. Ако там имаше някаква специална връзка, то тя бе някъде дълбоко скрита.

Междувременно Брайсън също работеше, но по неговите си начини: обикаляше, наблюдаваше, въртеше телефоните. Многократно обходи района на банката, разузна множество подробности, като ту се представяше за телефонен техник по поддръжката, ту рекламираше компютърен софтуер, ту търсеше помещения за офиси. Поговори с различни компютърни специалисти, ангажирани в различни фирми и сгради в района, и за един ден събра удивително много информация за физическите аспекти на банковата сграда, за уязвимите ѝ места, за компютърните ѝ системи, та дори и за хранилището на старите корпоративни архиви.

Сетне, преди срещата си с Елена, направи последна обиколка на района, мина пред банковата фасада, зяпнал я като любопитен турист, дори влезе във фоайето. Главният вход е на върха на широко и сравнително стръмно гранитно стълбище, а влезете ли в просторното овално мраморно преддверие с драматичното му осветление, веднага попадате на голяма бронзова статуя на пиедестал. На пръв поглед може да си помислите, че става дума за фигура от гръцката митология, защото тя неизменно изглежда позната. Брайсън я бе виждал някъде и преди. Сетне споменът изплава: на пързалката в „Рокфелер сентър“.

Ами да. Изглежда, че бе направена по образец на известната бронзова и сетне позлатена статуя в „Рокфелер сентър“.

Статуята на Прометей.

Часът бе пет следобед. Приготовленията им бяха приключили, но Брайсън бе на мнение, че не бива да влизат преди полунощ. Значи имаха още около седем часа.

Толкова много и толкова малко. Времето им бе дефицитна стока, не биваше да го пилеят. Така или иначе трябваше да се свържат с някои хора, сред които и Хари Дън. Но се оказа, че това е трудна задача; никой не можеше да каже къде точно се намира той, освен кратката информация, че е „в отпуска по семейни причини“. Според някои слухове „семейните причини“ били синонимни на „здравни“ и Дън бил сериозно болен.

Елена направи множество запитвания и проверки, но всичките се оказаха безрезултатни. Седнаха да обсъдят положението. Заместник-директорът на ЦРУ им бе нужен.

— Опитах се да приложа най-пряк подход — каза тя. — Звъних у дома му, но ми отговори жена, която се представи за прислужница. Според нея г-н Дън бил много болен, но тя не знае къде точно се намира.

— Няма начин да не знае.

— Е, и какво? И аз не вярвам, но очевидно е била инструктирана какво да говори. Освен това бързаше да затвори телефона. Така че от там няма да научим нищо.

— Сто на сто съществува някаква връзка с него — иначе защо Доусън си е сложил онази бележка в компютъра?

— Проверих всичките записани телефони, но името Дън не фигурираше. Нито кодирано, нито иначе.

— Ами ако потърсиш онлайн по болници, медицинска информация и архиви, такива неща?

— А, лесно е да се каже. Опитах всички конвенционални търсачки от медицинската област с име и номер на социалната осигуровка. Нищо не излезе. Пробвах и с пряка измама, дори бях сигурна, че ще улуча десетка. Обадох се в „Кадри“ на ЦРУ и се представих за президентска секретарка, която звъни от Белия дом, дори компютърно прекарах линията ужким оттам. Казах им, че президентът желае да изпрати цветя на стария си приятел Хари и ми е нужно сегашното му местонахождение.

— Браво! И какво?

— Какво ли? Нищо! Очевидно самият Дън не желае да бъде открит. Заявиха, че нямат информация къде е в момента. Каквито и да са причините му, добре се е покрил.

Изведнъж Брайсън се сети за свързания с леля Фелиша разговор с Дън. Какво му бе казал тогава Дън? Ами да...

— Може би има един начин? — замислено каза той.

— Казвай да опитаме!

— В приюта, където живее моята леля Фелиша, има администраторка на име Шърли. Навремето Дън ми каза, че тя винаги знае как незабавно да се свърже с него, за да може веднага да го информира, ако някой посети Фелиша или я потърси по телефона.

И Ник подробно ѝ разказа за разговора с Дън.

— Хайде бе! За какво му е на Дън тази информация? Последния път, когато посетихме Фелиша, тя бе доста зле с главата.

— За съжаление така е. Но Дън е решил, че има смисъл да я наблюдава най-внимателно, защото можела най-неочаквано да разкрие нещо извънредно важно около работата на Пийт Мънро в Управлението дори и без самата тя да разбира за какво става дума. Затова е взел съответните мерки.

— Нима Пийт Мънро е работил в Управлението?

— О, да — има толкова много неща, които сигурно не знаеш. Ще ти разказвам, но когато намерим време. Вероятно по пътя натам.

— Какъв път? Накъде?

— Към дома „Розамънд Клиъри“. Ще се поразходим с кола. И ще направим непредизвестно, непланирано посещение на леля Фелиша.

— Но кога?

— Сега, веднага.

Пристигнаха някъде малко след шест и половина и спряха пред отлично подрязаните и много красиви морави около спретнатата сграда. Въздухът бе прохладен, ухаеше на цветя, на прясно окосена трева и на края на дълъг, горещ ден.

Първа влезе Елена и потърси дежурния администратор. Държеше се непринудено и естествено — бърбореше любезно, че случайно минавала оттук, пък била чувала толкова хубави неща за дома... изглеждал прекрасно, идеално място. Защо да не доведе тук

болнавия си баща? Сигурна е, че ще се грижат отлично за него, нали? То вече май е доста късничко, но пък случайно да е тук Шърли? Търси някоя си Шърли — не я познава лично, но приятели споменали, че въпросната Шърли била толкова приятен и точен човек...

След няколко минути влезе Брайсън и направо попита за Фелиша Мънро. През същото време Елена отвличаше вниманието на Шърли и Ник се надяваше, че последната няма да чуе и следователно няма да се обади на Дън. Но на подобен вариант не можеше да се разчита със стопроцентова сигурност и Брайсън отлично съзнаваше това. В същото време какво пък толкова, ако някъде някой си разбере, че той — Брайсън — се интересува за миналото си? Нека си мислят, че той е тук, загрижен, търси истината за себе си. Това само би успокоило Прометеевците, в смисъл, че той е на погрешен път и може би не представлява чак толкова сериозна заплаха.

Нека си мислят, че се връщам към миналото, към собствената си история. Нека сметнат, че съм се фиксирал на тази тема.

Добре, но не съм ли наистина фиксиран на нея?

Направо съм изкукал на тема да науча истината.

Помоли се Богу наум дано съзнанието на Фелиша да е по-ясно днес.

Тя се хранеше, когато го въведоха при нея. Бе сама на малка махагонова маса в приятната и уютна столова. Имаше и други питомци, някои сами като нея, други на двойки. Той приближи и старицата повдигна глава. Погледна го, сякаш току-що е разговаряла именно с него и очите й въобще не регистрираха изненада, че го вижда. Брайсън изстена вътрешно.

— Джордж! — изписука тя, щастливо усмихната, а устните й се разтвориха и Ник забеляза изцапаните й с червило изкуствени челюсти. — Ама това е наистина много объркващо. Ти нали си умрял?

Сетне тонът й стана строг, сякаш се кара на непослушно дете.

— Ти не бива да си тук, Джордж! Че ти си мъртъв.

Брайсън се усмихна търпеливо, целуна я по бузата и седна на отсрещния стол. Тя все още го вземаше за баща му.

— Хоп, хвана ме, Фелиша! — рече с изкуствен ентусиазъм, сякаш играеха игра и той си признаваше грешката. — Ама я ми кажи — аз как умрях?

Старата жена го изгледа пресметливо и очите й се присвиха:

— Хайде, хайде, Джордж, няма сега да ми играеш тези номера. Отлично знаеш как стана. Хайде сега да не разлайваме кучетата наново, така де! Пийт и без това се чувства толкова виновен, нали?

— И защо, Фелиша?

Тя поднесе лъжицата с пюрето към устата си и заклати глава:

— Казва, че по-добре той да беше умрял. А не ти и Нина. И пак, и пак се укорява и вини: защо трябваше да умират Джордж и Нина?

— И защо трябваше да умрем ние?

— Много добре знаеш. Няма нужда аз да ти казвам.

— Но аз наистина не зная. Може би ти можеш да ми кажеш.

В същия миг пристигна Елена, дори и Брайсън се сепна, когато я видя. Тя се наведе и прегърна Фелиша, сетне се настани на стола до нея и взе сбръчканите и осеяни със старчески петна ръце в своите.

Дали Фелиша ще я познае? Не, това бе почти невъзможно: двете се бяха срещали само веднъж, и то преди много години. Но нещо в поведението на Елена незабавно успокои Фелиша и видимо я предразположи. Брайсън нетърпеливо гледаше Елена в очите, очакваше някакъв сигнал от нея, но тя изцяло бе посветила вниманието си на старицата.

— Ама изобщо не бива да е тук — внезапно рече Фелиша и хвърли кос поглед към Ник. — Че той си е мъртъв, нали така?

— Така е, зная — отвърна Елена кротичко. — Но я ми кажи как се случи? Мисля си, че ще ти стане по-добре, като поговорим за станалото, нали?

Фелиша внезапно се разтревожи.

— Аз винаги виня себе си. Пък Пийт все казва, че би желал те да не бяха умирали — по-добре той да си бе отишъл. Че Джордж му бе най-добрият приятел, нали?

— Така е, зная. Болезнено е да се говори за това, нали? Но какво стана, я ми кажи? Как загинаха те двамата?

— Хм, днес е рожденият ми ден, знаеш...

— О, така ли? Честит рожден ден, Фелиша!

— Честит ли, ами! Никак не беше честит. Беше си много, много тъжен. И такава ужасна вечер...

— О, съжалявам, моля те, разкажи ми за нея.

— Такава прекрасна, снежна вечер! Бях сготвила вечеря за всички, но пък изобщо не съм се опасявала, че може да изстине... И му

го казах на Пийт, много пъти му го повторих. Ама той, не, та не! Не искал да ми разваля кефа и вечерта. И все викаше на Джордж: „Давай, давай... че вечерята ще изстине! Карай по-бързо, давай по-бързо!“ А Джордж му вика, че старият крайслер не е за заледени пътища, че спирачките му не са наред. Горката Нина — тя много се притесни и все молеше да спрем и да изчакаме бурята да отмине, ама не... Карай, карай!...

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя отчаяно втренчи поглед в лицето на Елена.

— И тогава колата загуби контрол и се обърна, а Джордж и Нина бяха убити, пък моят Пийт бе в болницата повече от месец и все повтаряше: „Аз, аз трябваше да умра, не те! Аз трябваше да бъда жертвата, аз!“

Сега вече сълзите потекоха по съсухрените бузи на тази немощна старица с объркан от болестта мозък, в който минало и настояще се преплитаха в едно. Но мъчителните спомени продължаваха да изплават и да се роят в замъгленото ѝ съзнание.

— Ама те бяха най-добрите ни приятели... най-добрите, разбирате ли?

Елена прегърна възрастната жена през крехките ѝ рамене и успокоително ѝ заговори:

— Но то е било нещастен случай. Нещастен. Всеки го знае.

Брайсън се изправи и също прегърна Фелиша, като с мъка преглътна собствените си сълзи. А тя бе такава една дребничка, подобна на оклюмала и болна птичка...

— Всичко ще се оправи — прошепна ѝ той. — Всичко! Не се бой...

— Е, сега поне ще ти е по-леко — каза му Елена, когато той подкара зеления, взет под наем, буйк.

— Боже, как имах нужда да чуя това обяснение, дори и при тези обстоятелства, дори и при факта за обърканото ѝ съзнание.

— Обаче забелязах, че въпреки болестта в мислите ѝ има някаква подреденост, известна хронология, дори бих казала и логика на събитията от миналото. Паметта ѝ функционира добре за отдавна отминали неща, а куца в настоящето. Тя може би не знае къде се намира в момента, но отлично помни сватбената си нощ.

— О, да. Подозирам, че Дън е разчитал именно на напредващата ѝ сенилност в случай, че се опитам да я разпитвам относно внимателно построените му лъжи. Тя не е източник, на чиито показания или думи може да се разчита стопроцентово, а пък е единственият присъствал на описаните събития свидетел, Дън знае това и разчита, че тя не може убедително да опровергае фалшивата му версия.

— Макар че току-що го направи — изтъкна Елена.

— Е, да. Но имаше нужда от голямо търпение, упорство, атмосфера на доверие и нежност, които хората от ЦРУ едва ли ще успеят да създадат. И благодаря на Бога, че ти беше с мен! Ти прояви тази нежност, която ѝ бе така нужна, и си мисля, че лично ти я предразположи. При това никога не съм мислил, че такава кротка душица като теб може да има талантите на работещ под прикритие разузнавач!

— Телефонният номер ли имаш предвид? — усмихна се тя.

— Да. Как успя да го намериш, при това толкова бързо?

— Най-напред се поставих на нейно място и се замислих къде бих го оставила, за да ми е поддръка при нужда, и то бързо. Реших още, че щом Дън се е представил за загрижен роднина, едва ли ще е настоявал за стриктни мерки за сигурност.

— И къде беше? В тефтера с бележките — баш на бюрото отгоре, а?

— Ами кажи-речи, да. Дори и на по-явно място. В един списък със заглавие „Телефони за спешни контакти“, закрепен със скоч лепенки на плота на бюрото отляво. Забелязах го още преди да съм седнала пред нея и нарочно си оставих чантата на стола до бюрото. А когато ме поведе да ми покаже дома, „внезапно“ се сетих, че съм си я забравила, и се върнах да си я взема. Сетне, „без да искам“, изсипах съдържанието по бюрото и по пода. Тогава го огледах хубаво и го запаметих.

— Е, ами ако не беше там?

— Имах план номер 2 — да си „забравя“ чантата и да ида да си я взема, когато тя излезе да пуши. Шърли е страстен пушач.

— Браво! А имаше ли план 3?

— Да. Ти самият.

Брайсън се разсмя искрено, с удоволствие, имаше нужда от подобно разтоварване при цялото напрежение, в което действаха.

— Ами ти имаш много високо мнение за мен, а?

— Не мисля така. Но както и да е — сега е мой ред. Днес благодарение на Интернет търсенето на адрес чрез телефон е ужасно лесно. Мога дори да го изпратя с електронна поща на някоя търсачка. Такива в мрежата колкото искаш — поне стотина има. Ще им трябва около половин час. Дори ще ми го върнат по пощата.

— Районният код е 8-1-4 — къде се пада това? Тия кодове станаха все по-сложни и по-сложни.

— До номера бе надраскано Пи Ей — за Пенсилвания предполагам, нали?

— Пенсилвания ли? Че какво ще дири Хари Дън там?

— Може да е родом оттам. Или да е живял като дете.

— Акцентът му си е чисто Ню Джърси.

— Роднини тогава? Е, ще пусна номера на търсачка, сетне ще видим.

В един часа на разсъмване дежурните в сградата на „Меридит Уотърман“ са само основен, съкратен екип. Шепа охранители и специалист информационни технологии — да поддържа техниката.

На входа за служители встрани на сградата седеше жена — млада, доста мускулиста и печена на вид. Унесено четеше романче от серията „Арлекин“, дори се усмихваше и никак не й хареса да й прекъсват удоволствието.

— Няма ви в списъка за влизане — кисело рече тя, като проследи имената с лакирания си нокът.

Пред нея стоеше късо подстриган мъж с авиаторски очила и фланелка, на която с едри букви пишеше: „Маккафри — Услуги — Информация — Съхраняване — Данни“. Той се почеса по главата и добродушно рече:

— Ами добре тогава. Аз се връщам в Ню Джърси. Ще им кажа на шефовете, че не са ме пуснали. Няма да ми намалят заплатата, я. Дори така ми е по-лесно.

Брайсън се извърна и бавно си тръгна, готов за следваща реплика, ако нещо се обърка, но жената размисли и го повика:

— Каква точно е целта на...?

— Ама нали ви казах. „Меридит“ ни е постоянен клиент.

Правим резервни копия за възстановяване на данните и ги съхраняваме на отдалечено място, но отскоро получаваме грешки при сортиране по време на трансфера. Не се случва често, но пък когато се случи... И сега ми наредиха най-напред да проверя системата, рутерите, такива неща.

Тя раздражено въздъхна и вдигна телефонната слушалка.

— Чарли, имаме ли договор с... една секунда... „Маккафри — Услуги“... хм, някакви си данни и прочие там?

Затисна книгата с длан и внимателно се заслуша в гласа отсреща.

— Човекът твърди, че трябвало да провери някакви си рутери, грешки...

Пак се заслуша внимателно, като измерваше Брайсън с очи.

— Добре, благодаря.

Прекъсна връзката и се сопна.

— Предполага се, че някой от фирмата ви трябва предварително да се обажда. Хайде, влизай. Сервизният асансьор е вляво — оттук по коридора. Слез на ниво „С“ — сутерен.

Щом стигна сутерена, Ник забърза към товарния сервизен вход-изход, който бе разузнавал предварително и където бе оставил да го чака Елена, облечена в същата униформа.

Архивният център бе голяма подземна зала с обезшумени стени, флуоресцентно осветление и дълги стелажи, върху които стояха еднакви сиви архивни кутии. Последните бяха наредени хронологично и носеха етикети на съответната година. Първите бяха от 1860 г., когато Илайъс Меридит — някогашен търговец на ирландски лен — основава банката. Колкото повече напредваха годините, толкова повече събраните материали се увеличаваха по обем и количество. Последните пък датираха от 1989 г. Архивите се деляха на няколко категории — досиета — клиенти, досиета — персонал, протоколи от заседанията на управителните тела, резолюции и решения, изменения и добавки на банковите закони и т.н. Различните категории бяха поставени в папки с различен цвят. Голяма част от информацията бе компютърно обработена. В едната част на залата имаше сървър и редица компютърни работни места.

Времето им отново бе кът. Не можеха да стоят тук дълго — след по-малко от час охраната щеше да дойде да провери защо се бавят. Започнаха да търсят веднага, като си поделиха задачите. Брайсън се зае с книжната част, а Елена седна на компютърния терминал и започна да се рови в компютризираните досиета, които нямаха специална защита.

Трудна им бе работата и доста неспорна, защото не знаеха къде точно да търсят. Дали в досиета — клиенти? Но на кои клиенти точно? Дали в документацията на по-големи преводи към офшорни сметки? Да, но каква бе гаранцията, че ще попаднат на нещо истинско, което започва с превод от една към друга и трета офшорна банка, за да завърши в някой сенаторски джоб, или ще се загробят с разкритие на укрити от разведена съпруга пари? Елена отново доказва находчивостта си, като впрегна компютъра да търси вместо нея — с ключови думи и еднотипни файлове. Но въпреки всичко часът си изтичаше и те не разполагаха с нищо конкретно.

Всъщност не бе съвсем така. Скоро успяха да установят, че липсват документи. Липсваха дори цели сектори от тях. След 1985 г. вече нямаше документиранни извадки за банковите постъпления, за печалбите на съдружници, акционери. С помощта на компютърна програма Елена бързо успя да установи, че след въпросната година никъде няма черно на бяло какви пари са внасяни или теглени от съдружници/съсобственици.

Почти отчаян, често поглеждащ към часовника, по едно време Брайсън реши да се съсредоточи само върху Ричард Ланкастър. И се зарови в неговите архиви. Общото впечатление от документите бе същото, както и в разпространяваните за него легенди: Ланкастър се бе оказал истински финансов вълшебник, един от големите уолстрийтски умове. Бе попаднал в „Меридит Уотърман“ веднага след дипломирането си в Харвард и бързо напреднал. Само за няколко години бе израснал като агресивен финансист и печен спец в търговията с облигации, носещ огромен приход на фирмата. По-късно повишен в шеф на отдел, той се бе специализирал и в инвестиционния бизнес и валутните дела. Парите, спечелени от него в тази област, вече бяха много големи; предишното изглеждаше като джобни стотинки за деца. Само за десетина години Ричард Ланкастър се бе превърнал в сериозен банкер, практически най-печелившият в цялата институция.

Бившето уолстрийтско дете чудо сега бе финансов магнат. Благодарение на неговия замах и той самият, а и останалите съдружници бяха забогатели като крехове. Сключените сделки и най-вече комплексните му финансови операции бяха до една отлични удари, донесли огромни средства. Очевидно Ланкастър владееше и деликатното изкуство да играе в най-рискованите борсови сделки и фючърсната търговия, откъдето падаха огромни лихвени проценти. Брайсън допускаше, че до голяма степен Ланкастър е рискувал в тези масивни игри — като истински комарджия, но не на хазарт, а на световните капиталови пазари. И продължавал да печели именно като играч, който вярва, че късметът никога не ще му изневери.

Но се оказа, че някъде към края на 1985 година щастието наистина го напуска.

Всичко се бе променило. Захласнат като в увлекателно написан роман, Ник седеше на студения бетонен под и четеше доклад след доклад. Според вътрешните финансови комисии обратът е бил повече от фатален, просто невероятен.

Една от най-големите фючърсни сделки, касаеща евродолара, се бе провалила, и само за една нощ Ланкастър бе загубил три милиарда от парите на банката, на практика повече от наличните ѝ активи.

„Меридит Уотърман“ се бе оказала неплатежоспособна. Оцеляла век и половина, минала през най-тежките финансови кризи, преживяла дори Голямата депресия, сега изведнъж най-старата американска банка бе на път да фалира. И то по вина на Ричард Ланкастър.

— Боже мой... — шепнеше Елена, а очите ѝ поглъщаха докладите, които Ник ѝ подаваше. — Обаче... това никога не е било съобщавано на обществеността... вестниците не са писали нищо такова?

Брайсън бе не по-малко удивен и само клатеше глава.

— Факт! Нищо не е излизало в печата.

Как бе възможно?

Ник погледна часовника отново. Бяха минали два часа! Просто злоупотребяваха с късмета си.

И тогава Брайсън се досети, очите му се разшириха и той изтърси:

— О, че то е съвсем ясно!

— Какво е ясно?

— Намерили са си благодетел, който е предотвратил фалита. Някой, който в последния момент е налял пари в банката. Затова няма и никаква информация за постъпления след 1985 г.

— Какви ги говориш, Никълъс?

Брайсън трескаво затърси кутия, която бе зърнал още в началото, но бе пренебрегнал. И скоро я намери; на капака пишеше: „Съдружници, дялове, назначения“, а вътре имаше една-единствена тънка папчица. Тя съдържаше четиринайсет правно оформени документа, също тънички — по не повече от три страници.

Всеки бе озаглавен по един и същи начин. Ник се зачете и сърцето му заби още по-силно. Макар и да се досещаше какъв е смисълът, не можеше да откъсне очи от съдържанието.

— Никълъс, какво четеш?

Той цитира няколко фрази на глас:

— ... долуподписаният съдружник удостоверява със самолично поставения си подпис, че продава, съответно преотстъпва правата, собствеността... като съсобственик в банката... съгласно сключения документ правата преминават... и т.н.

— Обясни ми по-просто, Ник!

— През ноември 1985 г. всичките 14 съдружници или банкови партньори на „Меридит Уотърман“ подписват юридически документ, по силата на който продават дяловото си и всякакво друго участие в нея — обясни Брайсън с дрезгав глас. — Всеки от тях е носел лична отговорност за направения от Ланкастър дълг, който надвишавал три милиарда долара. Очевидно не са имали избор — били са притиснати в ъгъла и е трябвало да разпродадат участието си.

— Но какво да разпродадат, като в банката вече е нямало нищо?

— Просто името — една празна банка, като черупка без съдържание.

— А купувачът...?

— Не знам точно как е станало, но всеки от съсобствениците получил по един милион долара. И е било чист късмет да получи и толкова. Защото новият собственик поел огромен дълг. Могел е да си го позволи... Важно условие за продажбата било всеки бивш партньор да подпише конфиденциално споразумение, с което се задължава да пази пълна тайна относно продажбата, нещо като клетвена декларация.

Иначе щял да загуби въпросната сума от един милион, която трябвало да бъде изплатена на части в течение на пет години.

— Ама това е толкова... странно! — възкликна Елена. — Може би не съм разбрала... излиза, че през 1985 г. „Меридит Уотърман“ тайно е продадена на един-единствен човек? И никой не е знаел за този факт?

— Точно така.

— Но кой е купувачът? Кой е бил толкова ненормален, че да сключи подобна сделка?

— Бил е играч, пожелал да стане таен собственик на престижна, високоуважавана финансова институция, която да използва по различни начини за собствените си цели. Всъщност параван за незаконни разплащания по цял свят.

— Е, няма ли му името?

Брайсън се усмихна криво и поклати глава:

— Милиардер на име Грегсън Манинг.

— Манинг, Грегсън... собственикът на „Систематикс“ ли?

Брайсън замълча, изглежда я и бавно каза:

— Според мен е по-точно да се каже човекът зад конспирацията, наречена Прометей.

Тогава и двамата чуха стъпки и стреснати извърнаха глави в посока на шума. Недалеч от тях бе застанал висок, едър мъж в синята униформа на охраната и ги гледаше със студени, враждебни очи.

— Хей, вие... не сте ли от компютърната компания. КАКВО, ПО ДЯВОЛИТЕ, ПРАВИТЕ ТУК?

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

За беля бяха далеч от компютрите и сървъра. Стояха пред масичка, на която Брайсън бе поставил четиринайсетте документа за продажбата на банката. И сега те лежаха върху нея, наредени подобно на карти във ветрило, а встрани изобличително се мъдреше празната архивна кутия.

— Защо толкова се туткате? — заядливо отвърна Брайсън. — Вече трийсетина минути ви търся!

Мъжът се облещи — не очакваше такава реакция, но продължи да ги гледа с дълбоко подозрение, а радиостанцията на колана му записука.

— Какви ги дрънкате? Никой не ми се е обаждал...

Елена пристъпи напред и размаха ръце:

— Вече толкова време търсим работната бланка и отчетния лист със заданията! Разбрали сме се да ги оставяте на едно и също място. Иначе какво да работим? Губим си времето и ровим насам-натам да ги търсим, а през това време колко информация може да се загуби...

И тя махна с ръка към компютрите, а сетне заканително посочи с пръст самия охранител.

Брайсън се възхити вътрешно. Така добре и бързо се допълниха в лъжата!

— Изглежда, сте си изключили системата — рече той и заклати глава укорно. — Трябва повече да внимавате. То веднъж се случва, ама...

— Хей, госпожице, я почакайте малко — вдигна ръка охраната. — Не разбирам за какво ми говорите? Какви листове какви задания...

Брайсън не чака повече — ръката му излетя с насочени напред и корави като желязо пръсти. Ударът намери едрия право в гръкляна — той се задави, изхърка силно и сетне безмълвно се свлече на земята. Брайсън светкавично го завлече между стелажите — на място, което не се виждаше от входа, и го подпря на един от тях. Щеше да дойде в съзнание не по-рано от час, може би и повече.

Напуснаха банката през същия сервизен изход и затичаха към паркираната през една пресечка кола. Мълчаха, докато не оставиха поне няколко преки зад гърба си. И двамата бяха пренапрегнати и в състояние, подобно на шок. Преумората е едно нещо, тя се лекува с почивка и сън, но пренапрежението се преодолява доста по-трудно. А като добавим адреналина и безкрайните кафета...

Бе три и двайсет на разсъмване, улиците се точеха една подир друга — празни и тъмни. Брайсън мина през долната част на Манхатън и спря недалеч от пристанището и „Саут стрийт“. Там качи колата на тротоара и обърна глава към Елена.

— Удивително, а? Един от най-богатите хора в Америка, всъщност в света, в комбина с най-влиятелната политическа фигура на САЩ. Последният почтен човек във Вашингтон, а? Партньорство, създадено в тайна преди години: забележи, Манинг и Ланкастър никога не са се появявали заедно на публично място, едва ли някой ги е споменавал в една и съща връзка.

— Поведение на съзаклятници.

— Да. А Манинг се е стремял да запази безупречната репутация на „Меридит Уотърман“ все така неопетнена. Нужна му е именно такава — тежка и достойна уолстрийтска финансова институция, чрез която да контролира политически личности и държавни лидери по цял свят. Разполага със съвършено прикритие, допълнително камуфлирано с недосегаемостта на аристократа в банковия свят, и с негова помощ насочва подкупи и всякакви средства към Конгреса, британския Парламент, вероятно към руската Дума и френското Общо събрание. Освен това чрез същия параван анонимно може да купува дялове и участие в други банки и компании, да насочва и ръководи финансови операции, да влияе и да се бърка в чужди дела, да купува тайна информация. Както в Първа вашингтонска — банката на конгресмените. Ето ти и картината — подкупи, възможност за изнудване с помощта на деликатни и компрометиращи сведения за миналото на хора на влиятелни постове...

— И в Белия дом — чрез Ричард Ланкастър.

— Естествено. Чрез него влияе върху външната ни политика. И затова тайната за връзката им става още по-важна. Репутацията на Ланкастър също трябва да бъде безупречна. Ако се разчуе, че поради

несполучливи финансови игри той собственоръчно е съсипал най-старата американска банка, името му ще бъде оплюто завинаги. Вместо това са му създали митологичната слава на финансов гений. Чудесна легенда: брилянтен и етичен човек, направил големи пари на Уолстрийт и съответно станал неподкупен, горящ от желание да отдаде всички сили за доброто на родината. „Слуга на обществото!“ Супер! И как да не се радва електоратът, че Америка има такива достойни люде, които помагат на президента мъдро да ръководи държавата и нацията?

Двамата замълчаха за кратко време, сетне Елена попита:

— Ти как мислиш — може би именно Манинг е изпратил Ланкастър като свой човек в Белия дом? Може би това е било и едно от условията, когато е купувал „Меридит Уотърман“?

— Интересна идея. Но не забравяй, че Ланкастър познава Малкълм Дейвис още преди кандидатирането му за президент.

— Е, добре де и какво? Така или иначе още в началото Ланкастър бе един от най-активните му поддръжници. В политиката парите най-бързо купуват нечие приятелство. А сетне доброволно оглави кампанията на Дейвис.

— Безсъмнено Манинг тайно е помагал и там, подхвърлял е пари на Дейвис — канализирал ги е чрез „Систематикс“, ужим дарения от неговите служители, приятели и кой ли още не. Така Ланкастър е придобил ключова роля и във финансово отношение, за да стане още по-ценен за президента. Всъщност направо безценен. Загубилият всичко за една нощ Ланкастър, застанал на ръба на пропастта, изведнъж излиза от блатото на немотията и се впуска в още по-блестяща кариера, този път в политическата област. И е вече един от главните играчи на световната сцена.

— Всичко благодарение на Манинг. Ние самите можем ли да се доберем до него?

Брайсън поклати глава.

— Едва ли.

— Но пък вече познаваш Ланкастър лично — след срещата в Женева. Той ще се съгласи да разговаря с теб.

— Не и сега. Неговите хора вече са научили всичко, което може да се научи за мен, а той стопроцентово ме смята за персонална заплаха. Едва ли ще иска да ме види.

— Освен ако не спекулираш именно с тази заплаха. И да настояваш за среща.

— Е, и да се срещнем, какво? Какво ще постигнем? Според мен прекият контакт с него е прекалено груб подход. Струва ми се, че правилният път е посредством Хари Дън.

— Дън ли? Че защо?

— Познавам темперамента му. Няма да може да устои на покана от моя страна. Защото знае какво знам аз. И ще поиска да говорим.

— Добре, Ник, аз в тези неща опит нямам. Така че... не знам. А може и да е болен, както се твърди.

— За какво намекваш? Да не знаеш нещо, което аз не зная?

— Ами за телефонния номер, който взех от приюта. Нали го проверявахме за адрес, но много бързахме. Районът е град на име Франклин в Пенсилвания, а самият номер е на малка, частна, много специализирана болница. Всъщност болница приют. Може би Дън наистина се крие, но, изглежда, е и на смъртно легло.

До Франклин, Пенсилвания, директни полети нямаше. Най-бързият начин човек да стигне там бе с кола. Но и двамата отчаяно се нуждаеха от почивка. Поне за няколко часа. Бе жизненоважно да останат във форма — имаше още толкова много работа. Брайсън бе стопроцентово уверен в това.

Но в подобно състояние няколкочасов сън едва ли е най-доброто решение. Ник се събуди направо съсипан. Бяха се отбили в малък мотел в околностите на Манхатън, който им се стори достатъчно анонимен. Всъщност събуди го тихото тропане на компютърна клавиатура.

Елена изглеждаше напълно отпочинала. Вече облечена, тя бе включила малкия си компютър в телефонната розетка на стената в мотелската стая.

Заговори му, без да се обръща.

— „Систематикс“ е или най-впечатляващият пример за необуздан глобален капитализъм, или най-ужасяващата корпорация, която съм срещала. Зависи как ще погледнеш...

— Няма да погледна, преди да пия едно-две кафета — рече замаяно Брайсън.

Елена посочи с пръст към оставен на нощното шкафче малък поднос.

— Излизах преди около час. Може и да е изстинало, съжалявам.

— Благодаря, благодаря, и студено пак е по-добре от нищо. Ти изобщо спала ли си?

— Не, легнах си с теб и след половин час станах. Прекалено много мисли ми се въртяха из главата и сън въобще не ме хвана.

— И какво намери?

— Какво ли? — извърна се тя и го изгледа. — Ако информацията е власт, тогава „Систематикс“ е най-могъщата корпоративна организация в света. Мотото ѝ е „Знанието е власт“ и, изглежда, то е единственият ѝ организационен принцип. Може би и единственият елемент, който обединява многобройните ѝ клонове и холдинги.

Брайсън отпи от кафето. Наистина бе изстинало.

— Аз защо съм чувал, че „Систематикс“ е софтуерна фирма и един от най-главните конкуренти на „Майкрософт“?

— Програмиране и компютри — това е само дребна частица от огромния ѝ бизнес — безбрежен и силно диференциран. Вече знаем, че притежава дори и „Меридит Уотърман“, а чрез нея и Първа вашингтонска банка. Не мога да твърдя със сигурност, че контролира и английските банки, където са парите на тамошните парламентаристи, но подозирам, че е точно така.

— На какво са основани тези подозрения? Като си помисля за всичките взети от Манинг мерки да прикрие, че контролира „Меридит“, едва ли ще е лесно да го свържем с британски банки.

— За сметка на това той има цял куп юридически фирми, чуждестранни при това. А те — независимо дали са в Лондон, Буенос Айрес или Рим — са много лесен канал към банките. Или направо са свързани с някои банки. Ето така стоят нещата, без, разбира се, да го имам черно на бяло.

— Добре разсъждаваш.

— Открих още, че чрез „Систематикс“ Манинг има участие и във военнопромишлените гиганти. Компанията неотдавна е изстреляла цяла поредица спътници в ниски орбити.

А само чуй и това: „Систематикс“ притежава две трети от американските кредит-рейтинг определящи институции.

— Кредитен рейтинг ли каза?

— Да. Помисли само с колко много информация разполага подобна институция. Зашеметяващо много, и то в дълбочина, да не говорим колко много от нея може да бъде силно персонифицирана. А има и още: „Систематикс“ е собственик и на няколко от най-крупните фирми за здравни осигуровки, както и на фирмите, които управляват базите им данни. На практика неговата корпорация държи в ръцете си цялата информация за здравеопазването, архивата за различните видове лечение, историите на заболяване и всичко, ама направо всичко, свързано със здравето на американците.

— Боже мой!

— И както ти казах, елементът, който обединява всички тези институции или поне по-голямата част от тях, е информацията. Онова, което те знаят и пазят в мощните си компютри или пък до което имат достъп. Само се замисли: осигуровки живот, здравно осигуряване, здравеопазване, кредити и банкова система. Цялата информация в изброените области. Чрез огромната си корпоративно-холдингова мрежа „Систематикс“ има достъп до най-деликатните, най-личните и най-тайните данни за около поне 90 на сто от гражданите на САЩ.

— И това е само Манинг...

— Какво каза?

— Казах, че Манинг е само един от членовете на групата Прометей. Не забравяй за Анатолий Пришников, който вероятно има точно същия вид холдинги в Русия. За Жак Арно във Франция. За генерал Дзай в Китай. Можеш ли да си представиш какво държат тези хора, взети заедно? Какво контролират като екип?

— Фактите ме плашат, Никълъс, косата ми настръхва само при самата мисъл... Знам, нали съм израсла в тоталитарна държава, където Секуритате знаеше всичко за всички, защото хората от страх непрекъснато доносничеха един срещу друг. А като си помисля сега за комбинацията на Прометеевците и виждам, че възможностите са направо ужасяващи!

Брайсън стана и се разходи из стаята. Не го свърташе на едно място: усещаше огромно вътрешно напрежение. Пък имаше странното и некомфортно усещане, че двамата с Елена стремглаво политат някъде в пространството, в някакъв тъмен и безкраен тунел.

— Знаеш ли каква сила се крие зад всичко това, с което разполага Прометей — като начало във Вашингтон, а сетне и в цял

свят? Може би „Систематикс“ държи цялата информация, но Прометей държи лостовите за контрол и управление на човечеството...

— Да — отвърна Елена с наведена глава. — Точно така е. Но защо? С каква цел?

... Управлението ще бъде поето... нещата вече се виждат ясно... — това бяха думи на Лабов, помисли Брайсън.

— Честно казано, не зная — тежко въздъхна той. — А когато научим, може би вече ще бъде много късно.

Рано следобед колата им спря на дъговидната алея пред голяма и стара сграда, чиято тухлена фасада говореше за минало великолепие. С малки, добре излъскани медни букви на нея бе изписано името — „Франклин хаус“. Елена остана в колата, излезе само Ник.

Носеше бяла престилка, купена от магазин за медицински материали по пътя. На входа се представи за фармаколог, специализирал в областта на овладяване на болката и болкоуспокояващите от медицинския факултет на Питсбъргския университет, повикан за консултация от семейството на хоспитализиран тук пациент. Разчиташе на интуиция, импровизация и най-вече на обстановката в подобни здравни заведения, където терминално болните са не малко на брой, а подозрителността към посетителите — на заден план. И не се излъга. Никой не му поиска документи.

Ник се държеше с подходящия апломб, авторитетно — както подобава на загрижен лекар и специалист, цял живот правил само това — да помага на хора на смъртно ложе, които вече много трудно понасят болката. Идваше да облекчи последните дни на човек, чието семейство бе потърсило помощта му посредством общ приятел, също лекар. Ник дори показва оставена от секретарката му бележка, на която имаше само един телефонен номер.

— За съжаление секретарката ми пропуснала да запише името на пациента. Нали знаете, млади хора, недостатъчно обучени... — рече той, като загрижено поклащаше глава. — Аз пък толкова бързах да дойда веднага, че не взех и факса... но съм абсолютно уверен, че ще се досетите кой пациент има нужда от помощ като моята, нали? Иначе ще трябва да звъня отново и...

Администраторът разбиращо кимаше срещу него. Хвърли бегъл поглед върху бележката в ръката му, сетне се зарови в болничната книга.

— Мисля, че става дума за г-н Джон Макдоналд в стая 322, сър.

Хари Дън приличаше на жив труп. И без това тясното му лице бе съвсем смалено и изпито, по-голямата част от побелялата коса бе вече окапала, кожата му бе неестествено сива и на петна, очите — изхвъркнали напред. В носа му влизаше двойна тръбичка — кислород, помисли Ник. На ръката — система, наоколо животоподдържаща техника с цяла група монитори, предимно следящи сърдечната дейност и дишането; те постоянно бибиткаха и сигнализираха, по продълговатите екрани играеха зелени графични показания.

До леглото бяха поставени телефон и факс — и двата апарата странно мълчаливи в момента, когато Ник влезе.

Дън вдигна увиснала глава и го видя веднага. Изглеждаше замаян, но очите му бяха напълно трезви. След секунда-две се ухили със злокобната усмивка на мъртвец.

— Идваш да ме ликвидираш, а, Брайсън? — попита той с хриптящ глас и се разсмя със съскащ звук. — Голям майтап! Закъснял си, мой човек, тези хора тук с мъка ме удържат да не ме отнесе онази с косата, ха-ха-ха. А трупът все още диша, напук на всичко. Също както и шибаното ЦРУ. Край на историята, а? Ха-ха...

— Труден си за откриване — рече Ник.

— Труден съм, защото не искам да бъда открит, Брайсън. Нямам роднини, които да висят тук и да се преструват, а когато заспя, да ровят за чековата книжка, а нали знам какво става в Лангли. Щом онези хиени усетят, че си пътник... хич няма и да се посвеният да ми разбият сейфа, да счупят печатите, да се ровят из документацията... да не говорим, че приживе ще ме изнесат от офиса. Както стана в готиния стар Съветски съюз — нали помниш? Болният премиер отива да си кара ваканцията в Ялта и като се връща, какво намира? Бумагите и вещите му в кашони, изнесени извън стените на Кремъл, а? Голям майтап, ти казвам. Даааа, човек трябва да си варди задника, Брайсън, макар че както сам се досещаш...

— Колко ти остава?

Ник реши да не се преструва. Прямо и безпощадно — направо на въпроса. Целта бе да го провокира да говори. Но Дън замълча и дълго време не отвори уста. Сетне се разприказва.

— Преди шест месеца ми намериха рак в белите дробове с метастази колкото си искаш. Започнаха химиотерапия, облъчваха ме и всичките там дивотии... Обаче тази гадост е проникнала навсякъде — и в стомаха, и в костната система, дори и по ръцете и по краката, моля ти се. Голям майтап. Не трябвало да пуша толкова — ха-ха. Те какво си мислят, казах им да се гръмнат, може би ще поискат да мина и на млечна диета, а? Сякаш ще ми помогне нещо, а, Брайсън?

— Така или иначе ти добре ме подреди — върна се на темата Ник, без да се опитва да прикрива гнева си. — Надрънка ми куп лъжи за миналото, за Управлението, за онова, което е било и което ще бъде... Каква ти бе целта? Само да ме използваш като пионка ли? Да ти свърша мръсната работа в Управлението, а?

Направи пауза, премисли за секунди и добави:

— Да открия какво знаят за групата Прометей, нали? Защото ние се оказахме единствената разузнавателна агенция, която свърши истинска работа, нали?

Защо ли употребяваше местоимението „ние“?

— Е, и какво разкри в края на краищата? — озъби се Дън. — Тралала — нищо, само кози дробинки, ха-ха.

Закашля се мъчително и очите му съвсем изхвъркнаха. Брайсън помисли, че ще умре. Но Дън преодоля кризата и рече:

— Аз съм като шибания Мойсей. Няма да доживея да видя Обетованата земя. Само дето им показах пътя и край...

— Обетованата земя ли? Чия „Обетована земя“, а, Дън? На Грегсън Манинг ли?

— Забрави, Брайсън — само успя да рече Дън и затвори очи.

Ник се загледа в пластмасовото шише на системата. На етикета му пишеше „Кетамин“. Мощно обезболяващо, но и с други — странични — показания и качества, Ник познаваше този препарат. В определени количества предизвиква еуфория, възможно и бълнуване. И Управлението, а и самото ЦРУ бяха използвали и импровизирали с този препарат в някои случаи като с груб заместител на серума на истината. Ник пристъпи и плъзна бутончето на системата надолу, за да увеличи притока му.

— Какво, по дяволите, пипаш там, а? — изпъшка Дън. — Не го спирай! Морфинът вече не ми действа, минах на по-силни лекарства.

Брайсън премълча, изчака. Кетаминът има бързо въздействие и ефектът не закъсня. Дън започна да се поти, запъшка и се зачерви.

— Не разбираш, а, Брайсън? Все още не си загреял...

— Какво да загрея?

— Не си ли разбрал какво е станало с хлапето?

— Кое хлапе, чие?

— На Манинг...

Брайсън помнеше разпечатаните от Елена данни, сред тях имаше и негова биография.

— Е, имал е дъщеря, която била отвлечена.

— Отвлечена, а... че това е само началото, бе, Брайсън. Той е разведен, дъщерята била всичко за него на този шибан свят... отивал на някакво благотворително тържество шшшш големи почести за него... — съскаше Дън и думите излизаха все по-трудно. — В Манхатан, голям купон, а малката — Ариел — била в апартамента на „Плаза“ с една френска студентка — тя й давала уроци и живеела у тях... Манинг се връща, онова момиче, френското — заклано, дъщерята я няма...

— Боже мой!

— Някакви боклуци — да направят малко бързи пари... — гласът му почти заглъхна. — ... Веднага платил откупа... ама нищо... онези я отмъкнали в някаква отдалечена вила... Пенсилвания... Манинг да вземе... да не се подебава много-много...

Очите на Дън се затвориха. Брайсън изчака секунда-две. Май бе прекалил с дозата? Бързо се изправи и пипна бутона на системата. След малко Дън отвори очи.

— Този тип държи в джоба цялата шибана електронна империя... казал на ФБР, че ще помогне... само да кажат какво искат — наблюдение... то ФБР сателити има, имаме и ние, ама нали е забранено... пуста правителствена заповед номер 1233 — те не могат да снимат над... какво по дяволите...

Погледът му се поизясни малко, думите станаха по-отчетливи:

— Онези педали от правосъдието не дават разрешение за подслушване... мобилни телефони — фасулска работа... бюрото прецака цялата игра... бюрокрацията си е... майката, Брайсън...

Защитаваме индивида ли... правата му — човешките... вятър работа — защитават престъпника, неговия личен живот... а онова дете — на метър под земята, заровено в ковчег — оставили го бавно да се задушаваш...

— Боже мили! Истински кошмар!

— Манинг тогава се промени. Разбра кое къде е... как стоят нещата. Прогледна...

— Прогледна казваш?

Дън го изгледа, поклати глава, усмихна се съжалително. Брайсън се изправи.

— А Ланкастър? Той къде е? Говори се, че е на почивка някъде по Тихоокеанското крайбрежие — може би на северозапад? Ама мирише на лъжа, къде по това време... Питам те къде е той?

— Където са и всички други. Цялата банда Прометей, с изключение на моя милост... която всеки момент ще пукне. Къде си мислиш, че са? На езерото.

— Какво езеро, Дън? Къде?

— Вилата на Манинг. На езерото извън Сиатъл — сега гласът му вече определено заглъхваше, а очите му пак се затвориха. — Разкарай се, Брайсън, не съм добре...

— Каква е целта? Целта ми кажи! Защо?

— ... като товарен влак лети към теб, брат ми, и спиране няма... — изтърси Дън.

Сетне се закашля и не спря почти цяла пълна минута.

— ... не можеш го спря... закъснял си... затова по-добре се разкарай от релсите, за да не те помете...

Брайсън чу стъпки — някой идваше по коридора. Косата на тила му леко настръхна. Знаеше симптомите — шестото чувство го предупреждава: опасност! Стана и рязко излезе. С наведена глава закрачи по коридора — просто един загрижен лекар, който бърза към следващата си задача, към поредния пациент.

Размина се с чернокож санитар, който му се видя познат. Откъде? На края на коридора се извърна — чернокожият влезе в стаята на Дън. Позната физиономия, но не може да я свърже с нещо определено. Кой беше този човек?

Влезе в празна манипулационна с множество машини и апаратура и се замисли. Откъде го знае? Къде го е срещал? В коя

страна? В каква връзка? В някоя операция може би, а те бяха толкова много. Да не би пък да е от преподавателските му дни?

Изчака няколко минути, подаде глава и огледа терена. Наоколо нямаше жива душа. Тръгна обратно към стаята на Дън. Ще мине бързо, ще надникне. Дали санитарят е още вътре? Така или иначе щеше да усети още отвън.

Зави на ъгъла на коридора и веднага забеляза отворената врата. Приблужи и надникна — Дън спи.

Ами, спи...

Зелената линия на сърдечния монитор се бе изправила и тихо писукаше. Обичайно начупената графична линия на ЕКГ-то веднага му съобщи истината. Дън бе мъртъв — сърцето му бе спряло.

Влезе и се надвеси над него. Лицето на човека в леглото бе тебеширено бяло. Покойник. Нямаше никакво съмнение. Погледна системата — бе спряна, торбичката бе почти празна.

Чернокожият я бе изключил. И убил Дън.

Значи той е бил под наблюдение през цялото време. И не само той. **ДВАМАТА СА БИЛИ ПОД НАБЛЮДЕНИЕ** — и той самият, и Дън. Но защо го убиха — заради разговора с него — Брайсън?

Ник хукна към изхода.

* * *

— Сър, засякохме го.

Помещението бе практически почти задръстено с апаратура — множество монитори на високи стойки — по екраните постоянно трептяха най-различни образи и данни с отлично качество и висока степен на разделителност. Идваха от геосинхронизираните спътници. Помещението бе на най-горния етаж на висока сграда в Сънивейл, Калифорния, точно над голям диетичен център, където цялата тази техника бе на практика отлично скрита.

Младият мъж сочеше към монитор 23А. По-възрастният, с микрофон пред устата и комплект слушалки на главата, проследи с поглед ръката му.

— Ето го — зелен буик — рече младият. — Номерата са същите. На волана е мъж, до него — жена.

— Пуснахте ли ги в програмата за разпознаване?

— Да, сър. Положителен резултат. Те са.

— Посока?

— Южна.

По-възрастният кимна.

— Добре. Изпратете екип 27 — нареди той.

На волана бе Ник.

Трябваше незабавно да се доберат до Сиатъл, до най-близкото летище и оттам да хванат редовен полет или да чартират машина. На езерото... Вилата на Манинг на езерото извън територията на Сиатъл и прилежащите сателитни селища.

Групата Прометей се събираше там. Всичките ѝ членове — до един. На съвещание. Но за какво?

Каквото и да бе то, всички щяха да бъдат на едно място. Незабавно трябва да отида там, трескаво разсъждаваше Брайсън.

— ... онзи чернокож санитар... — мислеше на глас Ник.

Все още не можеше да си спомни къде го е виждал. Къде се бяха срещали?

Внезапно споменът нахлу. Ярки образи пробягаха като цветен филм през съзнанието му. Ами да! Бетонната сграда на тоалетната в Рок Крийк парк. Шофьорът на Дън блъска по вратата, настоява да говори с шефа си. Висок и строен, но силен и мускулист чернокож. Соломон. Открива огън по него, от очите му струи омраза, сетне пада мъртъв на земята, а от раните в гърдите му струи кръв. Застрелян е от собствения си шеф...

Естествено!

— Шофьорът на Дън и човек на Прометей!

— Но нали ми разказа, че Дън го убил?

— Е, театър за глупаци като мен! Мислиш, че в ЦРУ нямат експерти по специалните ефекти както в киното? Торбички с червена течност, експлозивни зарядчета за имитация на куршуми — зашита в дрехите и задвижвани с батерии. Какви по-големи хитрости има! Аз тогава му се опъвах, изразявах съмнения и той е решил да разиграе нещо по-драматично, та да ме вкара в правия път. Чакай малко... я слушай!

Елена наклони глава на една страна и се заслуша. Някъде наблизко равномерно и тихо пърпореше двигател на хеликоптер. Грешка нямаше. Но пък наоколо не се виждаше нито летище, нито хангари.

— Трябва да е вертолет — от онези с обезшумените мотори. Много вероятно да е точно над нас. Имаш ли огледалце в чантата?

— Имам.

— Отвори прозореца и леко го подай под ъгъл. И внимавай да не отразиш слънчев лъч!

— Значи ни преследват, така ли, Никълъс?

— Вероятно да, и то от известно време насам. Усетих го, но не обърнах достатъчно внимание. Сигурно ни следва вече мили наред.

Елена направи исканото от Брайсън.

— Да, хеликоптер, малко зад нас.

— По дяволите!

Огледа знаците — току-що профучаха покрай табела, указваща, че след няколко мили има крайпътен паркинг с кафетерия. Даде газ, излезе в най-външното платно и се нареди зад очукан додж, вече дал десен мигач.

Колата бе доста старичка, здраво проядена от ръжда, ауспухът почти се допираше до земята. В паркинга от кабината излезе изпит и омазан дългокос тип с мътни очи и зацапани джинси, черна барета, а над тенис фланелката с образите на „Грейтфул Дед“ — зелено маскировъчно яке. Типичен наркоман, най-вероятно дрогиран и сега, който се запъти към кафетерията.

— Какво правиш? — попита Елена.

— Вземам контрамерки — отвърна Ник и измъкна документите от жабката на взетата под наем кола. — Слез с мен. Вземи си чантата и всичко, което си носиш.

Тя тръгна след него, все още учудена.

— Виждаш ли онзи тип от доджа?

— Да, защо?

— Запомни физиономията му.

— Няма да е мъчно — с тази противна мутра.

— Стой тук и го чакай да излезе!

И като й даде още няколко указания, Брайсън забърза след него и влезе в сградата. Мъжа го нямаше нито на опашката пред касата, нито

пред автоматите. Вероятно бе в тоалетната. Завари го там — вече облекчен и застанал пред мивката. Това донякъде го учуди — не вярваше, че такъв човек си мие ръцете. Застана зад него и улови погледа му в огледалото.

— Може ли да те помоля за една услуга?

Наркоманът го изгледа с подозрение, замълча и продължи да си сапунисва ръцете. След малко попита с наведена глава:

— Кво искаш?

— Гледай, може да ти се види необичайно, но те моля да излезеш и да провериш нещо — дали съпругата ми е отвън? Изглежда, че ме е проследила. А?

— Съжалявам, човече, бързам — недружелюбно и с растящо подозрение отвърна онзи.

— Направо съм загазил и съм на зор — продължи Ник с умолителен глас. — Не бих искал подобно нещо, ако не бях сгафил. Готов съм да си платя за услугата, да те компенсирам...

И Брайсън извади пачка, от която изтегли няколко двайсетачки. Очите на човека бляснаха алчно.

Внимавай, не повече, защото ще се усъмни — каза си Ник и прибра останалите пари.

— Моля само да погледнеш дали е отвън, само това искам... миньон, красива...

Човекът изтръска водата от ръцете си, изруга липсата на салфетки в автомата и взе банкнотите. Преброи ги набързо, пхна ги в джинсите.

— Слушай, тва да не е някакъв капан, а, човече? Защото, ако се окаже мръсотия, здраво ще те подреда, кат се върна. Аз съм ветеран от... — изръмжа мъжът и го изгледа заканително.

— Няма никакви трикове, никакви мръсотии, господине. Никакви. Всичко е точно, ти само виж дали...

— Та ква каза, че е жена ти?

— Брюнетка, млада, не повече от 30 години, с червена блуза и светлокафява пола. Хубава е, дребничка на ръст. Няма начин да я сбъркаш.

— Сухото е за мен, дори и да я няма, нали?

— Естествено, естествено. Дай Боже да си е тръгнала. Ще се върнеш, за да ми кажеш, нали? Ще дам още толкова...

— Хм, пак ти повтарям, внимавай, защото... — изсумтя наркоманът и се запъти към изхода. — Не зная кво ти е на акъла, ама си го опичай...

Мина през кафетерията, покрай автоматите за закуски и напитки и излезе. Огледа се и веднага забеляза Елена. Тя стоеше, както ѝ бе наредил Ник, и играеше ролята си с разгневено лице и искрящи очи.

След минута онзи се върна в тоалетната.

— Видях я — отвън е. Здравото се е ядосала, човече, здраво.

— Боже! — възкликна Ник и му подаде още две двайсетачки. — Трябва да се измъкна някак си. Яко съм го загазила, моята кучка не се шегува.

Отново извади пачката, този път отдели пет банкноти — сто долара — и ги разгъна във ветрило като ръка за покер.

— Подгонила ме е, спасение няма. Животът ми е истински кошмар! Навсякъде ме следи...

Наркоманът се облиза и не отмести очи от парите.

— Кво искаш от мен? — запита с подозрение. — Да не си престъпник някакъв, та мен да ме изкарат укривател ли, съучастник ли, що ли?

— Ами, няма нищо такова. Не ме разбирай погрешно. Няма нищо незаконно...

Влезе нов човек и ги изгледа с известно безпокойство. Брайсън замълча и изчака той да свърши и да излезе. Сетне попита:

— Онзи додж нали е твой?

— Мой е — пълна скръб.

— Нека да го купя, а? Продай ми го, ще ти дам две хиляди долара.

— А, не, човече — ти нещо се каниш да ме метнеш, веднага познавам. Аз в него съм вложил поне 2500 парета — има нови амортизъри.

— Добре, три хилядарки тогава. А ти ще вземеш моя буик. Само печелиш — рече Ник и му подаде ключовете.

— Подушвам нещо, а? Твоята е крадена, нали?

— Не е...

— Да де, не е, само е под наем — насмешливо рече изпитият, когато забеляза медальона с емблемата на „Херц“.

— Така е, да не би пък да ме мислиш за пълен идиот. Нова кола и 3000 долара. Давам ти я, колкото да се добереш донякъде. Тя си е платена, можеш да я оставиш където си искаш. Аз ще се погрижа за останалото.

Мъжът се замисли.

— Да не ми додеш по някое време да ми плачеш, че била боклук и прочие? Казах ти — едвам върви. Най-малко е на 75 000 мили, че и повече.

— Не се безпокой. Не те познавам, не ти зная името. Къде ще те намеря? Повече изобщо няма да ме видиш. Аз на всяка цена трябва да избягам от онази отвън. На всяка цена!

— Ще бутнеш ли 3500?

— Добре бе, добре — викна Брайсън с престорено негодувание.
— Опитваш се да ме обереш до шушка само защото съм го закъсал!

— Хайде, хайде! В доджа има и малко дрога...

— Иди си я вземи, не ми трябва, само давай по-бързо.

Наркоманът излезе в паркинга, извади от багажника на доджа черен сак и започна да го пълни с бутилки, стари дрехи, вестници и книги, уокмен с касетки, слушалки със счупена скоба, някакви пакети.

Когато се върна в тоалетната, Брайсън го чакаше с още сто долара в ръката.

— Хайде да ми дадеш баретата и якето — ето ти стотарка плюс моето сако, което ти е точно по мярка — и Брайсън свали скъпия си син блейзер, за да му го подаде. — При всички случаи печелиш. Само за колата вземаш три пъти повече.

— Колата е много гот, човече — нахално възрази мъжът.

Брайсън го изгледа, замълча и пое подаденото му яке. На вратата се обърна и му показва още сто долара.

— Това получаваш, само за да изчакаш да изляза от паркинга и малко да наваксам по пътя, става ли?

Наркоманът алчно грабна банкнотите.

— Както кажеш, човече.

Ник забърза навън.

След минутка наркоманът стоеше пред автомата за напитки и случайно погледна през прозореца. Видя, че бившата му бричка спира за миг, а в нея бързо скача същото онова младо маце от паркинга. За

Бога, какви са тези ненормалници, рече си той удивен. Извратени
някакви шибаняци, шантави градски копелета! Мамка му!

Хеликоптерът — „Бел 3000“ — направи поредния кръг и отново
се върна над паркинга.

— Продължаваме проследяването. Проверката е положителна —
той е — рече в микрофона седналият до пилота мъж с бинокъла, който
ясно видя, че в зеления буик влезе мъж със син блейзер.

— Разбрано, благодарим — отвърна гласът в слушалките. —
Само че решихме да се върнем на сателитно наблюдение. Просто ми
дайте номерата на колата.

— Хей, гледай само как тръгна този тип! Трябва да е ударил
някоя и друга чашка алкохол, значи затова се забави толкова!

Мъжът се засмя, допря окулярите и започна да диктува номерата.
Гласът в слушалките остро попита:

— А жената? Нея идентифицирахте ли я?

— О, не! Отговорът е отрицателен! Жена с него няма. Може би я
е оставил някъде?

Мъжът в буика поглади ревера на елегантния френски блейзер и
се захили самодоволно. Какъв късмет само, а! Представи си само: да
разкара бричката, която миналата есен не можа да шитне дори и за
петстотин кинта, и да гушне цели 3500 долара! При това да се сдобие с
предплатена, изглежда, за неограничено време кола под наем срещу
нищо, ей така! А срещу старото армейско яке и баретата —
суперблейзер! И пари аванта за нищо работа — не можеш ги изкара и
за цял месец! И то за какво? Да огледа някаква си шантава женска,
която, изглежда, не е добре в главата! Какви само нередовни хора има
днес, а! И голям театър в паркинга, а? Ама какво му пука — да правят
каквото си щат!

Пусна радиото с все сила и натисна газта до дупка, а в същия миг
видя или по-скоро усети тъмната сянка, която го връхлетя отляво. Беше
огромен камион влекач, който се изравни с него и започна да го
натиска към банкетата. Ще не ще, отби вдясно и спря. Отвори вратата и
започна да сипе хули и ругатни срещу шофьора на камиона:

— Хей, педал! Кво си мислиш, че правиш бе, шибан копелдак такъв! Кво правиш, бе... да ти...

От кабината на огромния автомобил слезе едър мъж в зелени панталони каки и фланелка, подстриган високо и късо. Погледна го небрежно, обиколи буика два пъти и спря пред багажника. Почука по него с пръст и рече късо:

— Отвори!

— За къв се мислиш ти, бе лайньо неден, фашистко копеле такова... — задъха се от ярост наркоманът, но изведнъж млъкна, когато видя големия черен пистолет в ръката на другия. — О, майко...

— Отвори багажника!

С разтреперани ръце започна да отваря багажника, като мърмореше под нос:

— Значи все пак ме прецакаха, мамка им...

Едрият мускулист тип внимателно огледа багажника, след това и купето. Намери големия, препълнен с всякакви неща черен сак и го побутна с пръсти. Помръдна гнусливо ноздри и пусна два куршума в него. За всеки случай. Сетне стреля няколко пъти в седалките. Ей така, за добра мяра.

Наркоманът стоеше с разтреперани крака, ужасен и мълчеше.

Едрият му зададе няколко въпроса, сетне прибра пистолета.

— Да се подстрижеш! И да се хванеш на работа! — нареди той остро и тръгна към камиона.

— Какво се е случило, по дяволите? — викна възрастният в калифорнийския контролен център.

— Не мога да кажа, сър — смутолеви по-младият.

— Какво е това на задната седалка? Дай по-близък план!

— Слушам, сър.

— Някакъв вързоп, чанта, май че е сак. Откъде ли е дошъл?

— Съвсем не зная, сър. Преди го нямаше.

— Пусни записа от сектор Ес23–994, 14:11 часа.

Младият се обърна към голямата електронна машина вляво и започна да натиска различни бутони. На големия екран се появи непознат изпит дългокос тип с голям черен сак. Вървеше към буика.

— Дай още назад!

Сега видяха същият човек да вади различни вещи от багажника на скапан додж и да пълни черния сак.

— Трикове, а! Копирай файла и го пусни за видео търсене.

— Слушам, сър!

След около трийсет секунди чуха тихи камбанки: светна друг екран от сателитната верига с образ на живо.

— Дай по-близко!

— Ето ги! На волана мъж, до него — жена — каза по-младият.

Ник натискаше газта, а старата таратайка кихаше, ръждивият ауспух плюеше мазен дим.

Изглежда, не бяха успели да се измъкнат. Познатият рев отново звучеше над тях. Отпред и отляво на пътя изскочи голям дървен надпис — „Кемп Чипиуо“. Зад него се виждаше тесен проход между дърветата, черен път със стари коловози водеше някъде навътре в гористия район.

Сега по-ясно изпъкна и друг — по-малък надпис, а на него пишеше „Затворено“.

Шумът над тях се увеличи, ревят премина в нечовешки вой.

Ясно защо — мястото бе доволно пусто, далеч от оживените пътища и множеството превозни средства. Затова хеликоптерът снижаваше и заемаше удобна позиция...

Брайсън рязко зави и колата стъпи на черния път. Отиваха някъде сред дърветата.

— Никълъс, какво правиш? — извика Елена.

— Надявам се да се скрием под короните на дърветата — рече Ник. — Може да се открие възможност да избягаме...

— Ама те не ни преследват току-така, нали? Не можахме да им се изплъзнем със смяната на колата...

— Не, миличка. Мисля си, че имат по-специални планове.

Нестихващият рев доказваше, че машината отгоре им съвсем не ги е загубила, напротив — следеше ги с лекота и се движеше съответно. Черният път изведе колата на широка поляна, а сетне на друг път, още по-лош и очевидно съвсем неподходящ за автомобили. А Брайсън караше максимално бързо с кола, която бе в лошо състояние и съвсем непригодена за сегашния терен, картерът непрекъснато удряше

в камъни и бабуни, клоните на околните дървета силно дращеа и от двете страни.

Тогава чу, а сетне и забеляза, че хеликоптерът ги изпревари и застана отпреде им, обърна се с носа към тях и бавно започна да снижава. Отново се зададе поляна, автомобилът летеше право към нея. Ник стъпи на спирачката с все сила, колата поднесе и се завъртя, удари се в страничните дървета. Елена изпищя ужасено и се опря и с двете ръце на пространството под предния прозорец.

Няма накъде да се маневрира, тук е много тясно, трескаво пресмяташе Ник.

Сетне доджът навлезе в широката поляна с дървени къщички, хеликоптерът снижи още повече и увисна на не повече от шест-седем метра от земята с леко наведен към тях нос.

— Нали имаш пистолет? — извика Елена.

— Какво мислиш, че мога да направя? Той е брониран, кабината е покрита с армирано стъкло, пък и разстоянието е голямо за пистолет като моя.

Хвърли светкавичен поглед към вертолета — търсеше с очи картечниците и веднага ги забеляза, заедно с висящите отдолу чифтове ракети. За малко щеше да се блъсне в една къщурка, изви рязко и мина на сантиметри от нея.

След секунда къщичката изригна в огнен стълб — изглежда, имаха и запалителни ракети.

— По нас се целят! Ще ни убият! — изпищя Елена.

Брайсън напрегна цялата си воля и се опита да се съсредоточи максимално. С периферното зрение улови хеликоптера, който полетя към него. Изви рязко волана на дясно, колата поднесе и гумите засвириха в пръстта и тревата.

Дум! Ново попадение, този път на метър от автомобила! Дум — втора къщурка се превърна в огнено кълбо.

Съсредоточи се! Не се отвличай! Ето там! Ляво — дясно...

Главата му ще се пръсне. Накъде? Няма място, където да се скрият от следващата ракета!

Боже мили! Поредната изсъска над тях, стори му се, че се плъзна по покрива и веднага големият дъб пред тях стана на трески, които пламнаха. Сега почти цялата поляна гореше, огънят се разпространяваше светкавично, поглъщаше сухото дърво на къщите,

тревата, дърветата. Пламъците съскаха, дървото прасчеше... Боже мили!

Чу се, че крещи като обезумял. Направо бе луднал, ужасен от неспасяемостта на положението, от цялата му щуротия и безизходност!

Отпред се мярна нещо като мост. През поляната минаваше широка, кална на вид река, а над нея висеше мост, разнебитен, стар, дървен. Натисна газта, стисна кормилото. Видяла паянтовата структура, Елена пак изпищя:

— Къде отиваш? Няма да ни удържи, не е за автомобили, не виждаш ли...!

Дърветата отпред лумнаха в пламъци, профуча нова ракета, отново пропусна. Навлязоха в истинска огнена стихия — лъхна ги нетърпима жег, Ник реши, че колата ще се запали и експлодира, но някак си минаха и стъпиха на моста. Той се разлюля и заигра на около три метра над водната повърхност. Водата отдолу течеше — ленива, безучастна към всичко онова, което ставаше наоколо.

— Боже! — неистово крещеше Елена. — Няма да ни удържи!

— Бързо сваляй стъклото! — остро й викна Ник и сам направи същото. — Разкопчай колана и поemi въздух колкото можеш...

Сега роторите на машината свистяха вече почти над тях, а Брайсън повече ги усещаше, отколкото чуваше.

Отново натисна газта докрай и колата полетя върху пукащите и прегъващи се дървета.

— Никълъс! Божичко...

Изведнъж нещата се промениха: движението им стана бавно, бавно, мудно, като на забавен кадър, времето сякаш постепенно спираше... Автомобилът залази по моста, сетне плавно цопна в реката, Брайсън изрева, стиснал волана, Елена се вкопчи в дясната му ръка с безмълвно разтворена уста. Падаха бавно, сякаш завинаги...

Пляскът бе шумен, някак си разлят. Пръските полетяха нагоре на тласъци, на тласъци, а наоколо стана хладно и матово мътно. Отзад нещо изтрещя, може би поредната ракета разруши моста.

Притъмня, колата потъваше, водата мощно нахлуваше през прозорците. Имаше видимост на не повече от метър, метър и нещо. Брайсън бързо откачи колана и издърпа Елена към себе си. Сетне един подир друг двамата се оттласнаха от седалката и постепенно се

измъкнаха от колата, с плавни, сякаш стилизирани движения — напред и още напред, сетне нагоре и още по-нагоре: от мътните и сенчести дълбини към повърхността. Брайсън я теглеше с все сила, но тя бе добра плувкиня, макар че сега бе много уплашена. Когато въздухът му се свърши и пред очите му съвсем притъмня, Ник внимателно подаде глава. Лек плясък, разтърси глава и се огледа: само тръстики и блатна трева. Тихо, необичайно тихо.

Елена изплава след по-малко от секунда, разтърси мокри коси и шумно пое дъх.

— Дръж главата ниско — задъхано предупреди той.

Тръстиките пречеха, но сега добре чува буботенето на хеликоптерните двигатели. Брайсън посочи с палец надолу, Елена кимна, двамата дълбоко поеха въздух и пак се потопиха.

Инстинктът за самосъхранение и оцеляване е извънредно ценен източник на жизнена енергия. Той ги движеше, той помагаше да останат под водата по-дълго от обичайното, той им даваше извънредни, допълнителни сили. Когато след време отново изплаваха, наоколо тръстиките си бяха все така гъсти, но вертолетът се чуваше някъде далеч, радостно далеч. Като все пак внимаваше, Брайсън се осмели да надигне глава по-високо и тогава видя, че машината е набрала височина, вероятно за да обхване по-голям район. Онези имат мощни електронни бинокли, Ник изобщо не се съмняваше в това.

Това е добре, помисли той, не са сигурни дали не сме се удавили, но и не знаят къде точно се намираме.

— Хайде пак — подкани той Елена и двамата отново се гмурнаха.

Сега вече в бягството им имаше ритъм и изработен почерк, плуваха под вода и по течението, свършеше ли им въздухът, излизаха на повърхността, почиваха, набираха сили, скрити сред обилната речна растителност.

Продължиха в този дух в продължение на час. Когато изплаваха за пореден път, вертолетът нито се виждаше, нито се чуваше. Загубили мишените, преследвачите си бяха отишли. Но едва ли са стопроцентово сигурни, че сме се удавили, помисли Ник.

Тук реката вече бе по-плитка, можеха да застанат прави, подадени почти до кръста, и да починат повече. Елена изстиска косата, изтри калта от лицето си, Брайсън последва примера ѝ и сърдечно се

разсмя, макар че то бе повече от облекчение, отколкото поради комичността на ситуацията.

— Значи такъв е животът на агента — рече Елена. — Не е за завиждане.

Канцеларският аналитик опознава дейността на разузнавача практик, усмихна се вътрешно Ник.

— Е, това, сегашното, е левашка работа. Виж, да се гмуркаш в каналите на Амстердам — това е нещо по-друго — каза ѝ той с усмивка. — Три метра и нещо надолу. Една трета е тиня с мръсотии от всякакъв род и вид. Втора трета — велосипеди — ръждиви, изпочупени — одраскаш ли се в метала — Бог да ти е на помощ, боли, инфекции, не ти е работа. Да не говорим, че една седмица подир това смърдиш. Така че сегашното е просто приключение за разхлаждане в природен резерват.

Изкачиха се по речния бряг. Вече подухваше хладен ветрец, люлееше тръстиката, направо замръзнаха. Елена се разтрепери от студа, Брайсън я прегърна, опита се да я стопли колкото може.

На по-малко от миля от „Кемп Чипиуо“ се натъкнаха на ресторант с бар. Мокри и замръзнали, както си бяха с мръсните дрехи, седнаха на барчето и поръчаха кафе. Отпиваха живителната течност с благодарност, говореха тихичко и не обръщаха внимание на неприязнените погледи на бармана и няколко посетители.

Висящият от тавана телевизор предаваше поредната серия от възглуपाва сапунена опера. По едно време барманът насочи апаратчето за дистанционно управление и превключи на Си Ен Ен. На екрана се появи аристократичната физиономия на Ричард Ланкастър, показваха кадри от поредните му изявления пред Конгреса. Зад кадър говореше коментаторът:

— ... според някои източници вероятно новата международна институция ще оглави г-н Ланкастър. Отзвукът в тази връзка във Вашингтон е безсъмнено много положителен. Не успяхме да намерим за коментар самия Ланкастър, който в момента е на рядка и напълно заслужена работна ваканция на Тихоокеанското крайбрежие...

Елена се сепна и дръпна Ник за ръкава:

— Ето! Започва се. Дори и не се опитват да го крият повече. Боже мили, какво всъщност става?

Два часа по-късно двамата успяха да чартират самолет за Сиатъл.

Не можеха да заспят, продължаваха да обсъждат нещата тихо, припряно. Планираха, нахвърляха идеи, стратегия, държаха се за ръцете и ужасно се страхуваха, че думите на Хари Дън ще се окажат пророчески: КЪСНО Е ВЕЧЕ, МНОГО КЪСНО...

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

Успяха да си вземат апартамент в Олимпийския хотел на Сиатъл, един от най-претъпканите в града и за щастие много удобно разположен недалеч от междуцатското шосе № 5. Там, в голямата блъсканица, щяха да се загубят много по-лесно сред тълпата, евентуално да избягнат разпознаване. Извадиха късмет и с друго — в хотела имаше колкото душа им иска компютърна техника, комуникационни връзки, интернет услуги, карти и указателна литература за туристи.

Напрежението обаче вече си казваше думата. Бяха пренапрегнати, целеустремени към невроцентъра на мрачната организация, известна с името Прометей — мястото на тазвечерната среща на нейните шефове. Казаното от Дън се потвърждаваше и от редица други косвени фактори. Например всички даващи под наем лимузини агенции и фирми бяха обявили, че услугите им са „изчерпани“ поради голямо мероприятие същата вечер. Повечето дискретно отказваха конкретна информация, но един от собствениците не можа да се въздържа и с гордост каза, че е дал кола под наем лично на гост на Грегсън Манинг и сякаш мед му капеше от устата, докато споменаваеше името. На сиатълското летище „Такома“ непрекъснато кацаха чартърни машини, всички ВИП изходи бяха завардени от частни охранители. И никой не разкриваше имената на пристигащите посетители. Мерките за сигурност бяха почти безпрецедентни.

Същото можеше да се каже и за секретността, обвила името и живота на самия Манинг. За него бяха писали няколко журналисти, получили внимателно редактирани съобщения за печата с факти за битието му, и това бе всичко. Веднъж публикувани, нищо повече не се бе промъкнало по страниците на вестниците или в шоутата на електронните медии. Все едно нищо не се знаеше за този човек.

Все пак късметът им проработи — успяха да научат повече неща за прочутото имение на Манинг на брега на езерото извън Сиатъл. Наричаха го „цифрова крепост“ и „умна къща“, защото беше претъпкано с електроника — защитна и функционална, а то бе повече

от вила в конвенционалния смисъл на тази дума, всъщност истинска резиденция на много богат човек. Построяването му бе отнело години и журналистите бяха писали какви ли не типични за папараците небивалици. В началото Манинг се бе опитал да спре репортерските набези и като не бе успял, бе прехвърлил акцента на контрола върху написаното. Тук напълно бе успял: описваха владението му с нотки на прехласнато възхищение, поместваха дълги материали в специализирани издания като „Архитекчъръл дайджест“ и „Хаус енд гардън“, електронните медии излъчваха репортажи, големи статии със снимки бяха излезли и в меродавни източници като „Ню Йорк таймс мегъзин“ и „Уолстрийт джърнъл“.

Освен снимките тук-таме се бяха промъкнали недоизпипани и непълни планове на имението, но те позволиха на Елена и Брайсън да получат представа за мястото, разположението и приблизителната употреба на някои от помещенията. По-голямата част от този футуристичен имот на стойност сто милиона долара бе скрит в скатове на околната хълмиста местност и практически бе под земята. Имаше закрит басейн, тенискорт, киносалон, конферентни зали, гимнастически салон и различни спортно-развлекателни инсталации за боулинг, стрелба, баскетбол, голф. Голямата морава пред къщата бе точно на езерния бряг заедно с два малки дока с лодки и моторници — това Брайсън не пропусна да забележи, а точно под нея бе построен гигантски подземен паркинг.

Според него обаче най-интересната характеристика на дома бе електрониката — цялата необятна по предназначението си цифрова техника бе включена в мрежа и можеше да се управлява както на място, така и от разстояние — например от сиагълската централа на „Систематикс“. Редица съоръжения бяха програмирани пък да служат на различни прищевки на обитатели и гости: посетителите получават електронни модули във формата на карти — в тях хората от поддръжката залагат вкусовете и предпочитанията на съответното лице: от изкуство и музика до осветление и температура. Картите изпращат сигнали до стотици реагиращи незабавно сензори. Така например в определените за даден гост помещения температурата, музиката и осветлението се променят по негов вкус.

По стените висят плоски екрани, оформени като картини — те показват забележителни произведения на изкуството, извиквани от

бази данни с някъде около 200 милиона образа. Манинг се бе сдобил тихомълком с права върху повечето от тях. В една статия пишеше, че посетителят получава именно онова, за което жадува душата му: било руски икони, било Ван Гог, Пикасо, Моне, Кандински и т.н. Качеството на възпроизвеждане било толкова високо, че не си сигурен какво виждаш — оригинал или електронен образ.

Брайсън четеше подобните писания с усмивка, но веднага забеляза, че липсва най-същественото — никъде нямаше и дума за сигурността и охраната. Е, намери дежурните приказки за скрити навсякъде камери (дори и в каменните стени), както и спекулации, че посетителските модули не били само да служат на вкусове и прищевки, а непрестанно предавали сигнали за местонахождението на носителите, което можело да бъде определено с точност до 15 см плюс или минус. Всички тези системи се наблюдавали и от централите на „Систематикс“. Няма нищо чудно, мрачно помисли Брайсън.

Този Манинг разполага с власт, по-голяма от президентската.

— Не би било лошо да се доберем до оригиналните планове — замислен рече Ник, след като двамата с Елена бяха прочели цял куп статии по темата, взети от хотелската библиотека или изтеглени от Интернет.

— Сигурно е невъзможно.

— Предполага се, че строителят е оставил копия от плановете си в хранилището на градския съвет. Така е по закон, пък и го пише тук — отбеляза Брайсън. — Едва се побрали в цели седем чекмеджета. Но съм почти сигурен, че са вече „изгубени“. Хора като Манинг няма да оставят такава деликатна информация на произвола на съдбата. Пък архитектът за нещастие живее и работи в Скотсдейл, Аризона. Предполагам, че оригиналите са в него, но нямаме време да летим чак до Аризона. Така че трябва да минем без тях или да измислим нещо друго...

— Никълъс — остро рече Елена, — какво пак си намислил?

— Трябва да вляза на всяка цена. Без това няма да стане. Там е центърът на техния заговор. И единственият начин да го спрем, е на място, със свидетелска фактология, директни улики.

— За каква свидетелска фактология говориш, Ник?

— Лично да видя членовете, лицата им, да науча имената на онези, за които не знаем. Снимки, видео, аудиоинформация — за

такива неща говоря. Повече светлина в мрака. Това е единственият начин.

— Виж, Ник, сигурно е по-лесно да се влезе във „Форт Нокс“, отколкото в резиденцията на Манинг!

— Е, да — в някои отношения по-лесно, в други пък — по-трудно.

— Но най-вече — по-опасно!

— Е, без опасност не може. Никъде не дават наготово. Пък сега го няма и Управлението да ни даде гръб. Трябва да разчитаме на себе си.

— Нужен ни е Тед Уолър, Ник!

— Как да го открия къде е? Нали опитах: системата канали все още работи, кодирани съобщения се приемат с потвърждение, че ще бъдат предадени на съответния човек. Но досега той не ни е потърсил, нали?

— Ако е жив, сто на сто ще се обади.

— Е, добре де, поне знае как да ни намери.

— Но ти да се опитваш да влезеш в онова имение сам...

— Трудно ще бъде, Елена, но имаме шанс — особено с твоя помощ и с компютърните ти умения. Нали чете, че сигурността в имението се контролира и местно, и от централата на „Систематикс“?

— Но това нищо не помага — вероятно централата я охраняват още по-строго.

— Безсъмнено — кимна Ник. — Обаче уязвимото място е във връзката. Как са свързани двете звена?

— Сто на сто са използвали най-сигурните методи.

— Е, кои са те?

— Оптични влакна, кабели, дълбоко под земята. Физическа връзка между имението и централата.

— Не можем ли да се включим към нея?

Елена го погледна и по лицето ѝ бавно се разля усмивка.

— Никълъс, почти всички специалисти твърдят, че е невъзможно.

— А ти?

— Аз смятам, че може...

— Как?

— Преди няколко години в Управлението разработихме методика.

— Познаваш ли я добре?

— Естествено. Ще трябва някои по-специални материали, но не е нещо, което да го няма в големите компютърни магазини.

Брайсън поривисто я прегърна и целуна.

— Супер! И аз имам някои идеи за покупки, ще трябва да установя и наблюдение над имението. Но първо трябва да се обадя в Калифорния.

— На кого?

— На компания в Пало Алто, с която съм имал работа под чуждо име, като агент на Управлението. Основана е от руски емигрант на име Виктор Шевченко, истински гений в областта на оптиката. Имаше договор с Пентагона и въпреки това успяваше да продава рядка техника на черно, разни секретни компоненти и прочие. Така се и запознахме. По време на едно организирано от мен ужилване налетях на него, но не го предадох на властите, реших, че ще е много полезен като помощник, а може и да ни доведе до по-едри риби. Той запомни моя жест с благодарност и сега е време... да върне услугата. Той е един от малцината, които могат да ми осигурят онова, от което се нуждая. Но трябва да позвъня веднага, за да има време да ми го достави като самолетна пратка.

През следващите няколко часа Брайсън зае удобни позиции и дълго време наблюдава вилата на Манинг с помощта на мощен бинокъл. Движеше се в националния горски резерват около имението, което се простираше поне на пет акра. От другата му страна — противната на езерото — имаше още една постройка, доста по-скромна, с прилежащ имот на около акър и половина. Охраната бе извънредно добре организирана, по всички правила на изкуството, мерките за сигурност — много добри, това бе повече от явно. Оградата от метална мрежа бе висока поне два метра и половина, а в самата жица бяха вплетени оптични сензори за натиск. В основата бе положен дебел и дълбок пласт бетон и тези два фактора изключваха прехвърляне отгоре или прокопаване на проход отдолу. В същото време пред самата ограда в почвата бяха заровени сензори за допир и

светлина — върху тях бе невъзможно да се стъпи или мине, без да се включат алармените системи. И още: районът се следеше с окачени на специални прътове камери. Не, от тук бе изключено да проникне човек.

Но всяка система за сигурност си има слаби места.

На първо място това бе околната гора, в която сега се криеше самият Брайсън. На второ — езерото, което според него бе идеалната за проникване среда.

Върна се при взетия под наем джип, за всеки случай скрит далеч от най-близкия път. Излезе на него и потегли бавно. Тогава забеляза малък бял микробус, който видимо отиваше към портите на имението. На каросерията бяха изписани думите „Фантастична храна!“. Безсъмнено доставчици на хранителни продукти за вечерното пиршество. За секунда зърна и хората в кабината.

Току-що се бе представила още една възможност...

Малко време оставаше, а имаше да прави покупки, да свърши още някои неща. Без трудност намери магазин за спортни стоки, където се продаваха планинарски и алпинистки екипи. Бе голям и добре зареден; оказа се, че снабдява и местните ловци и рибари, което пък бе добре дошло — нямаше да се налага да търси още един магазин. Но така или иначе леководолазна техника трябваше да търси на друго място. В справочника „Жълти страници“ намери адреса на магазин за промишлени стоки, където имаше свързани с охрана и безопасност на труда материали: за строителни фирми, за телефонни компании, чистачи на прозорци на високи сгради и тям подобни. В него си намери точно онова, което търсеше: портативна електрическа лебедка в лек алуминиев кожух и самоприбиращо се въже — с акумулаторно задвижване, напълно обезшумена; руло галванизиран стоманен кабел; седло за направляемо спускане и центробежен спирачен механизъм.

В магазин за асансьорна техника пък откри друго нещо, от което имаше нужда; отби се и в склад за военни излишъци, където получи добър съвет — отпратиха го в едно съседно стрелбище и там си купи оръжие срещу налични пари. Продавачът с разбиране изруга шибаните закони за оръжието, които пречат на нормалния мъж да си купи

играчка за развлечение, без да чака изискваното от закона дълго време — особено пък когато отива на излет с цел да се позабавлява малко.

Батерии и звънчева жица си купи в първия железарски магазин по пътя. Оказа се по-лесно да намери добър магазин за театрални стоки отколкото очакваше. На „Норт Феървю авеню“ имаше голям магазин за сценична и филмова техника, материали, костюми и прочие на име „Холивуд театрикъл съплай“. Там му казаха, че в района често се снимат филми и холивудските студии и продуценти отдавна са си осигурили местен доставчик.

Оставаше само едно-единствено и труднонамираемо нещо: строго секретен компонент — машина за военни цели. Виктор Шевченко, откривателят на виртуалния катоден осцилатор, се съгласи да му услужи, но доста неохотно. Брайсън го увери, че не го заплашва нито един свързан с вътрешната сигурност на страната закон. Сетне се успокои, дори стана абсолютно любезен — 50 000 долара отидоха в банковата му сметка на Каймановите острови.

Когато накрая Брайсън се върна в хотела, Елена вече бе направила своите покупки. На първо място бе заредила в компютъра си топографска карта на националния горски резерват около имението на Манинг за геологопроучвателни цели.

Ник разказа за наблюдението си около вилата и тя попита:

— Няма ли да е много по-лесно да влезеш като доставчик на храни или дори като продавач на цветя?

— Не мисля, че е по-добро решение. Доста разсъждавах и стигнах до заключението, че цветарите ги придружават навсякъде, сетне ги изпровождат до вратата. Дори да приемем, че се представя за такъв или вляза с истински продавачи, пак ще бъде абсолютно невъзможно да избягам от охраната и да се скрия в къщата, без да се вдигне голям шум. А тогава ще ме хванат.

— А доставчиците — може би те остават до края на сервирането?

— Виж, с тях има повече шансове, но пък те са до един проверени, проучени хора, фотографирани, с предварително снети отпечатъци на пръстите. Охраната си знае работата. При влизане само им издават електронни пропуски — това го пишат журналистите. Няма да мога да мина за такъв. Наел съм лодка, само с нея ще мога да се добера до брега.

— Ами сетне какво ще правиш — нали на моравата ще има охрана?

— Безсъмнено. Но от видяното оставам с впечатление, че там тя е най-слаба. Сега ти ми кажи какво научи за връзката между вилата и „Систематикс“?

— Ще ми трябва голяма кола, може и закрит камион — отвърна тя.

В околностите на Сياتъл американското министерство на селското стопанство разполага с гаражи, където сياتълските държавни лесничей си държат служебните автомобили и техниката. Там има и незакрити паркинги, а на единия от тях обичайно се намират няколко боядисани в зелено малки закрити камиони, маркирани с лесничейската емблема — борово дърво. Охрана практически няма, мерки за сигурност — също.

Брайсън откара облечената в зелена риза и панталони Елена в гората по периметъра на имота на Манинг. Купиха ги от магазина за армейски излишъци — нямаше време да търсят по-близко до лесничейските униформи облекло.

До започване на операцията оставаха четири часа. Ник бе насрочил началото за 21 часа.

Сега двамата се движеха сред дърветата покрай оградата, като внимаваха със сензорите и камерите. Елена търсеше мястото, където би трябвало да минава оптичният кабел.

Сигурна бе, че е някъде там. Вилата бе на около три мили разстояние от централата на „Систематикс“. По време на строежа ѝ строителният предприемач бе подал официална молба до министерството на земеделието за разрешение за изкопни работи и полагане на кабел. Молбата не бе тайна, тя можеше да се намери в компютрите на градския съвет и в нея имаше една интересна подробност. Споменавахе се и необходимостта от инсталиране на оптически усилвател, нужен за стабилизиране на сигнала, който на големи разстояния обикновено отслабва.

А Елена възнамеряваше да се включи именно към този усилвател, който в известен смисъл прилича и на разпределителна кутия. Оттам вече щеше да има достъп до компютрите, всъщност и до

цялата мрежа на електронната връзка. Тази работа бе за добри специалисти, но Елена не се плашеше от нея.

Въпросът бе: къде минава кабелът?

Внезапно ѝ хрумна добра идея: набра номера на предприемача, който знаеше от данните в молбата. Същият, който бе полагал кабела.

— Г-н Манзанели ли е? Здравейте, казвам се Надя и съм от държавната геологическа инспекция. Работим в резервата и вземаме почвени проби, знаете — за киселинност, и желаем да вземем мерки да не би случайно да прекъснем оптическия кабел...

След още няколко обяснения тя посочи къде точно „работи“ групата ѝ, а предприемачът възкликна:

— Боже мой, хайде сега! Никой ли там не помни скандала, дето направи вашата служба заради едно изкопче на държавна земя?

— Съжалявам, сър, но аз не съм в течение на...

— Проклетата ви лесничейска служба не искаше да даде разрешение и г-н Манинг предложи да им кихне половин милион в зелено за нови насаждения и материали. Ама не, пак не стана и трябваше да градим надземна връзка по оградата.

— О, сър, ужасно съжалявам, че се е наложило да го правите... сигурна съм, че новият началник щеше да реши въпроса много бързо в полза на...

— Слушай, момиче, ти дори не знаеш колко пари плаща Манинг само за данъци имот!

— Не, сър, но съм щастлива, че няма опасност да прекъснем някоя от линиите му. Ако го видите, просто му предайте, че ние от геологическата инспекция високо ценим онова, което прави за нацията!

Прекъсна връзката и се усмихна на Брайсън.

— Току-що си спестихме поне тричасова работа.

Някъде малко след четири часа следобед телефонът на Ник иззвъня. Обаждаха му се от летищната товарна служба да съобщят, че на негово име е пристигнала пратка. Но имало проблем — не могат да я прехвърлят с транспорт до Сиатъл по-рано от следващата утрин.

— Сигурно се шегувате! — развика се Ник. — Тази техника ми е нужна за подобряване на качеството на лабораторните проби още тази

вечер! Имам да изпълнявам договор за 60 хиляди долара, а вие се майтапите...

— Съжалявам, сър, така се е получило, но ако междувременно можем да направим нещо друго за вас...

Минути преди шест часа Брайсън влезе с взет под наем закрит камион в складовите помещения на летище „Такома“ — Сиатъл. Натовариха тежащата около 500 кг машина с електроповдигачи, а присъстващите чиновници се извиниха няколко пъти.

Мина още един час, докато откара камиона до мястото в гъстата гора, където го очакваше Елена. Спря на стотина метра от зеления лесничейски автомобил и паркира камиона с товарната платформа към мрежестата ограда — достатъчно далеч, че да не го засекат камерите. Отвори вратата на платформата и издърпа машината, насочи я към имота на Манинг. Дебелите дървета, листата и храстите не бяха проблем. Точно обратното — гарантираха прикритие на изобретението на руския учен.

Сетне нарами раница, в която имаше малки обли дискове, на всеки от тях монтиран детонатор, който избухва при получен сигнал от радиопредавател. Тръгна по оградата, като на всеки 60 метра прехвърляше по един зад нея. Пазеше се самият той да е далеч от камерите. Дисковете не бяха проблем — хората от охраната нямаше да засекат на мониторите си нищо повече от светкавично прелитнало мъгливо петънце, същото, каквото би оставила птичка или едро насекомо.

Седнала в задната част на лесничейския автомобил, Елена съсредоточено настройваше инструментите си. Лаптопът бе вече свързан с оптическия усилвател посредством покрит с листа и трева кабел, който влизаше в самия му кожух. Бързо се бе ориентирала в мрежата и сега можеше да подслушва и да получава образ от различни сектори на вилата. Бе си осигурила нужния софтуер, някои от програмите бяха купени готови, други бе съставила самата тя. Веднъж влязла в мрежата, тя първо бе „опипала“ системата, за да провери защитите и възможните „дупки“ в нея. Сетне бе внесла неочаквано голямо количество данни, за да създаде буферно натоварване, и тогава бе включила програма за засичане на функциите на контролираните

компютърно системи за сигурност. Други софтуерни продукти бяха започнали да следят целия трафик — изпращан и получаван, трети — да съставят карта на мрежовата организация.

След известно време вече „владееше кутията“, както казват хакерите, макар и самата тя да не бе хакер. Но пък през годините на напрегната работа в Управлението бе успяла да се запознае с методите и техниките им, както всеки добър агент познава работата на крадеца с взлом.

Набраният дългогодишен опит даваше своите плодове. Тя бе в системата.

* * *

Междувременно Брайсън се движеше по езерото в четириметрова алуминиева рибарска лодка с извънборден двигател, обезшумен, четирийсет коня, марка „Евинруд“. Шумът бе минимален, помагаха леките вълни и веещият откъм резиденцията вятър. След малко забеляза яркооранжевите бариерни понтони, маркиращи защитеното водно пространство около имота на Манинг — недалеч пред доковете и предната морава. Теоретично погледнато, той би могъл да ги „щурмува“, но бе редно да приеме, дори и без да знае със сигурност, че охраната ги е подсигурила със сигнални устройства.

Вече виждаше имението, осветено с ослепителни тела и декоративни лампички. Постройката не изглеждаше чак толкова голяма, дори на пръв поглед бе направо скромна, но Брайсън знаеше, че важната ѝ част е под земята. Пусна котва, лодката можеше да му потрябва по-късно: един от вариантите за изтегляне включваше и нея. Ако изобщо извади късмет да излезе оттук все пак...

На Елена бе казал, че планът му гарантира безопасно излизане от „обекта“, но всъщност това не бе истина. Питаше се дали тя го е разбрала? Но нещата от живота са такива: или ще спечели и ще оцелее, или ще загуби и ще го убият. Среден път няма.

Бързо започна да натъкмява донесената екипировка.

Макар че бе решил да носи минимално количество тежест, знаеше, че може да се натъкне на неочаквани, непредвидени препятствия. Затова му бяха необходими някои „помагала“. Много

тъжно би било да го спре някоя по-сложна ключалка само защото не си е донесъл нужния инструмент. Носеше и различни оръжия, естествено, всички грижливо опаковани в найлон и непромокаеми калъфи. Някои леки дрехи за смяна — ако се наложи. И радиостанция телефон: приемник, предавател, обезопасена срещу подслушване.

Обади се на Елена.

— Как върви?

— Добре — гласът ѝ бе спокоен, силен, в него звучеше оптимизъм. — Очите са отворени.

Това значеше, че е успяла да влезе в системата на видеонаблюдението.

— С какво качество?

— Има съвсем чисти райони, други не толкова.

— Кои са вторите?

— Лични, гости и подобните им. Наблюдават се местно.

Казваше му, че необщите помещения във вилата са недостъпни за „Систематикс“ и могат да се следят само от самата нея. Изглежда, Манинг все пак държеше на някаква тайна и условия за интимност.

— Жалко.

— Така е. Но има и добри новини. Влязох в архива и записните устройства.

Това пък значеше, че тя може да заменя текущия образ на мониторите със стар запис. Това бе голямо постижение. Осигуряваше му невидимост.

— Чудесно! Но изчакай да завърша стадий едно. Окей, ще се обадя след малко.

Бе в леко черно трико от номекс — с него възнамеряваше да действа във вилата. Но то не бе непромокаемо, затова облече леководолазен костюм, отгоре сложи жилетката тип командос с множество джобове и отделения, където бяха десетките му „помагала“ и инструменти. Стана му нетърпимо горещо, но знаеше, че езерната вода скоро ще го охлади. Закачи по себе си всичко необходимо, колан за тежест, надуваем компенсатор-плаваемост, сложи маската, опипа коланите, коленичи на борда и леко се преметна през него.

Лек плясък и хладната вода го обгърна. Огледа се, ориентира се и бавно започна да потъва; водата ставаше по-мътна и леко кална. На

дълбочина около 18 метра виждаше само на около пет. Това не бе хубаво — налагаше се да напредва бавно и внимателно.

Насочи се към брега, като се заслушваше. Отлично познаваше типичния, басов тон на хидроакустичните търсачи. Но засега не долавяше нищо съмнително. От една страна, това бе успокоително, от друга — опъваше нервите с непредсказуемостта си. Тук трябва да има защита — нямаше начин Манинг да е пропуснал подводната сигурност.

И тогава ги видя.

На няколко метра пред него, леко трептящи във водата, сякаш нарисувани — мрежи.

Но не обикновени мрежи, не. Подводни алармени бариери. С вплетени в тях оптични влакна в определени оптимални формации, за да осигуряват максимална защита срещу проникване и да подават незабавен алармен сигнал. Най-просто казано, електронно контролирани сензори на базата на оптичен кабел. Много висока технология, използвана от военните.

Нарича се „Аквамеш“, досети се Брайсън — закачат я на поредица специални шамандури и я връзват за дъното с помощта на тежести. Не може да мине през нея, не може да я разкъса или пререже, без да включи алармените устройства. Изпусна още въздух, за да може да стои изправен на дъното, и внимателно приближи, за да я огледа по-добре. Бе попадал на нещо подобно в Шри Ланка. Знаеше още, че често явление са мнимите тревоги — водата почти винаги се движи, съществуват невидими, но силни подводни течения — може да откъснат някоя от тежестите, има едри риби и други подводни същества — достатъчно тежки при сблъсък да вдигнат тревога, раците са в състояние да прережат някое звено. И още много, много други възможности. Системата не бе чак толкова съвършена, макар че бе доволно сложна и скъпа.

От друга страна, не може да си позволи този риск. Тази вечер охраната щеше да внимава особено много, нямаше начин да не е така. Ще обърнат внимание и на най-дребния сигнал.

Усети, че дишането му се ускорява — може би резултат от напрежението и стреса. Получаваше неприятното усещане, че се задъхва, че въздухът в дробовете му не стига. Затвори очи, наложи си да нормализира дишането. След малко го постигна.

От друга страна, знаеше, че този вид мрежи са повече за лодки и подводни устройства, не толкова за леководолази.

Приклекна и огледа тежестите, които държаха мрежата към дъното. То бе тинесто, с меки, кални утайки, пръстите му с лекота потънаха в тях. Започна да копае с длани като с малки лопати. Тинята се вдигна нагоре и замъти водата още повече. Бързо и с неочаквана лекота издълба немалка яма под мрежата. Разшири я и след малко успя да се провре през нея, като се гърчеше и извиваше досущ като риба. Движението му предизвика малки шокови вълни, които тръгнаха нагоре, но едва ли щяха да задвижат алармите — цялата вода в езерото се движеше в общ ритъм.

Вече бе от другата страна на мрежата — на територията на Манинг. Ослуша се отново. Дали ще усети сонарите? Но нямаше нищо.

Ами ако бърка?

Ако съм сбъркал, рече си той, много скоро всичко ще се разбере. Да си напъва ума сега едва ли има полза. Заплава напред и скоро стигна струпаните на дъното бетонни опорни структури — точно под единия от двата пристана, покрити с мъх и водорасли. Тръгна по дъното да заобиколи дока в посока към хангара за лодки. Водата постепенно ставаше все по-плитка — повърхността вече бе на не повече от 60 см над главата му. Изпусна въздуха окончателно и направи още няколко стъпки напред, за да подаде глава внимателно над водата. Намираще се точно под дока. Свали маската, огледа се най-предпазливо — нямаше хора, нищо подозрително. Откопча коланите, свали апарата, грижливо ги положи на една от доковите подпорни греди. Може би щеше да ги използва пак.

Ако има късмет.

Хвана се за ръба на пристана и леко се покачи на него.

Сега между него и вилата бе хангарът — пречеше му на видимостта, но го и прикриваше. На моравата бе сравнително тъмно, огряваше я само отразена от околните сгради слаба вторична светлина. Седнал на края на дока, свали жилетката и започна да съблича леководолазния костюм. Сетне извади оръжия и инструменти от непромокаемите калъфи, за да ги подготви за действие, и отново сложи жилетката — този път направо върху трикото. Разстоянието до хангара

премина с лазене, сетне се изправи. Извади пистолет и пристъпи напред — хангарът бе пуст. Тръгна към моравата.

Дотук добре! Но важното тепърва предстоеше, трябваше да събере цялата си изобретателност и воля. Измъкна черна плетена маска и си я сложи. От друг джоб извади монокулярно устройство за нощно виждане — тип „Метаскоуп“, което засича и инфрачервена светлина, и го постави на дясното око.

И веднага забеляза лъчите.

Те кръстосваха моравата нашир и надлъж — лъчеви сензори за движение, най-вероятно свързани с инфрачервени камери. Пресечеш ли зелената площ, неминуемо ще прекосиш лъч, че и два или три и ще включиш алармената система.

Но имаше и добра новина: лъчите минаваха успоредно на земята и на височина не по-ниско от 90 см — за да не се задействат алармите от по-дребни животни, с каквито гъмжеше околната природа.

Ами ако има кучета?

Напълно възможно. Сигурно имаше кучета пазачи, макар че досега не бе чул лай.

Нагласи монокуляра грижливо и тръгна на четири крака — ръце и колене — да прекоси моравата. Тогава чу ръмженето и косата му настръхна.

Бе ниско, като предупреждение. Огледа се бързо и ги видя — три едри кучета, застанали в сенките по периферията на зелената площ. Не домашни питомци, а добермани с издължени муцуни, обучени, свирепи.

Чак стомахът го сви. Боже Господи!

Те се втурнаха към него с отворена паст, с искрящи в мрака зъби, с прави крака, галопиращи досущ като коне, ръмжащи, лаещи — истински зверове. На четирийсестина метра и все по-близо! Измъкна бързо пистолет и в бърза поредица изстреля няколко стрелички. Оръжието изкиха четири-пет пъти, два от носителите на мощно упойващо вещество излетяха далеч от целта, но другите три попаднаха точно в мишените: двете предни кучета паднаха почти веднага, третото продължи още няколко метра, но краката му се подгънаха и то тежко се свлече на тревата. Стреличките действат светкавично — практически те са спринцовки-куршуми, съдържащи десет кубически

сантиметра нервно-мускулен препарат с транквилизиращо действие на базата на фентанил.

Брайсън започна да се поти тежко и неволно се разтрепери целият. Беше подготвен за подобно препятствие, затова и носеше това често използвано от служители на зоопаркове и ветеринари оръжие, наречено „дартгън“. И въпреки всичко за малко не го бяха спипали на място. Представи си кучетата върху него: острите зъби на гърлото или в слабините. За известно време остана легнал по корем, застинал в очакване, готов. Може би имат още от тези зверове, нещо като втора вълна? Лаят може би е привлякъл вниманието на охраната? Но Ник отлично знаеше, че и кучета пазачи често вдигат фалшива тревога. Когато лаят им утихне, охраната приема, че не е имало нищо сериозно, и обръща вниманието си към други неща.

Така лежа неподвижен поне 30–40 секунди, черното му облекло и маската почти слети с околния полумрак. Може би други кучета нямаше, но така или иначе времето му бе кът. Знаеше, че някъде наоколо трябва да има покрити с решетки вентилационни отвори — основно изискване за подземни гаражи, регламентирано в строителния закон. Нали големият подземен паркинг бе точно под моравата — бе чел всичко написано за него. В една от статиите се споменаваха спорове с държавните инспектори относно устройството на гаража, наречен от журналистите „Пещерата с прилепите“, в който се влизаше през вкопаната в хълмистия терен задна част на къщата. Споровете били именно за вентилацията на огромното подземно помещение и под натиска на закона и пресата Манинг отстъпил и се съгласил на моравата да бъдат пробити умело прикрити вентилационни шахти.

Сега Ник отново запълзя по моравата, като избра лявата посока, накъдето го водеше интуицията. Като внимаваха да не докосне лъчите, той обходи поне една четвърт от тревната площ и чак тогава усети лекия наклон към къщата. А след малко напипа и метала на решетка. Легна встрани и затърси евентуални болтове, готов да ги развива — носеше си всичко нужно за целта. Оказа се, че решетката е просто набита в рамката, и след няколко опита с подходящо тънко длето тя бавно излезе.

Отворът бе достатъчен, макар и възтесен. Но какво е разстоянието до долу? Стените на шахтата бяха гладки, бетонни, нямаше нищо, за което да се хване. Бе се надявал да има нещо по тях,

но не би; все пак дългогодишният опит го бе подготвил и за най-лошото. Само така можеше да разчита на успех. Хубаво поне, че самата рамка на върха бе стоманена. Внимателно погледна надолу, но не видя инфрачервени лъчи. Слава тебе, Господи! Свали монокуляра и го прибра, извади радиостанцията и повика Елена.

— Влизам. Премини към ефектите. Запалване — фаза едно.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

Дежурният се загледа в образа, удивен.

— Джон, погледни тук, моля ти се!

Намираха се в голямо помещение, стените му практически мозайка от екрани; не индивидуални монитори, а мултипленна система, всеки образ подаван от отделна камера.

Колегата му от охраната се завъртя на стола и се взря в посочения екран. Не повярва на очите си, потри ги, пак погледна. Грешка нямаше. Някъде по границата на охраняваната територия бушуваше огън. Камери 16 и 17, разположени на западната периметърна ограда, показваха пламъци сред дърветата, гъст дим.

— Мамка му! — изруга вторият. — Шибан горски пожар! Някой лайнян турист на пикник си е захвърлил цигарата, където не трябва и ето ти! Пожар, при това се разраства!

— Какво казва правилникът? Досега не съм имал подобен случай!

— Ама и ти че си задник! Какво толкова има? Първо викаш пожарната, сетне уведомяваш г-н Манинг. Това е.

След обаждането на Брайсън Елена веднага включи малкия предавател, който подаде дистанционния сигнал за детониране на дисковете. Те бяха театрален инвентар — димки, огнехвъргачки и устройства за светлинни и пламъкови ефекти. При избухване на детонаторчетата димките започнаха да генерират гъст черно-сив пушек, огнехвъргачките забълваха високи поне три метра пламъци, с продължителност не повече от три секунди. Детонирането вървеше в предварително определена последователност с цел да създаде впечатление за бързо разрастващ се горски пожар. Обикновен театрален декор за специални ефекти, широко прилаган в киното и безопасен, за да не запали околността наистина. Брайсън най-малко имаше интерес да предизвика истински пожар в национален резерват, пък и нямаше нужда да го прави.

— Дежурен — Пожарна команда Сиатъл! Слушам ви, моля?
— Обаждам се от имението на Грегсън Манинг, дежурен охрана!
Вдигайте си задниците и пристигайте — гори гората...
— Благодаря ви, вече сме на път.
— Какво?
— Уведомиха ни преди вас, това!
— Кой, по дяволите, ви уведоми?
— Някой ваш съсед, кой друг! Изглежда, че ситуацията е много сериозна. Препоръчваме незабавна евакуация на цялата ви резиденция.
— Какво? Изобщо не може да става и дума! Г-н Манинг провежда извънредно важно мероприятие тази вечер, поканил е гости от цял свят, важни личности...
— Значи още по-наложително е незабавно да ги евакуирате! — тросна се дежурният от пожарната. — И като ви казвам незабавно, разбирайте веднага!

Междувременно Брайсън действаше на максимално високи обороти — закачи досетливо купената лебедка за стоманената рамка на гърловината на шахтата, прикачи ключалката на края на стоманеното въже към карабинките на вградения в жилетката пояс, който бе достатъчно здрав, за да носи цялата му тежест. Стоманените челюсти на купеното допълнително устройство можеха да управляват спускането, да го забавят, спират. Това беше много важно — самият той да контролира темпото на слизане.

Така започна — той се спусна на 30–40 см и грижливо намести решетката на място. Сетне внимателно потегли надолу — в тъмната, сякаш бездънна бездна. По едно време му се счу нещо като сирени — може би пожарникарите вече пристигат? Значи действат по-бързо, отколкото си мислеше. Въжето бавно се размотаваше; Ник усещаше, че навлиза в най-здравеохранявания периметър на имението. Лъжливият пожар щеше да предизвика допълнително напрежение сред охранителите и вероятно да отвлече голяма част от вниманието им. Огнена горска стихия на допираща се територия съвсем не е нещо за подценяване — тя е в състояние да унищожи всичко построено на

имота на Манинг и да се окаже по-опасна от едно теоретично проникване. Важното в случая бе, че евентуално задвижени от самия Ник аларми щяха да минат за сметка на пожара и свързаните с него фактори. В такива случаи охраната неизбежно се обърква, настъпва паника, та макар и контролирана, а тя бе идеалната среда за неговото проникване. Брайсън бе внимавал да разположи дисковете достатъчно далеч от мястото, където се намираше камионът с Елена и все пак там имаше голям риск. Бяха подготвили всякакви отговори на всички евентуални въпроси, които биха й поставили пожарникарите или други хора, дори самата охрана, в случай, че попаднат на нея.

Макарата продължаваше да се развива и Брайсън се замисли: каква бе тази дълбочина? Вече очакваше да види червения индикатор на въжето, предупреждаващ, че то е към края си; максималната указана от производителя дължина бе 70 метра. И наистина, след малко механизмът изщрака и спускането прекъсна. Но имаше късмет — до гладкия под долу оставаха не повече от два метра. Откачи ключалките и леко се спусна, като пое удара с приклякане. Остави лебедката на място — може би щеше да му потребва пак.

Капитан Матю Кимбол от Сиатълската пожарна команда бе впечатляващо висок и як мъж от афроамерикански произход, както се казва в наши дни в САЩ. Сега той стоеше, широко разкрачил крака пред шефа на сигурността в имението на Грегсън Манинг — здрав мъжага на име Чарлз Рамси в син блейзер, който бе по-нисък от него, но не с повече от няколко сантиметра.

— Никакви следи от пожар няма — рече пожарникарят.

— Двамина от моите хора са го видели на екран — предизвикателно отвърна Рамси.

— Вие лично видяхте ли огъня?

— Не, но...

— Те самите видели ли са го със собствените си очи?

— Не зная. Но камерите не лъжат.

— Може би, но грешката е налице — изръмжа Кимбол и се обърна да си ходи.

Чарлз Рамси погледна застаналия до него помощник и изведнъж очите му се присвиха:

— Незабавно пребройте всички влезли тук пожарникари. Искam точния им брой, човек по човек! Тук има нещо дяволски подозрително!

Брайсън се огледа: намираше се в обширен закрит паркинг с бетонен под, гладък и шлифован като мрамор. Отдясно забеляза дълга поредица от стари автомобили и истински антики; имаше поне петдесетина коли марка „Дюсенберг“, „Ролс-Ройс“, „Бентли“, класическият тип „Порше“. Собственост на Манинг безсъмнено. В края на помещението се виждаше вратата на асансьор — вероятно към главната част на вилата отгоре.

Натисна бутона на радиостанцията и попита:

— Как е при теб?

— Добре — долетя далечният, но ясен глас на Елена. — Току-що си тръгна и последният от пожарникарските автомобили. Пламъци, дим — всичко се бе изчистило доста време преди да дойдат.

— Именно така бе планирано. След малко пускай записите.

Тази операция бе доста рискована. Старите записи изглеждат нормални, но винаги има опасност някой да сравни движението отвън с онова, което показват камерите. Обикновено става случайно, но...

— И още нещо! Вляза ли в къщата, ще поддържахме непрекъсната връзка, за да ме превеждаш през капаните.

В същия миг с периферното зрение усети движение нейде вляво — срещу автомобилите. Обърна се навреме — облеченият в синьо мъж вече вдигаше пистолета.

— Стой на място! — извика мъжът.

Брайсън отскочи назад и мигом залегна. Другият стреля, изстрелът отекна високо в затвореното подземно помещение, ехото се върна няколко пъти. Куршумът свирна недалеч от Ник, удари бетона, рикошира с писък, празната гилза звънна на пода. Тук всеки звук се чуваше идеално.

Брайсън стреля почти веднага, охранителят се олюля и изрева високо. Брайсън се прицели отново, натисна спусъка, мъжът рухна тежко, безмълвен.

Притича до тялото на земята. Очите бяха широко разтворени, замръзнали в няма болка. На ревера на сакото бе защипан ламиниран

пропуск. Брайсън го откачи и внимателно го разгледа. Заклучи, че сградата е разделена на условни зони и контролирана от система за допуск. При влизането във всяка от тях скенер отваря автоматично, също както правят електронните очи на супермаркетни врати, но само след „оглед“ на носения някъде на преден джоб или ревер пропуск. Невидимият компютър регистрира идентификационните символи, вложени в пропуска, мястото, времето и датата и проверява нивото на достъп на даденото лице. На неразпознат или нямащ право на достъп в дадената зона човек вратата просто няма да се отвори. В същото време ще се включи определена аларма. Така системата постоянно знае къде са охранители, обитатели, гости.

Но Брайсън си даваше сметка, че пробив в сигурността на вилата едва ли може да се осъществи само като откраднеш пропуска на някой от вътрешните. Тази система стопроцентово се допълва с нещо друго, може би биометрична проверка — отпечатьци на пръстите или дланта, сканиране на ретината или подадени по някакъв начин кодове от влизащото лице.

Взетият пропуск може би няма да му помогне. Така или иначе бързо щеше да разбере.

Асансьорът бе вход към сградата, при това може би единственият. Трябваше да побърза, защото има ли един охранител, ще има и други. И когато той не отговори на рутинно приетите сигнали, вероятно незабавно ще се включат аларми, които не можеш да заглушиш с диверсионни мерки.

Асансьорните врати бяха от полирана стомана, встрани на стената имаше бутон за повикване и клавиатура. Ник натисна бутона, но копчето не светна. Натисна го пак, резултатът бе същият. Може би трябваше да внесе определен код чрез клавиатурата? Евентуално поредица от четири цифри. Без кода повикването не се задейства. Ето и отговор на първия въпрос — само пропускът не е достатъчен.

Огледа околните стени. Тук наистина имаше камери, но Елена вече бе пуснала в системата вчерашен запис. Ако по някаква причина не бе успяла да го направи или се бе усъмнила в успеха си, досега непременно щеше да му се обади. Сега тя бе неговите очи и уши, той изцяло зависеше от нейните умения и щателно изпълнение на уговореното.

Естествено, че можеше да отвори асансьорните врати с лост, но бе сигурен, че подобен ход би бил погрешен. Съвременните асансьори работят в електронна схема и при прекъсване на веригата клетката просто няма да потегли. Това правило важи за цялата асансьорна техника, строена през последния четвърт век, че и не само за нея. А пък ако някъде се подаде сигнал, че асансьор номер еди-кой си не работи, това веднага ще привлече вниманието на охраната. Дори междувременно той да проникне във вилата, пак нямаше смисъл от подобен риск. Ефикасното влизане изисква да не бъдат оставени никакви следи.

По тази причина си носеше блок-ключ — специален инструмент, използван от техниците от асансьорната поддръжка при аварийни случаи. Дълъг е около петнайсет сантиметра, широк сантиметър и половина, от неръждаема стомана, плосък, на върха извит. Вмъкна го на върха на вратата и встрани, между касата и самата врата, където е механичният отварач, придвижи го вдясно, натисна пластината на ключалката, вратите плавно се отвориха.

От тъмната, празна шахта със стоманени стени полъхна хладен въздух. Кабината бе някъде на по-горен етаж. Извади халогенен фенер и светна нагоре, придвижи лъча вдясно, сетне вляво, „опипа стените“ с него. Не откри нищо окуражително. Този тук не бе конвенционален асансьор като онези от жилищните сгради с барабанно теглене, противотежести и метални въжета, които да използва за катерене с помощта на алпинистки техники. Технологиата бе друга, доста модерна — клетката се движеше хидравлично по монтирана вдясно масивна релса. Самата релса бе извънредно хлъзгава поради дебелия слой грес. Нямаше начин да се катери по нея. Просто не ставаше.

Бе очаквал най-лошото и си го бе получил.

Елена бе проникнала в архива още преди първия им разговор по радиостанцията. Бе открила, че в системата данни на „Систематикс“ се пази цифрова информация от наблюдение-камери за последните десет дни; тя се актуализира автоматично и не е трудна за достъп. Съвсем не ѝ бе трудно да извика вчерашен запис и да го преименува с днешна дата, а сетне да го въведе във видеосистемата. Проста компютърна обработка. Дори елементарна, но за спец като нея. В момента, вместо

да следи действителната обстановка във вилата, охраната гледаше вчерашните записи, отместени назад във времето точно 24 часа, до секунда и минута. Естествено това важеше за камерите от 1 до 18, външните и някои от вътрешните, където хора рядко имаше или изобщо не минаваха.

В задните джобове на жилетката си Брайсън носеше леки магнитни котки, обичайно използвани при работа по куполи на танкове, по оглед на подводните части на кораби или петролни сонди. Сега ги постави и на ръцете, и на краката и бавно тръгна по стената. Движеше се мудно и мъчително, по една стъпка с единия, сетне с другия крак, отмерено, почиваше, повтаряше същите операции с ръцете и скоро установи добър ритъм. Гладката метална плоскост бе по-трудна и доста по-различна от профила на танков купол или корабен борд. Докато се изкачваше, мислеше за разстоянието — около 70 метра, което измина при спускането във вентилационната шахта, и то под нивото на моравата. Направи няколко бързи изчисления и реши, че асансьорът спира поне на две нива под въпросното. А на него му бе нужно основното — главно — ниво на резиденцията.

Често палеше халогенния фенер, за да огледа обстановката и скоро забеляза вратата на едното от подземните нива. Отлично знаеше, че асансьорът може да потегли нагоре или надолу абсолютно по всяко време. Тръгне ли към него, единственото спасение е мигновено да се „приюти“ в тясното пространство между стената, на която бе монтирана релсата, и самата кабина. То бе с дълбочина около 45 см и би могъл да избегне евентуалната смърт при положение, че се прилепи с лице към стената и успее да се задържи неподвижен. Такава бе вероятността да оцелее. Непрестанно се ослушваше за евентуални шумове.

Сега оставаха още около три метра до ниво ЕДНО — нужното му, където бе спряла и кабината. Доста неудобно, но не и неочаквано. Брайсън търпеливо продължи да лази нагоре — ръка — крак, ръка — крак, докато стигна точно под самата клетка. Внимателно се протегна и се хвана с котките за дъното, за да увисне след малко, хванат за долната ѝ рамка. Краката му висяха в празното пространство; погледна надолу — дъно не се виждаше! Знаеше, че не бива да гледа натам — от дъното го делят поне 70–75 метра. Не дай Боже нещо да стане, магнитите да дефектират и... Не биваше дори и да мисли за такава

евентуалност. Не че страдаше от акрофобия, но не бе чужд и на нормалния човешки страх. А сега нямаше и време да почива — асансьорът можеше да тръгне всеки миг. И колкото се може по-бързо той започна изкачване по стената на кабината, притиснат в тясното пространство между нея и стоманената плоскост на шахтата.

Боже, дано не тръгне — молеше се той трескаво. — Нека да не тръгва сега! Нека никой да не вика асансьора! Не точно сега...

Стигна тавана на кабината и горното ниво на вратата, там почина за миг, свали котките и бързо ги прибра по съответните джобове. Светкавично повтори операцията, която бе направил долу с блок-ключа, този път с пръсти — ключалката се виждаше добре.

Вратите се отвориха.

Има ли някой отвън?

Надяваше се да няма. Но бе готов и за такава възможност.

Обширното, елегантно обзаведено фойе бе празно — виждаше го през цепнатината между ръба на клетката и рамката на вратата — осветлението бе слабо — може би работеха една трета от лампите. Отвори тънкия метален капак на тавана на кабината и меко тупна на пода. Престъпи през прага и околните светлини по стената мигом светнаха, активирани може би от закачения на якето пропуск.

Беше вътре!

* * *

Двамата пред камерите — началник и подчинен — правеха поредната рутинна проверка, задължителна, скучна до затъпяване, изпълнявана безброй пъти на ден.

— Камера едно?

— Чисто.

— Камера две?

— Чисто.

— Камера три?

— Чис... чакай за миг..., да, чисто.

— Какво видя?

— Стори ми се, че долових движение през големия прозорец-картина, но се оказа дъжд.

— Камера четири?

— Чарли, извинявай, трябва да те помоля... навън здраво вали, а пък когато ми започна смяната, бе слънчево, великолепно, никакви признаци за дъжд като вчерашния нямаше. И оставих гюрука на ягуара свален. Шибано сиатълско време, знаеш! Моля те да изтичам за миг, да го спусна, а?

— Не си го прибрал в подземния гараж, така ли?

— Ами, малко закъснях и затова го зарязах отвън — смути се охранителят. — Кожата е скъпа, ще стане на нищо от водата...

Чарлз Рамси, шеф на сигурността, въздъхна раздражено.

— За Бога, Бейн, би трябвало да те накажа... хайде, бягай и се връщай веднага!

Сърцето му още тупаше от усилието и напрежението. Обърна се и се присегна към ключалката, за да затвори вратите. Не биваше да привлича излишно внимание — след спиране и излизане на пътниците вратите автоматично се затварят, за да се отворят при натискане на бутона. Беше му малко високо, затова се надигна на пръсти и тогава усети движението. Бе бързо и мина през линията на светлината. Светкавично се извъртя, а човекът вече бе почти върху него, готов да го закове на пода. Ник го блъсна с тяло, охранителят замахна, Брайсън успя да блокира, да хване дясната му ръка и да го ритне в коляното. Другият изръмжа, загуби равновесие, но само за миг, изтръгна се и веднага посегна към пистолета на колана.

Грешка! Трябваше да си с изваден пистолет, помисли Ник и с все сила го ритна в слабините. Носеше леки обувки, но с метални върхове. В същия миг се чу шумът на асансьора — някой повика кабината и тя потегли, а вратите останаха да зеят — нали механизмът бе блокиран.

Ник не загуби време, а ритна ръката, която вече бе извадила оръжието — последното отхвъркна, Брайсън се завъртя и удари охраната с все сила с крак — боен удар, който отхвърли мъжа назад. С удивено изражение, неразбиращ какво точно става, той залитна назад, напразно размахал ръце в опит да се хване за нещо, и падна заднишком в шахтата. От устата му излезе протяжен рев на ужас, който отека дълбоко, металически и се върна няколко пъти, сетне се чу тъп удар...

Охранителят с ягуара — млад, русокос здравеняк — излезе през сервизния изход, който водеше направо на открития паркинг. Стъпи на откритото и замръзна с удивено изражение на лицето. Какъв ти дъжд!? Да не би да сънува, що ли? Само преди миг валеше като из ведро — също както и вчера, а сега бе чиста и ясна, звездна нощ, дори топла.

Нито една капка нямаше по земята, за локви да не говорим, нито за мокри листа...

Нали преди малко съвсем ясно бе видял дъжда на екрана? Какво става, за Бога?

— Мамка му! — закани се мъжът на неизвестен враг и внезапно му хрумна нещо.

Мигом извади ултракъсовълновата радиостанция, за да повика шефа си. Рамси избухна и от устата му се изляха порой ругатни. Но след малко успя да се овладее и засипа околните със заповеди.

— Свържете се с централата! Да проверят цялата връзка! Имаме пробив, възможна е повреда! Започнете проверки поред! Пратете хора да проследят кабела по цялата ни територия!

Ник бе потънал в пот, черното трико лепнеше по него, сърбеше го на хиляди места. Пое си дъх, пристъпи към шахтата и веднага успя да затвори вратите.

Сега трябваше бързо да се ориентира: каква посока да хване към центъра на оперативен контрол? Това бе първата задача. Там ще разбере всичко, от което се нуждае, как стоят нещата, кое къде е. Там са очите на неприятеля и те трябва да бъдат заслепени.

Натисна копчето на радиостанцията.

— Намирам се на главно ниво.

— Слава Богу! — откликна Елена.

Брайсън неволно се усмихна. Тя не бе като всеки друг оперативен работник — делови, бърз, лаконичен. Елена бе емоционална, загрижена, десетки пъти споменаваше името Божие и като дете се радваше на всеки успех.

— Накъде е оперативен контрол?

— Ако си с лице към асансьора — вляво. От двете страни има дълги коридори...

— Виждам — нетърпеливо отвърна Ник.

Елена напрегнато прелистваше различни образи и повече действаше по усет, отколкото по плановете на резиденцията.

— Вляво до края и пак вляво. Там коридорът се разширява и се превръща в картинна галерия. Изглежда, оттам е най-краткият път.

— Разбрано. Как са очите?

— С капаци.

Затича по левия коридор. Бе сигурен, че навсякъде в стените са вградени устройства за следене и наблюдение — километри и километри оптични влакна с миниатюрни лещи, микрофони и десетки видове сензори. Няма нищо общо със стария тип камери, които са все пак видими. Тези са трудни за изваждане от строя с помощта на спрей или лепенки. Ако Елена не бе заменила постъпващата актуална електронна информация с вчерашната, отдавна вече да са го засекли и неутрализирали. Сега поне можеше да се движи свободно. Докато някой не го види лично. Взетият от мъртвия охранител пропуск досега не бе помогнал с нищо. Изглежда, основната му функция бе от центъра да следят самите охранители. Следователно не му бе нужен. Откопча го и го пусна на пода до стената, все едно случайно паднал от притежателя.

Елена чу тежките стъпки отвън и се стресна. Някой се приближаваше! Досега всичко бе вървяло прекалено лесно, гладко... идваше ред на неприятностите. Опипа дадения ѝ от Ник пистолет в джоба на якето, но се отказа. Мразеше всички оръжия. Горските патрули ще задават въпроси, но тя пък имаше подготвени отговори.

Отвори задната врата на камиона и изпищя. Отвън стоеше мъж в син блейзер с насочен в лицето ѝ голям револвер.

— Хейде с мен! — зловещо рече онзи и протегна ръка към нея.

— Аз съм от геологическа инспекция — национална дирекция! — протестира Елена.

— Инспекция, вятър — крясна мъжът. — Тогава какво бърникаш в нашите инсталации? Тръгвай и без номера, защото... Имаш да отговаряш на доста въпроси!

Брайсън стигна в коридора, наречен от Елена картинна галерия — практически дълго и обширно помещение, по чиито стени висяха големи позлатени рамки, много прилични на тези в Лувъра. В рамките

картини нямаше — вместо тях сивееха плоски монитори, които вероятно можеха да излъчват изключително качествени репродукции на класически картини в маслени бои или нещо друго — в зависимост от вкуса на минаващия. Затова бяха и пропуските за гости, както бе чел в една от статиите.

Тъкмо щеше да притича през помещението, когато забеляза дълга вертикална линия от мънички черни и подобни на мъниста точки, която минаваше между двете крайни рамки. Огледа се и откри същите линии на всеки метър отляво и отдясно. Имаха вид на орнамент, на нещо като част от декора, макар че не бяха в тон с дизайна и цветовете на тапетите в типично френски ренесансов стил. Брайсън се закова на място и се замисли. Всяка една от поредиците черни точки започваше на 40 и нещо сантиметра от пода и завършваше на височина метър и осемдесет. Вече се досещаше какво им е предназначението, но за всеки случай извади монокуляра и си го постави.

Веднага помещението придоби съвсем друг вид — цялото насечено от гъста мрежа тънички зелени нишки, успоредни на пода и тавана, на всеки метър, на съответната височина — излизащи от всяко черно мънисто. Непробиваема алармена защита от лазерни лъчи в инфрачервената честота. Същият принцип както и на моравата — имаше възможност да лази благодарение на евентуалните домашни животни.

Затегна ремъците на монокуляра, легна по гръб и като си помагаше с пети и ръце, започна да лази назад. Не беше чак толкова трудно, само трябваше да внимава много. Макар и Елена да бе заслепила камерите по електронен път, всички останали системи оставаха в действие. И въпреки всичко най-голямата заплаха не идваше от тях, а от евентуално минаващ охранител, както вече му се бе случило на два пъти.

Успешно мина и през последната редица. Остана няколко секунди повече легнал, искаше да се съсредоточи. Огледа стените отново и след малко седна. Вече не бе далеч от контролния център. Оттук нататък ще трябва да го води Елена.

Натисна копчето и прошепна:

— Преминах окей. Сега накъде?

Отговор нямаше. Повтори въпроса си, сега малко по-високо.

Пак не получи отговор, само типичния лек пукот на атмосферните смущения.

— Елена, обади се!

Нищо.

— Обади се, моля те! Трябва да ме водиш!

Тишина и лек пукот.

Откъде да мине, по дяволите! И какво става?

Да не би връзката нещо... Пак се опита, пак не получи отговор. Да не би да действа радиозаглушителна техника?

Но тогава защо са им на местните хора радиостанции? Нямаше начин селективно да се заглушават само един тип връзки. Или заглушаваш всичките, или нито една.

Къде е Елена?

Обади се пак и пак. И все същото.

Какво ли ѝ се е случило? Значи не бе преценил всички възможности, по дяволите! Студени тръпки полазиха по гърба му. Но сега не можеше да спре и да се откаже, нито да тръгне да я търси. Трябваше незабавно да действа.

В същия миг подуши миризмата на храна. Значи някъде наблизко има столова. Дъхтеше на нещо вкусно, на подправки и месо.

Малко по-нататък коридорът свиваше вдясно. Подаде глава, видя човек с черни панталони и бяла риза с дълги ръкави, с голям поднос в ръце, да пресича широко помещение. Изход от положението имаше — носеше подобни дрехи! Бързо свали жилетката, изхлузи трикото и го замени с бяла риза и черни панталони.

Отново надникна на ъгъла, чу смях, закачки, лек звън на посуда. Дръпна се назад, изчака отново да чуе шума на отварящата се врата и тогава затича с леки, гъвкави, котешки скокове. Беше същият келнер, отново натоварен с пълен поднос лакомства.

За секунди бе зад него: знаеше, че сериозна съпротива няма да срещне, но не можеше да си позволи никакви шумове, виковете. Всичко стана светкавично — запуши устата му с длан, обви ръка около гърлото, свали го на земята и в същото време взе подноса. Келнерът се опита да викне, но пръстите на Брайсън мигом притиснаха нервния възел под челюстта и той се отпусна в безсъзнание.

Остави подноса на пода, бързо завлече тялото в началото на галерията, за да го постави в седнало положение, със скръстени ръце и

провиснала глава — сякаш се опитва да подремне набързо. Върна се, взе подноса.

Давай, давай, повтаряше вътрешният глас. Всеки миг може да мине друг келнер и да се развика. Оперативно-командният център бе някъде наблизно, но къде?

Сви по съседния коридор, вратите се отвориха автоматично. Не, тук бе официалната трапезария, очевидно неизползвана тази вечер. Върна се към кухнята, в посоката, откъдето бе дошъл келнерът първия път. Отново вратите се отвориха автоматично и в дъното на коридора забеляза главното фоайе, а преди него свиващ вдясно коридор. Може би там някъде? Последва интуицията и тръгна по коридора вдясно. След около петдесет метра пред него се изпречи врата с надпис: „ОХРАНА — ВЛИЗАНЕТО СТРОГО ЗАБРАНЕНО!“

Спря пред нея, дълбоко пое дъх, за да успокои топката, сетне почука.

Никой не отговори. Сетне забеляза, че на касата ѝ има малък бутон. Натисна го.

Мина малко време, тъкмо се нахрани да го натисне отново, от говорителчето на стената долетя глас:

— Да?

— Здравейтеее, иде хранатааа — рече Брайсън с напевен глас.

— Нищо не сме поръчвали — отвърна дрезгав и подозрителен глас.

— О, така ли? Не желаете, проблем няма. Г-н Манинг нареди всички да си хапнат добре тази вечер, но ще му кажа, че не сте искали. Никакъв проблем.

Вратата се отвори рязко. На прага застана едър, набит мъж в син блейзер, с видимо несполучливо новобоядисана кестенява коса — цветът не стоеше добре и отиваше леко в оранжеви тонове. На ревера му висеше карта и Брайсън мигом прочете името: Рамси.

— Дай го тук, ще го взема — изръмжа той и протегна ръка.

— Извинете, но ще трябва да си отнеса подноса — нужен ми е, голяма навалица тази вечер, знаете. Ей сегичка набързо ще ви сложа... — и без да чака разрешение, Ник пристъпи напред.

Рамси видимо се отпусна и леко отстъпи.

Очите на Брайсън препуснаха из помещението — имаше само още един охранител и той се бе загледал в мониторите. Стаята бе

пълна с последната дума на техниката, изглеждаше напълно футуристична с десетките си монитори като очи на многолико чудовище.

— Препоръчваме пушени патешки гърди, черен хайвер, съомга, филета и... Къде да ви сервирам, моля? Много е трудно при вас...

— Където и да е — отвърна през рамо Рамси и извърна глава към образите по стената.

Брайсън потърси подходящо място с очи, завъртя се като балерина, постави подноса на една конзола, препъна се и се наведе, ужким да си оправи обувката. В следващия миг изстреля две стрелички. Оръжието кихна дважд, седналият бе поразен във врата, Рамси — в гърдите. И двамата рухнаха веднага, вероятно щяха да спят часове наред.

Ник изтича до компютърните клавиатури, които контролират образа. Възможностите бяха страшно много: всеки образ на обект можеше да бъде увеличаван, преместван, прехвърлян в центъра. Ник нямаше огромните знания на Елена, но бе достатъчно вещ в практиката и незабавно започна да търси образите от главната конферентна зала.

Там, където би трябвало да има банкет. Празненство на групата Прометей в навечерието на завземането на властта.

Но чия власт точно?

От кого и как?

Наведе се над главната клавиатура и напрегна цялото си внимание как най-бързо да намери нужното. Задвижи мишката и незабавно разбра, че движи и насочва определена камера — нагоре и надолу, наляво и надясно, в близък кадър, далечен план.

Залата му се стори огромна, на няколко етажа със съответните балкони над десетките празнично и елегантно подредени маси с бели покривки, цветя, кристална посуда, скъпо вино и седналите около тях десетки хора. Може би над стотина души. И много лица, познати лица.

В единия ѝ край се извисяваше внушителна — почти два пъти по-едра от нормалния човешки ръст — и ослепителна статуя от позлатен бронз. Бе Жана д'Арк на кон, с изтеглен и сочещ напред меч, повела народа си към Орлеан. Странна идея, странно превъплъщение, може би на мисленето и същността на изживяващия се като Месия Грегсън Манинг.

Точно срещу нея, на лъскав, неголям и подобен на амвон подиум се бе изправил самият Манинг в черен костюм, с пригладена коса. Ръцете му стискаха горната част на подиума, очите му блестяха с особен плам, не бе трудно да се разпознае обхвадения го жар. Особено забележителна бе стената зад него — 24 гигантски видеоекрана, на всеки от които изпъкваше собственият му, предаван на живо образ. Истински връх на мегаломанията! Егото във вулканичен апогей: сякаш един нов Мусолини или станал от гроба Хитлер.

Брайсън раздвижи мишката и хвана лицата от публиката, даде по-близък план и застина.

Съвсем не познаваше абсолютно всички, но тези, които видя първи, бяха достатъчно познати на цял свят.

Ето го шефа на ФБР.

Председателят на Камарата на представителите.

Шефът на Общия комитет на началник-щабовете.

Авторитетни американски сенатори.

Генералният секретар на ООН, същият онзи ганаец с кроткия глас, прочут с учтивостта и държавническите си качества.

Шефът на британското МИ-6.

Ръководителят на Международния валутен фонд.

Демократично избраният държавен глава на Нигерия. Военни ръководители, шефове на разузнавателни централи и служби от множество страни от Третия свят, като се започне от Аржентина и се свърши с Турция.

Ник ахна отново и отново, задъхан, с отворена уста.

Тук бяха още собственици и ръководители на транснационални технологични корпорации, някои от които незабавно разпозна, други му бяха смътно познати. Облечени в най-официални дрехи, дамите с вечерни рокли, всички до един слушаха Манинг със затаен дъх.

Жак Арно.

Анатолий Пришников.

И... Ричард Ланкастър.

— Боже мили! — с мъка пое дъх Ник.

Усили звука.

Гласът на Манинг ечеше в залата, гладък, кадифен:

— ... революция в глобалната информация и наблюдение. Щастлив съм също така да ви съобщя, че софтуерните продукти за

лицево разпознаване на „Систематикс“ ще бъдат готови за надзор и употреба във всички обществени центрове. Когато механизмите на договора влязат в пълна сила, ние ще можем да сканираме огромни тълпи хора и експресно да разпознаваме лица с помощта на вече съхранените международни бази данни. Това става възможно само благодарение на близкото ни сътрудничество, на всички вас — представителите на 47 нации (а тази цифра ежедневно расте), благодарение на общата ни работа!

И Манинг простря ръце над аудиторията си, сякаш я благославяше.

— Ами превозните средства? — гласът бе с подчертано африкански акцент.

— Благодаря ви, г-н Обуту — кимна с глава Манинг. — Нашите технологии, базирани на имитиращи човешкия мозък компютърни програми, вече позволяват не само да идентифицираме определени превозни средства, но и да ги проследяваме почти по цялото земно кълбо. При това да записваме и съхраняваме тази информация за бъдещи цели и нужди. Вижте, радвам се да мога да кажа, че ние не само постоянно разширяваме обсега на мрежата си, ние също вече стесняваме и нейните дупки, ако мога така да се изразя. Нашата цедка става все по-ситна!

Последва въпрос, който Брайсън не успя да чуе.

Манинг се усмихна.

— Убеден съм, че моят добър приятел Рупърт Смит-Дейвис от МИ-6 най-сърдечно ще се съгласи с мен, когато кажа, че е абсолютно крайно време специалните служби и на САЩ, и на Великобритания да се освободят от законовите и правни ограничения. Да свалят тези истински юридически белезници! Не е ли абсурдно например правилото, че британците могат да наблюдават американците, но не и самите себе си? Жалко, че отсъства нашият координатор от ЦРУ — Хари Дън, който би ни разказал много интересни и поучителни неща за тази порочна система.

Последва общ смях и ръкопляскания.

Сетне се обади жена с руски акцент.

— От кога ще действат ефективно пълномощията на Международната агенция за сигурност?

Манинг погледна часовника.

— Още от същия миг, когато влезе в сила и самият договор — приблизително след 13 часа. Агенцията ще поеме уважаваният от всички нас Ричард Ланкастър — той ще бъде глобален цар на сигурността, както бихме могли да го наречем. Тогава, приятели мои, пред очите ни ще настъпи истинският Нов световен ред. Ред, с който всички ние ще можем да се гордеем. Като негови създатели! И гражданите на света повече няма да бъдат заложници на наркокартелите и наркотрафикантите! На терористите и престъпниците! А сигурността на обществото повече няма да бъде принудена да отстъпва пред „правата на личността“ и „личната тайна“ на педофили и порнографи, на поругатели и похитители на деца!

Последваха оглушителни аплодисменти.

— Светът повече няма да тръпне в страх пред един нов бомбен атентат като онзи в Оклахома Сити или в Световния търговски център; да се бои да ползва въздушния транспорт, за да не попадне на борда на взривен лайнер! Няма повече да се налага американското правителство да моли съдилищата за разрешение да бъде подслушван телефонът на този терорист или на онзи наркобарон! А на онези, които ще се оплачат — защото оплаквачи винаги ще се намерят, приятели мои, — че са нарушени индивидуалните им свободи, ние смело ще кажем в очите: няма от какво да се боят онези граждани, които не нарушават законите!

Брайсън дори не чу шума от отворената зад гърба му врата, така бе поразен от ставащото пред очите му. И тогава изведнъж прозвуча познатият глас:

— Ники...

Стресна се и рязко се извърна.

— Тед! Какво правиш тук?

— Тъкмо се канех да те питам същото, Ники. Хм, учудва те неочакваното, нали? Винаги е така.

Брайсън се бе взрял в дрехите на новодошлия — смокинг, черна вратовръзка.

Тед Уолър бе един от гостите...

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

— За Бога, та ти... ти си с тях! — прошепна Брайсън.

— О, Ники, какъв Бог — какви ги дрънкаш сега: с тях, против тях? Това да не ти е детска игра, сините и червените, стражарите и апашите!

— Копеле мръсно!

— Не ти ли говорих за необходимостта от постоянна преоценка и анализ на стратегическите обвързаности? Говорих ти! Противници? Съюзници? Този вид термини в края на краищата губят смисъла си. Ако друго не си запомнил, поне това би трябвало да си научил от мен.

— Какво правиш, Уолър? Нали това бе твоята битка? Нали ти ни повика на помощ? Нали години наред...

— Управлението бе унищожено. Знаеш го — бил си там.

— И това ли се оказва измама, а? Поредната! — без да се усеща, крясна Брайсън.

— Ники, Ники... нищо не разбираш. Сега Прометей е най-добрият ни шанс, наистина...

— Най-добрият ни шанс ли? Най-добрият казваш, а?

— Освен това помисли: нима целите ни са толкова различни? Управлението бе една мечта, само една хубава, сладка мечта, която за щастие успяхме да превърнем в реалност — поне за няколко години, и то в непрекъсната борба, в условия на пълна неравнопоставеност. За да защитим глобалната сигурност от тероризма, от лудостта на екстремизма и тям подобните сили. Както винаги съм ти казвал — жертвата може да оцелее само ако тя самата се превърне в хищник.

— Чакай, чакай... изглежда, ти не си отскоро привърженик на тази кауза, така ли? — гласът на Брайсън внезапно загуби силата си. — Работил си за нея отдавна?

— Бил съм привърженик на тази възможност, да.

— Привърженик, а? Я чакай малко! Онези пари, които навремето изчезнаха от офшорната банка... тогава открих, че са от порядъка на милиардите, а ти никога не си ламтял за лично богатство. Ти си бил значи! Прометей е създаден именно с твоя помощ!

— Е, пари за посадъчен материал, ако извиниш метафората. Преди 16 години Грегсън Манинг бе още позатруднен, а проектът Прометей се нуждаеше от незабавно кръвопреливане, така да се каже. И аз инжектирах тази сума. Може да се каже, че съм бил нещо като неутрален наблюдател, който държи парите на онзи, който ще спечели.

Брайсън помисли, че му прилошава.

— Но не виждам логиката — нали Прометей бе неприятелят...

— Оцеляват най-пригодените, мили ми Ник. Ти никога ли не си залагал на двама състезатели в една и съща надпревара? Това се нарича вземане на мерки за всяка евентуалност. С други думи, предвидливост. Двойна осигуровка. Дублиране на шанса, което пък осигурява успех и победа. Комунизмът загуби играта, Управлението пък загуби смисъла си. Огледах опциите, както се казва, и просто нямаше начин да не забележа, че шпионажът или поне конвенционалният шпионаж е обречен. Ненужен. Или ние, или Прометей. Бъдещето принадлежи само на една от тези две възможности. Печели един кон, а не два, нали?

— И ти се присъедини към победителя, майната им на почтеността, на човешкия морал? За теб няма значение кой какво цели, така ли?

— Манинг е един от най-брилянтните хора, които съм срещал. Стори ми се, че в неговите идеи има хляб. Струваше си да заложа и на тях. Двойна осигуровка, както вече ти казах.

— Предал си собствените си принципи, нали?

— Погледни на това като на политически арбитраж. Избрал съм единствено разумния път. Винаги съм ти казвал, Ник, шпионажът е екипен спорт. Колективен. Сигурен съм, че си достатъчно талантлив, за да усетиш здравия разум в разсъжденията ми. Поне в края на играта.

— Къде е Елена?

— Тя е умна жена, Ник, но очевидно не е предвидила, че могат и да я разкрият.

— Питам къде е?

— Хората на Манинг са я прибрали някъде в резиденцията. Увериха ме, че се отнасят към нея с подходящото уважение, което и двамата знаем, че тя заслужава. Слушай, Ник, наистина ли трябва да стигаме дотам, че да те питам направо? Толкова ли ти е нужно да поставям въпроса ребром...? Е, добре тогава — заради старото

приятелство, — ще се присъединиш ли към нас? Не можеш ли да прозреш кой е истинският път, пътят към бъдещето?

Брайсън повдигна ръка, насочи пистолета в гърдите на Уолър, а сърцето му заби лудо. Защо ме принуждаваш да правя това? Защо, по дяволите? — стенеше в него вътрешен глас.

Уолър спокойно погледна пистолета, дори не трепна, върна очи към лицето му.

— Е, виждам. Това ти е отговорът. Мислех, че няма да е така. Уви — жалко.

Вратата се отвори с трясък, нахлу тълпа мъже с пистолети. Брайсън се озърна и видя, че от скрити в стената врати излизат още хора. Преди да успее да направи каквото и да е, здрави ръце го сграбчиха, някой допря дуло до тила му и натисна главата му надолу. Успя да я повдигне, колкото да види, че Тед Уолър излиза.

Сетне го пуснаха.

— Горе ръцете и умната! — изкомандва един от околните. — Изобщо не си мисли за разни номера и хватки. Достатъчно си печен, нали познаваш оръжията?

Брайсън се загледа в най-близкия пистолет. Електронни спусъци. Няколко световни фирми вече ги правят — „Колт“, „Сандия“, европейски производители... С едно натискане на спусъка можеш да пуснеш три куршума. Наричат ги „интелигентни“ пистолети. Технологиата е разработена по полицейска поръчка: на всеки спусък е монтиран сензор за пръстови отпечатьци. С въпросното оръжие може да стреля само човекът, на когото то е зачислено. Дори и на полиция да му бъде отнето оръжието в сблъсък с престъпници, те не могат да го убият със същото.

Кимна, вдигна ръцете. Какво можеше да направи? Нямаше и никаква надежда за спасяване на Елена.

Поведоха го навън, по коридора, сетне свиха в друг — по-къс. Вървеше с допрени в главата му и в гърба оръжия. Бяха му отнели 45-милиметровия пистолет, един от охранителите го прибра в джоба с насмешлива усмивка. Обискираха го експертно, нищо не пропуснаха. Останаха му само ръцете, инстинктите, опитът и уменията, но какво означаваха те пред цялата тази пасмина въоръжени професионалисти.

Но пък защо не го убиха? Какво имат предвид?

Отвориха врата, блъснаха го в стая. Бе широка, донякъде приличаше на галерията. Осветлението бе слабо, но различи книгите по стените. Кожени подвързии, луксозни томове на махагонови лавици — от тавана до пода. Разкошна библиотека, такава, каквато човек може да види в типичното британско наследствено имение. Подът бе паркет, доста стар, но излъскан.

Оставиха го сам, той се загледа в книгите, изпълнен със смътни, неясни предчувствия. Нещо щеше да се случи, усещаше го с цялото тяло, но какво?

Внезапно библиотеката изчезна, отрупаните с томове лавици заискриха и посивяха. Невероятна илюзия! Също както и картините, книгите се оказаха електронен цифров призрак. Пристъпи напред и докосна с пръст гладката сива стена. На пръста му остана усещането, че опипва фино набраздена повърхност. В следващия миг тя светна ослепително и на нея се появиха десетки образи.

Потръпна от ужас. На всички тях бе самият той. Бе сниман на плажа с Елена. Пак с нея — в леглото — в най-интимен миг на буйно любене. Той сам — къпе се, бръсне се, уринира.

Спорят с Елена. Той я целува. Седнал е в кабинета на Тед Уолър. Говори нещо.

Елена и той яздят коне.

Брайсън и Лейла тичат по коридорите на „Испанска армада“. Крият се в храма в Сантяго де Компостела. Той в кабинета на Жак Арно. На срещата с Ланкастър. С Тарнаполский в Москва. Тича по някаква улица.

Ето и срещата с Хари Дън.

Сцена след сцена, отлично качество, наблюдавали са го, следили са го, заснимали са го — отдалеч, от близко, в такъв план, в онакъв план, в най-интимни мигове от най-интимния му живот. Най-тайните операции на Управлението. Десетина години, филмирани в детайли. Калейдоскопични образи, трепкащи, ужасяващи.

Ето го и как се спуска по шахтата, на път за подземния паркинг. Заснели са дори проникването му тук.

Заснели са всичко... всичко.

Брайсън се олюля. Хвана се за главата — виеше му се свят, гадеше му се. Чувстваше се изнасилен, омърсен, опозорен. Падна на колене и повърна. Изхвърли всичко, което имаше в стомаха си, а

конвулсиите дълго не го оставиха на мира. Давеше се и се мъчеше, но организмът му повече нямаше какво да отделя.

Всичко е било една голяма измама. Капан, подигравка. Те са знаели, че той идва, искали са да го наблюдават — както мишка в клиничен опит. През цялото време е бил в кадър.

— Ако си спомняте, Прометей открадна огъня от боговете, за да дари с него отруденото и потъпкано човечество. Един изключително ценен дар — обади се спокоен глас зад гърба му.

Успокоителен, сякаш добронамерен тон, който, изглежда, бе усилян от скрита апаратура.

Обърна се — на мраморен алков в отсрещната страна на стаята бе застанал Грегсън Манинг.

— Казват, че сте много надарен лингвист. Значи знаете етимологията на името Прометей. То идва от предвиждам, предусещам. Много подходящо, нали? Според класическата традиция Прометей е съзателят на самата цивилизация — на езика, философията, математиката. От диваци той ни е превърнал в хора. В това е огромният смисъл на огъня — той символизира светлина, просвещение, знание. Да осветиш онова, което е било в сянка, да му дадеш нов живот. Прометей, този титан, съзнателно и целенасочено е извършил престъпление, когато е свалил огъня от небесата и научил простосмъртните как да си служат с него. В известен смисъл и предателство. Застрашил е боговете в опита си да постави обикновения смъртен на равна нога с тях. И с това си дело е създал цивилизацията. А наша задача е да продължим и защитим делото му.

Брайсън се изправи и пристъпи към Манинг.

— Е, и какво имате предвид? — попита той. — Щази в глобални мащаби ли?

— Щази ли? — презрително поклати глава Манинг. — Искате да кажете организиране на едната половина да шпионира другата половина, като никой не вярва никому? О, не, съвсем не мисля така.

— Не мислите, така ли? — продължи Брайсън и направи още няколко крачки към алкова. — Вярно, че източногерманската технология е като в желязната ера в сравнение с вашата техника днес. Вие разполагате със свръхкомпютри, миниатюризирани лещи, оптически влакна. Можете да поставите абсолютно всекиго под микроскопа. Вие и онези там — в залата, които са възприели

кошмарната ви мечта. Договорът за глобално наблюдение и сигурност е само параван, зад който ще скриете тоталното си следене и цялата дивотия от времето на студената война и ерата на свръхсилите ще се окаже детска игра в сравнение с онова, което сте замислили днес. Не съм ли прав?

— Хайде, хайде сега, господин Брайсън. Ние си учим едва проходящите дечица кой е дядо Коледа, пеем им онази превърнала се в традиционна класика мелодия: „Той знае кой добър е и кой — лош, затова ДОБРИ бъдете заради самата доброта“, нали? Независимо дали го признавате или не, принципите на етиката винаги са свързани с онова, което се знае за нас — хората. Вездесъщото око. Всевиждащият и всемогъщ Господ Бог върши своите дела напълно прозрачно. Когато всичко се вижда, ще изчезне и престъпността. Тероризмът ще остане в миналото. Изнасилванията, убийствата, малтретирането на деца — всички те ще бъдат изкоренени. Масовите убийства, войните — също. Ще изчезне страхът, който тероризира хората — мъже, жени, деца, страхът от това да излезеш нощем по улиците, да оставиш вратата си отключена, да живееш живота си така, както се полага, така, както самият ти желаеш да го живееш. Ще се освободим от страха веднъж и завинаги!

— А кой ще следи какво става?

— Компютърът. Масивно паралелни компютърни системи в глобална мрежа, заредени с еволюционни алгоритми и имитиращи дейността на човешкия мозък програми. Досега никой не е успял да построи подобно нещо.

— А в центъра на тази мрежа лично вие — Грегсън Манинг, — деспотът воайор, оркестрирал компютрите си в истинска армия от милиарди виртуални воайорчета.

Манинг се усмихна.

— Чували ли сте за съществуването на едно племе на име игбо — в източна Нигерия? Тези хора съществуват, окръжени от безредието и корупцията в страната, но са абсолютно освободени от тях. И защо? Защото културата им почива на принципа на прозрачността. Те вярват, че в живота на всеки един от тях няма нищо, което околните да нямат право да знаят. Всеки вид размяна се извършва пред свидетели. Ненавижда се всяка форма на потайност, скритост, дори и самотата. Идеалът на тоталната прозрачност е така силно развит, че ако между

двамина се създаде дори и зрѐнце подозрение, те прибѐгват до ритуал, наречен „игбанду“, който разрешава всеки да пие от кръвта на другия. Идеал, но ето вижте — водещ до нещо наистина неудобно. Докато Прометеевата мрежа дава същите резултати с напълно безкрѐвни техники.

— Това са ирелевантни неща! — викна Брайсън и направи още няколко крачки напред. — Няма нищо общо с нас!

— Би трябвало да знаете, че през последното десетилетие престѐпността в САЩ и особено в големите градове е силно намаляла в сравнение с тази отпреди години. И знаете ли защо?

— Какво ли зная аз! — сопна се Ник. — Вие за всичко си имате теория.

— Нямам теория. Направо разполагам с истината. Социолозите са царете на теориите, но в дадения случай нищо не успяха да измислят.

— Искате да кажете, че... — бавно рече Брайсън и пак пристѐпи.

— Става дума за пилотно проучване на възможностите на външното ни наблюдение — кимна Манинг. — Преди години не разполагахме със сегашните мащаби, но човек трябва да започне с нещо, нали?

Манинг махна с ръка и на стената до него светна екран, след секунда се появи карта на средната част на Манхатън. По уличната мрежа изпѐкваха сини точки.

— Това са скрити въртящи се камери, монтирани от нашата организация. Започва се с анонимни обаждания в полицията. Внезапно броят на арестите започва най-мистериозно да се увеличава, подобрява се работата на детективите, все повече престѐпници са отстранени от улиците. Оказва се какво? Че престѐпността вече не е така привлекателна. Полицията самодоволно дава интервюта за новите си методи, криминалистите говорят дълбокомислени неща за войните в престѐпния свят, за статистики и криминогенни фактори, но никой не споменава и дума за камерите, които записват всичко. Всичко. За този истински инструмент на човешката безопасност. Никой не казва, че сега и най-тъмните улички са спокойни нощем. Никой не забелязва пилотния проект на „Систематикс“. И защо? Защото на никой не му пука, никой не желае и да знае. Не започвате ли да разбирате какво сме в състояние да направим за човечеството? За бедния хомо сапиенс.

Живял векове в мрак и невежество, в ужас и кръвопролития, а сетне, когато настъпи векът на просветлението, какво става — погубва го индустриалната революция. Индустриализацията и урбанизацията водят до редица нови социални трусове и поощряват обикновената престъпност до нива, нечувани и невиждани допреди в човешката история. Прибавете и двете световни войни, плюс добавъчните локални и зверствата извън бойните полета. А когато война няма, престъпниците воюват в градовете за зони на влияние. Така ли трябва да живеем? Или да умираме? Членовете на групата Прометей са от всички социални слоеве в най-различни страни, а в същото време ги обединява върховната идея за важността на човешката сигурност.

Брайсън отново пристъпи.

— Значи това е вашата идея за свобода, така ли?

Трябваше да му отвлеча вниманието, да говори, да продължи да ораторства.

— Реалната свобода, г-н Брайсън, е освободеността от различните заплахи и злини. Ние целим да създадем свят, в който няма да съществува страхът от садиста, който пребива съпругата си, от наркомана крадец, който не се спира пред нищо, за да си осигури дрогата, от хилядите подобни и неподобни заплахи за човешкия живот и имущество. Това, г-н Брайсън, е истинската свобода! Когато хората са свободни да практикуват най-доброто си поведение — както ще бъде, когато знаят, че **НЯКОЙ ПОСТОЯННО ГИ НАБЛЮДАВА**.

Още две крачки. Три. Дръж се нормално, кимай с глава.

— Но тогава загива правото на личността да има тайна, интимност, частен живот и прочие.

Сега вече бе на не повече от три-четири метра от Манинг.

— Знаете ли, Брайсън, проблемът с това право е, че то е прекалено разтегливо. И много всеобхватно. Доста голямо. То е лукс, който повече не можем да си позволяваме. Сега благодарение на „Систематикс“ разполагаме с мощна световна система за наблюдение навсякъде: спътници около земята, милиарди видеокамери. А скоро ще имаме и имплантационни микрочипове.

— Но нито един от тях няма да върне дъщеря ви — тихо рече Брайсън и си погледна часовника.

Лицето на Манинг видимо промени цвят. Внезапно стените потъмняха, помещението придоби призрачен тон.

— Какво разбираш ти от това! — изсъска ораторът.

— Вярно, не разбирам — обади се Брайсън и се хвърли напред.

Протегна ръце да хване гърлото на Манинг, да пречупи врата на този демон в човешки образ. Но усети, че полита в някаква празнина, в нищото! Падна и се удари тежко в мраморния под на алкова; почти загуби съзнание, челюстта го заболя неистово. Надви болката и скочил на крака, трескаво се огледа. Веднага забеляза лазерните диоди по стената на алкова. Вместо самия Манинг там се бе подвизавало триизмерно лазерно холографско изображение. Невероятно реалистично, убедително.

Отново измама, поредна илюзия. Призрак.

Зад гърба му някой бавно заръкопляска. Чифт ръце, от далечния край на стаята, откъдето преди малко бе влязъл самият той. Лампите светнаха, видя самия Манинг, който вървеше към него, ограден от множество въоръжени мъже.

— Е, щом ги самият така го искаш — рече той с полуусмивка. — Хванете го!

Отново го наградиха от всички страни. Опитва се да се бори, напразно.

Манинг тръгна към вратата, но там се спря и рече:

— Повечето хора в твоя бизнес умират анонимно, нелепо. Куршум в тила, дори не виждат ексекютора. Или пък стават жертва на някоя от хилядите възможни злополуки по време на служебна задача. Едва ли някой ще се изненада да научи за смъртта на още двама агенти — мъж и жена, убити при налудничав опит да нападнат събрание с участието на световни лидери. Опитът им ще остане необяснен, защото хората като теб умират на тъмно, както са и живели — в тайна и мрак. Сега, моля да ме извиниш — трябва да се върна при гостите си.

И Манинг излезе.

Брайсън успя да зърне часовника на китката си. Сега! Моментът бе настъпил. Трябваше да се случи! Или бяха намерили машината в камиона?

Охранителите се престараваха — допрели „интелигентните“ си пистолети в слепоочията му, в тила, те се подхилваха, а онзи, който бе отнел 45-милиметровия му пистолет, любопитно го разглеждаше.

В същия миг осветлението изгасна, всичко наоколо потъна в мрак. Чу се поредица металически изщраквания, вратата се отвори.

Очакваното се бе случило.

Брайсън се хвърли към онзи, който държеше неговото оръжие, успя да го грабне, но тълпата мъже около него незабавно го повали на пода. Затиснаха ръцете му, отвсякъде го гледаха черните очи на пистолетните дула.

— Мръднеш ли и си мъртъв! — изскърца със зъби наведеното точно над него лице.

— Хайде де! Опитайте се! — с все сила ревна Ник и по детски се закани: — Мамка ви...

Опита се да извърти китката с пистолета и веднага видя как нечий пръсти натиснаха спусъка. Същото направи и съседният мъж, и вторият, и третият...

Нищо. Нищо не се случи. Оръжията бяха обезвредени, непотребни. Извън строя заедно с цялата електроника в резиденцията.

Наоколо се развикаха, настъпи луда суматоха — мъжете разбраха, че става нещо много сериозно, пуснаха го и се отдръпнаха. Тогава Ник започна да стреля, скочи и побягна към вратата. Неколцина паднаха, той успя да излезе в коридора.

Но къде беше Елена и колко патрона има още в пачката?

Неколцина се осъзнаха и го подгониха, той стреля веднъж, най-близкият падна, останалите се отдръпнаха. Бе почти сигурен, че има поне един патрон в пълнителя, вероятно още един — в цевта. Хукна напред, беше ужасно важно да намери Елена. Мина по няколко коридора, включително и през картинната галерия, където екраните тъмнееха. Навсякъде вратите зееха — механизмите вероятно бяха програмирани да се отварят при липса на хранване.

Устройството в камиона бе дало резултати. Виртуалният катоден осцилатор е изобретен от руски учени през 80-те години на XX век; тогава той бе в състояние да неутрализира или, по-точно казано, да „парализира“ електрониката на американските ядрени оръжия. Съветските ядрени бомби се бяха оказали много по-примитивни като техника, а с въпросното изобретение този недостатък се бе превърнал в предимство. В края на краищата руснаците бяха оставили американците далеч зад себе си в областта на радиочестотните оръжия.

Осцилаторът генерира и излъчва мощни електромагнитни импулси, които по пътя си унищожават всякакъв вид електроника. Те бързо нагряват микровръзките в компютрите и просто ги изгарят; всякаква електроника в радиус от четвърт миля около осцилатора направо „загива“. Носеха се слухове, че именно с такъв уред терористи са свалили няколко пътнически самолета.

Оръжието е наистина могъщо: под неговото въздействие автомобили, танкове, транспортъори, всякаква мобилна и друга техника, в които има електронни схеми, просто не могат да потеглят или работят. Оръжия и системи с електронно управление няма да задействат. Компютрите направо рухvat. Сега цялото имение на Манинг бе парализирано.

А тепърва идваше най-лошото.

Както казахме, схемите се нагряват, нагорещават и запалват. В резиденцията на хиляди места вече тлееха мънички огънчета, които тепърва щяха да лумнат в сериозни пожари. Вече се набираше и пушек.

Брайсън си спомни, че КГБ бе използвал същото оръжие, за да създаде огнище на пожар в московското посолство на САЩ през 80-те години.

В същия миг чу писъци. Идваха някъде от посоката на голямата конферентна зала.

Успя да излезе на един от балконите в нея. Долу вече бушуваха пламъци, стелеше се гъст дим, а гостите се лутаха, заслепени, ужасени, и крещяха за помощ. Тук, обратно на всички други части на резиденцията, вратите бяха блокирани и не можеха да се отворят. Дали по нареждане на Манинг те предварително не са били заключени автоматично?

Къде беше Уолър? Манинг?

Те знаят къде е Елена!

— Елена! — викна с все сила Брайсън срещу дима.

Напразен зов.

Или не беше долу, или просто не можеше да го чуе.

— Елена! — отново изрева той.

Не получи отговор.

В същия миг усети горещ дъх някъде по врата и дясната буза, едновременно на гърлото му се допря хладно острие.

Шестнайсетсантиметровият боен нож остави тънка ивица кръв по най-деликатната част на кожата точно над гръкляна. Бе остър като бръснач. Брайсън усети хлад, сетне пареща болка, която се превърна в агония.

Някой пошепна:

— На лъжата краката са къси, Брайсън!

Абу!

— Трябваше да си свърша работата още в Тунис, предател мръсен — изсъска арабинът. — Но сега няма да пропиляя възможността!

Брайсън замръзна, обзе го нечовешки страх, а адреналинът препусна по вените му.

— Само ме чуй... — понечи да отвлече вниманието му за секунда и успя.

Извъртя ръката с пистолета назад и натисна спусъка в опит да стреля на сляпо. Петлето чукна на празно. Нямаше повече патрони.

Абу удари ръката му и оръжието отхвъркна встрани, тупна на пода — ненужно.

Ник бе загубил ценни секунди, а в същия миг Абу го наказва — ножът рязна кожата на врата му вдясно. Повърхностно. Сигурно възнамеряваше да го умъртвява бавно. Но в следващия миг Брайсън успя да приклепне и да нанесе на Абу светкавичен удар с прави пръсти. Удари в посока на ножа с дясната ръка, а с лявата сграбчи китката на арабина, изви я с все сила и ритна назад с пета. Хватката успя, макар че бе доста рискована. Петата му се заби в коляното на Абу, който изръмжа и загуби равновесие, а Брайсън светкавично клекна и го прехвърли през себе си, като използва собствената му сила.

Ножът отхвъркна, Брайсън се хвърли към него, Абу се търкули по пода и го превари, а в следващия миг прободете рамото му. Арабинът бе бърз като змия и извънредно добър с ножа. Ник замахна с прав удар, Абу с лекота го избегна и затанцува наоколо със злокобна усмивка на брадатото лице. Изглеждаше неуморим, дори не се бе задъхал, ловко прехвърляше тежестта от крак на крак, а окървавеното острие мътно лъщеше в полумрака. Брайсън го нападна с ритник, а арабинът избегна удара, направи нещо като пирует и хвана крака му. Ник падна.

Абу сякаш предусещаше движенията, хватките, посоките. Размениха удари, Брайсън усещаше болката все по-осезателно. Абу успя да хване главата му между коленете си и го тласна към пода, Ник

прехапа устни без да иска, зъбите му изтракаха и, изглежда, два от предните се счупиха. Губеше сили, но знаеше, че не може да си позволи да загуби срещу Абу, и то точно сега. Заклеши глезена му в свивката на дясната ръка и остро изви. Абу изрева от болка и замахна. Този път ножът полетя право към сърцето на Брайсън, който опита странично превъртане и донякъде успя, но острието потъна в дясното междуребрие и болката го заслепи — бяла, пареща.

С върховно усилие Ник сграбчи дръжката, успя да извади ножа и да го хвърли през балконския парапет в залата долу. Голямата сила на Абу бе в ножа — с него той бе изключителен боец. Сега и двамата бяха без оръжие, Ник значително отслабен от раните и все още на пода. Абу го обиколи, както тигър обикаля плячката си, с гъвкави стъпки, дебнещо, зловещо ухилен — целият изтъкан от мускули, силен, бърз като питон. Брайсън се претърколи странично, Абу успя да го ритне в стомаха. Сега усмивката бе изчезнала, зъбите скрити зад стиснати устни, изражението сурово, заканително. Брайсън се изправи, опита прав удар, арабинът отби и на свой ред нападна; Брайсън успя да го намери с коляно в слабините, другият го отблъсна с двете ръце и го препъна. Сетне скочи отгоре му и го притисна с тяло, в следващия миг се изправи и отново скочи върху гръдния му кош. Брайсън изпъшка и изпусна въздуха, ребрата му изпукаха и тази болка почти го довърши.

Арабинът го превъртя, обърна го по корем и удари главата му в земята, уви ръка около врата му и започна да го души. Брайсън бе много силен човек, бивш атлет с великолепно развита мускулатура и за известно време успя да удържи. Но вече губеше съзнание, през очите му затанцуваха черно-виолетови кръгове.

Вътрешен глас му шепнеше да се отпусне и да се подчини, да заспи завинаги, но волята за живот е по-силна. Някъде долу някой извика, за частица от секундата Абу загуби концентрация и отново с върховно усилие на волята Ник призова сетни сили, завъртя цялото си тяло и Абу тупна до него, но без да отслабва менгемето на врата му. Сега бяха лице в лице и Ник заби пръсти в очите на арабина. Абу изпищя и намали натиска си, Ник намери с юмрук един от нервните възли в областта на подмишницата на арабина и като усети притока на въздух, с все сила стисна гениталиите му. Абу изрева диво и се отпусна.

Брайсън усети шанса си и сграби Абу, за да го удари в ръба на балконския парапет. Движеха го единствено инстинктите, лишеният от кислород мозък бавно възстановява функциите си, но Брайсън се бе превърнал в подивяла за мъст и разярена бойна машина. Съпротивата на Абу постепенно отслабваше, едната му ръка бе временно парализирана от удара в нервния възел, но той не бе готов да се предаде, а и съзнаваше, че е на път да загуби живота си.

Брайсън пое дъх, напъна мускули и се опита да го прехвърли през парапета, но не му стигнаха силите, раните боляха, краката му започваха да треперят. Абу усети това, изрева и го отблъсна с тяло и здравата си ръка. И тъкмо навреме!

Проехтя изстрел, арабинът залитна назад, праметна се и падна долу в залата. Смъртно уморен, Брайсън се облегна на балкона, за да види как по някаква ирония на съдбата тялото на врага му падна право върху меча на статуята на Жана д'Арк. Абу изпищя остро, очите му бляснаха, сетне тялото му изведнъж се отпусна и замря.

Брайсън извърна глава в някакво тъпо безразличие. Кой ли бе стрелял? На прага на балкона стоеше Елена, държеше пистолета, който самият той й бе дал, и го гледаше с невярващи, широко отворени очи.

— Как успя да избягаш? — попита Ник и залитна към нея.

— Вратата на стаята ми се отвори сама — рече тя, пристъпи напред и подложи рамо на протегнатата му за помощ ръка.

— Ами пистолета...

— Всички са се побъркали от ужас — не беше трудно да си го взема.

— Трябва да изчезваме — с мъка рече Брайсън. — И то веднага...

— Зная — отвърна Елена и го поведе към коридора.

ЕПИЛОГ

„Ню Йорк таймс“, първа страница:

ДЕСЕТКИ СВЕТОВНИ ЛИДЕРИ ЗАГИВАТ В СТРАНЕН ПОЖАР В СИАТЪЛ, ВАШИНГТОН

Експерти твърдят, че пожарът се дължи на дефекти в електронните инсталации в резиденция „Сен Симон“

Сиатъл. Блестяща конференция на високо ниво на световни лидери и финансови експерти на тема „Новата глобална икономика“ в резиденцията на основателя и собственик на „Систематикс“ Грегсън Манинг се превърна в неочаквана трагедия снощи, когато мощен пожар изцяло унищожил цялата сграда на стойност 100 милиона долара. Имението бе снабдено с последната дума на електронната техника и най-авангардните технологии в компютърната наука. Пламъците изравниха всичко със земята, докато попадналите в капана на пожара участници във форума напразно се опитвали да излязат.

Говорител на пожарната команда в Сиатъл заяви рано тази сутрин пред репортери, че най-вероятно пожарът е започнал поради дефекти във вградените в стените на сградата деликатни електронни компоненти и схеми. Както е известно, домакинът на конференцията г-н Манинг е пионер в областта на информатиката и компютърните науки, с чиито най-нови постижения са построени и съоръжени и резиденцията, и цялото му имение. Според говорителя дефектирали компютърни компоненти вероятно са блокирали механизмите, които контролират входовете и изходите на банкетната зала, където след провеждането на конференцията г-н Манинг е дал галаприем с вечеря.

Според първоначални данни загинали са над сто души. Сред тях са председателят на Камарата на представителите на Конгреса на САЩ...

МАНИНГ ЗАДЪРЖАН ЗА РАЗПИТ

Вашингтон. Днес по обед бе арестуван председателят на „Систематикс“ Грегсън Манинг, чието сиатълско имение изгоря снощи до основи по време на световна конференция с участието на повече от стотина високопоставени държавни и правителствени представители от цял свят. Г-н Манинг се намира под арест в Министерството на правосъдието. Източници от екипа на правосъдния министър заявиха, че г-н Манинг е задържан за разпит във връзка със законови нарушения, засягащи националната сигурност, но отказаха да уточнят характера им. Един от източниците добави, че задържането на Манинг няма нищо общо с трагедията в имението му. Според друг източник, който пожела да остане анонимен, г-н Манинг е бил под подозрение в продължение на няколко седмици.

Предварителното съдебно следствие вероятно ще бъде проведено при закрити врати. Макар и необичайна, тази процедура едва ли е безпрецедентна. Подобни случаи има в миналото по въпроси, обект на държавната тайна. Според Конституцията, когато е засегната националната сигурност, министърът на правосъдието има право да свиква специален национален съдебен състав при закрити за обществеността врати...

Няколко дни по-късно — „Уолстрийт джърнъл“, първа страница:

ПРЕЗИДЕНТСКИЯТ СЪВЕТНИК ПО ВЪПРОСИТЕ НА НАЦИОНАЛНАТА СИГУРНОСТ
РИЧАРД ЛАНКАСТЪР СЕ САМОУБИВА НА 61-ГОДИШНА ВЪЗРАСТ

Вашингтон. Ричард Ланкастър, дълбоко уважаваният съветник на Белия дом и директор на Националния съвет за сигурност, се самоуби неочаквано вчера следобед, съобщиха източници от Белия дом.

Според други източници г-н Ланкастър бил неутешим във връзка със загубата на няколко извънредно близки приятели, загинали в неотдавнашния пожар в имението на ръководителя на „Систематикс“ Грегсън Манинг. Източник, пожелал анонимност, заяви, че г-н Ланкастър страдал от депресия и имал неприятности в брака си...

Една година по-късно

Нейна задача бе да купува сутрешни вестници. По-скоро нещо като ритуал, но неин ритуал. Не защото обичаше да чете новините, не. Това бе навик на Никълъс, той имаше вътрешната необходимост да поддържа някаква връзка със света, който двамата бяха оставили зад себе си. Тя не одобряваше този му навик. Защото бяха решили завинаги да загърбят този свят. Или поне света на насилие, смъртоносни оръжия и тям подобните.

Но покупката на вестници бе начин, по който тя обичаше да започва деня си. Ставаше рано, отиваше да поплува. Бунгалото им бе на малък хълм точно над плажа — в едно от най-красивите, най-лазурните и най-изолираните места на света. Сетне яздеше кон, обикаляше няколкото тукашни паянтови колиби, които минаваха за село. Собственикът на местния смесен магазин поръчваше стоките си от недалечния, по-голям остров и заедно с тях получаваше най-новите американски вестници. Не бяха много, просто няколко снопчета хартия. Винаги ги отделяше за красивата и мила жена с необичаен акцент, която всяка сутрин минаваше покрай магазина му на кон.

Елена плащаше, сетне галопираше по пустия плаж на миля и нещо до бунгалото им. По това време Ник обичайно вече седеше в каменното вътрешно дворче, което бе построил собственоръчно, пиеше кафе и нетърпеливо я чакаше, за да прочете новините. След

обща закуска и двамата отиваха да плуват. Така им минаваха дните. Беше като в рая.

Неотдавна бе отишла на преглед при единствения лекар тук. След няколко кръвни проби той бе потвърдил надеждата ѝ: да, беше бременна. Въпреки това продължаваше да язди, макар и доста повнимателно. И двамата с Ник се бяха зарадвали много. Нали го бяха решили още преди да дойдат! Дали ще е син или дъщеря? Обсъждаха го часове наред — как ще промени живота им. Дали пък наистина ще го промени? Само Бог знаеше това, но те си бяха щастливи, обичаха се и тази любов сякаш укрепваше с всеки изминал ден.

Пари? Парите не бяха проблем. Правителството им бе отпуснало немалка сума, която бяха инвестирали разумно и сигурно. Оттам идваха много повече пари, отколкото им бяха нужни. Рядко говореха за причините, които ги бяха довели тук и принудили да променят имената си, да си изградят нова самоличност, нов живот. Отдавна се бяха разбрали — случилото се е вече в миналото, един ужасно болезнен епизод: колкото по-малко говорят за него, толкова по-добре.

Онази паметна вечер в камиона извън оградата на имението тя бе записала множество интересни неща на ди ви ди — цифров видео минидиск, и той се бе превърнал в нещо като доживотна гаранция и защита. Не защото им даваше възможност да изнудват или държат в ръцете си множество хора, а защото фактите в него бяха доволно експлозивни и всички засегнати страни предпочитаха те да си останат дълбоко засекретени. Разпространяването им като информация би имало крайно дестабилизиращ ефект върху целия свят, по чудо избягнал подготвяния от Прометеевците безкръвен преврат, целящ заместването на правителствата (смятани за отживелица и факт от миналото) с наднационална административна структура за сигурност и тотално следене. В сравнение с нея Сталиновият Съветски съюз и Хитлеровият Трети райх стопроцентово биха бледнели като форма на управление.

Повечето от важните фигури в Прометей бяха загинали в пожара и имението на Манинг. Но бяха останали достатъчно много техни помощници и съзаклятници. Естествено, мнозина от тях бяха дискретно арестувани и разпитвани. Множество неприятни факти бяха научени по този начин, факти, които останаха засекретени в архивите на компетентните институции. Според някои източници Грегсън

Манинг се намираше във федерален затвор в Северна Каролина, осъден доживотно за нарушения на раздел 1435 от Закона за националната сигурност, където наред с други неща става дума и за икономически шпионаж. Според слуховете там той бил поставен в условия на пълна изолация от външния свят. Силни гласове в Сената бяха настояли за отмяна на международния договор с аргументацията, че гласуването му било прибързано и под влияние. Някои от сенаторите хвърлиха вината върху Ричард Ланкастър с твърдението, че той манипулирал въпросния процес в Конгреса. На практика, лишен от американската подкрепа, договорът просто се разпадна, а истината си остана скрита и при дадените обстоятелства тя едва ли някога щеше да излезе наяве.

От въпросния минидиск бяха направени 16 копия: едното отиде направо в Белия дом, като Брайсън използва специалния код „Предназначено само за президентските очи“, второто изпратиха на министъра на правосъдието на САЩ, няколко други спешно заминаха за Лондон, Москва, Пекин, Париж и други столици. Държавните глави трябваше да научат за заговора, в противен случай той практически щеше да продължи да съществува.

Останаха им три копия: едното депозираха при адвокат, когото Брайсън познаваше лично като изключително честен човек, второто запечатаха в банков сейф, третото взеха със себе си и го скриха на тайно място на острова. Няколко вида застраховка, както ги нарече самият Ник, а Елена изрази надежда никога да не се налага да я използват.

И ето ги в днешната сутрин — Елена излиза от топлата разкошна вода, а Ник е забил глава във вестника, шумящ и потрепващ под веселия напор на топлия вятрец.

— Ще бъдеш истински свободен само когато се отърсиш от този гаден навик — засмя се Елена.

— От твоите уста звучи като че става дума за порок като пушенето — отвърна Брайсън, без да повдига очи.

— Не е много по-различно, Никълъс.

— Но пък еднакво трудно за отказ. Е, и ако се откажа, какво извинение ще имаш за сутрешните си разходки?

— Все ще измисля нещичко. Кой ще ти купува млякото или яйцата, я кажи?

— Боже Господи!

Ник се наведе още повече над вестника, сякаш недовиждаше.

— Какво има пък сега?

— Чета страница Д-16 — бизнесновините.

— Е, и какво пише?

— Малка информация, кратко съобщение за печата от корпоративния клон на „Систематикс“ в Сиатъл.

— Хей, какво става — нали Манинг е в затвора!?

— Там си е, но компанията се управлява от помощниците му. Тук пише, че Агенцията за национална сигурност току-що е получила цяла флота нисколетящи спътници — производство на „Систематикс“...

— Опитват се да не вдигат много шум, но няма как да потулят факта съвсем, нали? Къде тръгна?

Брайсън вече тичаше към бунгалото. Елена тръгна след него и вятърът почти веднага ѝ донесе звука на пуснатия телевизор. Още един неприятен навик на Никълъс: бе поставил сателитна чиния и редовно слушаше новините на големите канали, макар и да бе обещал това да не му отнема повече от няколко минути.

Брайсън гледаше Си Ен Ен — в момента предаваха нещо за модата. Когато Елена влезе, той рече през рамо:

— Уолър не е загинал в онзи пожар. Аз разгледах докладите на Сиатълската съдебна медицина и снимките на труповете.

Всичките бяха идентифицирани, но той не бе между тях.

— Е, добре де, нали го знаем този факт вече повече от година. Какво искаш да ми кажеш?

— Казвам го, защото разпознавам неговия почерк. Той стои зад тези нови игри. Където и да се намира, където и да се е скрил, той отново движи нещата. Убеден съм.

— Вярвай в инстинктите си, моето момче, винаги съм ти го казвал — обади се глас от телевизора.

Елена изпищя и посочи към екрана, Брайсън занемя, сърцето му спря за миг, сетне затупа лудо. Лицето на Уолър запълни екрана.

— Какво става? Какво е това? — заекна Елена ужасено.

— Можете да го наречете Реална телевизия — засмя се Уолър.

— Нали обещаха да ни оставят на мира! — избухна Ник. — По дяволите, как успяваш да се включиш в индивидуален сигнал? И да прекъснеш сателитната връзка? Това е грубо нарушение... — Брайсън

трескаво започна да превключва каналите с апаратчето за дистанционно управление.

Но нямаше начин! На всеки канал бе ухиленото лице на Уолър.

— Все още ми е мъчно, че не успяхме да се сбогуваме както подобава на стари приятели — рече той. — И наистина се надявам, че между нас не са останали лоши чувства, нали?

Занемял от почуда и гняв, Брайсън се огледа безпомощно. Стаята бе мъничка, напълно достатъчно за скромните им нужди, а... микроскопични технически средства за наблюдение и подслушване могат да бъдат поставени абсолютно навсякъде. Скрити, незабелязани.

— И когато му дойде времето, аз ще се обадя, Ники. Сега е може би доста рано. — Уолър се засмя, понечи да добави нещо, изглежда се отказа. — Е, засега довиждане, пак ще се видим.

— Не и ако пръв се добера до теб — ледено процеди Брайсън. — Скрили сме някои неща, знаеш, на сигурни места и няма да се колебаем да ги извадим на бял свят.

Уолър го изгледа продължително, усмивката му изчезна.

— Добрият ученик прилича на учителя си, както би казал самият ти, нали, Тед?

Екранът изведнъж потъмня, веднага след това се появи образ от бейзболен мач.

Бе направен нов ход, засега контриран. Докога? Няколко дни наред Брайсън не можа да се успокои: изпитваше гняв и възмущение, а в същото време бе развълнуван. И как не — след толкова много години в голямата игра...

Може би Елена усещаше това, но засега си мълчеше. Продължи да излиза на сутрешните си разходки, двамата все така прекарваха повечето време на открито — или на прекрасния слънчев плаж, или във вътрешното дворче, на сянка под младите палми.

В края на краищата Никълъс наистина бе успял да се отърси от предишния живот и сега с Елена се готвеха да посрещнат новия, който бе на път. Прекрасно бе да лежиш под слънцето и да усещаш аромата на свежия въздух — дъхти на ясмин и лимон... и на солена вода. Белезите от раните се изгладиха и май че изчезнаха, а старата болка вече почти не се обаждаше — в дъждовни дни бе далечна и неуловима

като мътни спомени. Имаше дни, в които той бе почти сигурен, че всичко е вече далеч зад тях.

Почти...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.